

விபுலாநந்த தரிசனம்

வ.சிவசுப்பிரமணியம் B.A.

சுவாமி

“மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச் சபை”

விபுலாநந்த தரிசனம்

ஆசிரியர்:

வ. சிவசுப்பிரமணியம், B.A.

பிரிசுரிப்போர்:

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச் சபை,
1993.

விபுலாநந்த தரிசனம்

- ஆசிரியர் : வ. சிவசுப்பிரமணியம், B.A.
84, நல்லையா வீதி, மட்டக்களப்பு.
முதற்பதிப்பு : 01 . 08 . 1993
மொழி : தமிழ்
பக்கங்கள் : (i - xx) + (1 - 196)
பிரதிகள் : 1000
வெளியீடு : மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச்சபை
பதிப்புரிமை : மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச்சபை
அச்சகம் : புனித செபத்தியார் அச்சகம்,
65, லேடி மனிங் டிரைவ், மட்டக்களப்பு.
அட்டை : பவான், மட்டக்களப்பு.

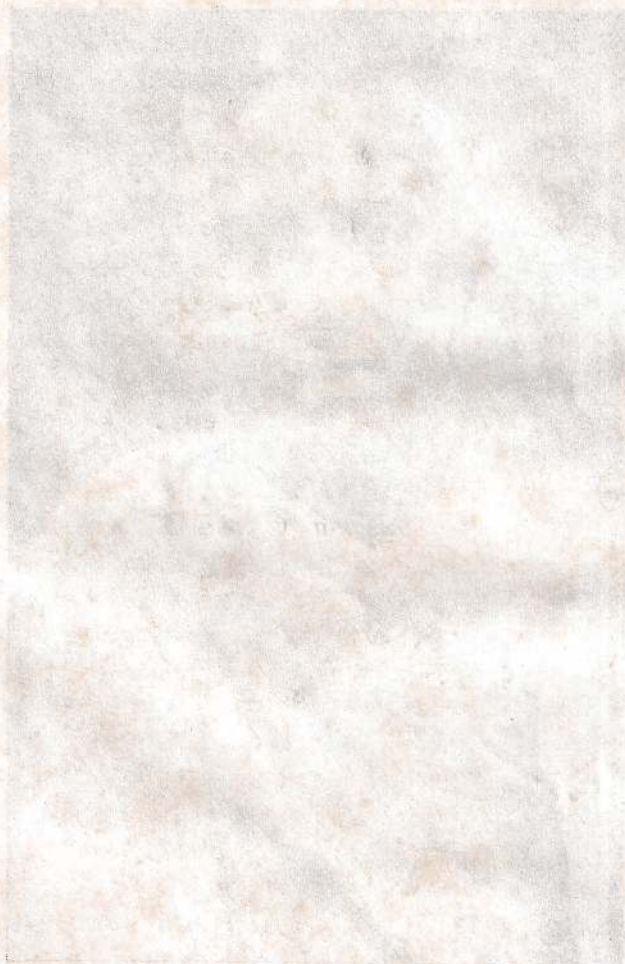
Vipulanantha Dharsanam

- Author : V. Sivasubramaniam B. A
84, Nalliah Road Batticaloa.
First Edition : 01 . 08 . 1993
Language : Tamil
Pages : (i - xx) + (1 - 196)
Copies : 1000
Publishers : Swami Vipulananthar Centenary
Society, Batticaloa.
Copyright : Swami Vipulananthar Centenary
Society, Batticaloa.
Printers : St. Sebastian Printers,
65, Lady Manning Drive, Batticaloa.
Cover : Bavan, Batticaloa.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

ಶಿವಶಂಕರಪುರಾಣ ವಿವರಣೆ

வெளியீட்டுரை

~~~~~

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தஜி அவர்கள் தமிழ் நாடறிந்த, ஏடறிந்த முத்தமிழ் முனிவர். கவிச்சக்கரவர்த்தியெனப் போற்றப்பட்டவர். இரு பிறப்பாளர் உலகமுவப்பவாழ்ந்து இறையடி சேர்ந்த ஞானத்தமிழ்த் துறவி.

இவரின் நூற்றாண்டுப் பூர்த்தியினைக் கொண்டாடு முகமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை. இச்சபை தன் பணிக்கெனப் பல குழுக்கள் ஏற்படுத்தி அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழாவினைக்கொண்டாடிப் பலரின் பாராட்டுகளையும்பெற்றுப் பெருமை பெற்றமை யாவரும் அறிந்ததே.

விழாவெடுப்பதுடன் அமையாது அடிகளாரின் நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்தல், கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலியவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடல், வாழ்க்கை வரலாறு வெளியிடல் எனும் பணிகள் இலக்கியப் பணிக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டவை ஆகும். இந் நோக்கிற்கமைய முதலில் வெளிவருவதுதான் “விபுலாநந்த தரிசனம்” எனும் சுவாமிஜி அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு என்க.

சுவாமிஜி அவர்களின் பிறப்புத் தொடக்கம் சமாதி வரையிலான சகல விடயங்களையும் உள்ளடக்கியதாக ஒரு நூல் ஆக்கப்பட வேண்டுமென விரும்பிய சபை போட்டி அடிப்படையில் அந்நூற்றொழிவை நடத்துவதெனத் தீர்மானித்தது. இதற்கான விளம்பரம் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் (5.04.92) பிரசுரமாகியது. தெரிந்தெடுக்கப்படும் நூலாசிரியருக்கு ரூபா. ஐயாயிரம் (ரூபா 5000) சன்மானம் வழங்கப்படுமெனவும் விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது.

இதற்கமைய நான்கு நூல்கள் கிடைக்கப்பெற்றன. நிருவாகக் குழுவினரின் தீர்மானப்படி கலாநிதி சி. மௌனகுரு (M.A.Ph.D.) கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கலைப் பீடா

திபதி), திரு. ம. சிவநேசராசா B. A. (ஓய்வு பெற்ற கல்வி அதிகாரி), திரு. ந. நடராசா B. Ed. M. A. (ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளர்) ஆகியோர்களை நடுவர்களாகக் கொண்ட மதிப்பீட்டுக் குழுவினரின் பரிசீலனைக்கு இவை உட்பட்டன. குழுவினர் தனித்தும் சேர்ந்தும் மேற்கொண்ட மதிப்பீடுகளின் பின்னர் திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் B. A. அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட “விபுலாநந்த தரிசனம்” எனும் நூல் பரிசுக்கும் பிரசுரத்திற்கும் உரிய நூலாகத்தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு சபையினால் வெளிக்கொணரப்படுகிறது.

இந்நூலினை எழுதிப் பாராட்டுப்பெறும் நூலாசிரியரை வாழ்த்துமதேவேளை போட்டிக்கு நூல்களை அனுப்பிய ஏனைய எழுத்தாளர்கட்கும் சபை நன்றி கூறுகிறது.

மிகவும் சிறந்த முறையில் நுணுக்கமாக நூல்களைப் பரிசீலனை பண்ணித் தரமான நூலைத் தெரிந்தெடுத்துத் தவிய மதிப்பீட்டுக் குழுவிற்ருச் சபையின் முழுமையான நன்றிகளைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

நூல் அழகாக உருப்பெற பெறுமதியான ஆலோசனைகளை வழங்கிய நூற்றாண்டு விழாச் சபைத் தலைவர் திரு. க. தியாகராஜா B.A, Dip-in-Ed, S L E A S (வடக்கு-கிழக்கு பாகாணக் கல்விப்பணிப்பாளர்) அவர்கட்கும் நிருவாகக் குழுவினர்க்கும் எமது நன்றிகள்.

நூலுக்கு மேருகூட்டும் வகையில் மகிமைமிக்க ஆசியுரை வழங்கிய ஸ்ரீமத் சுவாமி ஜீவனானந்தஜீ அவர்கள் என்றும் எமது பெருமதிப்புக்குரியவர். அவருக்கு நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.

நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியும், நூலாசிரியர் வரலாறு எழுதியும் சிறப்புச் செய்த சபைத்தலைவர், செயலாளர் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறுகிறேன்.

நூல் அச்சுருப்பெறத் துணை புரிந்த இலக்கியப்பணிக்குழு உறுப்பினர்களுள் வித்துவான் சா.இ.கமலநாதன் B.A, திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் B. A(நூலாசிரியர்), திரு. காசுபதி நடராஜா B. A. திரு. பி. யுவராஜன் B. A, ஆகியோர் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள். புனித செபத்தியார் அச்சகத்தாருடன் இணைந்து வேண்டிய ஆலோசனைகள் வழங்கிய இவர்களுக்குச் சபையின் சார்பில் எனது நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன். விசேடமாக இந் நூலைச்சரவை பார்த்த நூலாசிரியருக்கும் நன்றி.

ஒரு நூலின் கவர்ச்சி அதன் அட்டையிலும் தங்கியுள்ளது. இந்நூலுக்கு கவர்ச்சியான அட்டையைத் தயாரித்த தனித்த ஓவியர் K. S. பவான் அவர்கட்கும் எமது ஆலோசனைகளை ஏற்று அழகாகப் பதிப்பு வேலையைத் திறம்படச் செய்துதந்த புனித செபத்தியார் அச்சகத்தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இந்நூலை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிலுள்ள கல்லூரிகள், பேராசிரியர்கள், அறிஞர் பெருமக்கள் வரவேற்று எம்மை இப்பணியில் மேன்மேலும் ஊக்குவிக்க வேண்டுகிறோம்.

த. செல்வநாயகம்

37, திசவீரசிங்கம் சதுக்கம்,
எல்லை வீதி,
மட்டக்களப்பு.
20 - 07 - 1993.

இணைப்பாளர், இலக்கியப்பணிக்குழு:
மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச்சபை.

மட்டக்களப்பு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவர்
ஸ்ரீமத் சுவாமி ஜீவநானந்த மஹராஜ்
அவர்களின்

வாழ்த்துரை

சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த நூற்றாவது ஆண்டு நிறைவு விழா 1992-1993 கால எல்லையில் தமிழர் வாழ் பிரதேசம் எங்கனும் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடப் பட்டது. சுவாமிகளின் வாழ்க்கைச் சரிதம், அன்னாரின் ஆக்கங்கள் முதலியன தனிப்பட்ட அறிஞர்களாலும், விழாக் குழுவினராலும் இக்காலகட்டத்தில் ஆங்காங்கு வெளியிடப் பெற்றன.

சுவாமிகள் பிறந்த நூற்றாண்டு விழாவினை உலகளாவிய ரீதியில் கொண்டாட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துக்கு வித்திட்ட பெருமை 'மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை'யையே சாரும். இச்சபையினர், சுவாமிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை உள்ளது உள்ளபடியே எழுத வேண்டுமென்ற பேரவாவினால் உந்தப் பெற்றனர். இப்பேரவாவே திரு. வி.சிவசுப்பிரமணியம் பி.ஏ., ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் அவர்களை சுவாமிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதத் தூண்டியது. இந்நூல் ஆசிரியர் அவர்கள் மேற்படி விழாச் சபையின் இணைப்புச் செயலாளராகவும், விழா நடவடிக்கைகளின் முன்னோடியாகவும் விளங்கினார்.

சுவாமிகள் கிழக்கிலங்கையில் தமது கல்விப்பணிகளை ஆரம்பித்த பொழுது அவருடைய வாசல்தலமாய் அமைந்தது மட்டக்களப்பு ஆணைப்பந்தி பிள்ளையார் கோயில் வளவில் அமைந்திருந்த "கோயில் பள்ளி" சைவப் பாடசாலையே. சுவாமிகள் அங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் பள்ளிச்

சிறுவனாய் இருந்த திரு. வி. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் சுவாமிகளுடன் நேரடியாகப் பழகும் பேறு பெற்றிருந்தார். அவர் சுவாமிகளின் அனுக்கத் தொண்டராய் விளங்கினர் என்றால் மிகையாகாது. இத்தகைய ஒருவரால் எழுதப் பெற்றதால் இந்நூல் தனிச்சிறப்புப் பெறுகின்றது. இந்நூலின் பதினாறாவது இயலில் “நான் சண்ட விபுலா நந்தர்” என்னும் தலைப்பில் அவர் தாம் பெற்ற அனுபவங்களைச் சுவைபடக் கூறுகின்றார். சுவாமிகளுடன் அளவளாவும் பேறு பெற்ற பெருமக்கள் பலரையும் இந்நூல் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறது. நூலாசிரியர் தமது கூற்றுக்குச் சான்று காட்டும் வகையில் ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் அடிக்குறிப்புகள் வரைந்துள்ளமை சிறப்புடைத்து.

சுவாமிகள் பற்றிய புதிய தகவல்களைப் பெற விழைவோருக்கு இந்நூல் பெருந்துணையாக அமையும் என்பதில் எந்த ஐயப்பாடுமில்லை.

திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் மேலும் பல தரமான நூல்களைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு ஆக்கிய லிக்கத் திருவருள் கூட்டுவதாக, எமது நல்வாழ்த்துக்கள் மதிப்பார்ந்த ஆசிரியருக்கு உரித்தாகட்டும்.

இறைபணியில்

சுவாமி ஜீவானந்தர்

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபைத்
தலைவரும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணக்
கல்விப்பணிப்பாளரும் ஆகிய

திரு. க. தியாகராசா B.A, Dip-in-Ed., S.L.E.A.S.
அவர்கள் அளித்த

அணிந்துரை

XXXXXXXXXXXX

கிழக்கிலங்கை, தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்கிய ஒப்பிலா நிதியம் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளார். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பரந்துபட்ட பெரு நோக்குடன் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த பெருந்தகை. பிறந்தமண்ணிற்கு மங்காப் புகழ் தேடித் தந்தவர். இவ்வாழ்வினைத் துறந்தாலும் தமிழ்மொழிப் பற்றினையும், சமூக சமயத் தொண்டினையுந் துறக்காது அத்துறைகளில் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க சாதனைகளை எற்படுத்தியவர். ஆசிரியராக, அதிபராக, இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளராக, தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக, புகழ்பூத்த கல்விமானாக, மதிப்பார்ந்த துறவியாக, முத்தமிழ் வித்தகராக, தலைசிறந்த மொழி பெயர்ப்பாளராக, நூலாசிரியராக, இலக்கிய ஆய்வாளராக, புரட்சிமிக்க சமூக சேவையாளராக மட்டற்ற சேவையாற்றியவர். மற்றையோரால் சாதிக்க முடியாதவற்றை சாதித்தவர். கிழக்கிலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் புதிய வரலாறு படைத்தவர். மறைந்து கிடந்த எமது பழந்தமிழ் இசைக்கு யாழ் நூல் மூலம் புத்துயிர் வழங்கியவர். இலக்கிய உலகில் பழமைக்கும், புதுமைக்கும் பாலம் அமைத்தவர் இளங்கோவடிகளின் கவிதைச் சிறப்பினையும் செகசிறப்பியரின் படைப்பாற்றலையும் அசைபோட்டு அனுபவித்த அன்னார் நவ கவிதையின் நாயகனான பாரதியின் கவிதைச் சிறப்பில் சோக்கி அவரது சிறப்பினையும், பெருமையினையும் பாரதியச் செய்தார். தான் வாழ்ந்த காலத்தில் கல்வி கற்க, சுற்று உயரவழியில்லாது அல்லலுற்ற இளம் சமுதாயத்தினரின் உய்விற்

காக தனது வாழ்வினை அர்ப்பணித்தவர். “சுழத் தெரு
நீளம் வாழ வழிதெரியாத தாழ் நிலையில் ஏழைகளாய்
கம்பனும் வள்ளுவனும் காளிதாசகவியும் அம்பலத்தே
வாடிய” நிலை அவரைப் பெரிதும் பாதிக்கத் தவறவில்லை.
இராமகிருஷ்ண சங்க ஆதரவின் கீழ் அவர் உருவாக்கிவிட்ட
கல்லடி உப்போடை சிவாநந்த வித்தியாலயம், திருமலை
இந்துக் கல்லூரி போன்ற கல்விக் கூடங்களும், மட்டக்
களப்பு காரைதீவு ஆகிய இடங்களில் சிறந்த பணியாற்றும்
அனாதை மாணவ மாணவியர்க்கான இ ல் ல ங் க ளு ம்
இதைத் தெளிவாகப் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

03-05-1892 இல் பிறந்தது முதல் 19-07-1947 இல்
இறைவனுடன் சேர்ந்தவரை அடிகளார் இவ்வுலகில்
வாழ்ந்துவிட்ட காலமோ ஐம்பத்து ஐந்து ஆண்டுகள்
ஆயினும் இக்காலத்தே அவர் சாதித்துவிட்டவை பலப்பல.
அலங்கரித்த பதவிகளோ மிக மிக உயர்வானவை. பட்
டங்களும் உயர்பதவிகளும் அன்னாரைத் தேடி வந்தன.
ஆயினும் அன்னாரது ஆக்கங்கள், செயற்பாடுகள், சிந்த
னைகள், வாழ்க்கை வரலாறு, வாழ்க்கைப் பணிகள் இது
வரை முழுமையாக ஆராயப்படவில்லையென்றே கூற
வேண்டும். அவரது புகழ்பூத்த பணிகளும் ஆக்கங்களும்
போதியளவு ஆராயப்படவேண்டியுள்ளன. விபுலாநந்த அடி
களாரது பத்துறை சார்ந்த பணிகளையும், அருமை பெருமை
களையும் தேடி ஆராய்ந்து தொகுத்து உள்ளது உள்ளவாறு
உலகிற்கு வழங்குவது நமது எல்லோரது கடமையுமாகும். இந்த
நோக்கத்தின் அடியாக அமைக்கப்பட்டதே மட்டக்களப்பு
சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையாகும்.
அடிகளாரின் நூற்றாண்டினைக் கொண்டாடும் முகமாக
உலகெங்கும் அமைக்கப்பட்ட எண்ணற்ற சபைகளுள் முன்
னோடியாக அமைக்கப்பெற்றது இது. இலங்கையின் பல
இடங்களிலும் நூற்றாண்டு விழா முயற்சிகளையும், சபை
களையும் தோற்றுவிப்பதற்குக் காரணமாகவும் அமைந்த
பெருமை இதற்குண்டு. சிறந்த நூற்றாண்டு நினைவு மலர்
ஒன்றினை வெளியிட்டமை; மாணவர்கட்கு பாடசாலை
மட்டத்திலும் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் அடிகளார்

நினைவுப் பரிசில்களை வழங்க ஒழுங்குகள் செய்தமை; மட்டக்களப்பில் மூன்று தினங்களில் முத்தமிழ் விழாவெடுத்ததுடன் இறுதி நாளில் வரலாறு காணா ஊர்வலம் ஒன்றினை நடத்தியமை; அடிகளார் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை சிறந்த அறிஞர்களைக்கொண்டு நடாத்தி அவற்றைப் பதிப்பித்து வருகின்றமை இதுவரை இச்சபை மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளாகும். இதேபோன்று அடிகளாரது அனைத்து ஆக்கங்களையும் தொகுத்து அவற்றை தொகுதி தொகுதியாக நூல் வடிவில் வெளியிடுவதும் இச்சபையின் செயற்திட்டங்களில் ஒன்றாகும். இதன் முதற் தொகுதி வெளியிடப்படுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

அடிகளாரது வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் ஒன்றினை சிறப்பான முறையில் வெளியிட விரும்பிய எமது சபை அதற்கான ஒரு போட்டியையும் நாடளாவிய நிலையில் நடாத்தியது. சிறந்த வரலாற்று நூலுக்கு ரூபா 5000/- பரிசாக வழங்கவும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வரலாற்று நூல் போட்டியில் கிடைத்த நூல்களுள் திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நூல் பரிசிற்குரியதென நடுவர்கள் தீர்மானித்துள்ளார்கள். நூலாசிரியருடைய சம்மதத்துடன் நூலில் செய்யப்பட்ட ஓரிரு திருத்தங்களுடன் "விபுலாநந்த தரிசனம்" என்ற பெயரில் விபுலாநந்த அடிகளாரது வாழ்க்கை வரலாற்றினை நூல் வடிவத்தில் வெளியிட்டு வைப்பதில் எமது சபை பெருமிதம் கொள்கிறது. எமது நூற்றாண்டு விழாச் சபையின் மற்றுமோர் திட்டம் செயலுருப் பெறுகின்றது. இதற்கு உதவிய சகலருக்கும், இப்பணி இனிதே நிறைவேற அருள்பாலித்த இறைவனுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகாலத்தே அடிகளாரது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்ததை எத்தனையோ, அவர் சாதித்துவிட்டதை எத்தனையோ. நடமாடிய, வாழ்ந்த இடங்கள் எத்தனையோ, பழகிய நண்பர்கள் எத்தனையோ, நனவாக்கி

விட்ட கனவுகள் எத்தனையோ. முடிந்த வரையில் இவற்றை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் இந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் அமைந்துள்ளது. அடிகளாரது வாழ்க்கையில் நடந்து விட்ட சம்பவங்களை இதன் ஆசிரியர் இந்நூலில் தந்துள்ளார் ஏனைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் அமைப்பில் அல்லாது நாயகனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களை தனித்தனி அத்தியாயங்களாக அமைத்து அவற்றினூடாக அடிகளார் பற்றிய செய்திகளை, விபரங்களைத் தெளிவாகவும், ஆணிதரமாகவும் கூறிச்செல்கின்றார். இதற்கு முன் எமக்குக் கிடைத்திராத பல விபரங்கள், செய்திகள், இந்நூல் ஆசிரியரினால் தரப்பட்டுள்ளமை இதன் முக்கிய சிறப்பாகும். அடிகளார் பற்றிய வரலாறும் வாழ்க்கைப் பணிகளும் அன்னாரது தனித்துவமான சேவைகளும் இந்நூலில் 18 அத்தியாயங்களில் தர முயன்றிருக்கின்றார் திரு வ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள். முதல் 6 அத்தியாயங்கள் துறவு பூணும் வரையிலுமான அடிகளாரது 22 வருட வாழ்க்கையினைப் பற்றியதாக அமைந்துவிட ஏனைய 12 அத்தியாயங்களும் அடிகளாரது சாதனைகள் பற்றிய மதிப்பீடாக அமைந்துள்ளன. அடிகளாரில் மட்டற்ற பற்றும், பாசமும், மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்ட இந்நூலாசிரியரின் கண்ணோட்டத்தில் இந்நூலின் உட்கிடக்கை அமைந்துவிட்ட காரணத்தினாலும், அடிகளார் வாழ்ந்த காலத்தில் அன்னாருடன் பழகும் வாய்ப்புப்பெற்றிருந்த காரணத்தினாலும், இந்நூலின் கண் காணப்படும் பல செய்திகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தனவாக அமைந்துள்ளன. இராமகிருஷ்ண சங்கத்துடனான அடிகளாரது தொடர்பு, அவரது சமயப்பணி, சமூகப்பணி, கல்விப்பணி, தமிழ்ப்பணி, ஆகியவை பற்றிய செய்திகளின் திறனாய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் இந்நூலில் ஆசிரியர் தந்துள்ளார். எட்டாம், பதினாறாம் அத்தியாயங்களில் பல புதிய செய்திகளையும், தனித்துவமான கருத்துக்களையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்நூல் போட்டிக்காக எழுதப்பட்ட ஒன்றாக கருத முடியாது. ஆசிரியரின் நெஞ்சில் நீண்ட காலமாக கருக்கொண்டிருந்த துடிப்பும், விருப்பும், ஆர்வமும் இந்நூலாக உருக்கொண்டுள்ளன. இது அவரது நீண்டநாள் முயற்சியின்

வெளிப்பாடு. பெரிதும் பாராட்டத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ள படைப்பு. அடிகளாரது நூற்றாண்டில் வெளியிட்டு வைப்பதற்கு பல வகையிலும் பொருத்தப்பாடுடைய நூல். ஆங்காங்கு இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ள கலந்துரையாடல்களும், மேற்கோள்களும், கடிதங்களும் அடிகளாரது வரலாற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட, கருத்துச் செறிவுமிக்க, சுவையான செய்திகளைத் தந்துள்ளன. இதுவரை அறியப்படாத பல செய்திகளை இந்நூலாசிரியர் இந்நூலில் தொகுத்துத்தந்துள்ளமை இதன் ஒரு சிறப்பம்சமாகும் அடிகளாருடன் தொடர்புடைய பல தமிழ் அறிஞர்கள் பற்றிய செய்திகளும் சுவைபடத் தரப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் அடிகளார் வதிந்த காலங்களில் நடந்தவை பற்றிய குறிப்புக்கள் பல புதிய விபரங்களைத் தந்துள்ளன. மிக எளிய, சரளமான ஆற்றொழுக்காக அமைந்த நடை இந்நூலிற்கு அணிகலமாக அமைந்து நிற்கின்றது.

திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர், ஒருகலைப்பட்டதாரி. நீண்ட காலமாக தமிழ் ஆசானாக இருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் கல்வித்துறையிலும், சமூக - சமயத் தொண்டிலும் முன்னின்று உழைப்பவர். இருபது வருடங்களாக அடிகளாரைப்பற்றி நேரில் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இந்நூலாசிரியருக்கு இருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வெறும் ஆய்வாக மாத்திரமல்லாது நேரில் கண்ட, கேட்ட, அநுபவித்த செய்திகளைக் கொண்டதாகவும் இந்நூலினை அமைத்துள்ளார். அடிகளாரது தோற்றம் பற்றிய ஆசிரியரது குறிப்பு இதற்கான ஒரு உதாரணம். "ஒரு ஆண்மகனின் சராசரி உயரத்திலும் சிறிது குறைந்த உயரம். உச்சிப் பகுதி சிறிது தட்டையான சற்று பருத்த தலை. நுனி சிறிது சப்பையாக அமைந்த மூக்கு. செவ்வரி படர்ந்து அறிவொளி வீசும் கண்கள். தலையை சிறிது சரீர்த்து நோக்கும் பார்வை. இதழ்களும், உள்ளங்கைகளும் சிவந்து கண்ணபிராணை நினைவூட்டும் கரிய திருமேனி. உரம் வாய்ந்த உடல், உறுதியான நடை, தனித்தன்மை வாய்ந்த

குரல், பரிசுத்த துவராடை போர்த்த தூயவடிவம்'' ஒருகணம் விபுலாநந்த அடிகளாரை நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்த நிறுத்தவல்ல வர்ணனை! அடிகளார் மீது அபரிமித மதிப்புடையவர்; எமது விபுலாநந்த நூற்றாண்டு விழாச் சபையினை அமைப்பதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர்; எமது சபையின் இணைப்புச் செயலாளராக விளங்குபவர். அவரது அரிய முயற்சியின் பயனாக நூலுருவெடுத்துள்ளதே விபுலாநந்த தரிசனமாகும்.

விபுலாநந்த அடிகளாரின் வாழ்க்கையினையும், வாழ்க்கைப் பணிகளையும் முடிந்த வரையில் முழுமையாக இவ்வுலகின் முன் சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்பதே எமது பேரவா. எமது எதிர்கால சந்ததியினருக்கு விபுலாநந்த அடிகளார் பற்றிய ஆணித்தரமான முழுமையான வரலாற்றினை, கருத்துக்களை தொகுத்து வழங்குவது எமது பணிகளில் ஒன்றாக அமைந்தது. எமது சபையின் திட்டங்களில் ஒன்றான அடிகளாரது வாழ்க்கை வரலாற்று நூலினை போட்டி ஒன்றின் மூலம் தெரிந்து வெளியிட்டு வைப்பதில் எமது நூற்றாண்டு விழாச்சபை பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றது. இந்நூல் அடிகளார் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், எதிர்கால ஆய்வுகளுக்கும் பெரிதும் பயன்பாடு உடையதாகவும் இருக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

“வாழ்க விபுலாநந்தர் நாமம்”

நூலாசிரியர் முன்னுரை

மூதறிஞர் ராஜாஜி கூறியதுபோல வாழ்க்கை வரலாறு நாவலாக மாறிவிடக்கூடிய ஆபத்துண்டு. சில ஆசிரியர்கள் வரலாற்று நாயகனை தமது கதாநாயகனாக மாற்றிவிட்டதுமுண்டு. இந் நூலில் சுவாமி விபுலாநந்தரைப்பற்றி நான் நேரில் அறிந்தவற்றையும் ஆதார பூர்வமான செய்திகளையுமே கொடுக்க முயன்றுள்ளேன்.

அவரது முகாமையின் கீழிருந்த பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணாக்கனாகவும் கற்பிக்கும் ஆசிரியனாகவும் என் வாழ்வின் முக்கியபகுதி கழிந்தது. என்னைப் பொறுத்த அளவில் அவரைப்பற்றிய ஞாபகங்கள் நிலையானவை; இனிமை நிறைந்தவை; அழகுடையவை; பூரணமானவை.

சுவாமி விபுலாநந்தர் உலகியலையும் பாரமார்த்திகத் தையும் ஒன்றுக்கொன்று பாதகம் விளைவிக்காத வகையில் இணைத்துக்கொண்ட மகாபுருஷர்.

அவருடைய வாழ்நாளில், பாரதத்தில் ஏற்பட்ட தேசிய எழுச்சி தமிழ்த்துறையிலும் ஒரு மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பழந்தமிழைப் போற்றிவந்த பண்டித பரம்பரையினர், மறையத் தொடங்கியிருந்த பழம் பெரும் நூல்களை வெளிக்கொணர்வதிலும், அவற்றை விளக்கஞ் செய்வதிலும் அந்நூல்களைத் தழுவி வழிநூல் செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தோன்றி தமிழ்க்கவிதையின் பொருளிலும் மொழியிலும் வடிவிலும் புதுமையைப் புகுத்தினார்.

மேற்கிலிருந்து வந்த மாவல் சிறுகதை ஆகிய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழிலும் புகுத்தப்பெற்று பரிசோதனைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பழமையைப் போற்றுவதில் எவ்வளவு ஆர்வமுடையவராக இருந்தாரோ புதுமையை வரவேற்பதிலும் அத்துணை ஆர்வமுடையவராக இருந்தார். பண்டித மரபினர் தோற்றுவித்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் என்பவற்றோடு அவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததுபோலவே தமிழைப் புதிய முறையில் வளர்க்க முயன்ற பல்கலைக்கழகங்களோடும் தொடர்பு இருந்தது. உண்மையில் அவர் காலத்தில் தோன்றிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் என்பவற்றிற்குத் தமிழ்த்துறையில் புதிய பாட நெறியை வகுத்தளித்தவரும் அவரே.

சுப்பிரமணிய பாரதியைச் சரியானமுறையில் மதிப்பிட்டு தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்வித்தவர்களில் முதல்வர் அவர். பாரதியை, அவன் ஒரு மகாசுவி என இனங்கண்டு முதன் முதல் எடுத்துக் கூறியவரும் அவரே.

சங்க காலத்தில் யதார்த்த பூர்வமாக வளர்ந்திருந்து மெல்ல மெல்லக் கற்பனைக் காட்டில் புகுந்த தமிழை அறிவியல்துறை நோக்கித் திருப்பியவரும் அவரே. அவருடைய கருத்துக்களைச் சமகாலத்து தமிழறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது தமிழ்நாட்டிலும்ஈழத்திலும் தமிழ்த்துறை சம்பந்தமான எந்தப் பெருநிகழ்ச்சியும் அவர் தலைமையில்தான் நிகழ்ந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய உபகண்டத்தில் தோன்றிய தேசிய எழுச்சி மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தையும் பாதித்தது ஈழத்தின் கிழக்கில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் தமதுமொழி, மதம், கலை, கலாச்சாரம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்க வீறு கொண்டெழுந்தார்கள். தாங்கள் உக்கிப்போன ஒரு சமுதாயமல்ல, உயிர்த்துடிப்பும் தீரமும் நிறைந்த சமுதாயம் என்பதைச் செயல்முலம் காட்டினார்கள் எனினும் அவர்களது தலைமைப் பீடம் வெறுமையாக இருந்தது. இதனை நிரப்பத் தோன்றியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

இன்னொரு புறத்தில் சனாதனமான இந்து தர்மத்தைப் புதிப்பித்து புதிய சந்நியாச தர்மத்தைப் புகுத்தி, தன்னல மற்ற தொண்டுதான் சந்நியாசம் (காம்யானம் கர்மணாம் ந்யாசம் சந்யாசம் - கீதை) என வற்புறுத்தி ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சுவாமி விவேகானந்தர் நிறுவினார். பண்டிதர் மயில்வாகனர் B. Sc. (Lond.) அவர்கள் தாம் இருக்கவேண்டிய இடம் இது எனத் தீர்மானித்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சேர்ந்து சந்நியாசியானார். சமயத்துறையிலும் அவருடைய கருத்துக்களுக்கு தமிழ் மக்களிடையே பெரு மதிப்பு இருந்தது.

இவ்வாறு இந்துமதம், தமிழ், சமூகம் சார்ந்த, வலிந்து முடிசூட்டப் பெறாத ஒரு தலைமைத்தானம் இயல்பாகவே அவரை வந்தடைந்தது.

இருந்தபோதிலும், தமிழ்த்துறையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டாலும் அவரது பணியின் பரிமாணம் இன்னும் மதிப்பீடு செய்யப்படவில்லை. அவரது காலத்திலும் அவருக்குப் பின்னரும் எழுதப்பட்ட தமிழ் மொழி, தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் இவ்விஷயத்தில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மௌனம் சாதிக்கின்றன. இத்துறைகளில் பூரணமான ஒரு நூல் இதுவரை வெளிவராதது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

அவரது தொண்டின் மதிப்பீடு ஒரு புறமிருக்க அவரது வாழ்க்கை வரலாறுகூட சிறப்பான முறையில் எழுதப்படவில்லை. இலங்கையில் இத்துறையில் இரண்டு நூல்கள் தோன்றிய போதிலும் அவை போதுமானவையல்ல. அவரது பூரணமான வரலாறு எழுதப்படவேண்டும் என்பது எனது நீண்ட கால ஆசை. அதனை நானே எழுத வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை, மேதையும் துறவியுமான ஒரு மகாபுருஷரைப் பற்றி எழுதுவதில் எனக்குள்ள குறைபாடுகளை நான் உணர்ந்திருந்தேன். இதனால் காத்திருந்தேன்; நீண்ட காலம் காத்திருந்தேன். என் ஆசை நிறைவேறவில்லை.

இனிமேலும் பொறுத்திருப்பதில் பயனில்லை. தெரிந்ததை எழுதி வைத்துவிடுவதுதான் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இதனைச் சுவாமி ஜீவனாநந்த மஹராஜ் அவர்களிடம் தெரிவித்தேன். அவர் என்னைத் தூண்டினார். ஆசி வழங்கினார். இது எனக்குத் தெம்பூட்டியது.

என் முயற்சியின் ஆரம்பத்திலேயே ஒரு தயக்கம் ஏற்பட்டது. சுவாமி விபுலாநந்தர் 1892 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். 1992 ஆம் ஆண்டில் அவர் பிறந்து ஒரு நூற்றாண்டு நடைபெறப்போகிறது. இந்த நிகழ்ச்சி உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்களால் விழாவெடுத்துச் சிறப்பிக்க வேண்டிய ஒரு நிகழ்ச்சியல்லவா, இதனை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்ற எண்ணம் என்னை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கியது? எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு அடிகளாரின் அன்பர்களோடு இணைந்து மட்டக்களப்பில் சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். சபை தோன்றிய பின் அது எனக்கு இட்ட பணிகளைச் செய்து கொண்டே மீண்டும் சிறிது சிறிதாக எழுதத் தொடங்கினேன்.

“மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை” யின் தலைவராக திரு. க. தியாகராசா அவர்கள் தெரிவு செய்யப்பெற்றார்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர் என்னும் ஞானப்பீரானுபாய்ந்து வளம்படுத்திய பூமியில் பூத்த சில மலர்களில் ஒரு நறுமலர் திரு. க. தியாகராசா அவர்கள். சுவாமிகளின் வாழ்க்கையின் இறுதிப்பகுதியில் ஒரு சிறுவனாக சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் அவர் கல்வி சற்றுக் கொண்டிருந்தார் மெல்ல. மெல்ல அடிகளாரின் கருத்துக்களும் போதனைகளும் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் நிலவிய சுவாமிகளின் சாதித்தியமும் அவரை வளர்த்தெடுத்தன. இந்த வளர்ச்சி, சுவாமிஜி, சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் அந்த ஆச்சாரியபீடத்தில் அமர்ந்திருந்து அதனை வழிநடத்திச் சென்றாரோ அந்த ஆச்சாரிய பீடத்தில் அவரை - திரு. தியாகராசா அவர்களை - அமரச் செய்தது. இன்று அவர் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கல்விப்பணிப்

பாளராக உயர்ந்து விளங்குகிறார். இவரது பெருமிதமிக்க தலைமையில், பொதுச் செயலாளர் டாக்டர் டீ. சிவலிங்கம் உப செயலாளர் திரு. கா. நடராசா பொருளாளர் திரு. கார்த்திகேசு, நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர் ஆகியோரின் பேருழைப்பின் பயனாக மட்டக்களப்பு மக்கள் இணைந்து 1992 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் எடுத்த நூற்றாண்டு நிறைவு விழா மட்டக்களப்புவரலாறு காணாத பெருவிழாவாக அமைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து உலகில் தமிழர் வாழும் மெல்லாம் இவ்விழா கொண்டாடப் பெற்றது. சபை இப்பொழுது அமைதியாக ஆக்கப்பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளது. இப்பணி தொடரும்.

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை அறிவித்த சுவாமிஜியின் வரலாற்று நூல் போட்டிக்கு எனது நூலையும் அனுப்பி வைத்தேன். தெரிவு செய்யப்பட்டால் நூலைப் பிரசுரிப்பதில் எனக்குள்ள சிரமம் குறைந்துவிடும். இல்லையெனில் பிறகு பார்க்கலாம் என்பது என் நோக்கமாயிருந்தது. நூலைத் தெரிவு செய்து பரிசளித்து பிரசுரிக்க முன்வந்த மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபைக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தொடர்ந்து இருபது ஆண்டுகள் அடிகளாரின் அகத்தையும் புறத்தையும் தர்சித்தேன். அத்தரிசனம் என் உள்ளத்தில் இட்ட பதிவுகளை எழுத்துருவில் தந்துள்ளேன். இம் முயற்சியில் நான் எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பதை வாசகர்களே தீர்மானித்தல் வேண்டும்.

நூலை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது அடிக்கடி சுவாமி ஜீவனானந்தரைச் சந்தித்துப்பேசினேன். அவருட்டிய உற்சாகம் மட்டுமல்ல வழங்கிய ஆலோசனைகளும் தகவல்களும் சில ஆவணங்களும் இந்நூல் உருப்பெறப் பெரிதும் உதவின. நூலுக்கு வாழ்த்துரையும் வழங்கியுள்ளார். அடிகளாருக்கு என் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நூலை வர வேற்று அழகானதொரு அணிந்துரை அளித்த மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபைத் தலைவர் திரு. க. தியாகராசா அவர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றி உரியது.

எனது நண்பர்கள் வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் B. A., கலாநிதி சி. மௌனகுரு M. A, Ph. D. (கிழக்குப் பல்கலைக் கழகக் கலைத் துறைப் பீடாதிபதி) ஆகியோருடன் என் கருத்துக்களை அடிக்கடி விவாதித்துச் செம்மை செய்துகொண்டேன். இருவருக்கும் என் ஆழ்ந்த நன்றி உரியது.

அ. ரர் ம. சற்குணம் M. A. அவர்களது துணைவியார் திருமதி. நி. சற்குணம் அவர்கள் தமது கணவர் சேகரித்து வைத்திருந்த சிலநூல்களையும் சில குறிப்புக்களையும் கொடுத்துதவினார்கள் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சுவாமிஜி மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் உயர் வகுப்புகளில் கல்விகற்று அங்கு முதன்முதல் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தார் இவை சம்பந்தமான பழைய ஆவணங்களை நான் நேரில் பார்வையிட அன்புடன் அனுமதித்த அக்கல்லூரி அதிபர் திருமதி. கமலா கமலநாதன் அவர்களுக்கு என் நன்றி உரியது.

ராமகிருஷ்ண புரத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் திரு. ஜி. பாஸ்கரன் அவர்கள் தமது தந்தையார் சேமித்து வைத்திருந்த, அடிகளோரோடு தொடர்புடைய பழமையான சில ஆவணங்களைத் தந்துதவினார். அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் தட்டச்சில் பொறித்துத் தந்த செல்வி. ந. கோமதி அவர்களுக்கும்,

சிரத்தையோடு அச்ச வேலைகளைக் கவனித்து உதவிய “எஸ். எஸ் பிரின்டர்ஸ்” உரிமையாளர் திரு. அ. சிவதாசன் அவர்களுக்கும் அந்தத் தாபனத்தில் பணிபுரியும் அன்பர்களுக்கும் குறிப்பாக அச்சிட்ட பிரதிகளை என்னிடம் தந்து ஒப்புநோக்கியபின் எடுத்துச் சென்று உதவி புரிந்த செல்வி இ. கமதி அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது.

பொருளடக்கம்

1. வினை நிலம்	... 01
2. வினையும் பயிர்	... 05
3. யாழ்ப்பாணத்தில்	... 13
4. திருமணப் பேச்சா?	... 25
5. வேதாந்த முழக்கத்தின் எதிரொலி	... 29
6. துறவு	... 31
7. பாரதி புகழ் பரப்பிய முன்னோடி	... 44
8. மட்டக்களப்பு தமிழ்ப் புலவர்களும் தொண்டர்களும்	... 53
9. சைவத்தின் எழுச்சியும் சங்கத்தின் பணிகளும்	... 69
10. திக்கற்றவர்களின் துணைவர்	... 93
11. கல்வியும் கருத்தும்	... 104
12. முத்தமிழும் நாலாவது தமிழும்	... 118
13. விபுலாநந்தக் கவிஞர்	... 131
14. பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்	... 144
15. கைலாய யாத்திரை	... 150
16. நான் கண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர்	... 154
17. நெஞ்சைக் கடைந்த சிலப்பதிகாரம்	... 168
18. இசை ஆராய்ச்சி	... 171
19. அரங்கேற்றம்	... 179
20. மகாபுருஷர்	... 184
21. பொருளகராதி	... 193

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
31	- 31	- அரிவிந்தர்	- அரவிந்தர்
116	- 8	- விவரவ	- விவாத
127	- 18	- Philosohphy	- Philosophy
136	- 20	- பரமா நந்தர்	- பரமாத்மாநந்தர்
141	- 8	- கட்டுகை	- கட்டுரை

149 ஆம் பக்கத்தில் உள்ள இரண்டாவது கடிதத்தின் 2 ஆம் பந்தியில் Sir. P. Arunachalam என்னும் பெயரின் பின் has Shown me a copy of a letter from your monastic Superior என்னும் தொடரைச் சேர்த்து வாசிக்குக.

176	- 31	- Reaiew	- Review

1. வினை நிலம்

கீழ்க்கு இலங்கையின் முக்கிய நகர் மட்டக்களப்பு. இது அதே பெயர் கொண்ட மாவட்டத்தின் தலைநகராகவும், கீழ்க்கு மாகாணத்தின் தலைநகராகவும் விளங்குகின்றது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் எல்லைகள் அரசியல் காரணங்களினால் மாறிவந்துள்ள போதிலும் வடக்கே வெருகல் கங்கையிலிருந்து தெற்கே குழுக்கன் ஆறுவரையுள்ள பிரதேசம் மட்டக்களப்பு நாடு எனக் கணிக்கப்படுகின்றது. இங்கு வாழும் தமிழ் மக்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழர் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இந்நாடு இலங்கையின் ஏனைய பகுதியிலிருந்து மலைகளாலும் காடுகளினாலும் மகாவலிப் பேராற்றினாலும் பிரிக்கப்பட்டுத் தனித்துக்காணப்படுகிறது. இக்காரணத்தால் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி வரை இந்நாட்டைப் பற்றி வெளியுலகம் அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. தென்னிந்தியத் தமிழர்களில் கற்றவர்தாமும் இலங்கைத்தமிழர் என்றால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் என்றே கருதினர். சுவாமி விபுலாநந்தரின் வாழ்க்கைக் காலத்தின் பிற்பகுதியில் அவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தனது இருபத்திரண்டாம் ஆண்டு விழாவை 1933 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் கொண்டாடியது. விழாவுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தரே தலைமை வகித்தார். தலைவரை வரவேற்று வாசிக்கப்பட்ட வரவேற்புப்பாவின் ஒரு பகுதி,

“..... தமிழ்ச்சொல் வழக்கென்றும்
பாங்குந் றுயரும் யாழ்ப்பாணத்தில் - ஒங்கி
உயர்வான் குடியுற்ற ஒண்பிறையிற் றோன்றி
மயில்வா கனப் பெயரை மன்னி.....”¹ என்பது.

இப்பாடல் பகுதியில் சுவாமியின் பிறந்த இடம் யாழ்ப்பாணம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1933ஆம் ஆண்டில் இந்த நிலையெனில் அதற்கு முன்னிருந்த நிலைமையினைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

பொதுவாக ஈழத்தமிழரின் வரலாறு சிறப்பாக மட்டக்களப்பு தமிழரின் வரலாறு தெளிவற்றுக் காணப்படுகின்றது. ஆய்வுகள் இன்னும் அவ்வரலாற்றின் பூர்விகத்தை எட்டவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரையில் பொதுவாகக் கிழக்கு நாடுகளிலும் சிறப்பாகப் பாரதத்திலும் தோன்றிய தேசிய எழுச்சியின்போது மட்டக்களப்பு மக்களும் இனிய கற்பனை நிறைந்த கனவுகளோடு கூடிய தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழத் தொடங்கினார்கள்.

மட்டக்களப்பு நல்ல வளம் மிகுந்த நாடு. இங்குள்ள கிராமங்களிற் பெரும் பாலானவை கிழக்கே இந்துமாக்கடலுக்கும் மேற்கே வனப் பகுதிகளுக்குமிடையில் நெய்தலும் மருதமும் மயங்கிய பிரதேசத்தில் வடக்குத் தெற்காக அமைந்து கிடக்கின்றன. கடற்கரையோரமாகத் தென்னந் தோட்டங்களும் மேற்குக் கரையில் கண்களுக்கு எட்டுகிற தூரம்வரை நெல்வயல்களும் காட்சி அளிக்கின்றன. வயல்களுக்கு அப்பால் வளம் மிக்க காடுகள் காணப்படுகின்றன. காட்டோரங்களில் 'வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்' பட்டிபட்டியாக வளர்கின்றன. கடலிலிருந்தும் நன்னீர் நிலைகளிலிருந்தும் தேவையான மீன்கள் கிடைக்கின்றன. நெல் தேங்காய் மீன்பால் நெய் தேன் என உணவுப் பொருட்கள் தாராளமாகக் கிடைத்தமையால் மக்கள் உணவுக்கவலையின்றி உல்லாசமாக ஓரளவு சோம்பலுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த போதிருந்த மட்டக்களப்பு நாட்டின் வளமை இது. தமது மனத்தைக் கவர்ந்த இந்த வளமிக்க நாட்டை அவர் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“.....அணிசார் இலங்கையிலே

சீரார் குணதிசையைச் சேர்ந்து வளர்புகழும்

ஏரால் இயன்ற செந்நெல் இன்சுவைத்தீங் கன்னலொடு

தெங்கி விளநீருந் தீம்பலவி னள்ளமிர்தும்

எங்குங் குறையா இயலுடைய நன்னாடு

மட்டக் களப்பென்னு மாநாடு.....”²

மட்டக்களப்பு மக்கள் நல்ல நாகரிகம் படைத்தவர்கள். இங்கு “நாகரிகம்” என்ற சொல் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நாகரிகத்தைக் குறிக்கவில்லை. வள்ளுவர் கூறும் பெயர்க்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமையும் நயத்தக்க நாகரிகம் இது! இந்த மருத நிலத்தின் செல்வப் புதல்வர்கள்

விருந்தினர் புறத்திருக்க தாம் உண்ணுதலை அறியாதவர்கள். இவர்கள் கல்விமான்கள் அல்லர் ஆனால் கலைகளை அறிந்திருந்தனர். இவர்களிற் பலர் இயல்பிலேயே நல்ல கவிஞர்கள். ஆனால் காரிகை கற்றுத் தவிபாடுபவர்கள் அல்லர். இம்மக்களிடையே வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களில் ஒருவகைக்கு “கவி”³ என்றே பெயரிட்டுள்ளனர்.

மட்டக்களப்பிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது. யாழ்ப்பாண மக்களில் பணம் படைத் தவர்கள் இங்கு வந்து நெல் தேங்காய் கொப்பறா முதலிய பொருட்களை வாங்கி சிறிய கப்பல்கள் மூலம் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் கொண்டு சென்று விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டினர். அவர்களில் சிலர் மட்டக்களப்பில் நெல் வயல்களையும் தென்னந்தோட்டங்களையும் விலைக்கு வாங்கி அவற்றின் மூலம் பொருளீட்டிப் பெரும் தனிகராக வாழ்ந்தனர். இவர்களில் குறிப்பிடக்கூடிய ஒருவர் முதலியார் கா. வ. மார்க்கண்டன் அவர்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் தமது தொண்டினை மட்டக்களப்பில் ஆரம்பித்த போது அடிகளாருக்குப் பக்கபலமாக நின்று உதவியவர்களில் முதலியார் அவர்களும் ஒருவர். சில யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாத காரணங்களினால் இங்கு வந்து கிராமங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர். புலோலியூரைச் சேர்ந்த வித்துவான் பு. பொ. வைத்திலிங்க தேசிகர், சந்திரசேகர உபாத்தியாயர் போன்றவர்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

பல நோக்கங்களோடு மட்டக்களப்புக்கு வந்து மட்டக்களப்புப் பெண்களைத் திருமணஞ் செய்து இங்கேயே தங்கி மட்டக்களப்பாராக மாறிவிட்ட பல யாழ்ப்பாணத்தாரும் உளர். இச்சந்தப்பத்தில் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் ஒரு குறிப்பை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதல் பொருத்தமானதாயிருக்கும். “யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் வழங்கும் ஈழமண்டலமனைத்தும் அடங்கும்; வட மாகாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் உள்ளவர்களும் திருகோணமலை மட்டக்களப்பு, என்னுமிடங்களில் உள்ளவர்களும் இனத்தாலும் கல்வியாலும் யாழ்ப்பாணத் தொடர்புள்ளவர்களே. சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் என்ற வேற்றுமையின்றி யாழ்ப்பாணத்தவராகவே வாழ்ந்தார்கள்.”⁴ இக்கூற்றின் இறுதி வாக்கியத்தை “சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு யாழ்ப்பாணம் என்கிற வேற்றுமையின்றி மட்டக்களப் பாராகவே வாழ்ந்தார்கள்” என்று திருத்திக் கொள்வதில் தவறில்லை.

ஐரோப்பியர் வாணிகம் செய்யவென வந்து பின் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆட்சிசெய்யத் தொடங்கியதும் சிங்கள மக்களைப்போல் ஈழத் தமிழர்களும் பலவகையிற் பாதிப்புற்றனர். இவர்களுடைய மதம்,

மொழி, கல்வி, கலாச்சாரம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சினிதவுகள் ஏற்பட்டன. ஆதிக்கம் செலுத்த வந்தவர்களின் பின்னால் வந்துசேர்ந்த கிறிஸ்தவப் பாத்திரிமார் நாடெங்கும் பாடசாலைகளை அமைத்து கல்வியுடன் கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் பரப்பத்தொடங்கினர். எனினும் அரசியல் அடிமைத்தனம், மதமாற்றம், கலாச்சாரச் சினிதவு என்பவற்றிற்கு எதிராக கிழக்கு நாடுகளிலும் சிறப்பாகப் பாரதத்திலும் தேசியப் பேரெழுச்சி ஏற்பட்டது. சமீபத் தமிழரிடையே ஏற்பட்ட இப்பேரெழுச்சியின் ஒளிவீசும் சின்னமாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுமுகநாவலரும் மட்டக்களப்பில் சுவாமி விபுலாநந்தரும் விளங்குகின்றார்கள்.

மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து தெற்கே கடலோரமாகச் செல்லும் மோட்டார் பாதை பல கிராமங்களை ஊடறுத்துச் செல்கிறது. இப்பாதையில் முப்புத்தொன்பது கி. மீ. தொலைவில் உள்ள கிராமம் காரைதீவு. இங்குதான் விபுலாநந்த அடிகளார் பிறந்தார். இவ்வூரைக் கிராமப்புலவர்கள் தமது இலக்கியங்களில் காரைநகர் என்றும் காரேறு சோலை என்றும் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். அடிகள் சில சந்தர்ப்பங்களில் காரேறு மூதூர் என்றும் குறிப்பிடுவார். பேருந்து வண்டியில் செல்வோர் காரைதீவு முதலாவது தரிப்பில் இறங்கினால் ஊருக்குட் செல்லும் பாதை தெரிகிறது. அப்பாதை முகப்பிலே காரைதீவின் புகழ்பூத்த கண்ணகி அம்மன் கோயிலைத் தரிசிக்கலாம். அப்பாதையில் நடந்து ஊருக்கு நடுவில் இடது புறமாகப் பிரிந்து செல்லும் சிறிய பாதையூடாகத் திரும்பி சிறிது தூரம் நடந்தோமானால் சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த வீட்டைத் தரிசிக்கலாம்.

1. இந்த வரவேற்புப்பா 27-07-1947இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. இதனை திரு. ச. அம்பிகைபாகன் தமது 'விபுலாநந்தர் உள்ளம்' என்ற நூலின் முகப்பில் பிரசுரித்துள்ளார்.
2. யாழ் நூல் - பாயிரவியல் பக்கம் 7,
3. மட்டக்களப்பு கிராமமக்களின் 'கவி' களில் தனது நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த இந்துலாசிரியன் எழுதிய கட்டுரைகள் 05-08-1945, 26-08-1945, 07-10-1945 ஆகிய திகதிகளில் ஈழகேசரியிலும் 17-07-1949 தினகரன் வாரப் பதிப்பிலும் வெளிவந்தன.
4. கணபதிப்பிள்ளை, சி. பண்டிதமணி இலக்கிய வறி [திருத்தப் பதிப்பு] முன்னுரை. பக்கம் xvi;

2. வினையும் பயிர்

1892 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 03 ஆம் திகதி சுவாமி விபுலாநந்தர் காரைதீவில் பிறந்தார்.¹ சுவாமி அவர்கள் பண்டித பரீட்சையில் சித்தியடையுமுன்பே தமது இளமைக்காலத்தில் ஆக்கிய “கணேச தோத்திரபஞ்சகம்” முதலிய நான்கு சிறு நூல்களின் தொகுப்பு 1915 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. அதன் முகவுரையில் தமது தந்தையார் பெயர் ஸ்ரீமத். பொ. த. சி. சாமித்தம்பிப்பிள்ளை என்றும் பேரனார் பெயர் ஸ்ரீமத். சா. வ. சிவகுருநாதபிள்ளை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தாயார் பெயர் கண்ணம்மை என்பது. இவர் அவ் ஆர் திரு. இராசகோபால பிள்ளையவர்களின் புத்திரி.

திரு. சி. சாமித்தம்பிப்பிள்ளை விதானை-தலைமைக்காரர்-உத்தியோகம் பார்த்தவர். அக்காலத்தில் விதானையை பொலிஸ் தலைமைக்காரர் என்றும் குறிப்பிடுவர். சுவாமி அவர்கள் தமது தந்தையார் பெயரின்முன் “பொ.த” என்று குறிப்பிட்டது இவ்வுத்தியோகத்தைக் குறித்தது.

திரு.சாமித்தம்பிப்பிள்ளை கண்ணம்மை தம்பதியின் காதல் பெருவாழ்வின் பயனாக மூன்று பிள்ளைக்கனிகள் பிறந்தனர். அக்குழந்தைகளில் மூத்தவரே இவ் வரலாற்று நாயகர். மற்றவரிருவரும் பெண்கள். பெண்களுள் மூத்தவர் அமிர்தவல்லி, இளையவர் பெயர் மரகதவல்லி. கருநிறத்து அழகனான தமது மூத்த ஆண் குழந்தைக்கு பெற்றாரிடப் பிள்ளைத் திருநாமம் மயில்வாகனம் என்பது. பிற்காலத்தில் சுவாமிஜீ தாம் எழுதிய “இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை” என்ற கட்டுரையில் தமது கரிய திருமேனிபற்றி நகைச்சுவையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். “ஆசிரியர், என்னைப் போலக் கரிய திருமேனியாகவிருந்தாரோ என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எனது தாயார் நல்ல பொன்னிறமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பெற்றார்களோ

பிறரிடம் வாங்கி வளர்த்தார்களோ என்று இளமையிலே நான் நினைப்பதுண்டு. தந்தையாரது நிறம் எனது நிறம்.”²

மயில்வாகனன் பள்ளிப் பருவம் அடைந்ததும் பெற்றோர் அவனை அப்பொழுது காரைதீவில் இருந்த ஒரே பாடசாலையாகிய கிறிஸ்தவ ஆரம்ப பாடசாலையில் சேர்த்தார்கள். அடிகள் தமது வித்தியா குருவாகப் போற்றும் குஞ்சித்தம்பி இங்குதான் ஆசிரியராக இருந்திருக்க வேண்டும். “எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும்” என்பது நறுந்தொகை. தமது பால்பருவத்தில் நறுந்தொகையை நன்கு கற்ற மயில்வாகனன் தனது பிஞ்சு உள்ளத்தில் குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியருக்கு இறைவனுக்குச் சமமான ஒரு இடத்தை அளித்திருந்தான். இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொகுப்பு நூலில் எழுத்தறிவித்து தமது வித்தைக்கு வித்திட்ட குஞ்சித்தம்பி உபாத்தியாயரையே மயில்வாகனன் தமது வித்தியா குருவாகக் கொண்டு போற்றுகிறார்.

அம்புவிழிற் செந்தமிழு மாங்கிலமு மெனக்குணர்த்தி யறிவு தீட்டி வம்புசெறி வெண்சலச வல்லியருள் கூட்டிவைத்த வள்ளல்குஞ்சித் தம்பியெனும் பெயருடையோன் றண்டமிழின் கரைகண்ட தகை மையோன்றன்

செம்பதும மலர்ப்பதத்தைச் சிரத்திருத்தி யெஞ்ஞான்றும் சிந்திப்பேனே.

மயில்வாகனனின் பள்ளி வாழ்க்கை பற்றி அவனது ஒரு சாலை மாணாக்கராகிய திரு. பெ. நல்லதம்பி அவர்கள் தமது ஞாபகத்திலிருந்து பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“.....ஆரம்பக் கல்வியை தந்தையார் சாமித்தம்பி விதானையாரும் மாமனார் வசந்தராசபிள்ளை அவர்களும் தொடக்கிவிட்டாலும் காரைதீவு வேதப் பள்ளியிலும் படித்து வந்தார். அப்போதெல்லாம் கன்னத்தில் குடும்பியை உடையவராகவும் காதில் வெண் கடுக்கன் அணிந்தவராகவும் காணப்படுவார். கல்முனை லீஸ் ஐயர் பாடசாலைக்குச் (வெஸ்லி பாடசாலை) செல்ல நேர்ந்ததும் இதனை மாற்றிக்கொண்டார். பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது புத்தகங்களை எல்லாம் சேர்த்துக் கட்டி ஒரு சிறிய சீலைப் பையில் போட்டுத் தோளில் சுமந்து செல்வார். உடன் மாணாக்கர் ஓய்வு நேரங்களை விளையாட்டில் செலவிட்டால் மயில்வாகனன் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பான். காரைதீவு வேதப் பாடசாலையிலிருந்து கல்முனை ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது காரைதீவிலிருந்து கல்முனைக்கு நடந்து செல்வதே வழக்கம். நடந்து செல்லும் போது கையில் ஒரு புத்தகம் வைத்திருப்பார். சிலவேளைகளில் நடக்கும்

போதே புத்தகத்தைப் புரட்டிப் படிப்பார். தேவையான இடங்களை மனப்பாடஞ்செய்வார். எந்தப் புத்தகமாயினும், ஒரு முறைதான் படிப்பார். பின்னர் அப்படியே மனப்பாடமாக்கிக் கொள்வார்” 3

முதியவர் நல்லதம்பி கூறுகிறபடி கல்வியின்மீது தீராக் காதலும் அபார ஞாபகசக்தியும் விபுலாநந்தரிடம் தொடர்ந்து காணப்பட்டன.

கல்முனை வெஸ்லி பாடசாலையிலிருந்து விலகிய மயில்வாகனன் 1907ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 3ஆம் திகதி மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் எட்டாம் வகுப்பில் சேர்ந்து கல்வியிலத் தொடங்கினான். கல்லூரியிப் பதிவுகளைப் பார்வையிட்ட பொழுது அவனது சேர்விலக்கம் 997 எனத் தெரிந்தது. எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து 1908இல் கேம்பிறிஜ் ஜூனியர் வகுப்பில் சேர்ந்தான். 1909ஆம் ஆண்டு பதிவுகளை நோக்கியபோது அவனது பெயர் கேம்பிறிஜ் சீனியர் வகுப்பு மாணவர்கள் பெயரோடு கர்ணப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல ஆசிரியர்களின் பெயர்களோடும் சேர்ந்து காணப்படுகிறது. அவரது பெயருக்கு முன்னால் பிறையடைப்புக்கள் மாணவ ஆசிரியன் (Pupil Teacher) என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. 1908ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்திலிருந்து அவரது பெயர் ஆசிரியர்களது பெயரோடு மட்டுமே காணப்படுகிறது.

மயில்வாகனனின் இளமைக்காலத்தில் பாடசாலையில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றி காரைதிவு ஆசிரிய நண்பர்கள் கூறியதாவது: “ஒரு நாள் சிறுவன் மயில்வாகனனின் வகுப்புக்கு ஒரு பாதிரியார் வந்தார். அவர் மாணவர்களைப் பொதுவாக நோக்கி உங்களில் ஒவ்வொருவர் முன்னும் கடவுள் தோன்றி ‘உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?’ என வினவினால் நீங்கள் எதனை வரமாகக் கேட்பீர்கள் என்று கேட்டார். ஒரு மாணவன் நல்ல கல்வியைத் தரவேண்டும் என்று கேட்பேன் என்றான். இன்னொருவன் ஏராளமான செல்வத்தை வரமாகக் கேட்பேன் என்றான். இவ்வாறு சில மாணவர்கள் தங்கள் விருப்பங்களை வெளியிட்டார்கள். மயில்வாகனன் முறை வந்தது. அவன் கம்பீரமாக எழுந்து நின்று, ‘இந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தொண்டுபுரிவதற்குத் தேவையான ஆற்றலைத் தரவேண்டும்’ என்று கட்டவுளிடம் வரம் கேட்பேன் என்றான். பாதிரியார் அவனை மனமார வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.”

இந்நிகழ்ச்சிபற்றி வேறொரு விதமாகவும் பேசப்படுகிறது. இதனை “நான் அறிந்த தமிழ் மணிகள்” என்னும் நூலில் பி. ஸ்ரீ. ஆச்சாரியா பின்வருமாறு வருணிக்கிறார். “இவ்வகையில் ஆசிரியராக இருந்த நிலையில் இவர் ஒரு நாள் தம் மாணவர்களை நோக்கி, ‘இப்பொழுது திடீரென்று சிவபெருமான் காட்சி வழங்கினால் நீங்கள் அவரிடம் கேட்கும் வரம் யாது?’ என்று கேட்டாராம்.

‘முத்தியளிக்கும் வரம் கேட்பேன்’ என்றான் ஒரு மாணவன் ‘பக்தியே போதும் எனக்கு என்பேன்’ என்றான் மற்றொரு மாணவன். “கல்விச் செல்வம் வேண்டும்” என்றான் மூன்றாமவன். பிறகு ஆசிரியரான மயில்வாகனர் தமது கருத்தையும் வெளியிட்டார்.

“எல்லாரும் இன்புற்றிருக்குமாறு தொண்டு செய்வதில் கிடைக்கும் இன்பம் வேண்டும் என்று நான் வரம் கேட்பேன்.” என்று கூறி முடித்தாராம் மயில்வாகனர். “அதுவும் தமிழ்த்தொண்டாக - தாம்மொழி வாயிலாகச் செய்யக்கூடிய தொண்டாக - இருந்தால் என் இன்பம் இரட்டிப்பாகும்” என்று தொடர்ந்து தம் தமிழ்ப் பற்றையும் புலப்படுத்தினார். இத்தகைய ஆசிரியரிடம் பயிற்சிபெற்ற மாணவர்கள் பாக்கியசாலிகள் அல்லவா!” 4

பி. ஸ்ரீ. கூறுவது போலவே “விபுலநந்த அடிகள்” என்ற தொகை நூலின் ஆசிரியர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு இக்கதையைக் கூறியுள்ளார் 5 ஒரு வேளை இந்த நூலிலிருந்து பி. ஸ்ரீ. இக்கதையை எடுத்து எழுதியிருக்கலாம். இக்கதை எவ்வாறு நிகழ்ந்தபோதிலும் மயில்வாகனன் என்ற சிறுவனின் உள்ளம் எந்த இலக்கை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது என்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

01-04-1911 இல் பாலாசிரியனாகிய மயில்வாகனர் தாம் பயின்று பின் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டிருந்த மட்டக்களப்பு புனித மைகேல் கல்லூரியிலிருந்து மாற்றம் பெற்று தமது ஊருக்கு அணித் தாக உள்ள கல்முனை புனித மரியன் பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியனாகச் சேர்ந்து கொண்டார். இத் திடீர் மாற்றத்திற்கு அவரது குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் காரணமாக இருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

பிற்காலத்தில் அடிகளார் தமது குடும்பத்தாருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் “என்னை என் தகப்பனார் படிப்பித்தது ஜூனியர் பரீட்சை வரையில் தான்” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு குறிப்பிட்டதற்கு அவரது தந்தையாரின் மரணம்தான் காரணமாயிருக்கலாம் என ஊகிக்கமுடிகிறது. 1911 இல் அடிகளாரைப் பெற்றெடுத்த உத்தமி கண்ணம்மையார் காலஞ்சென்றார் எனத் தெரிகிறது. பெற்றாரை இழந்துவிட்ட நிலையில் குடும்பத்தைக் கவனிக்கவேண்டிய பொறுப்பு மூத்த புதல்வராகிய மயில்வாகனரைச் சார்ந்ததாயிற்று. தமது சகோதரிகளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கவேண்டிய கடமையும் இருந்தது. எனவே மயில்வாகனர் தமது ஊரில் இருந்து சுமார் 5. கி. மீ. தூரத்திலிருந்த கல்முனைக்கு மாற்றம் பெற்று வந்தார்.

ஆங்கில மொழி மூலம் தொடர்ந்து கல்விகற்றுக்கொண்டிருந்த போதிலும் தமிழ் மீது மயில்வாகனர் தீராக்காதல் கொண்டிருந்தார். தமிழ்க்காதல் அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. இதுபற்றி அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் இளமையில் இயற்றிய-இவ்வத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள - நான்கு சிறு நூல்களின் தொகுப்பின் முகவுரையில் “பாவலர்க்குத் தமிழேன்பகரும் விண்ணப்பம் யாதெனில் வாரணமுகங்கொழு மா ர ண ப் பொருளையும் காணவர் தங்குல மாணைக் கவர்ந்த கந்தவேளையுஞ் செந்தமிழ்க் கவியாற் பாடுவலெனு மாசையினம் பிராயத்தேயென் மனத் துண்டாயது.

ஆங்கிலக் கலாசாலையிற் கல்வி பயின்றேனாயினு மவ்வாசை மேலீட்டினாற் செந்தமிழ் சுற்றற்குக் கருவியாகிய இலக்கண நூலை எனது வித்தியா குருவிடத்தும் சிறிது காலம் பூருவ புலவ கான மாநகர ஸ்ரீலக்ஷ்மி. பொ. வைத்திலிங்க தேசிகரவர்களிடத்தும் பாடங்கேட்டுடன்” என்று கூறுகிறார்.

கிழக்குப் புலோலியைச் (பூருவ புலவ கான மாநகரம்) சேர்ந்த பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர் காரைதிவு பால விநாயகராலயத்தில் பூசகராகவும் அங்கு சைவப்பாடசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது ஆசிரியராகவும் இருந்தவர்.

தற்காலத்தில் உயர்கல்வியைப் பெறுவதற்கு மாணவர்கள் பல கலைக்கழகங்களை நாடிச் செல்கின்றார்கள். மயில்வாகனர் மாணவராயிருந்த காலத்தில் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகங்கள் எதுவுமில்லை. தொடர்ந்து கல்விகற்கவேண்டுமென்ற பேரார்வம் நிறைந்த இம்மாணவர் ஆசிரியத் தொழிலையே தேர்ந்தெடுத்தார். அவர் தமக்குத் தாமே வழிகாட்டியாக இருந்தார். தமக்குத்தாமே ஆசிரியராக இருந்தார். தமக்குத்தாமே மாணவராயுமிருந்தார்.

ஆசிரியத் தொழில்புரிவோர் ஆசிரியப்பயிற்சி பெறுதலவசியமெனக் கண்ட மயில்வாகனர் கொழும்பு அரசினர் பயிற்சிக்கலாசாலையின் புகுமுகத் தேர்வுக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்து அங்கு பயிற்சி பெறச் சென்றார். பயிற்சி முடிந்ததும் தான் முதன்முதலில் ஆசிரியராக இருந்த மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் சேவையில் சேர்ந்துகொண்டார். அங்கு சுமார் ஒரு வருடம் சேவை செய்தபின் கொழும்பு தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் ஒரு மாணவனாகச் சேர்ந்து 1916இல் விஞ்ஞான டிப்ளோமா பட்டத்தைப் பெற்றார். தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் கல்வி கற்கும்போதே ஓய்வு நேரங்களில் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களைப் பெரும்பாலும் தாமே வருந்திக்கற்று

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தி பெற்று பண்டிதர் பட்டத்தைப்பெற்றார். இலங்கையின் முதலாவது மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் இவரே.

விஞ்ஞான டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றமையால் கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியில் வேதி நூல் துறையில் உதவி ஆசிரியராகப் பணி புரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அறிவும் திறனும் மிக்க பண்டிதர் மயில்வாகனரின் பெருமை இலங்கையில் மெல்லமெல்லப் பரவத் தொடங்கிற்று. யாழ்ப்பாணம் அர்ச். பத்திரிசியார் கல்லூரி நிருவாகிகள் தமது கல்லூரியில் வேதி நூல் துறையின் முதல்வராகப் பணி புரியும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். பண்டிதர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு 1917 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் சென்று அப்பதவியில் அமர்ந்தார். அங்கு கற்பிக்கும் காலத்தில் தாமே முயன்று கற்று லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் B.Sc பரீட்சைக்குத் தோற்றி வெற்றி பெற்றார். இப்பொழுது அவரது பெயரின் முன்னும் பின்னும் பட்டங்கள் சேர்ந்து பண்டிதர் சா. மயில்வாகனர் B.Sc (Lond) என்றாகி இலங்கைக் கல்வி வளாகத்தில் புகழ் பெற்ற கல்விமானாக விளங்கத் தொடங்கினார்.

அவர் தம்மை எப்பொழுதும் ஒரு மாணவனாகவே கருதினார். 1942 இல் அவர் துறவியாக வங்கநாட்டில் இருந்தபேர்து அவரது குடும்பத்தாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'என்னை என் தகப்பனார் படிப்பித்தது ஜூனியர் பரீட்சை வரையில்தான். அதன்பின்பு என் சொந்த முயற்சியாலும் ஆண்டவன் அருக்கிரகத்தினாலும் அறிவாளிகள் மதிக்கத்தக்க கல்விநிலை அடைந்தேன். இன்னும் சமஸ்கிருதமும் வங்காளிப் பாஷையும் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.'⁶ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கடிதம் அவர் தமது ஐம்பதாவது வயதில் எழுதியது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் இந்நாடுகளுக்கு வெளியிலும் அவர் ஒரு பேரறிஞர் எனக்கற்றவர்களாலும் மக்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்பு எழுதப்பட்டகடிதம் இது! அறிவுத்தாகம் மிக்க இப்பெரியார் கரையற்ற கல்விக்கடலில் குதித்து வாழ்நாள் முழுவதும் அதில் நீந்தித் திளைத்தார்.

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் முகாமையாளரும் சிறந்த அறிஞருமாகிய திரு. மு. திருவிளங்கம் அவர்கள் தமிழறிவும் ஆங்கில அறிவும், கலையறிவும் விஞ்ஞான அறிவும் சமமாக நிரம்பப்பெற்ற மயில்வாகனரை இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக்க விரும்பினார். "திருவாளர்கள் ஸி.என். தேவராஜன், புறோக்கர் காராளபிள்ளை, சட்ட நூலறிஞர் மு. திருவிளங்கம், டாக்டர். எம். எம். குமாரசாமி முதலிய பிரமுகர்கள் மயில்வாகனரிடம் படையெடுத்து வருகிறார்கள்! இவர்களின்

வேண்டுகோளை ஏற்று மயில்வாகனனார் 1920 இல் மானிப்பாய் இந் துக் கல்லூரியின் அதிபரானார் 77 எனப் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம் பிப்பிள்ளை கூறுகிறார்.

பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளிற் பயின்றும், ஆசிரியரா கச் சேவை செய்தும் வந்த மயில்வாகனர் அங்கு நல்லநண்பர்களையும், நல்லாசிரியர்களையும் பெற்றிருந்தபோதிலும் மதவிஷயத்தில் அவர் களுக்கிடையே பெரிய இடைவெளி ஒன்றிருந்தது. அவர் அங்கு ஒட் டியும் ஒட்டாமலும் இருந்து வந்தார் என நாம் ஊகிக்க முடிகிறது. எனவே அவர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர் பதவியை திருப் தியுடன் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்.

பட்டங்கள் பெற்று அதன்மூலம் லௌகிகத் துறையில் உயர்ந்த பதவிகளை அடைந்து வளமுள்ள வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள் ளலாம் என அவர் எண்ணியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பட்டங் களை அவர் தமது அறிவின் அளவுகோலாகவே கொண்டார். இப் பட்டங்களை ஏறக்குறைய ஐந்து வருடங்கள் தான் தரித்துக் கொண்டி ருந்தார். அதன் பின் உலகியல் இன்பங்களோடு இப்பட்டங்களையும் தூக்கி வீசிவிட்டுத் துறவியாகிவட்டார்.

1. சுவாமி விபுலாநத்தர் பிறந்த திகதியை முதன் முதலாக குறிப்பி டுவது யாழ்நூல் முகவுரை. அதில் பிறந்ததிகதி 29-03-1892 (கரவ பங்குனி மீ 16உ) எனக் காணப்படுகிறது. கலைக் களஞ்சியத்திற்கு சுவாமிவிபுலாநத்தரைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுதிய புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளையவர்களும் இதனையே குறித்துள்ளார். கரவ ருஷப் பஞ்சாங்கப்படி இந்த இரண்டு திகதிகளும் ஒத்து வரவில்லை. மேற்காட்டிய திகதிகளில் ஆங்கிலத் திகதி சரியானதா தமிழ்த் திகதி சரியானதா? என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. தமிழ்த் திகதி தான் சரியானது எனக் கூறியவர்கள் விசித்திரமான விவாதங் களை முன்வைத்தார்கள். யாரும் அடிகளாரின் ஜாதகத்தையோ பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரத்தையோ கண்டவர்களில்லை.

இப்பொழுது அதிர்ஷ்டவசமாக இலங்கை அரசின் பதிவாளர் நாயகத்தின் திணைக்களத்திலிருந்து மயில்வாகனம் (சுவாமி விபுலா நந்தர்) அவர்களின் பிறப்புச் சாட்சிப்பத்திரம் கிடைத்துள்ளது. அதன் மூலம் அடிகளாரின் பிறந்த திகதி 03-05-1892 என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இனி ஊகங்களுக்கும், சந்தேகங்களுக்கும், விவாதங்களுக்கும் இடமில்லை.

2. விபுலாநந்தர். சுவாமி. “இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை” - கட்டுரை “தமிழ்ப்பொழில்” துணர் 16 மலர் 10, பக்கம் 367-376 விக்ரம தை (1941).
3. அடிகளார் படிவமலர் (1969) - பக்கம் - 103 - ஆசிரியர் திரு. எம். சற்குணம் பி. ஏ. (சிறப்பு)
4. ஆச்சார்யா. பி. ஸ்ரீ. நான் அறிந்த தமிழ்மணிகள் - (1971) பக்கம் 320.
5. திருநாவுக்கரசு மு. “விபுலாநந்த அடிகள்” (தொகை நால்) (1951) பக்கம் 10,
6. சுந்தரம்பிள்ளை பூ. அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளாரின் வாழ்க்கையில்.....அடிகளார் படிவமலர் (1969) பக்கம் 40
திரு. பூ. சுந்தரம்பிள்ளை ஆசிரியர் அடிகளாரின் தங்கைமகன்.
7. பெரியதம்பிப்பிள்ளை. ஏ. புலவர்மணி. உள்ளதும் நல்லதும் (1982) - பக்கம் 59.

3. யாழ்ப்பாணத்தில்

1917 முதல் 1922 வரை ஏறக்குறைய ஐந்து வருடங்கள் பண்டிதர் மயில்வாகனன் B.Sc. (Lond) அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றபோது அவர் அறிவும் செயல் திறனும் மிக்க இருபத்தைந்து ஆண்டு நிரம்பிய இளைஞராக இருந்தார். திரு. மயில்வாகனன் முதலில் "குருநகருக்கு அருகில் மரகதமடத்திலும் [Imarald Inn] பின் இராசாவின் தோட்டத்தில் ஒரு வீட்டிலும் குடியிருந்தார். இதன்பின் ஆணைப்பந்தியில் அமைந்திருந்த விவேகானந்த சபையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறிவிட்டார்" 1

பண்டிதர் மயில்வாகனன் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில் சிறந்த தமிழறிஞர்கள் பலர் அங்கு வாழ்ந்தனர். வித்துவ கிரோமணி, சி. கணேசையர், பண்டிதமணி நவந்திருஷ்ணபாரதி யார், பண்டிதர் வே. மஹாலிங்கசுவாமி, சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவர், நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர், சுன்னாகம் தி. சதா சிவஐயர், திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பண்டிதர் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார். கல்லூரி அதிபரின் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதுடன் அவர் நின்றுவிடவில்லை. கல்வி, தமிழ், சமயம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தார். அவரது நண்பர்களான திருவாளர்கள் செ. மயில்வாகனம், பிற்காலத்தில் கலைப்புலவர் பட்டம் பெற்ற க. நவரெத் தினம், தி. முத்துக்குமாரு, வை. சி. குமாரசுவாமி ஆகியோரின் உதவியுடன் யாழ்ப்பாணம் ஆணைப்பந்தியில் அமைந்திருந்த தமது விடுதியில் விவேகானந்த சபையை நிறுவினார். "1917ஆம் ஆண்டில் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ ராமக்கிருஷ்ண மடத்துத் தலைவர் சுவாமி சர்வா நந்தர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயஞ்செய்தபோது அவர்களை வர வேற்பதில் இச்சபை முன்னின்று தொண்டாற்றியது." 2

தம்மைப்போல் தமிழ் மக்களும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண அறிவினை நன்கு விருத்திசெய்துகொள்வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் மிக்கவராயிருந்த பண்டிதர் மயில்வாகனார் இதே கருத்துடைய தி.சதாசிவஐயர், பண்டிதர் வே. மஹாலிங்கசுவம் முதலியவர்களுடன் சேர்ந்து “யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவித்திச் சங்கம்” என்ற பெயரில் ஒரு சங்கத்தை நிறுவினார். இந்துசமயத் துறையில் வடமொழியின் அவசியத்தை உணர்ந்திருந்த இப்பெரியார்கள் இரு மொழி அறிவையும் விருத்தி செய்வதற்கேற்றதாக ஒரு பாடத்திட்டத்தை வகுத்தனர். இப்பாடத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் பிரவேச பண்டித, பால பண்டித, பண்டித பரீட்சைகளைச் சங்கம் நடத்தி வந்தது. இதன்மூலம் இருமொழி அறிவும் பெற்ற அறிஞர்களை உருவாக்கலாம் என்பது இப்பெரியார்களின் நன்னோக்கமாக இருந்தது. இலங்கை முழுவதிலும் கல்வி கற்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த பல இளைஞர்கள் இப்பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றிப் பண்டித பட்டத்தைப் பெற்றனர்.

தி. சதாசிவஐயரவர்கள் பிற்காலத்தில் மட்டக்களப்பில் வித்தி யாதரிசியர்க்கு கட்டமைபுரிந்தார். அப்பொழுது மட்டக்களப்பு நகரில் வன்னியனார் தெருவில் கா. அருணாசல தேசிகர், வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு வீட்டில் குடியிருந்தார். தமது நண்பர் பண்டிதர் மயில் வாகனார் சுவாமி விபுலாநந்தராகி ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பது கண்டு மனமகிழ்ந்தார். ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கத்துச் சந்நியாசிகள் பலரைக்கண்டு பழகும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்களில் ஆர்வம் கொண்ட ஐயர் அவர்கள் அப்பாடல்களில் வசந்தன் ஆட்டத்தின்போது பாடப்படும் கவிதை களைத் திரட்டி ‘வசந்தன் கவித் திரட்டு’ என்னும் ஒரு நூலை வெளியிட்டார். “இருது சங்கார காவியம் (காளிதாசனின் மொழிபெர்ப்பு), ‘தேவி தோத்திர மஞ்சரி’ ‘தேவி மானச பூசை அந்தாதி’ ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியராகிய ஐயரவர்கள் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தால் ‘முகாந்திரம்’ பட்டம் அளித்துக் கௌரவிக்கப் பெற்றவர்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத் தையே தமது தாயகம் ஆக்கிக்கொண்டு வாழ்ந்த தமிழறிஞர் ச. நவநீதகிருஷ்ணப் பாரதி அவர்கள், பண்டிதர் மயில்வாகனாரின் நெருங்கிய நண்பர். இவர் மட்டக்களப்பு வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை அவர்களுக்கும் உற்ற நண்பராயிருந்தமையால் அடிக்கடி மட்டக்களப்புக்கு வந்துசெல்வார். அவ்வாறு இங்கு வரும் சமயங்களில் செரற் பொழிவுகளும் நிகழ்த்துவார். “மாலைக் கவுண்டியன் வெண்ணெய்க் கண்ணனார்” எனவும் அழைக்கப்பட்ட பாரதியார் திருவாசகம் முழு மைக்கும் பேருரை கண்டவர். பாரதியம் என்னும் இலக்கண நூலையும் எழுதியவர். இவரது “உலகியல் விளக்கம்” என்ற நூலுக்கு வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்கள் உரை எழுதிச் சிறப்பித்தார்.

பாரதியார் தனிப் பாடல்களாக அமைந்த அந்தத்தொகை நூலுக்கு “தனிநிலைச் செய்யுட்கோவை” எனப் பெயரிட்டிருந்தார். பண்டிதர் மயில்வாகனார் அதற்கு “உலகியல் விளக்கம்” எனப் புதுப்பெயரிட்டு தமது ஆங்கில முன்னுரையுடன் அந்நூலையும், உரையையும் பதிப் பித்ததுடன் அப்பாடல்களில் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வேதாந்த கேசரியில் வெளியிட்டார். பண்டிதர் மயில் வாகனார் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்ற ஆண்டு முதல் (1917) பண்டித மணி நவந்தகிருஷ்ணபாரதி பண்டிதர் மயில்வாகனருடன் நெருங்கிப் பழகினார். இப்பழக்கம் நாளடைவில் ஆழ்ந்த நட்பாகப் பரிண மித்தது. பிற்காலத்தில் இதைப்பற்றி பாரதியார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“... எனக்கு அவ்வடிகளின் நட்பு கிடைக்கப் பெற்றமையால் யூன்கொண்ட ஆனந்தம் அளப்பரியது. அக்காலம் முதலாக மருதனா மடத்திலே தெருக்கரையில் உள்ள ஓர் இல்லத்தில் உயர்திரு. யோகர், சுவாமிகள், மயில்வாகனார் (விபுலாநந்த அடிகள்), திரு. வைரமுத்து (இரமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர்), அளவை திரு. மயில்வாகனனார் (திரு. ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் தந்தையார்), என் துணைவர் திரு. வே. மகாலிங்கபண்டிதர் முதலிய பலரும் நாள்தோறும் பல நாழிகையளவும் ஒருங்குகூடித் தமிழ் நலங்களைப்பற்றி உரையாடி ஆராய்ந்து வருவது வழக்காறு. இடையிடையே நான் இயற்றிய பாடல்களை உரைப்ப அவர்கள் மகிழ்தலும் உண்டு” 3

எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பயிலாது பெரும்பாலும் சுயமாகவே கல்விகற்று இரண்டு பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்ப்பேராசான் என்ற பதவியைச் சிறப்பித்தவர் சுவர்மி விபுலாநந்தர். எந்தப் பரீட்சைக்கும் தோற்றாமல் “கல்லாமல் பாகம்பட்ட” தமது அறிவுத் திறத் தால் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பரீட்சை எடுத்த பண்டிதர்களாலும், புலவர்களாலும் “பண்டிதர்” என்று பயபக்தியுடன் பேசப்பட்டவர். வே. மஹாலிங்கசுவம். ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் சீடரும் திருவா தலூரடிகள் புராணம் அபிராமியந்தர்தி போன்ற நூல்களுக்குத் தாம் வகுத்த அரிய உரைகளின் சிறப்புக் காரணமாக உரையாசிரியர் என்று போற்றப்பட்ட தமிழ்ப்பேரறிஞருமாகிய மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளைய வர்களின் புத்திரர். இந்தப் பரீட்சை எடாத பண்டிதர் அவர்களின் வர லாறு “கலாநிதி” முதல் இதழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 4 பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இத்தொடர் தொடராமலே போய் விட்டது.

திரு. வே. மஹாலிங்கசிவம் தமிழ்க்கவிதை வானில் தன்னிச்சையாகப் பறந்து திரிந்த கவிக்குயில். மென்மையான குணங்களும் மெல்லிய உடலும் மிருதுவான உள்ளமும் படைத்த இக்கவிஞர் மிக அடக்கமான சுபாவம் உடையவர், அவரை வற்புறுத்திக் கவிதை பாடு விப்பதோ நூல் எழுதிவிப்பதோ காற்றைப் பிடித்துக் குடத்தில் அடைப்பது போன்ற காரியம். பண்டிதர் மஹாலிங்கசிவம் தமது நண்பர்களாகிய புலவர்கள் இயற்றிய நூல்களுக்கு சிறப்புப்பாயிரம் எழுதியுள்ளார். இவையெல்லாம் அவரிடம் வலிந்து செய்வித்துக் கொண்ட காரியந்தான். தமது சொந்த விருப்பப்படியோ தமது உள்ளுணர்ச்சியின் தூண்டுதலினாலோ அவர் எழுதிய கவிதைகள் அருமையாகவே காணப்படுகின்றன. இவருடைய கவி உள்ளத்தை அறிந்து கொள்ளப் பின்வரும் கவிதை ஒன்றே போதுமானது.

மகாகவி காளிதாசனின் 'சாகுந்தலம்' உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நாடகங்களில் ஒன்று. "காவியங்களில் நாடகம் சிறந்தது; நாடகங்களுள் சிறந்தது சாகுந்தலம்; சாகுந்தலத்தின் அழகான பகுதி நான்காம் அங்கம்....." எனப் பொருள்படும் வடமொழிச் சுலோகம் ஒன்றுள்ளது.

சாகுந்தல நாடகத்தில் நான்காம் அங்கத்தில் உணர்ச்சிமயமான ஒரு கட்டம்: துஷ்யந்தனைக் கந்தருவமணம் புரிந்து கருவுற்றிருக்கும் சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தனிடம் அனுப்பி வைப்பதுதான் தர்மம் என்ற முடிவுக்குக் கண்ணுவர் வந்து விட்டார். சகுந்தலை புறப்படவேண்டிய நாளும் வந்தது. "வளர்ப்புத் தந்தையும் துறவியுமான எனக்கே என்வளர்ப்பு மகளின் பிரிவால் மனம் வேதனையால் துடிக்கிறது என்றால் பெற்றுவளர்த்தவர்கள் எத்துணை மனத்துயரை அடைவர்" என எண்ணி ஏங்கி இரங்கி நிற்கிறார் கண்ணுவர். ஆசிரமவாசிகள் யாவரினதும் உள்ளங்களைத் துயரம் கௌவுகிறது. சகுந்தலையின் தோழிகளும் முனிவர்களும் பிரம்மச்சாரிகளும் ஏதேதோ பேசி நிலையைச் சமாளித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அங்கு கூடியிருந்த எல்லோரினதும் துயரத்தைக் குறைக்கும் வண்ணம் ஆகாயவாணி ஒலிக்கிறது:

ரம்யாந்தர: கமலினீ ஹரிதை: சரோபிஸ்சாயா த்ருமைர்
நியமிதார்க்க மயூகதாப:

பூயாத் குசேசயரஜோம்ருது ரேணுரஸ்யா:
சாந்தானுகுல பவனஷ்ச சிவஷ்ச பந்தா: 5

மகாகவி காளிதாசனின் இக்கவிதையின் பொருள்: 'சகுந்தலை செல்லும் வழி) தாமரை இலைகள் பரந்து பசுமையாக விளங்குகிற ஆங்காங்கு அமைந்த பொய்கைகளாலும், தமது நிழலால் சூரியகிர

ணங்களின் குட்டைத் தணிக்கின்ற மரங்களாலும், தாமரையின் பூந்
நூது பரவியது போன்ற மிருதுவான மணலாலும், மெல்லிய பூந்
தென்றலாலும் பொலிவுற்று மங்களமுடையதாகுக” என்பது. இனி
மஹாலிங்கசிவத்தின் கவிதையைப் பார்க்கலாம்:

மங்கையிவள் செலும்வழியில் நறுந்தருக்கள்
நிழல் செய்து மலிக மற்றும்

பொங்குமணல் தாமரையின் பொலந்தாது
போற்பொலிக புனித வாவி

எங்குமலர்ந் திலங்கிடுக மந்தமா
ருதம் வீச இனிய தோகை

யுங்குயிலும் துணையாக அறுதொடர்க்கண்
உகரம்போ லுறுக தூரம்.

முதல் 3² அடிகளில் காளிதாசனின் கருத்துக்கள் எல்லாம்வந்து
விடுகின்றன. புதிதாக இனிய தோகையும் குயிலும் சகுந்தலையின்
துணைக்கு வந்து சேர்கின்றன. மஹாலிங்கசிவத்திடம் இயற்கையாக
அமைந்துள்ள “இலக்கியக் குறும்பு”, ‘அறுதொடர்க்கண் உகரம்
போல் உறுக தூரம்’ என்ற தொடரில் காணப்படுகிறது. உகரத்தின்
உருவம் அப்படியே இருக்க அறுதொடர்கள் வந்து சேரும்போது அதன்
மாத்திரை அளவு குறைந்து விடுகிறது. சகுந்தலை செல்லும் பாதை
யின் தூரம் அப்படியே இருக்க நிழல் மரங்கள், மிருதுவானமணல்,
பசுமையான மலர்வாவி, மந்தமாருதம், மயில், குயில் (இங்கும் ஆறு
பொருட்கள்) என்பவற்றின் தொடர்பால் தூரம் குறைந்து காணப்
படப்போகிறது. இந்தக் குற்றியலுகர உவமை மஹாலிங்கசிவம்
போன்றகவிகளால் மட்டுமே செய்யக்கூடியது. இது மொழிபெயர்ப்பா,
காளிதாசனின் உணர்ச்சிகள் மஹாலிங்கசிவத்தின் உள்ளத்தில் வடிந்து
பரிணமித்த புதுக் கவிதையா!

கவாமி விபுலாநந்தருக்கும் பண்டிதர் மஹாலிங்கசிவத்துக்கும்
இடையில் ஏற்பட்ட நட்பு, ஒருவர் மற்றவரின் கலை உள்ளத்தைப்
புரிந்துகொண்டு போற்றியதால் ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த நட்பு. மலர்
போன்று தூய்மையான இரண்டு உள்ளங்கள் இணைந்ததால் ஏற்
பட்ட நட்பு.

“இந்த நூற்றாண்டிலே தமிழுக்கு ஈழநாட்டில் தலை சிறந்த
தொண்டாற்றி வருபவர் இருவரென்றும், ஒருவர் இருந்த இடத்திலி
ருந்தே பணியாற்றி வருகிறாரென்றும் மற்றையவர் தமிழ்நாட்டின்
பல பாகங்களுக்குச் சென்று ஏன்! இமயம் வரையுஞ் சென்று பணி
யாற்றி வருகிறாரென்றும் சில வருடங்களுக்கு முன் பண்டிதர்

மகாலிங்கசிவம் எனக்குக் கூறினார். இவர் குறிப்பிட்டவர்கள் மகாலித் துவான் சி. கணேசையரும், சுவாமி விபுலாநத்தருமாவர்.” என திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். ⁶ சுவாமி விபுலா நத்தரைப் பற்றி பண்டிதர் மஹாலிங்கசிவத்தின் மதிப்பீடு இது:

தமிழ் இலக்கிய உலகில் நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்த மஹாலிங்கசிவம் என்னும் மலர் நடுவயதில் உதிர்ந்து போனது தமிழ் செய்த தவக்குறை. பண்டிதர் மஹாலிங்கசிவம் தேகவியோகமடைந்த போது விபுலாநத்த அடிகளார் ‘பிரபுத்தபாரத’ என்ற மாசிகையின் ஆசிரியராக மாயாவதித்தவப்பள்ளியில் தங்கியிருந்தார். மரணச் செய்தியை அறிந்ததும் தமது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளியிட்டும் மஹாலிங்கசிவத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்த இவிய அநுபவங்களை நினைவு கூர்ந்தும் “மஹாலிங்கசிவத்தின் மலர் நிகர் மாட்சி” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை வரைந்தார். அக்கட்டுரை வருமாறு:

“நண்பர் மகாலிங்கசிவம் மணிபல்லவமாகிய யாழ்ப்பாணம் என்னும் நத்தவனத்தின் நடுவிலே, மட்டுவில் என்னும் தேனார் பூங்கொடியிலே அலர்ந்து, ‘மங்கலமாகிஇன்றியமையாது யாவரும் மகிழ்ந்து மேற்கொள்ளும்’ மென்னீர்மை எய்தி நாடெங்கும் நன்மணம் கசுற்றிச் செஞ்சொல்லாகிய இன்மதுப் பொழிந்த ஒரு செல்வ நறுமலர். இவரது பிரிவு துறவியாகிய எனது உள்ளத்திற்கே துயர் விளைவிக்குமாயின், ஏனைய நண்பரும் மாணவரும் சுற்றத்தாரும் எத்துணை மனத்துயர் எய்திநிற்பார் என்பதையான் எடுத்துக்கூற வேண்டிய தில்லை. மட்டுவில் வேற்பிள்ளை யாசிரியர் அவர்களை யான் பல முறை சிதம்பரத்திற் சந்தித்ததுண்டு. ஒருங்கு வதிந்த நாட்களிலெல்லாம் அவர்களோடு உடன் சென்று கோயில் தரிசனஞ் செய்தேன். தில்லை வாழந்தணர் முதலாக அனைவரும் அவர்கள்பாற் செலுத்திய நன்மதிப்பினைக் கண்டு, நிரம்பிய கல்வியைப் போலவே அவர்களிடத்து நிரம்பிய தெய்வ பக்தியும் உண்டெனக் கண்டேன். கொழும்பு அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியிலே நான் கல்வி பயின்ற காலத்திலே உடன்சாலை மாணவரும், அரிய நண்பரும், இப்பொழுது கொக்குவில் ஆங்கில பாடசாலைத் தலைமையாசிரியராயிருப்பவருமாகிய திரு. கார்த்திகேசரது நட்புரிமையினாலே, பருத்தித்துறையிலே சில வாரந் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது திரு. வ. குமாரசாமிப் புலவர் களோடு கலந்து உரையாடினேன். திரு. கார்த்திகேசர்க்கு சகோதரி முறை பூண்டவருடைய திருமனைக்கு யான் சென்றபோது, அந்த அம்மையார் விருந்தினனாகிய எனக்கு இன்னுரையாக ‘முன்னமேதுயின் றருளிய முதுபயோததியோ, பன்ன காதிபப் பாயலோ பச்சையா லிலையோ, சொன்ன மெய்த்தவச் சுருதியோ சுருதிநீ யெய்தற், கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி’ என்னும் பாரதச் செய்யுளைக் கூறியது இன்றும் என் நினைவிலிருக்கிறது. யாழ்ப்

பாணத்திலே நான் ஆசிரியத் தொழில் நடாத்திய காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் மகாலிங்கசிவத்தின் உடன் பிறந்தாரையும் சுற்றத்தார் பலரையும் கண்டு பழகி உறவு பூண்டேன். ஆடவர் பெண்மக்களாகிய அனைவரும் சிறந்த தமிழ்ப்புலமை எய்தியிருப்பதை நோக்கி, மகாலிங்கசிவம் பிறந்த குடும்பமே புலவர் குடும்பம் எனத் தீர்ப்பிட்டேன். இவர் மட்டுவிற பூங்கொடியிலே தனித்து அலர்ந்த மலரல்ல, பல மலர்களிடையே தோன்றிய சிறந்த மலரென அறிந்தேன்.

களங்கமற்ற நட்பும், இன்மொழியும் நல்லொழுக்கமும், அழுக்காறின்மை அவாவின்மை என்னும் அருங்குணங்களும் மகாலிங்கசிவத்திற்கு அணிகலன்களாகத் திகழ்ந்தன. 'வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும், வான் யாறன்ன தூய்மையும், வான்யாறு நிலம்படர்ந்தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும், திங்களன்ன கல்வியும் திங்களொடு, ஞாயிறன்ன வாய்மையும் யாவதும், அஃகா அன்பும் வெஃகாவுள்ளமும், துலைநாவன்ன சமநிலையுளப்பட.' எனத் தொல்லாசிரியர் நல்லாசிரியருக்குக் கூறிய இலக்கணங்கள் இவரிடம் நிரம்பியிருந்தமை இவரிடம்கல்விபயின்ற மாணவர் பெரும்பயனெய்துதற் கேதுவாயிற்று.

கையறு நிலைச் செய்யுள் கூறுவதற்கு எனது துறவு நிலை இடந்தராததினால், அண்மையிலே யான் எழுதி வெளியிட்ட அருச்சுனை மலர் என்னும் செய்யுளை மகாலிங்கசிவத்திற்கு உரிமையாகக் குகின்றேன். 'நினைவு மலர்' வெளியிட விரும்பிய நண்பர்கள் இவ்வுரையையும் இப்பாட்டையும் சேர்த்துக்கொள்வார்களாக.

அருச்சுனை மலர்

தென்ற லுலாவும் செழிப்பான பூஞ்சோலை
பூஞ்சோலை யுள்ளே பொலிந்ததொரு மல்லிகையில்
மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த மலரொன்று
காலைப் பொழுதில் கதிரவனைக் காண்பதற்காய்
பனிநீர் குளித்துப் பலர்தன் னுடன்பிறந்தார்
இனியாரொ டொன்றி இருக்கின்ற வேளையிலே
நந்தா வனத்தின் நடுவேயோர் ஆண்டிவந்தே
இந்தமலர் ஈசற் கிசைந்தமலர் என்று சொல்லி
அந்த மலரை அழகான மென்மலரை
மெல்ல எடுத்து விரைந்துசென்று கோயிலிலே
பூசைபுரியும் புரோகிதர் கையிற் கொடுத்தான்.
ஆசையுடன் வேதியர்தான் அர்ச்சனைசெய் யும்பொழுதில்
ஈசன் அடிக்கீழ் இயைந்த ஒரு பீடத்தில்
வெள்ளை மலரதுதான் விழுந்து கிடந்ததுவே
வள்ள லடியிணையை வாழ்த்தி வணங்குமொரு

செஞ் சொற் புலவனங்கு சேர்ந்தனனப் போழ்தினிலே
 நெஞ்சமுருகி நிதமும் வழிபடுவோன்
 ஆடகச் செம்பொன்னால் அமைத்து மணிபதித்த
 பீடத்தின் மேலே பிரிந்து கிடந்தமலர்
 வாடத் தொடங்கும் வகையை அவன்கண்டு
 மென்மலரே! மென்மலரே! வெள்ளை நிறமலரே!
 வாசமலரே மதுத்துளித்த நன் மலரே!
 நேசமல ரேயுன் நிலையை நினைந்தக்கால்
 உள்ள முருகுதையோ! ஒருநாள் கழியுமுன்னே
 வாடி வதங்கி வனப்பனைத்தும் போயொழிய
 மாண்டு மடிவாயோ மண்ணிற் புழுதியாய்த்
 தீண்டுவர் நின்றித் தெருவிற் கிடப்பாயோ?
 நந்தா வனத்தின் நடுவே யிருந்தனையே
 சொந்தமனை சுற்றந் துறந்து சிவனடியைச்
 சிந்தித் திருந்தனையே செல்வ நறுமலரே!
 என்றினைய சொல்லி இரங்குவான் கண்முன்னே
 மென்மலரின் ஆவி விழுந்தஉட லைப்பிரிந்து
 மேலெழுந்து சென்று விரையார் திருவடியின்
 வாசத்தோ டொன்றியென்றும் வாடா மலரடியில்
 அத்துவித மாகி அமைந்தங் கிருந்ததுவே
 அப்பரிசு கண்ட அணிசொற் றமிழ்ப் புலவன்
 வாச மலரின் வரன்முறையைச் சிந்திப்பான்
 நாவுக் கரசர் நவின்ற திருப்பதிகம்
 பேசப் பெரிதும் இனிய பிரான்றன்னை
 வாச மலரெல்லாம் ஆனாய்நீ யே'யென்னும்
 பார்க்கு மலருடு பரம னிருத்தலினாற்
 சீர்த்த மலரெடுக்கச் சிந்தைசெலா தென்று முனந்
 தாயுமா னவடிகள் சாற்றும் மொழியுண்டு
 மெல்லரும் பாகி விரிந்த மலரீசன்
 நல்லுருவ மாதலினால் நாதனடி நாடியது;
 மாசற்ற உள்ளம் மலருடலம் மன்னுமுயிர்
 ஈசற் கிலையனைத்தும் என்னக் கொடுத்ததுவே
 உள்ளம் உடலமுயிர் உள்ள அனைத்தினையும்
 வள்ளல் இணையடியில் வைத்தார் பிறப்பறுப்பார்
 என்றும் அழியா இயல்புறுவார் இவ்வுண்மை
 நன்றிம் மலரெனக்கு நல்கியதென் றுள்ளருகி
 வாடா மலரடியை வாழ்த்திப் பணித்தனனே. 7

மாயாவதி, அல்மோரா

இமாலயம், 4-3-41

சுவாமிஜி மாயாவதியில் தங்கியிருந்தபோது 'லகர வெழுத்து' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை வரைந்தார். அக்கட்டுரையின் முதல் பந்தியில் லகர ஒலி பற்றி மொழிநூல் வல்ல ஆங்கில பண்டிதராகிய சேர் ரிச்சார்ட் பேகெட் (Sir. Richard Paget) என்பவரின் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டிவிட்டு "நமது மொழியிலே இவ்வெழுத்தானது ஒல்கியும், ஒசிந்தும் இயங்குகின்ற இயக்கத்தினையும், அவ் வியக்கங்காரணமாகப் பிறந்த ஒலிக்குறிப்பினையும், மென்மீர்மையும் மலர்ச்சியும் இயைந்த பல்வேறு பொருட்களையும் குறித்து நிற்கும் என்பது ஆன்றோர் வழக்கினாலறியக் கிடக்கின்றது" என்று குறிப்பிடுகிறார். இங்கும் மென்மையும், மலர்ச்சியும், இனிமையும் நிறைந்த தன்மையை அனுபவித்து மலர் என்ற சொல் மீண்டும் மீண்டும் (இருபத்து மூன்று இடங்களில்) வரக்கூடியதாக இப்பாடலை அமைத்துள்ளார். பாடல் முழுவதிலும் மெல்லொலிகள் விரவிவந்து மென்மையூட்டுவதையும் காணமுடிகிறது. இது மகாலிங்க சிவத்தின் மென்மீர்மைக்கும் பொருந்தும் என்பதால் இப்பாடலை அவருக்கே உரிமையாக்கினார்.

பண்டிதர் வே. மஹாலிங்கசிவத்தின் பிரிவாற்றாது இன்னொரு புலவர் இயற்றிய சில பாடல்களில் ஒன்றில் அவரும் மஹாலிங்க சிவத்தை மலருக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடியிருப்பதும் இங்கு எடுத்துக் காட்டத்தக்கது:

மட்டுவிலாம் பூங்கொடியில் மலர்ந்த மலர்
சாதிமலர் மலர்கள் தாழ்
மட்டவிழ்ந்து மணங்கமிழ்ந்து வயங்குமலர்
மாணவராம் வண்டு சூழ்ந்து
தொட்டருந்து மினியமலர் மகாலிங்க
சிவமலர்தன் தொடர்பாம் பாசக்
கட்டறுந்து கருணைமலர் சிவபெருமான்
கழல் மலர்க்கீழ் கலந்ததன்றே. 8

வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர் தமிழிலக்கண இலக்கியத் துறையில் ஆழ்ந்த அறிவு படைத்தவர். தொல்காப்பியப் பெருநூலின் எழுத்ததிகாரம் - நச்சினார்க்கினியம், சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையம், பொருளதிகாரம் - பேராசிரியம் ஆகிய உரைகளை சிறந்த விளக்கக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பித்தவர். இரகு வம்சத்தின் முற்பகுதிக்கு உரை கண்டவர் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் முதலிய சில நூல்களின் ஆசிரியர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் 'பிரபுத்த பாரத'வின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்று வடபாரதத்திற்குப் புறப்பட்ட போதில் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயத்தில் பிரியாவிடைக் கூட்டம் நடை

பெற்றது. அக்கூட்டத்திற்கு ஐயரவர்கள் அனுப்பிவைத்த செய்தி. இந்த அறிஞர் அடிகளாரிடம் எத்துணைப் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. அச்செய்தியில் “ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிகளுடைய பிரியாவிடைக் கொண்டாட்டத்திற்கு வருவதற்கு எனக்கு உடனடைய இல்லாமையைக் குறித்து மிக வருந்துகிறேன். அவர்கள் முன்னைக்காலத்தில் எம் நாட்டிலிருந்து எமக்குப் பெரு நன்மைகளைச் செய்த இருபாலைச் சேனாதிராசா முதலியார், நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவர், ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் முதலிய பெரும் புலவர்களைப் போலத் தாமும் எமக்கெல்லாம் பெருநன்மைகளைச் செய்து பெரும் புலவராய் விளங்குகின்றார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

அவர்கள் ஓரறிவுயிரினும் ஈரறிவுயிரும், மூவறிவுயிரும் விசேடம் பெற்றவாறு போல, ஒருமொழி இருமொழிப் புலவர்களிலும் விசேடமாகப் பல மொழிப் புலவராயும் விளங்குகின்றார்கள். அதனாலும் அவ்வறிவின் பெருமை அளவிடற்கரியது என்பதை நாமறித்து கொள்ளலாம். இத்தகைய பெரும்புலவரைப் பிரிந்திருப்ப தெமக்கு அரிய தாயினும், அவர்கள் இமாசலத்தில் ஒரு ஞானசூரியனாக விளங்கி, எமக்கே பிரகாசந்தரர் செல்வதால் அதுவும் மகிழ்த்தக்கதொன்றே என்பதைத் தங்களுக்கு அறிவிக்கின்றேன்.

தென்னாட்டிலுள்ளி வடநாட்டிலும் அவர்கள் சென்று எமது ஈழநாட்டின் பெருமையை விளக்குவது எமக்கெல்லாம் பெருமகிழ்ச்சி தரத்தக்கதொன்றேயாம்.”⁹ எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள்.

சுவாமிகளுடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த இன்னொரு அறிஞர் நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள். குழந்தை இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகிய புலவர் அவர்கள் சிறுவர்களுக்கெனப் பாடிய அழகிய கவிதைகள் “சிறுவர் செந்தமிழ்” என்று தொகுப்பில் வெளிவந்துள்ளன. விபுலாநந்த அடிகளார் மீது இக்கவிஞர் கொண்டிருந்த பேரன்பினைப் பெரும்பக்தியென்றே கூறலாம்.

அடிகளார் மறைந்தபின் அவரது நினைவுகளைக் கௌரவிக்கு முகமாக முத்தமிழ் மகாநாடு ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் 23-04-1948 இல் நடைபெற்றது. அம்மகாநாட்டுக்கு சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள் அடிகளின் பெருமை கூறும் சில பாடல்களை எழுதி அனுப்பிவைத்தார். அப்பாடல்களின் இறுதியில் “ஐம்புலத் தொல்லைதடி செம்புலச் செல்வ விபுலாநந்த ஞானகுருவே” என்ற தொடர் மீண்டும் மீண்டும் வருவதைக்காணலாம். ஒரு பாடலை இங்கு குறிப்பிடுவாம்:

பாருக்கு னேயண்ட ரமுதுக்கு நேரான
பைந்தமிழ்ப் பாடல் பொழியும்

பருவமுகி லேபர்ம கம்சர்தரு நெறியிலே
 பக்திமிக வுடைய வரசே
 நேருக்கு பேறொருவ ரில்லாத தோன்றலே
 நித்தியா னந்த வுருவே
 நின்னையல தெங்களுக் கிவ்வுலகில் வேறியார்
 நீங்காத பெருமை தருவார்
 வீரர்க்குள் வீரனே பல்கலைக் கழகங்கள்
 மேவி விரி வுரை நிகழ்த்து
 மெய்யறிவு நிறைகின்ற பொன்மணிப் பீடமே
 விண்ணா நெழுந்த மதியே
 ஆருக்கு நன்மைபுரி யறவனே துறவனே
 அடிகளுனை நினைப வருள்வாய்
 ஐம்புலத் தொல்லைதபு செம்புலச் செல்வவிபு
 லாநந்த ஞான குருவே. 10

கவாமி விபுலாநந்தர் ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுகநாவலர் மீது மிகுந்த
 மதிப்பு வைத்திருந்தார். நாவலரின் சமயப்பணியும் தமிழ்ப்பணியும்
 அடிகளாரின் கருத்தைக் கவர்ந்தன. நாவலரின் பணிகளைச் சிறப்பித்து
 அவர் பாடிய “நாவலர் மெய்க்கீர்த்தி மாலை” நாவலரின் வாழ்க்
 கையின் ஒரு பகுதியைச் சிறப்பிக்கின்றது. நாவலரின் தமிழ்த் தொண்
 டின் சிறப்பைக் குறிப்பிடும்போது “நல்லூர்த் தமிழ்மன்னர் மடித்த
 லத்திலிருந்து வினாயாடித் தவத்தின் மிக்க முனிவருரைத்த ஞான
 மொழி கேட்டு மகிழ் வெய்தி வரகவி வாணரொடு உடனுறைந்து
 கழிமகிழ் வெய்திய தமிழ்மகள் யாழ்ப்பாணமென்னும் நாடகமேடை
 யில் தனது பூரணவனப்புத் தோன்ற நடித்த காலம் ஆறுமுகநாவலர்
 காலம்” என்று கூறுகிறார்.

பண்டிதர் மயில்வாகனர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில்
 அவரது அறிவுத் திறனையும் செயல்திறனையும் சால்பினையும்
 உணர்ந்திருந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கல்விமான்களும் தமிழ்ப் பேரறி
 ஞர்களும் அவர்மீது பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தார்கள்.
 பண்டிதரும் அவர்களின்மீதும் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் மீதும் பேரன்
 பும பெருமதிப்பும் பூண்டிருந்தார்.

1. பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஏ. புலவர்மணி
 உள்ளதும் நல்லதும், பக்கங்கள் - 33, 39

2. அம்பிகைபாகன் ச., அடிகளார் படிவ மலர் (1969) பக்கம் 19

3. ஈழமணி - விபுலாநந்தர் நினைவுமலர் கொழும்பு (தை - மாசி 1948) பக்கம் 38.
4. கலாநிதி - ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க வெளியீடு முதல்இதழ், பக்கம் 19, சித்திரபானு (1942) சித்திரைச் சித்திரையில் முதல் இதழ் வெளிவந்தது. இந்த இதழில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆசிச் செய்யுளும், 'பரத சாத்திரம்' என்ற கட்டுரையும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.
5. சாகுந்தலம் - நான்காம் அங்கம் - 10 ஆம் பாடல்
6. அம்பிகைபாகன் ச., சுவாமி விபுலாநந்தர் ஞாபகக் குறிப்புகள் இந்து சாதன வச்சிர விழர் மலர், யாழ்ப்பாணம் (1949) பக்கம் 19
7. விபுலாநந்தர் சுவாமி, மகாலிங்கசிவத்தின் மலர் நிகர்மாட்சி ஷே. மலர், பக்கம் - 30
8. புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை பர்டல்
9. கணேசையர் சி. மகாவித்துவான். ஈழமணி-விபுலாநந்த நினைவு மலர் (கொழும்பு) (தை -மாசி 1948) - பக்கம் 33.
10. அம்பிகைபாகன் B. A. தொகுப்பாசிரியர், விபுலாநந்தர் உள்ளம் (1976) பக்கம் xvi (25-04-1948 ஈழகேசரியில் வெளிவந்த பாடல்)
11. ஷே.நால் - பக்கம் 60.

4. திருமணப் பேச்சா?

பண்டிதர் மயில்வாகனார் யாழ்ப்பாணத்தை 1917இல் அடைந்த போது இருபத்தைந்து வயது வாவிபராக விளங்கினார். தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழி அறிஞரும், பண்டிதர், B. Sc என்னும் பட்டங்களைப் பெற்றவரும் உடலுரமும் நல்ல ஒழுக்கமும் சிறந்த உத்தியோகமும் உடையவருமாகிய இந்த இளைஞரை தமது மாப்பிள்ளையாகக் கிக்கொள்ள பெண்ணைப் பெற்ற எனும் விரும்புவர். பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணப் பேச்சுக்கள் எழுந்தனவா என்பதைத் திட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை.

புவவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை பின்வருமாறு எழுதுகிறார், “இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மற்றும் இரண்டு செய்திகளை இங்கு வெளியிட விரும்புகின்றேன். ஒன்று சிலரறிந்தது; மற்றது ஒருவரும் அறியாதது. திருவருள் பல்வேறு படிகளில் நின்று பக்குவ ஆன்மாத்மாவை ஆட்கொள்ளுகிறது. அது இரண்டு உலக இன்பங்களைப் பண்டிதருக்குக் காட்டி மறைக்கச் செய்தங்கொண்டது.

கொழும்பில் அப்போது நடந்துகொண்டிருந்த ஆங்கில ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலே அதிபரும் பண்டிதரின் ஆசிரியராயுமிருந்தவர் திரு. இவான்ஸ் என்பவர். பின்னர் அவர் உதவி வித்தியாதிசாரிப் பதவி வகித்தவர். பண்டிதரை விஞ்ஞான வித்தியாதரிசிப் பதவியை ஏற்க முன்வருமாறு அவர் கேட்டுக்கொண்டார்; பண்டிதர் சம்மதித்தும் விட்டார்; ஏதோ சந்தர்ப்பவசத்தால் அது தட்டுப்படுகிறது.

மற்றது, ஒருநாள் பண்டிதரும் நானும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என்னோடு இரகசியமாக இன்ன பெண்பிள்ளை மதுரைத்

தமிழ்ச்சங்கப் பண்டித பரீட்சையிற் சித்தியடைந்துள்ளார்; நாங்களி ருவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்தால் தமிழுக்கு அதிகம் தொண்டு செய்ய லாம்; திருவருட்குறிப்பு எதுவோ! எனக் கூறிக்கொண்டார்.”¹

பண்டிதர் மயில்வாகனர் தாமாகவே ஒரு பெண்ணை விரும்பி இவ்வாறு கூறினாரா, திருமணப்பேச்சு நடந்தபோது தமது கருத்தை இவ்வாறு வெளியிட்டாரா என்பது புலவர்மணியின் கூற்றிலிருந்து தெளிவாக விளங்கவில்லை. திருமணப்பேச்சு நடந்தது, ஒருவருமறி யாததுமல்ல. தமிழ்நாடுவரை இது தெரிந்திருந்தது பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார் யா தமக்கும் ‘கல்கி’ரா. கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் இடையில் நடந்த சம்பாஷனைபற்றி தாம் இயற்றிய நூலில் குறிப்பிடுகிறார்:

“ஆனந்த விகடனில் ஒருபக்கம் வாழ்க்கைக் குறிப்பும் ஒருபக் கம் மாலியின் விசித்திர ஓவியமும்மாகத் தமிழ்நாட்டுப் பிரமுகர்கள் என்ற தலைப்பில் குணசித்திரக் கட்டுரை வரிசையைக் கல்கி எழுதி வந்த காலம் அது. அவரை ஒரு நாள் சந்தித்தபோது ‘ஸ்ரீமத் விபுலாநந்த சுவாமிகள்’ என்று தலைப்பு இட்டு எழுதத் தொடங் கினார்.

“ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் ....” என்பது முதலிரண்டு வார்த்தை கள். தலை நிமிர்ந்து பார்க்காமலே என்னைக் கடைக்கணித்தார் கல்கி.

புன்னகை பொலிந்த வதனத்துடன் “என்ன பி. ஸ்ரீ. ஐம்பதி னாயிரம் வெண் பொற்காசுகளை யாராவது கொடுக்க முன்வந்தால் நாம் என்ன செய்வோம்?” என்று கேட்டார்.

“அதிர்ச்சியில்லாமல் மூர்ச்சைபோட்டு விழாமல் நான் பெற் றுக்கொள்வேன்” என்று பதில் சொன்னேன். கல்கி நிமிர்ந்து சிரித் துக்கொண்டே “நான் அத்தனை ரூபாய் வரதட்சிணையைக் கண்டால் அப்படியே மூர்ச்சைபோட்டு விழுந்து விடுவேன். ஆனால் இதற்கு மாறாக ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயையும் வலிய வந்த வாழ்க் கைத் துணையையும் வேண்டாமென மறுத்த ஒரு பெரியாரின் வாழ்க் கைக் குறிப்பைத்தான் இப்பொழுது எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றேன்”² என்றார்.

பி. ஸ்ரீ. எழுதிய சொற்சித்திரக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ‘நான் அறிந்த தமிழ்மணிகள்’ என்பது. இது “நான் கண்ட தமிழ் மணிகள்” “நான் கேட்டறிந்த தமிழ் மணிகள்” என இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘நான் கேட்டறிந்த தமிழ் மணிகள்’ என்ற பகு தியில் தான் ‘விபுலாநந்த அடிகள்’ என்ற கட்டுரை காணப்படுகிறது. கல்கியிடமிருந்து தான் கேட்டறிந்த ஒரு செய்தியைத்தான் பி. ஸ்ரீ. இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘கல்கி’ எழுதிய குணசித்திரக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ‘யார் இந்த மனிதர்கள்?’³ என்பது பி. ஸ்ரீ. குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல் சுவாமி விபுலாநந்தரைப்பற்றிய அக்கட்டுரையில் முதல் இரண்டு வார்த்தைகள் “ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய்.....” என்றிருக்கவில்லை. மேலும் அக்கட்டுரையில் இந்தத் திருமணப் பேச்சுப்பற்றி எந்தப் பிரஸ்தாபமும் இல்லை. பி. ஸ்ரீ. கூறுவது போல் ‘கல்கி’ எழுதிவிட்டுப் பின் தாம் கேள்வியுற்ற அச் செய்தியை அநாவசியம் என்று தவிர்த்திருக்கலாம்.

சுவாமிவிபுலாநந்தரின் கட்டுரைகள் குறித்து

சுவாமிவிபுலாநந்தரின் கட்டுரைகள் குறித்து சுவாமிவிபுலாநந்தர் தம் 71 ஆவது பிறந்தாண்டு விழா நிகழ்ச்சியில் கல்கி எழுதிய குணசித்திரக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ‘யார் இந்த மனிதர்கள்?’ என்பது பி. ஸ்ரீ. குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல் சுவாமி விபுலாநந்தரைப்பற்றிய அக்கட்டுரையில் முதல் இரண்டு வார்த்தைகள் “ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய்.....” என்றிருக்கவில்லை. மேலும் அக்கட்டுரையில் இந்தத் திருமணப் பேச்சுப்பற்றி எந்தப் பிரஸ்தாபமும் இல்லை. பி. ஸ்ரீ. கூறுவது போல் ‘கல்கி’ எழுதிவிட்டுப் பின் தாம் கேள்வியுற்ற அச் செய்தியை அநாவசியம் என்று தவிர்த்திருக்கலாம்.

சுவாமிவிபுலாநந்தரின் கட்டுரைகள் குறித்து சுவாமிவிபுலாநந்தர் தம் 71 ஆவது பிறந்தாண்டு விழா நிகழ்ச்சியில் கல்கி எழுதிய குணசித்திரக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு ‘யார் இந்த மனிதர்கள்?’ என்பது பி. ஸ்ரீ. குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல் சுவாமி விபுலாநந்தரைப்பற்றிய அக்கட்டுரையில் முதல் இரண்டு வார்த்தைகள் “ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய்.....” என்றிருக்கவில்லை. மேலும் அக்கட்டுரையில் இந்தத் திருமணப் பேச்சுப்பற்றி எந்தப் பிரஸ்தாபமும் இல்லை. பி. ஸ்ரீ. கூறுவது போல் ‘கல்கி’ எழுதிவிட்டுப் பின் தாம் கேள்வியுற்ற அச் செய்தியை அநாவசியம் என்று தவிர்த்திருக்கலாம்.

1. பெரியதம்பிப்பிள்ளை : ஏ. புலவர்மணி, உள்ளதும் நல்லதும் பக்கம் 63.
2. ஆச்சார்யா. பி. ஸ்ரீ., நான் அறிந்த தமிழ் மணிகள் - முதற்பதிப்பு சென்னை (டிசெம்பர் 1971) - பக்கம் 320.
3. கிருஷ்ண மூர்த்தி. ரா. கல்கி., யார் இந்த மனிதர்கள் - பாரதிபதிப் பகம், சென்னை முதற்பதிப்பு (மார்ச் 1957) - பக்கம் 18

5. வேதாந்த முழக்கத்தின் எதிரொலி

17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலேயர் வியாபாரிகளாக இந்தியாவில் நுழைந்தனர். இந்திய நாட்டின் அரசியல் நிலை வியாபாரஞ்செய்ய மட்டுமல்ல நாட்டையே கைப்பற்றிக்கொள்ளவும் அவர்களுக்கு வாய்ப்பளித்தது. மொகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப்பின் மரணத்திற்குப் பின்னர் அவரது சாம்ராஜ்யம் பெரியளவும் சிறியனவுமான பல சிற்றரசுகளாகக் சிதறுண்டு போயிற்று. இச்சிற்றரசுகளும் ஒன்றையொன்று வீழ்த்த முயன்றன. இத்த வாய்ப்பான தருணத்தை வியாபாரிகளான ஆங்கிலேயர் தவறவிடவில்லை. அவர்களது பண்டசாலைகள் போர்க்கோட்டைகளாக மாறின. போர்கள் சூழ்ச்சிகள் நயவஞ்சகங்களின் மேல் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யம் இந்தியாவில் கட்டி எழுப்பப்பட்டது.

எனினும் இந்திய மக்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலேயரின் தாசர்களாகிவிடவில்லை. எப்பொழுது அந்நியர் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவ முயன்றனரோ அப்பொழுதிருந்தே இந்தியர் அதனை எதிர்த்து நின்றது. 1857—1858இல் ஆங்கில ஆட்சிக்கெதிராக அவர்களதுசேவையிலிருந்த இந்தியப் போர்வீரர்களே புரட்சி செய்தனர். ஆங்காங்கு தேசிய உணர்ச்சியும் வீரமும் நிறைந்த தலைவர்கள் பலர் ஆங்கிலேயராட்சியை எதிர்த்து போர் புரிந்து மடிந்தனர்.

தனது சுதந்திரம், பண்பாடு, மதம் என்பவற்றிற்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தை உணர்ந்த பாரதம் தன்னைச் சுய பரிசோதனை செய்துகொண்டது. சகல துறைகளிலும் தனது குறைகளைக் களைந்து எறிந்துவிட்டு பலம் கொண்ட ஒரே இந்தியாவாக எழுந்து நிற்க வேண்டிய அவசரம் உணரப்பட்டது. இதன்பயனாக 19ம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் இந்திய நாகரிகத்தின் சகல துறைகளுக்கும் புத்துயிரளித்த மகா மனிதர்கள் பலரை பாரதத்தாய் பெற்றெடுத்தாள்.

வங்கநாடுதான் முதன்முதலில் ஆங்கிலேயரின் பிடியில் சிக்கியது என்பதால் போலும் அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஏராளமான மகான் களை அந்நாடு ஈன்றெடுத்து தேசிய எழுச்சி என்ற யாகத்தில் ஆஹுதியாக அளித்தது. “அந்தப் புனிதமான பெயர்களை ஒருதரஞ் சொன்னாலே போதும். எந்தநாட்டில், எந்தத் தருணத்தில், ஒரே காலத்தில், இவ்வளவு முன்னணியில் நிற்கும் தீரர்கள் தோன்றியிருக்கின்றார்கள்?

அரசியல் தாதாபாய் நௌரோஜி, ஸுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, விபின் சந்திரபாலர், திலகர், மத விஷயத்தில் ராம்மோகன்ராய், கேசவசந்திரசேனர், தயானந்த ஸரஸ்வதி, சமூகவிஷயத்தில் தேவேந்திர நாத் பாகுர் முதலியவர்கள்; கலையில் பங்கிம் சந்திரசட்டர்ஜி, ரவீந்திர நாதர் முதலியவர்கள்; கல்வித் துறையில் ஈஸ்வரசந்திரர் முதலியவர்கள்; ஆசிரிய சமাজம் பிரமசமাজம் என்ற இரண்டு ஹிந்து மத முற்போக்கு ஸ்தாபனங்கள் தீவிரமாக மதப்பிரசாரத்தில் வேலைசெய்தன.

அவைகளுக்கு மேற்போய், சிம்மநாதம்போலக் கிளம் பிய வேதாந்த கர்ஜனை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண முனியின் சிஷ்யர் சுவாமி விவேகானந்தர் மூலம் கிளம்பிற்று.” 1

இந்திய தேசிய எழுச்சியின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் அதில் ஆன்மீகமும் லௌகிகமும் இணைந்திருப்பது. இதற்குத் தத்துவ அடிப்படை அமைத்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். செயல்வடிவம் அளித்தவர் காந்தி அடிகள்.

இந்திய சமூக வரலாற்றில் கல்வி கலை கலாச்சாரம் முதலிய எல்லாத் துறைகளும் இந்துமதத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த கொள்கைகளை அத்திவாரமாகக் கொண்டிருந்தன. எனவே இந்தியக் கலாச்சாரம் என்பது இந்துக் கலாச்சாரமே. இதற்கு எப்பொழுது பாதிப்பு ஏற்பட்டதோ அப்பொழுதிருந்தே இந்தியாவின் அமைதி குலைந்து போய்விட்டது.

இந்து மதம் அல்லது இந்து தர்மம், கிதைவுகள் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டு வந்துள்ளது. கிதையின் காலத்திலிருந்தே இதை நாம் காணமுடிகிறது. கண்ணபிரான் அர்ச்சுனனிடம் கூறுகிறார்:

ஸ காலேநேஹ மஹதா

யோகோ நஷ்ட: பரந்தப: || (பகவத் கீதை 4:2)

ஸ ஏவாயம் மயா தே(அ)த்ய

யோக: ப்ரோக்த: புராதன:

பக்தோ(அ)ஸி மேசகாசேதி

ரகஸ்யம் ஹ்யேததுத்தமம் || (பகவத் கீதை 4:3)

பகைவரைத் தகிப்பவனே, அந்தயோகம் நெடுங்காலமாகி விட்டதால் இழக்கப்பட்டுவிட்டது. நீ என்பக்தனும் தோழனுமாய் இருப்பதால் அந்தப் பழைய யோகத்தையே இன்று உனக்குச் சொன்னேன். இது மிகவும் உயர்ந்த ரகசியம்.

புராதன காலத்தில் கண்ணபரமாத்மா ஒருமுறை இந்துமதத் திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார். எல்லா இந்துமத தத்துவங்களும் யாரிடம் சரணடைந்து கிடந்தனவோ அந்த அவதார புருஷர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரினால் அவரது பிரிய சீடர் சுவாமி விவேகாநந்தர் மூலம் நவயுகத்தில் இந்துமதம் மீண்டும் புதுப்பிக்கப் பட்டது. “ஒவ்வொரு காலத்தில் வேதாந்த ஞானம் குறைவதுண்டு. அக்காலங்களில் இறைவன் மானிடசரீரத்தோடு அவதரித்துத் தர்மத் திற்குப் புத்துயிரையும் புதுவலிமையையும் கொடுக்க, அது பின்னுஞ் சில காலத்திற்கு தடுக்கொணா வலிமையோடு பரவும்.”² என்கிறார் சுவாமி விவேகாநந்தர்.

இந்திய தேசியத்தின் ஆன்மீகக் கூற்றினைப் புத்துயிர் பெறச் செய்தவர் சுவாமி விவேகாநந்தர். முதலில் மனிதன் அதன் பின்புதான் சித்தாந்தங்களெல்லாம் - சமயசித்தாந்தம் உட்பட, என்று துணிந்து கூறியவர் அவர்! மனிதன்தான் ஞானியாக வேண்டும். “உணவும் உடையும் இல்லாமையாலும் அவற்றைக்குறித்துக் கவலையில் ஆழ்ந் திருப்பதாலும் நாடுநாசமாய்விட்டது. இதை மாற்றுவதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள். உங்கள் சமய சாஸ்திரங்களையெல்லாம் கங்காநதியில் எறிந்துவிட்டு, உணவையும், உடையையும் தேடிக் கொள்ளும் மார்க்கங்களை ஜனங்களுக்குப் போதிப்பீர்களாக. அதன் பின்பு சமய சாஸ்திரங்களை வாசிப்பதற்கு உங்களுக்கு நேரமுண்டாகும். தொழில் செய்வதற்கு நிறைந்த ஊக்கத்தை உண்டாக்கி உடல்நலத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யாவிடில் ஆன்மபலத்துக்கு உரியனவென நீங்கள் சொல்லும் வாக்கியங்களை யார் கேட்கப்படுகின்றார்கள். ஆதலினாலே முதலில் உங்களுடைய உள்ளத்திலே அமைந்த ஆன்ம சக்தியை எழுப்பி, அதன்பின் உங்களால் இயன்ற வரை பொது ஜனங்களிடையே இத்தகைய ஆன்மசக்தியிலுள்ள நம்பிக்கையை எழுப்பி, அதன்பின் சமய சாஸ்திரங்களைப் பயிற்றுவிர்களாக. செயலற்றிருப்பதற்கு நேரமில்லை”³ என்று அந்த வேதாந்த சிங்கம் முழங்கியது.

சுவாமி விவேகாநந்தர் பாரதத்தின் பரம்பரைப் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறினார். அது இப்பொழுது சிறுமைப்பட்டு நிற்பதையும் எடுத்துச் சொன்னார். எந்த நல்ல இலட்சியமும் இல்லாமல் விஞ்ஞானம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் உலகுக்கு வழிகாட்டக்கூடியது பாரதநாடுதான் என்று அவர் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நகரங்களில் மேடைமீது ஏறிநின்று உரக்க முழங்கினார்.

சுவாமி விவேகாநந்தரின் காலத்துக்குப் பொருத்தமான கருத்துக்கள் மனிதர் மனங்களைப் புரட்டி எடுத்தன. பரந்ததிலும் இலங்கையிலும் விவேகாநந்த அலை மோதிக்கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் நமது வரலாற்று நாயகர் அவதரித்தார். சுவாமி விவேகாநந்தரின் முதலாவது சிக்காக்கோ பிரசங்கம் நிகழ்ந்தபொழுது நமது வரலாற்று நாயகர் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையாக இருந்தார். சுவாமிகள் மகா சமாதியடைந்தபோது மயில்வாகனருக்கு வயது பத்து.

சுவாமி விவேகாநந்தர் போன்ற மகான்கள் அமைத்த அத்திவாரத்தின் மீது காந்தி அடிகள் சத்தியத்தினாலும் அஹிம்சையினாலும் அரண் செய்யப்பட்ட 'தொண்டு' என்ற மாளிகையைக் கட்டி எழுப்பினார். இதனை ராஜாஜி தமக்கே உரிய ஆழ்ந்த நோக்குடன் "அவரது காலத்திற்கு முன்பே அரசியல் துறையிலும், சமூகத் துறையிலும், சமயத் துறையிலும் தோன்றியிருந்த உணர்ச்சிகளையும் இயக்கங்களையும் காந்தி தமது அருட்பிரசாத மகிமையினால் அரசியல் சுதந்திரப் போருக்கு வேண்டிய சக்தியாக மாற்றினார்." 4 என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

1915இல் மகாத்மா காந்தி தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து மீண்டு வந்து இந்திய அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபடத்தொடங்கினார். அப்பொழுது பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கு வயது இருபத்து மூன்று. மேற்கூறிய இரண்டு மகான்களும் சிவித்திருந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மயில்வாகனர் இந்த இருபெரும் சக்திகளினால் நிச்சயம் ஈர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பக்தியும் ஞானமும் அவரது பிரதம சீடர் சுவாமி விவேகானந்தர் காட்டிய கருமமார்க்கமும் மயில்வாகனரின் கவனத்தைக் கவர்ந்து அவருள்ளத்தில் ஒரு முத்திரையைப் பதித்திருக்கவேண்டும். இந்த இருபெருங்குரவர்களினால்தாம் எவ்வாறு கவரப்பட்டார் என்பதை சுவாமி விபுலாநந்தர் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலாவது எடுத்துக்கூறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வங்காளத்தில் அரசியலில் தீவிர பங்குபற்றி வெடி குண்டுச் சத்தி வழக்கில் அகப்பட்டுச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ அரிவிந்தருக்கு ஏற்பட்ட ஆத்ம அனுபவத்தைச் சிறையிலிருந்து விடுதலையானதும் உத்தரபாரா என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் அவர் விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார். இத்தகைய ஒரு ஆன்ம அனுபவ விளக்கத்தை விபுலாநந்த அடிகளார் கூறவில்லை. அப்படி கூறியிருக்கலாம் என்று நாம் கருதுவதே தவறு. அது ஒரு ஸ்வாநுபூதி.

ஆன்ம விடுதலை, மனப்பதைக்குத் தொண்டுபுரிதல் இதுவே இராமகிருஷ்ண சங்கத் துறவியின் குறிக்கோள். சுவாமி விபுலாநந்தர்

பின்னால் தாம் இயற்றிய விவேகாநந்த பஞ்சகத்தில் ஒரு பாடலில் இந்த இரண்டு குறிக்கோள்களையும் அமைத்தும் அந்த இரண்டு குறிக்கோள்களையும் தமக்கு அளித்த சுவாமி விவேகாநந்தரைக் குரு வாகப் போற்றியும் பாடியுள்ளார்.

.....

நிலையிழிந்த பாரதத்தின் குறையனைத்து நீக்கி
நிலைநிறுத்தும் பொருட்டோஇந் நிலவுலகின் மாந்தர்
கலைமொழிந்த பொருளனைத்துங் கடந்துநின்ற உண்மைக்
கந்தழியைச் சார்வதற்கோ வந்தனைசீர்க் குருவே! 5

(பழந்தமிழர் பிரமத்தைக் கந்தழி என்ற சொல்லால் வழங்கினர் எனத்தெரிகிறது)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மகாசமாதிபடைந்ததும்; நரேந்திரர் (சுவாமி விவேகாநந்தர்) தமது குருநாதரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த இளைஞர்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தார். எல்லோரும் சந்நியாச நிகை பெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தை அமைத்தார்கள். அச்சங்கத்தின் முதல் தலைவராகவும் வழிகாட்டியாகவும் சுவாமி விவேகாநந்தர் விளங்கினார். அவர் அமெரிக்கா விலும் ஐரோப்பிய நகரங்களிலும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் விவேகாநந்த அவை வீசிக்கொண்டுருந்தது. சுவாமி விவேகாநந்தர் தாய்நாடு திரும்பும் வழியில் 15-01-1897இல் கொழும்பில் வந்திறங்கினார். பின் கண்டிக்கும், யாழ்ப்பாணத்திற்கும் விஜயஞ்செய்தார். சென்றவிடமெல்லாம் அவருக்கு ராஜவரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. சுவாமிகள் இந்தியா முழுவதும் சுற்றி அரிய சொற்பொழிவுகள் பல ஆற்றினார். இதன்பின் விவேகாநந்தரின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு கல்விகற்ற இளைஞர்கள் பலர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சேர்ந்து "தரித்திர நாராயணனுக்குத்" தொண்டு புரியப் புறப்பட்டனர். அத்துறவிகள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஞான தீபத்தை ஏந்திக்கொண்டு உலகெங்குஞ் சென்றனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சுவாமி விவேகாநந்தர் என்ற பெயர் ஆத்மிய எழுச்சியின் சின்னமாக தாரக மந்திரமாக விளங்கிற்று. நாடெங்கும் சுவாமி விவேகாநந்தர் பெயரில் சங்கங்கள், பாடசாலைகள், நூல்நிலையங்கள், பத்திரிகை முதலியன தோன்றிச் சமயப் பணியும், சமூகபணியும் புரியத் தொடங்கின. பெற்றார் தமது ஆண் குழந்தைகளுக்கு விவேகாநந்தன் எனப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

1917 இல் யாழ்ப்பாணஞ் சென்ற பண்டிதர் மயில்வாகனர் ஆணைப்பந்தியில் அமைந்திருந்த தமது விடுதியில் விவேகாநந்த சபையை நிறுவினார்.

1. ராஜகோபாலன், கு. ப, ஸ்ரீ அரவிந்தயோகி — அல்லயன்ஸ் கம் பனி, சென்னை. — பக்கம் 12.
2. சுவாமி விவேகாநந்தர் சம்பாஷணைகள் — சுவாமி விபுலாநந்தர் மொழிபெயர்ப்பு — பக்கம் 405.
3. ஷே. நூல் — பக்கம் 244.
4. காந்தியம், கட்டுரை, தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம் — சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரி (ராஜாஜி)
5. விவேகாநந்த பஞ்சகம் — மூன்றாம் பாடல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஷயம் — 1923.

“மெய்ஞ்ஞான நாட்டம் கொள்ளாத உயிர்கள் இறைவனின் தோல்விகளே” என ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் தொடர்ந்து “ஆனால் இயற்கை அன்னை இத்தகைய தோல்விகளையே பெருக்க விரும்புகிறாள், ஏனெனில் அவையே அவளது ஆதிபத்தியத்தை நிலை நிறுத்தி நீடிக்கச் செய்கின்றன.” ஆன்மாவுக்கும் மாயைக்கும் ஏற்படும் போராட்டத்தை அவர் இவ்வாறு அழகுபடக் கூறுகிறார் என நினைக்கின்றேன். எல்லா மனிதர்களிடத்தும் சுபாவத்திலேயே ஒருவிதமான சக்தி இருக்கின்றது. ஆன்மா தன்னைத் தான் உணரவும் தன்னைப் படைத்த பரம்பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அச்சக்தி தூண்டுகிறது. இதனையே காந்தியடிகள் எல்லா மதங்களுக்கும் மேற்பட்ட மதம் என வர்ணிக்கின்றார். ஆன்மீகத்துக்கும் லௌகிகத்துக்கும் நடைபெறும் போராட்டத்தில் எவர் ஆன்மீக வெற்றியைப் பெறுகிறாரோ அவரையே மகாத்மா என்றும் மகாபுருஷர் என்றும் உலகம் போற்றுகிறது.

லௌகிக சக்தியின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மீக சக்தியைப் பெருக்கி அதன் மூலம் கடவுளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற வைராக்கியம் பெரியோர்களின் வாழ்க்கையில் சிலரிடத்து தூலமாகவும் சிலரிடத்தில் குக்குமமாகவும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதை அவர்களது இரண்டாவது பிறவி எனலாம். இத்திருப்பு முனையில் பல சோதனைகள் ஏற்படுவதுண்டு. இதுவும் மாயையின் விளையாட்டே. பண்டிதர் மயில்வாகனரும் இச்சோதனைகளுக்கு ஆளானார். இதைப் பின்னர் குறிப்பிடுவோம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தை நிறுவியதுடன் அச்சங்கத்தின் விதிமுறைகள் கடமைகள் நடைமுறைகள் என்பவற்றை அமைத்துக் கொடுத்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். அச்சங்கம் நிச்சயமாக ஒரு அரசியல் அமைப்பல்ல; ஒரு சமூகஸ்தாபனமும்ல்ல; அது ஒரு ஆன்மீக அமைப்பு.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துத் துறவிகள் தீனர்களின் துயர் துடைப்பதையும் மக்களின் சமயக் கருத்துக்களைச் சீரியதாக்குவதையும் தமது முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு பணி புரிந்தனர். அவர்கள் சமயச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள்; பத்திரிகைகளை நடத்தினார்கள்; கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதினார்கள்; பாடசாலைகளை நிறுவி மாணவர்களின் அறிவுக்கண்களைத் திறந்துவிட்டார்கள்; அநாதைகளை அரவணைத்துக் கொண்டார்கள்; வெள்ளம் பஞ்சம் பூகம்பம் கொள்ளை நோய் போன்ற அனர்த்தங்கள் ஏற்படுகிற போது ஒட்டோடிச் சென்று மக்களின் துன்பத்தைத் துடைத்தனர்; எனினும் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்தனர். சாதிமத வித்தியாசமின்றி மக்கள் எல்லோரையும் ஆண்டவனின் அம்சமென நோக்கி உதவி தேவைப்படும் மக்களுக்கு உதவியும் ஆதரவும் வழங்கித் தன்னலம் துறந்து சமூகத்திற்காக உழைக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கச் சந்நியாசிகள் தமது பணிகளைச் செவ்வனே புரியவேண்டுமானால் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கவேண்டுமென சுவாமி விவேகாநந்தர் நினைத்தார் போலும், அவரது அன்புக்குரிய சிஷ்யையும் ஆங்கில நாட்டைச் சேர்ந்தவரும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கச் சந்நியாசினியுமாகிய சகோதரி நிவேதிதா ஆங்கிலேயரின் எந்த இணக்கத்துக்கும் வராத பிடிவாதத்தைக் கண்டு அதனை எதிர்க்கப் புறப்பட்டபோது இராமகிருஷ்ண சங்கத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கப் பணிகளை ஆரம்பிக்கும் பொறுப்பு அப்பொழுது சென்னை மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவராக இருந்த சுவாமி சர்வாநந்தரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. சுவாமிஜி 1915 ஆம் ஆண்டிசெம்பர் மாதத்தில் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயஞ் செய்தார். அப்பொழுது பண்டிதர் மயில்வாகனர் கொழும்பிலிருந்தார். மீண்டும் சுவாமி சர்வாநந்தர் 1917 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயஞ் செய்தபோது பண்டிதர் மயில்வாகனர் அர்ச், பத்திரிசியார் பாடசாலையில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். பண்டிதரும் அவரது விவேகாநந்த சபையைச் சேர்ந்த நண்பர்களும் சுவாமியைச் சந்தித்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்தசபை, கொழும்பு இந்து இளைஞர்மன்றம் என்பவற்றின் துணையோடு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் தனது பணிகளை இலங்கையில் ஆரம்பிக்கலாமா என்பது பற்றி மேற்போக்கான ஆலோசனைகள் நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது. 1918 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப நாட்களில் சுவாமி சர்வாநந்தர் மட்டக்களப்புக்கு விஜயஞ் செய்தார், அதே ஆண்டிலும் 1921 ஆம் ஆண்டிலும் சுவாமி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தார். சுவாமிஜிக்கும் பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டானது. இந்த சந்திப்புகள் பண்டிதரின் உள்ளத்தில் எத்தகைய எண்ணங்களை விளைவித்தன

என்பதைத் திடமாகக் கூறமுடியவில்லை. பண்டிதரும் (சுவாமி விபுலாநந்தரும்) இதைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் பண்டிதர் மயில்வாகனரின் துறவுள்ளத்தைப் புரிந்து கொண்ட சுவாமி சர்வாநந்தர் அவரை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சேர்ந்து கொள்ளும்படி தூண்டியிருக்கலாம்.

பண்டிதரின் உள்ளம் துறவு மார்க்கத்தை நோக்கித் திரும்பியதற்கு யாழ்ப்பாணத்து யோகர் சுவாமிகளின் தொடர்பும் காரணமாக இருக்கலாம். “1917 ஆம் ஆண்டில் யோகர் சுவாமிகள் ஒரு பைத்தியம்போல் திரிந்தார். மக்களுக்கு அவரிடம் பயமும், மதிப்பும் இருந்தது” என ஒரு அன்பர் குறிப்பிடுகிறார். 1917 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் சென்ற பண்டிதர் மயில்வாகனர், யோகர் சுவாமிகள் ஒரு பித்தரல்லர் சித்தர் என்பதை வெகு விரைவில் புரிந்து கொண்டார். யோகர் சுவாமிகளும் பண்டிதரை நன்கு புரிந்து கொண்டார். பண்டிதரின் விடுதிக்கு யோகர்சுவாமிகள் அடிக்கடி வருவார் என புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளையும் திரு ச. அம்பிகைபாகனும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அம்பிகைபாகன் கூறுவது, “(இது பிறர் கூற்றாக எழுதப்பட்டபோதிலும் இதனை எழுதியவர் பண்டிதரே என்று எனக்கு இதை உதவிய பீதாம்பரனார் கூறியுள்ளார்.) திருவிளங்கம் அவர்கள் குமரக்கடவுளைத் தியானமூர்த்தியாகக் கொண்டு ஞானாநுபூதி அடைந்த மகான். பெரியவர்களைக் காண வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பினையுடைய திருவிளங்கம் அவர்களை ஆசிரியர் மயில்வாகனனார் கொழும்புத்துறையிலே பரமயோகியாக வீற்றிருக்கும் யோகர் சுவாமிகளிடம் அழைத்துச் சென்றார். இரு பெரியார்களுக்கும் மிடையில் இவ்வுலக எல்லையைக் கடந்த பேரன்பு நிலைபெற்றது.

அன்றுமுதல் மானிப்பாய்த் தலைமையாசிரியராகிய பண்டிதர் மயில்வாகனரின் விடுதி தேவருபமாக மாறியது. கொழும்பிலிருந்து திருவிளங்கம் அவர்கள் வருகிற நாளிலேயே யோகர் சுவாமிகளும் தம்பையா உபாத்தியாயர் அவர்களும் மயில்வாகனரின் விடுதிக்கு வந்துவிடுவார்கள். இரவு முழுவதும் திருப்புகழ் பாடுகின்ற இசை, கேட்போரைப் பரவசப்படுத்தி குமாரலோகத்துக்குக் கொண்டு செல்லும். இந்த அனுபவத்தினைப் பூரணமாகப் பெற்ற மயில்வாகனரது சிந்தனை மேலும் ஆத்மஞான வழியினை நாடி நிற்கின்றது.”²

மறுபுறம் இந்தியாவில் மாபெரும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. “உலகத்தில் நடந்த புரட்சிகளுள் 1921 ஆம் வருஷத்தில் இந்தியாவில் நடந்தது பெரிய புரட்சியாகும்.” என ராஜாஜியால் வர்ணிக்கப்பட்ட அப்புரட்சியில் பாரத சமுதாயம் முழுதும் ஈடுபட்டிருந்தது. சத்தியம் அஹிம்சை என்ற வெல்லமுடியாத ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு அறப்போர் செய்யப் புறப்பட்ட காந்தி

அடிகள் இப்புரட்சிக்குத் தலைமை வகித்தார். எனினும் மக்கள் அஹிம்சையைக் கைவிட்டுப் பலாத்காரத்தில் இறங்கியதைக் கண்ட மகாத்மா காந்தி சத்தியாக்கிரகத்தை உடனே நிறுத்திவிட்டார். மக்கள் சத்தியாக்கிரகத்திற்குத் தகுதியடையமுன் அவர்களை இந்த அறப்போரில் ஈடுபடுத்தியது 'ஹிமாலயத்தவறு' என காந்தியடிகள் கூறினார். 1922இல் காந்திஜி சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார். இந்நிகழ்ச்சிகள் பண்டிதர் மயில்வாகனரின் உள்ளத்தில் எத்தகைய சிந்தனைகளை விளைவித்தன என்பதை நம்மால் அறிய முடியவில்லை. அதே ஆண்டில் பண்டிதர் துறவு பூணும் நோக்குடன் சென்னை மயிலாப்பூர் மூராமக்கிருஷ்ண மடத்தை அடைந்தார்.

இச்சமயத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கு ஒரு சோதனை ஏற்படுகிறது. பண்டிதர் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இருந்த காலத்தில் அவரைக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிப்பது மிக்க பயனுடையது என்ற கருத்து இலங்கைக் கல்விமாண்களிடையே நிலவி வந்தது. எனினும் அப் பல்கலைக்கழக அதிபர் பேராசிரியர் மார்ஸ் அவர்கள் இதையிட்டுச்சிரத்தை அற்றவராயிருந்தார். பண்டிதர் அவர்கள் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற தருணத்தில் அவரைப் பேராசிரியராக நியமிப்பதில் மார்ஸ் அவர்களுக்கு பெருவிருப்பம் உண்டாகிவிட்டது. பண்டிதர் மயில்வாகனரை மீண்டுவரச்செய்து பேராசிரியர் பதவியிலிருந்த அவர் தீவிர முயற்சி செய்தார். இம்முயற்சியில் சேர். பி. அருணாசலம் அவர்களின் உதவியையும் நாடினார். முயற்சி பலிக்காமல் போய்விடுமோ என்று நினைத்த அவர் சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களது உதவியை நாடினார்போல் தெரிகிறது. சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் அப்பொழுது இலங்கை மக்களிடத்தும், இலங்கை அரசிடத்தும் பெருஞ்செல்வாக்குடையவராக விளங்கினார். அவர் தமது செயலாளர் மூலம் அனுப்பிவைத்த கடிதத்தில் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் உப அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி மயில்வாகனரைக் கேட்டிருந்தார். பொருத்தமற்ற ஒரு தருணத்தில் இப்பெரியார்கள் செய்த முயற்சியை மாயையின் விளையாட்டு என்று கூறுவதைவிட வேறு எவ்வாறு சொல்லலாம். இந்தச் சம்பவங்களையும் தமது திடமான தீர்மானத்தையும் விளக்கிப் பண்டிதர் மயில்வாகனர் மயிலாப்பூர் மடத்திலிருந்து தமது இலங்கை நண்பர் ஒருவருக்கு 8-12-1922ல் ஒரு கடிதம் எழுதியுள்ளார். அக்கடிதத்தின் சில பகுதிகளை இங்கு தருவாம்:

அன்புள்ள நண்ப,

“..... மூன்று வருடங்களின் பின் நான் அங்குவர முயற்சிப்பேன். அப்பொழுது இறைவன் துணையுடன் எனது தாய் நாட்டுக்கு ஏதாவது பணிசெய்ய முடியலாம். பல்கலைக்கழகக் கல்

லூரியின் முதல்வர் தமது கல்லூரியில் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும் முந்நூறு ரூபா சம்பளம் தரலாம் எனவும் பதவி நிரந்தரமானதும் நாநூற்றைம்பது ரூபா தரலாம் எனவும் எனக்கு எழுதியுள்ளார். நான் இலங்கையில் இருக்கும்போது இவ் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பேன். அப்பொழுது திரு. மார்ஸ் இதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கவில்லை. இப்பொழுது என் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள திருப்பம் வேறுவகையானது. சேர். இராமநாதன் அவர்களும் தமது பிரத்தியேக செயலாளர் மூலம் உப அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுள்ளார். இந்த மனிதர்கள் இதைப்பற்றி சில வருடங்களுக்குமுன் நான் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் இருந்தபோது நினைத்திருந்தால் வேறு ஏற்பாடு செய்திருக்க முடியும். இப்பொழுது அவர்களது வேண்டு கோளை மெல்ல மறுத்துவிட்டேன். மேலும் அடுத்த பூண்டு வருடங்களுக்கு உலகியல் சார்பான எந்த கருமத்தையும் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டேன் என அவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இலங்கையின் பணியில் ஒரு பெரிய பங்கு எனக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது என நான் உணர்கின்றேன். எனினும் நான் எவ்வழியில் செல்ல வேண்டியிருக்கும் என்பதைக் கடவுள் ஒருவரே அறிவார் ....

எஸ் மயில்வாகனம்

பண்டிதர் மயில்வாகனர் தாம் எடுத்த முடிவு சரியானது என்பதிலும் தம்மை ஒரு புதிய பாதையில் திருவருளே வழிநடத்திச் செல்கிறது என்பதிலும் உறுதியும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார்.

மடத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனர் என்ற பெயரில் வாழ்ந்து கொண்டு இதுவரை தாம் செய்துவந்த தமிழ்ப்பணியையும் சமயப்பணியையும் தொடர்ந்தார். மடத்தின் அமைதியும் சாந்தமும் நிறைந்த சூழ்நிலை நிரம்ப வாசிக்கவும் சிந்திக்கவும் தெனியவும் எழுதவும் உதவியது. சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் வெயிட்டிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்), வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்) ஆகிய மாசிலைகளின் ஆசிரியராகவும் பண்டிதர் அமர்த்தப்பட்டார். இவ்விரு பத்திரிகைகளிலும் "செந்தமிழ்" பேர்ன்ற வேறு சில பத்திரிகைகளிலும் அவரது சமயத்துறை, தமிழ்த்துறை சார்ந்த கட்டுரைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. இதற்குமேல், துறவு மார்க்கத்தில் செல்லுதற்குரிய பயிற்சிகளிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்.

பண்டிதர் மயில்வாகனர் அவர்கள் எழுதிய 'பொருணாற் சிறப்பு' என்ற கட்டுரை 'செந்தமிழ்' (ஜனவரி - பெப்ரவரி 1923) இதழில் வெளியானபோது கட்டுரையாசிரியரின் பெயர் பண்டிதர் மயில்வாகனர், பி. எஸ். சி. (லண்டன்) எனக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் அதே இதழில் வெளியான 'மேற்றிசைச் செல்வம்' என்ற நூலின் தொடர்ச்சியில் ஆக்கியோன் பெயர் 'பிரபோதசைதந்யர்' எனக் காணப்படுகிறது. இப்பெயர்களையும் மேலே காட்டிய கடிதத்தின் திகதியையும் ஒப்பிட்டு நோக்கின் பண்டிதர் மயில்வாகனர் 1923ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப நாட்கள் ஒன்றின் பிரமச்சரிய விரதம்பூண்டு துறவு மார்க்கத்தில் முதலாவது அடியை எடுத்து வைத்தார் என நாம் துணியலாம்.

சுமார் ஒன்றரையாண்டுகள் பிரமச்சாரியாக வாழ்ந்த பிரபோதசைதந்யர் துறவு பூணக்கூடிய பக்குவநிலையை எட்டியிருப்பதை உணர்ந்த மடத்துக் குரவர்கள் அவரைச் சந்தியாசம் பெற்றுக் கொள்ள அனுமதித்தனர்.

1924ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதத்து மதிநிறை நன்னாளில் (சித்திரா பூரணையில்) சுவாமி சிவாநந்தரிடமிருந்து பிரபோதசைதந்யர் சந்தியாசம் பெற்றுக்கொண்டார். அப்பொழுது அவரது ஞானகுரு "விபுலாநந்த" என்ற தீக்ஷா நாமத்தை அவருக்குச் சூட்டினர்.

சுவாமி சிவாநந்தர் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரின் நேர் சிஷ்யர்களில் ஒருவர். குருதேவர் மகாசமாதிபடைந்த பின் அவரது சீடர்களாகிய பதினான்கு பிரமச்சாரிகள் நரேந்திரரின் (சுவாமி விவேகாநந்தர்) தலைமையில் ஒன்றுகூடி சந்தியாச தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டார்கள். இவர்களுள் தாரக் என்ற வங்க இளைஞர்தான் சந்தியாகியாகியதும் சுவாமி சிவாநந்தர் என அழைக்கப்பட்டார். சுவாமி விவேகாநந்தரின் மறைவுக்குப்பின் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கத்தின் தலைமைப்பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட சிவாநந்த அடிகளார் பல ஆண்டுகள் சிறந்த சேவையாற்றி மறைந்தார்.

பண்டிதர் மயில்வாகனர் ஆரம்பித்த தமிழ்ப்பணி அவர் பிரபோதசைதந்யராகி விபுலாநந்தர் என்ற சந்தியாகியாகிய பின்னும் தொடர்ந்தது. இப்பெயர் மாற்றம் பற்றி 'செந்தமிழ்' ஏடு 'ஒரு குறிப்பு' என்ற தலைப்பில் வாசகர்களுக்கு பின்வருமாறு விளக்கம் அளித்தது:

"விஞ்ஞானதீபம், மேற்றிசைச் செல்வம் என்னும் இரு உரைத் தொடர்களையும் எழுதிவரும் ஆசிரியரது புதிய ஆச்சிரமப் பெயர் சுவாமி விபுலாநந்தர் என்பது. இப்பெயரே இவர்க்கு இனிமேல் என்றும் வழங்குதற்குரியது. பூர்வாச்சிரமப் பெயரும் கல்விக் கழகத்தார் கொடுத்த சிறப்புப் பெயர்களுஞ் சேர்ந்த பண்டிதர் மயில்வாகனர் B. Sc. (Lond.) என்னும் பெயரும் அறிவுநூல் கற்கப் புகுந்த ஞான்று குரவரளித்த பிரபோத சைதந்யர் என்னும் பெயரும் இனி வழங்குவதற்குரியனவல்ல" 3

விபுலாநந்த அடிகள் இலங்கைக்கு மீண்டும் வந்து கல்விப்பணி புரிந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் தாம் கல்லடி உப்போடையில் (தற்பொழுது ராமகிருஷ்ணபுரம்) 1929இல் அமைத்த கல்விச் சாலைக்கு தமது ஞானகுருவின் பெயரைச் சூட்டினார். ஸ்ரீ சிவாநந்த வித்தியாலயம் சுவாமி சிவாநந்தருக்கும் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் பொதுவான நினைவுச் சின்னமாகத் திகழ்கிறது.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நரேந்திரர் (சுவாமி விவேகாநந்தர்) பின் வருமாறு கூறினார். “விவேக சூடாமணியில் சங்கராச்சாரியார் கூறுகிறார்: அடைதற்கு அரியன மூன்றுள். அவை இறைவனது அருளால் மட்டும் பெறக்கூடியவை; மனிதப்பிறவி, மோட்ச இச்சை, ஒரு மகாணைச்சரணடைதல். *இதைப்படித்ததும்யான் இம்மூன்றையும் பெற்றுள்ளதாக அறிந்தேன். பெருந்தவத்தின் பயனாக ஒரு மனிதனாகப் பிறந்துள்ளேன்; பெருந்தவத்தின் பயனாக மோட்ச இச்சையையும் பெற்றுள்ளேன்; பெருந்தவத்தால் ஒரு மகாபுருஷரது துணையையும் அடைந்துள்ளேன்.” இக்கூற்று சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் பொருந்தும்.

குருவடிவத்தை இறைவடிவமாகப் போற்றுவது இந்து மரபு. சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது ஞானகுருவின் திருவடிகளைப் போற்றி ‘குரு சரணஸ்தோத்திரம்’ என்ற தலைப்பில் மூன்று பாடல்களையாத்துள்ளார். இறுதிப்பாடலில் தமது குருநாதரின் பெயரைக் குறிப்பாக வெளியிட்டுள்ளார்.

நோவொழிய இளைப்பகற்றி நுவலநின்ற முதுமை
நோய்மரணம் உறுதலிலாத் தேவநிலை பெறுதற்(கு)
ஆவனசெய்(து) ஆந்த நிறைவினையன் றளித்த
அணிமலர்ச் செஞ் சேவடியை அடைந்தவரைப் புரக்கும்
தேவதரு நிழலென்கோ தெள்ளமுத மென்கோ
சிவாநந்த நிதி பொதிந்த செழும்பேழை என்கோ
பாவமென்றா நீர்மைதந்து பரிந்துவந்தென் சிரத்திற்
படிந்ததிரு வடியினையை அடைந்ததுமற் புதமே.

தமது குருநாதரின் திருவடிகளைத் தமது சிரத்திற் சூடிக் கொள்ளக் கிடைத்தது ஒரு அற்புதமான சம்பவம் என்று கூறும் அடிகளார்: ‘மஹாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்திரத்தில்’ ஒரு பாடலில் தமது குருவின் பெருமையையும் தமது பெருமையையும் வெளியிட்டுள்ள விதமும் ஒரு அற்புதமே.

* மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மகாபுருஷஸம்க்ரயம்

இகபரத்து வருபொருளைத்
தினைபொறுத்த துணைமதியாச்
சிவாநந்த அருட்குரவன்
புனிதஅடித் தொண்டெனுமெய்ப்
பொருள்படைத்த பெருமையினேன்.

என்பது அப்பாடலின் பகுதி. பொருளுக்கு தினையளவு மதிப்
பையும் அளியாதவராம் குரு. அக்குருவின் திருவடித்தொண்டையே
பொருளாகக்கொண்டு பெருமை பெற்றவராம் சீடர்.

1924ஆம் ஆண்டு சித்திரா பூரணையில் சத்தியாசம் பெற்றுக்
கொண்ட இளந்துறவி சுவாமி விபுலாநந்தர் மூன்று மாதங்களுக்கு
இடையில் மட்டக்களப்பிற்கு விஜயஞ் செய்தார். அவருக்குப் பல
இடங்களில் பக்தியூர்வமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. 26-07-1924
இல் மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை நொச்சிமுனை வாசிகள்
நடந்திய வரவேற்பு வைபவத்தில் வாசித்து அளிக்கப்பட்ட உபசாரப்
பத்திரம் இது:

உ
சிவமயம்

மயிலரப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சார்ந்த
ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தரவர்களின் திவ்விய சமுகத்திற்கு
கல்லடி உப்போடை, நொச்சிமுனை வாசர் சமர்ப்பிக்கும்
வரவேற்புபகாரம்

சிவமணச் செல்வமே பெருமணச் செல்வமெனக் கொண்டு
புண்ணியமெலாந் திரண்டோருருக் கொண்டாலன்ன சுவாமிகாள்!

முற்றத் துறந்த முழுயோகியாய் இச்சத்தியாச கோலத்துடன்
தங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றமையின், நாங்களெல்லோரும் புண்
ணியவான்களாயினோமாதலின், அகமகிழ்ச்சியும் முகமலர்ச்சி
யுமாய் ஆநந்த சோபிதங் கொண்டு தங்களை மிகு அன்போடு
வரவேற்கின்றோம்.

தாங்கள் இங்குள்ள எல்லோரிலும் ஓர் உன்னத பிறவியாய்
இவ்வுலக சுகானுபோகங்களுக்குரிய யாவற்றையும்வெறுத்துத்
துறவுகொண்டு சைவசமயிகளுக்கு ஓர் நன்முன்மாதிரியாயிருத்
தலின் த மி ழ் சாகியத்தாரில் சைவசமயானுசாரத்தைக்
கொண்ட எல்லோராலும், மற்றும் சுத்த கருத்தமைந்த
எத்திறத்தோராலும் தாங்கள் மேன்மை பாராட்டத்தக்கீர்.

தாங்கள் லண்டன் B. Sc. பட்டதாரியாய் ஆங்கிலம், லத்தீன், தமிழ், ஆரியம் முதலிய பாஷைகளில் மிகு பாண்டித்தியமடைந்த பாஷா விற்பன்னராய் விளங்குவது, யாவற்றையும் வெறுத்த தங்களுக்கோர் அற்ப காரியமெனினும் எங்கள் தேசத்திற்கும் எங்களுக்கும் ஓர் பெரிய புசழைக் கொடுக்கத்தக்க ஒன்றாமென்பதற்கையமின்று. எந்தேசமானது இவ்வித மகோன்னத குணங்கள் வாய்ந்த குமாரன் ஒருவரை உடைத்தாயிருப்பதை உற்று நோக்குமிடத்து எவரும் மிகு ஆனந்தங்கொண்டு அகமார்ப்பரியாதிரார்.

சுவாமிகள்! ஒப்புயர்வற்ற நம் மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமும் தமிழ்ப் பாஷையும் நம் தேசத்தில் பிரவிர்த்தியாகும்படி தங்களாற் செய்யப்படக்கூடிய பேருபகாரங்களைச் செய்து வைக்கும்படியும் இடைக்கிடை எங்களுக்குச் சமூகம் கொடுப்பதாலும் பிரசாரணஞ் செய்வதாலும் எங்களை உற்சாகப்படுத்திவிடும்படியும் இந்நாட்டினராகிய நாங்களெல்லோரும் சச்சிதானந்த சுயம்பிரகாசரூபமாகிய பிரம்மத்தின் அநுக்கிரகம் பெற்றுய்யுமாறு தங்கள் ஜெப தபதியா னங்களில் எங்களை நினைவு கூருமாறு அன்போடு வேண்டுகின்றோம்.

தாங்கள் நீண்ட ஆயுசும் பூரணசுகமும், இப்போது தாங்கள் கொண்டுள்ள பேரின்பப் புதுவாழ்க்கையிற் பெருஞ்சித்திகளும் பேறுகளும் பெற்று உலகினருக்குப்பலவிதமான நன்மைப்பேறுகளுக்கெல்லாம் அனுகூலமாயிருக்கக் கிருபை பாலிக்கும்படி அனாசித்து சர்வஞ்ஞ தாதி யானந்த சத்தியந்த சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரணராகிய பரம சிவனைத் திரிகரண சுத்தியோடும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கின்றோம். 4

இங்ஙனம்

தங்கள் நலத்தை வேண்டி நிற்கும்
கல்லடி உப்போடை, நொச்சிமுனை வாசர்.

கல்லடி உப்போடை
26-07-1924.

1925 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் சுவாமி மலையக மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கண்டி, மாத்தளை, நாவலப்பிட்டி, தொப்பி தோட்டம் (ஹற்றன்) ஆகிய ஊர்களுக்குச்சென்று அருளுரை வழங்கி னார். மீண்டும் ஆகஸ்டு மாதத்தில் கொழும்பு, கண்டி, அநுரதபுரம் ஆகிய நகரங்களுக்கு விஜயஞ் செய்தார். கண்டிச் சைவமகா சபை அநுரதபுரம், விவேகானந்த சபை, கொழும்பு சைவ மங்கையர் கழகம் என்பன தோன்றுவதற்கு இவ்விஜயங்களே வழிவகுத்தன.

1. வைரமுத்து. மு. ஐ.சி. எஸ்.; என் நெஞ்சில் இடம் கொண்ட பெரியார் (யோகர் சுவாமிகள்); மானிப்பாய் (1980) முதலாம் அதிகாரம் பார்க்குக.

2. அம்பிகைபாகன் ச: B.A; விபுலாநந்தர் உள்ளம், யாழ்ப்பாணம் 1976 முகவுரை, பக்கம் xxv;
3. ஒரு குறிப்பு - 'செந்தமிழ்' தொகுதி 20, பகுதி II, பக்கம் 430
4. இந்த உபசாரப்பத்திரத்தை எனக்கு உதவியவர் மட்டக்களப்பு ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ணபுரத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஜி. கிவநேசன் (மக்கள் வாங்கி, மட்டக்களப்பு;) அவர்கள்.

பாண்டிச்சேரி, மலையாளப்படி. 7 அங்குசம்.

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of subscribers. The names are written in a script that is difficult to decipher, but they seem to be arranged in a columnar format.

சென்னை, 1996 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 19-ம் நாள்.

7. பாரதி புகழ்பரம்பிய முன்னோடி

பண்டிதர் மயில்வாகனார் 1922இல் மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சென்றடைந்தபோது மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் காலமாகி ஒரு வருடமே கழிந்திருந்தது. அப்பொழுது பாரதியாரின் உண்மையான பெருமையை உணர்ந்திருந்தவர்கள் சிலரே. அவர்களுள் முக்கியமான ஒருவர் பண்டிதர் மயில்வாகனார். தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் பாரதியைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அல்லது புரிந்துகொள்ள மறுத்த ஒரு காலத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனார் பாரதியின் புகழ்பரப்பிய முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக விளங்கினார். அவர் உயர்ந்த கலைகளுக்கு அளவுகோலாகக் கொண்ட உண்மை அழகு செம்மை என்பன பாரதி பாடல்களில் கச்சிதமாகப் பொருந்தியிருப்பதைக் கண்டார்.

பாரதி கவிதைகளால் கவரப்பட்ட பண்டிதர் மயில்வாகனார் (சுவாமி விபுலாநந்தர்) அக்கவிதைகளின் பொருட்சிறப்பையும், உருவச் சிறப்பையும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தம்பேச்சினாலும் எழுத்தினாலும் தமிழலகிற்கு உணர்த்தி வந்தார்.

1927 இல் சுவாமி விபுலாநந்தர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் அமைப்பு, பணிகள் முதலியவற்றை விளக்கி “இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம்” என்ற தலைப்புடைய ஒரு சிறு பிரசுரத்தை வெளியிட்டார். அப்பிரசுரத்தின் இறுதியில் சுப்பிரமணிய பாரதியின் “நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்” என்ற பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. பாரதியைக் குறிப்பிடும்போது “தமிழ்நாட்டுக்கவி சிரேஷ்டர்” என்ற அடைமொழியை இட்டுள்ளார். 1927ஆம் ஆண்டிலேயே பாரதி சுவாமிகளின் மதிப்பில் எவ்வளவு உயர்ந்த இடம் பெற்றுள்ளார் என்பதை இது குறிக்கின்றது.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஒரு மகாகவியா இல்லையா? என்ற விவாதம் 1935, 1936 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற

றது. 'கல்கி' ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு புறமும் வ. ரா. கு. ப. ராஜகோபாலன், புதுமைப்பித்தன், ந. பிச்சமூர்த்தி, பி. எஸ். ராமையா, பெ. கோ. சுந்தரராஜன் (சிட்டி) போன்ற அக்கால பிரபல எழுத்தாளர்கள் எதிராகவும் நின்று விவாதித்தனர். இறுதியில் பாரதி மகாகவிதான் என்று முடிவாயிற்று. தேவையற்ற இந்த விவாதம் நடப்பதற்கு எட்டு வருஷங்களுக்குமுன் எந்த ஆரவாரமும் மின்றி பாரதியை 'மகாகவி' என்று போற்றியவர் சுவாமி விபுலர் நந்தர். 1927ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 16ஆம் திகதி சனிக்கிழமை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கச் சார்பில் திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் சுவாமிஜி பாரதியைப்பற்றி ஒரு சொற்பொழிவாற்றினார். சொற்பொழிவின் தலைப்பு என்ன தெரியுமா "மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்" *என்பது.

திரு. சு. அம்பிகைபாகன் B.A அவர்கள் சுவாமி விபுலநந்தரின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப் புக்கு வந்து சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து முப்பதுகளில் சில வருடங்கள் சுவாமிகளோடு சிவாநந்தா விடுதியில் வாழ்ந்தவர். அவர் எழுதுவது: "சுவாமிகளுக்குப் பாரதியாரின் மீது இருந்த ஆர்வம் அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய பின்னர்தான் எனக்கு நன்கு புலப்பட்டது. இரு பதாண்டுகளுக்கு முன், அதாவது தமிழ் நாடு பாரதியாரின் பெருமையைச் செவ்வனே அறியாதிருந்த காலத்தில், சுவாமிகள் பாரதியாரின் பெருமையை உணர்ந்திருந்தனர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலேயே பாரதியாரின் பெருமையைத் தாம் எடுத்துக் காட்டியதாக அவர் எனக்குக் கூறியுள்ளார். ஒரு முறை பாரதியார் கவிதையில் "காட்சி" என்னும் பகுதியைப் படித்துக்காட்டி அதில் மந்திர சக்தி இருப்பதை விளக்கினார்.

சுவாமிகளிடம் பல வாலிபர் தாங்கள் தமிழ் படிக்க விரும்புவதாகவும் ஆரம்பத்தில் எந்த நூலைப் படிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டதுண்டு. அவர்களுக்கெல்லாம் பாரதியார் நூல்களைப் படிக்குமாறு கூறுவார். சுவாமிகள் அண்ணாமலையில் இருந்த காலத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளர் ஸ்ரீமயிலேறு முதலியவர்களைக் கூட்டிப் பாரதியார் நூல்களை ஆராய்ந்து வந்தனர். முத்தமிழ்-வித்தகராக விளங்கிய சுவாமிகள் பாரதியாரை இப்படிப் போற்றியிருக்க, சில பண்டிதர் இப்பொழுதும் பாரதியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தைக் கொடாதிருத்தல் விந்தையே" 1

1930ஆம் ஆண்டளவில் மட்டக்களப்பு விவேகநந்த மண்டபத்தில் சுவாமி விபுலநந்தரின் ஆலோசனைப்படி ஒரு சிறந்த வாசிகசாலை நிறுவப்பெற்றிருந்தது. இக்காலத்தில் நான் ஒரு சிறுவனாக

ஆணைப்பந்திப் பாடசாலையில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தேன். சுதேசமித்திரன் வாரப்பதிப்பு, லோகோபகாரி, நவசக்தி போன்ற பத்திரிகைகளை நான் விரும்பி வாசிப்பதுண்டு. ஒரு நாள் அங்கு வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது இரண்டு மூன்று பேர் அம்மண்டபத்தின் தென்கீழ் மூலையில் ஒரு இடத்தைச் சுத்திகரித்துப் பாய்களை விரித்துக்கொண்டிப்பதைக் கண்டேன். ஒருவரிடம் பேச்சுக்கொடுத்த போது சுவாமி விபுலாநந்தர் 'பாரதி வகுப்பு' நடத்த அங்கு சிறிது நேரத்தில் வருவார் எனக்கூறினார். அங்கு கூடியிருந்த பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களுடன் ஒருபுறம்தானும் அமர்ந்துகொண்டேன். குறித்த நேரத்தில் அடிகளார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். பாரதியைப் பற்றி அன்று அவர் சொன்னது என் ஞாபகத்தில் இல்லை. எனினும் சுவாமியவர்கள் பாடி விளக்கஞ் செய்த "சொல்லவல்லாயோ - கிளியே - சொல்ல நீ வல்லாயோ" என்ற பாடல் இன்னும் என் அகச் செவியில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சுவாமியவர்கள் ஆரம்பித்த பண்டிதர் வகுப்பு புலவர் வகுப்புப் போன்று பாரதிவகுப்பும் சீக்கிரம் நின்று போயிற்று.

மேற்கூறிய பாரதிவகுப்பு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பின்னாக சிறுவனாகிய எனக்கு இன்னொரு அனுபவம் ஏற்பட்டது. எட்டாம் வகுப்பில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த போது கீழ்வகுப்புக்குக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் வழக்கமாகக் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போன பாடல்களை விட்டு நவநவமான சில பாடல்களை குழந்தைகளுக்கு சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டேன். அப்பாடல்களின் இனிமையும் எளிமையும் ஓசைநயமும் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. "ஓடி விளையாடு பாப்பா" "தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை" போன்ற அப்பாடல்கள் சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடல்களெனவும் இப்பாடல்களைச் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆசிரியர்களுக்குப் பாடிக்காட்டி, எழுதிக்கொண்டு சிறார்களுக்குக் கற்பிக்கும்படி கூறியதாகவும் அறிந்தேன். இது ஆணைப்பந்திப் பாடசாலையில் மட்டும் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல, சுவாமிகள் தமது முகாமையின் கீழுள்ள பாடசாலைகள் அனைத்திலும் பாரதி பாடல்களைக் கற்பிக்கும்படி பணித்தார்.

பாரதி பற்றித் தாம்பெற்ற ஒரு இனிய அனுபவத்தை மட்டக்களப்பு நண்பர் டாக்டர் வே. பஞ்சாட்சரம் எனக்குச் சொன்னார்: "1934 ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள் சுவாமி விபுலாநந்தர் புனித மைக்கல் கல்லூரி மண்டபத்தில் ஒரு பொற்பொழிவு நிகழ்த்தவிருக்கிறார்" என அறிந்து அங்கு சென்றேன். பலதுறை அறிஞர்களும் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், நகரப் பொது மக்களும் மண்டபம் நிறையக் குழுமியிருந்தனர். கூட்டத்திற்கு வித்தியார்பகுதியின் தலை

வர் திரு. மக்டி ரொபின்சன் தலைமை வகித்தார். ரொபின்சன் சுவாமியிடம் பெரும்திப்புக் கொண்டவர். இருவரும் கல்வி ஆலோசனைச் சபையில் அங்கம் வகித்தமையால் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

சுவாமி பாரதியின் பெருமையை எடுத்துக் கூறிவிட்டு பாரதி பாடல்கள் சிலவற்றைத் தமக்கே உரித்தான குரலில் பாடிக்காட்டி அப்பாடல்களின் சொல்லழகு ஓசையழகு என்பவற்றை விளக்கிக் கொண்டே போனார். “திக்குத் தெரியாத காட்டில்.....” என்ற பாரதியின் கண்ணன் பரட்டுக்கு முன்னும் தேவைப்படும் போது இடையிலும் முடிவிலும் அவர் கொடுத்த விளக்கங்கள், பாடல்களைத் தாமே ரசித்து ரசித்து அந்த ரசனையை வெளியிட்ட அழகு, என்மனச்செவியிலும் என்மனக்கண்ணிலும் இன்றும் நிறைந்து நிற்கிறது.

அழகும் அற்புதமும் பயங்கரமும் கலந்து கிடந்த அந்தத் திக்குத்தெரியாத காடு எங்கள் மனக்கண்முன் விரிந்து நிற்கின்றது. கண்ணனின் காதலியின் பயத்தையும் துயரத்தையும் நாங்களும் அனுபவிக்கின்றோம். வேடனின் வெறுக்கத்தக்க பேச்சு; அவன் வேடனை ‘அண்ணா’ என அழைத்து நிலைமையை சமாளிக்கமுயன்ற சாதுரியம், இச்சாதுரியத்தால் வெல்லமுடியாதுபோன வேடனின் கொடூரம், இறுதியில் கண்ணனைச் சரணடைதல், வேடனின் மறைவு, கண்ணனின் தோற்றம் என விதவிதமான உணர்ச்சிகளுடன் காட்சிகள் மலர்கின்ற பாடலையும் அடிகளாரின் அற்புதமான விளக்கத்தையும் மெய்மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம். திடீரென்று சொற்பொழிவில் ஒரு இடையீடு. அடிகளாரின் பார்வை சென்ற திக்கில் எல்லார் கண்களும் திரும்பின. அங்கே புனித கைக்கேல் கல்லூரியின் ஸ்தாபகரும் அடிகளாரின் ஆசிரியரும் கத்தோலிக்கத் துறவியுமான பொனல் அடிகளார் மண்டபத்தின் பின்புற வாசல்களில் ஒன்றின் மூலம் சபையில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் சுவாமி தமது சொற்பொழிவை நிறுத்திய காரணம் புரிந்தது. மேலும் மௌனாஞ்சலி என்று சொல்கிறோமே, அதன் பொருளும் புரிந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தர் மௌனத்தின்மூலம் தமது ஆசிரியருக்கு வணக்கத்தையும் மரியாதையையும் தெரிவித்துக் கொண்டவிதம் சபையோரை மெய்சிலிக்கச் செய்தது. பொனல் அடிகளாரை மேடையில் உரிய இடத்தில் அமர்த்திவிட்டு சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது சொற்பொழிவைத் தொடர்ந்தார்.

சொற்பொழிவு முற்றுப்பெற்றதும் தலைமை வகித்த வெள்ளையராகிய வித்தியாபதி கூறியது: “எனக்குத் தமிழ் நன்கு தெரியாது. இருந்தபோதிலும் சுவாமி அவர்களின் சொற்பொழிவு எவ்வளவு சிறப்பாக அமைந்துவிட்டது என்பதை என்னால் ஊகிக்கமுடிகிறது. சபையில் நிலவிய அமைதியும் சபையோர் முகத்தில் காணப்பட்ட

ஆர்வமும் உணர்ச்சி மிகுதியால் சபையில் அவ்வப்பொழுது ஏற்பட்ட சிறு சிறு சலசலப்புகளும் இச்சொற்பொழிவின் சிறப்பை எனக்கு உணர்த்தின'

இவ்வாறு இன்றும் குன்றாத ஆர்வத்தோடு நண்பர் டாக்டர் பஞ்சாட்சரம் தன்மொழியில் கூறியதை இங்கு என் மொழியில் எழுதியுள்ளேன்.

1927இல் 'பாரதி பாடல்' என்ற தலைப்பிட்டு சுவாமி விபுலா நந்தர் விவேகாநந்தனில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார் எனத்தெரிகிறது. அக்கட்டுரை எனது பார்வைக்குக் கிட்டவில்லை. இதே காலத்தில் விவேகாநந்தன் பத்திரிகையில் 'இந்து மதம்' ² என்ற பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அக்கட்டுரையில் இந்து மதம் பற்றி சுவாமி விவேகாநந்தரின் கருத்துக்களும் பாரதியாரின் கருத்துக்களும் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. இந்துமதத்தின் விளக்கமாக அமைந்த பாரதியின் மூன்று பாடல்களை எடுத்துக்காட்டி சுவாமி அதன் பொருளையும் விளக்கியுள்ளார்; "இம்மதம் (இந்து மதம்) தன்னைக் கைக்கொண்டொழுகும் மானிடரைத் தேவராக்குவது. இதுவே இம்மதத்தின் சிறப்பியல்பு. கவிவாணரும் உத்தம தேசாபிமானியுமாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்தி.

1. மண்ணுலகின் மீதினிலே யெக்காலும்
அமரரைப்போல் முடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலா மதற்குரிய
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்.

நண்ணி யெலாப் பொருளினு முட்பொருளாய்ச்
செய்கையெலாம் நடத்தும் வீராய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை அகத்திற் சேர்த்து

2. செய்கையெல்லாம் இதன்செய்கை நினைவெல்லாம்
அதனினைவு தெய்வமே நாம்
உய்கையுற நாமாகி நமக்குள்ளே ஒளிர்வதென
உறுதி கொண்டு
பொய்கயமை சினம்சோம்பர் கவலைமயல்
வீண்விருப்பம் புழுக்கம் அச்சம்
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே அறுத்துத் தள்ளி

3. எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர்நிலையில் வாழ்ந்
துயிர்கட்கு இனிது செய்வோர்

தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை பெற்றிருவார்
சுதூர் வேதங்கள்

மெய்ப்பான சாத்திரங்கள் எனுவமிற்றா
லிவ்வுண்மை விளங்கக்கூறும்

துப்பான மதத்தினையே ஹிந்துமத மெனப்
புனியோர் சொல்லு வாரே.

என இந்து மதத்துக்கோர் வரைவிலக்கணம் கூறுபெறுநர்.

இப்பாடல்கள் “காரைக்குடி ஹிந்து மனிதாபிமான சங்கத்தின்
மீது வாழ்த்துப்பாக்கள்” என்ற தலைப்பில் வெளியான பாரதியாரின்
எழு பாடல்களில் முதல் மூன்று பாடல்களாகும். இதற்குமேல் சுவாமி
விபுலாநந்தர் இப்பாடல்களை தமது உரைநடையிலும் தந்துள்ளார்
கள். அதனையும் பார்க்கலாம்:

“இப்பூவுலகத்திலே தேவரைப்போல் மூப்புநோய் மரணமின்றி
வாழ்ந்திருக்கலாம். இது நிச்சயமான உண்மை. இதற்குரிய உபாயத்
தைச் சொல்லுவோம் கேட்பீராக, எப்பொருளினும் உட்பொருளாய்
எல்லாத் தொழில்களையும் செய்து முடிக்கின்ற அளப்பரும் வலிமை
யாய் அறிவொளி வடிவமாகத் திகழுகின்ற பரம்பொருள் ஒன்றுளது.
அப்பரம்பொருளை உள்ளத்திலிருத்தி அதன் வசப்பட்டு நின்றலாலே
நம் வசமிழந்து செய்கையெல்லாம் அதன் செய்கை; நினைப்பெல்லாம்
அதன் நினைப்பு; நம்முள்ளே உண்மைப் பொருளாய் விளங்குகின்ற
தெய்வமே நாம் என்று மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர்தல் வேண்டும்.
அங்ஙனமுணர்ந்து ஞானமாகிய வாளைக் கரத்திலேந்தி, நம்மை
ஏழைமக்களாக்கும் பொய், சுயமை, சினம், சோம்பல், கவலை, மயல்,
வீண்விருப்பம், புழுக்கம், ஐயம் என்னும் பேய்களையெல்லாம் வெட்டி
வீழ்த்தி எஞ்ஞான்றும் ஆனந்தத்தோடு வாழ்ந்து எல்லாவுயிர்கட்கும்
இனிது செய்தல்வேண்டும். இத்தகைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
வாழ்க்கையை அடைதற்குரிய உபாயங்களை நான்கு வேதங்களாலும்
சாத்திரங்களாலும் எடுத்தியம்புகின்ற ஆற்றல் சான்ற சமயத்தையே
ஹிந்துமதமென உலகத்தார் கூறுவர்.”

1931இல் சுவாமி விபுலாநந்தர், தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை
ஏற்றுக்கொண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றார்.
அங்கு அடிகளிடம் தமிழ் கற்ற மாணவர்களுள் திரு. பூ. ஆலால
சுந்தரம் செட்டியாரும் ஒருவர். அவர் தமது கட்டுரையில் பின்வரு
மாறு எழுதுகிறார்:

“தேசியப் புலவர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களைப் படிப்பதில் அடிகளுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுண்டு. 1932 ஆம் ஆண்டில் அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பாரதியார் கழகம் (Bharathi Study Circle) என்ற ஒரு கழகத்தைத் தோற்றுவித்தார். அப்புலவரின் பாக்களைக் குறித்து அடிகளின் தலைமையில் மாணவர் திங்களுக்கு இருமுறை சொற்பொழிவு ஆற்றுவதுண்டு. இக்கழகத்தின் சார்பில் 2-2-1932இல் அடிகள் தலைமையில் நடந்த சிறப்புக் கூட்டத்தில் திரு. எஸ். சத்தியமூர்த்தி B.A., B.L அவர்கள் பாரதியாரின் திருவுருவப் படத்தினைத் திறந்துவைத்தனர். அடிகள் தாம் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் தேசியக்கவி பாரதியார் காட்டிய சமரசவழியினை நாம் பின்பற்றவேண்டும் என்று எழுதியுள்ளார்.”³

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் ‘சுப்பிரமணிய பாரதியார் எழுதிய பாட்டுக்கள் யாவும் மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் முன்னேற்றமான கருத்துக்களைப் பொதிந்துள்ளனவாய் இருந்தாலும் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் அவை, பழைய யாப்பமைதியோடும் தமிழ் மரபோடும் முற்றாகப் பொருந்தாமையின் உண்மையான தமிழ்க் கவிதைகளல்ல எனவெறுத்தனர். அப்பாடல்களுக்குரிய மேலான சிறப்பைக் கொடுக்க மறுத்தனர். ஆனால் அடிகளார் அண்ணாமலை நகர் அடைந்தபோது அங்கு பாரதி கழகம் என்ற ஒரு சங்கமுங் கூட்டி அப்பாட்டுக்களை இசையறிந்த புலவரைக்கொண்டு இசையுடன் பாடுவித்தார். அதன் பின்னரே பாரதியார் புகழும், பாட்டுக்களும் தமிழ் நாடெங்கும் பரவின. தேடாதிருந்த பாரதியாரைத் தமிழலகம் கனம்பண்ணவைத்த பெருமை விபுலாநந்த அடிகளுக்கே உரியதாகும்’⁴ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவாமியவர்கள் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளிலும் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளிலும் சந்தர்ப்பம் நேரிடும் பொழுது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்குச் சமமாகப் பாரதி இலக்கியத்திலிருந்தும் மேற்கோள்காட்டுவது அவர் பாரதியீது எத்துணை மதிப்பு வைத்திருந்தார் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

1940இல் சுவாமியவர்கள் தாம் எழுதிய கட்டுரையில்

“நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பௌவமும்
தமிழ் வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாடு”

(சிலம்பு 8:1,2)

என்றமையின் மலையும் கடலும் தமிழ்நாட்டிற்கு வரம்பாயின.

“நீலத் திரைக்கட லோரத்தி லேநின்று

நித்தந் தவஞ்செய் குமரியெல்லை — வட

மாலவன் குன்றம் இவற்றிடை யேபுகழ்

மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு”

எனச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் இவ்வுண்மையினை அழகுறக் கூறு கின்றார்.

“வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம் — அடி

மேலைக் கடல்முழுதுங் கப்பல் விடுவோம்”

என அக்கவிஞர் நம்நாடு வருங்காலத்தில் அடையப் போகின்ற உயர் நிலையை எடுத்துக்கூறுமிடத்துப் பனிமலையையும் அலைகடலையுங் குறப்பிடுகின்றார்”⁵ என எழுதியுள்ளார்,

1939 ஆம் ஆண்டில் கல்முனை நகரில் ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தில் “இலக்கியங் கற்றலும் இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபடலும்” என்ற தலைப்பில் நிகழ்த்திய பேருரையில், “பரந்துபட்ட தமிழிலக் கியம் என்னும் பரவையினுள்ளே சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நல் லியற் புலவர் வகுத்தமைத்த பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பனவும் பின்னரெழுந்த சிந்தாமணி, சிவப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குளமணி, நீலகேசி என்பனவும் கொங்குவேண் மாக்காதையும், மூவர்தமிழும், பெரிய புராணம், இராமவதாரம், கந்தபுராணம், வில்லி பாரதம் என்பனவும் திரு விளையாடற் புராணமிரண்டும், ஆரியப்பப்புவர் பாகவதமும் காசி காண்டமும், நைடதமும், இரகுவமிசமும், தேம்பாவணியும், சீறாப் புராணமும், இரக்ஷணிய யாத்திரிகமும், சிறுபிரபந்தங்களென நின்ற வற்றுள்ளே குமரகுருபரரும் சிவப்பிரகாசரும் மீனாட்சி சுந்தரரும் சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் வகுத்தமைத்தனவும் தமிழ் மாணவராலே பயிலப்பட்டு வருகின்றன” என்று அடிகளார் கூறுவதிலிருந்து அவர் மரபு வழிவந்த இலக்கிய ஆசான்கள் வரிசையில் பாரதிக்கும் இடம் வகுத்துள்ளமை தெரிகிறது. எதிர்காலத்தில் தமிழிலக்கியம் ஒரு புதிய வழியில் செல்லவிருக்கிறது என்பதை அடிகளார் உணர்ந்து அதற்குத் தமது அங்கீகாரமும் வழங்கியுள்ளார் என்று கூறலாம்.

1944 ஆம் ஆண்டில் சுவாமியவர்கள் கண்டியில் பாரதிபற்றி ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். இதுபற்றி காலஞ்சென்ற ஜனாப் ஏ. எம். ஏ. அலீஸ் சி. சி. எஸ். அவர்கள் எழுதியுள்ளதை பார்க் கலாம்: “கண்டியிலே அவர்கள் “வரகவி பாரதியார்” என்னும் பொருள்பற்றி நிகழ்த்திய பிரசங்கம் இன்னும் என் நினைவிலுள்ளது. தமிழிலே எளிய நடையில் பாட்டுக்களை இயற்றியவருள்ளே பாரதி தலைசிறந்தவர் என்பதையல்ல, தேசிய உணர்ச்சியும் தேசாபிமான ியும் பொங்கும்படி கவிகளை எளிமைசார இயற்றியவர் பாரதி என்

பதையே யாம் நினைவுகொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறினார். பாரதியார் சிற்சில சொற்களை எடுத்து உபயோகித்த செம்மையை வடிவாக எடுத்துக்காட்டினார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் பற்பல உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டி “கவிஞனுள்ளம்” இதுவென விளக்கினார்கள்”⁸ ஜனாப். ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயம் உருவாக்கிய சிறந்த மனிதர்களில் ஒருவர்.

1. அம்பிகை பாகன் ச., சுவாமி விபுலாநந்தர் ஞாபகக் குறிப்புகள் இந்து சாதன வச்சிர விழா மலர், யாழ்ப்பாணம் 1949. பக்கம் 19.
2. அம்பிகை பாகன் ச. B. A. தொகுப்பாசிரியர் - விபுலாநந்தர் உள்ளம் (1976) - பக்கம் 36.
இவ்வாசிரியர் தாம் தொகுத்த “இலங்கையில் சுவாமி விவேகாநந்தர்” (1963) என்ற நூலில் இந்து மதம் என்ற இக்கட்டுரையை “ஸ்ரீவிவேகாநந்த சுவாமிகள் அவதார மகிமை” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தலைப்புப் பொருத்தமானது போல் தெரியவில்லை.
3. ஆலாலசுந்தரம் செட்டியார் பூ., தமிழ்ப் பேராசிரியர் - விபுலாநந்தர், ஈழமணி - மலர் 1, இதழ் 2, கொழும்பு (1948) பக்கம் 20
4. கணபதிப்பிள்ளை சு. பேராசிரியர் - யாழோசை - “வீரகேசரி” 19-7-1968.
5. விபுலாநந்தர் சுவாமி, மலையும் கடலும் - கட்டுரை “செந்தமிழ்” தொகுதி 38, பக்கம் 169 — 176.
6. அஸீஸ் ஏ. எம். ஏ., சி. சி. எஸ். - யான் அறிந்த விபுலாநந்த அடிகள் - ஈழமணி மலர் 1, இதழ் 2 (1948).

* 1927 ஆம் ஆண்டில் “இந்து சாதனம்” பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தி :

சிறந்த உபந்நியாசம்

நிகழும் ஜூலை மீ 16 உ. சனிக்கிழமை மாலை 6.30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் ஆதரவில் ஸ்ரீமத் விபுலாநந்த சுவாமிகள் “மகாதவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்” என்னும் விஷயமாக ஓர் சிறந்த உபந்நியாசஞ் செய்வார்கள்.

அத்தருணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஸ்ரீ. சு. நடேசபிள்ளையவர்கள் அக்கிராசனம் வகிப்பார்கள்.

8. மட்டக்களப்புத் தமிழ்ப் புலவர்களும், தொண்டர்களும்

சுவாமி விபுலாநந்தரின் (மயில்வாகனரின்) இளமைக் காலத்தில் அவருக்குக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர் புலோலி கிழக்கைச் சேர்ந்த வித்துவான் பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர் அவர்கள். இவர் காரைதீவில் குடியேறி அங்கு நீண்ட காலம் வாழ்ந்து அம்மண்ணிலேயே மறைந்து போனவர். இவரிடம் மயில்வாகனர் இளமையில் இலக்கண நூலைப் பாடங்கேட்டதாக தாமே கூறியுள்ளார்.

“பு. பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர் (1878 — 1946) புலோலி கிழக்கு பொன்னையா பிள்ளையின் புத்திரர். இவர் காரைதீவு பாலையடி வால விக்னேஸ்வரப் பிள்ளையார் கோயில் அச்சகராகவும் சைவப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராகவும் விளங்கி வந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு (மயில்வாகனுக்கு) இளமையில் கல்வி கற்பித்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். அச்சுவேலி அ. வேல்மயில்வாகனச் செட்டியாரிடம் இளமைக் கல்வி பயின்ற பின்பு, வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பலப் பிள்ளையிடமும் தமிழ் பயின்றவர். திருவாவடுதுறை ஆதினத்தாரால் வித்துவான் பட்டம் அளிக்கப்பெற்றவர். ‘சுதேச நாட்டியம்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் கல்லடி வேலுப்பிள்ளையின் நண்பர். காரேறுதீவுப் பாலையடி வாலவிக்னேஸ்வரரஞ்சல், மண்டூர்க் கந்தசாமி லீலாசங்கிரக மானவலுஞ்சல், மண்டூர்ப்பதிகம், மண்டூரிரட்டை மணிமாலை என்னும் நான்கு நூல்களையும் 1916 இல் பருத்தித்துறை கலாநிதி யந்திரசாலை மூலம் வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றில் முன்னிரு நூல்களுக்கும் தம்பெயர் குறித்தும் பின்னிரு நூல்களுக்கும் பெயர் குறிக்காமல் வெளிட்டமையாலே அவை இரண்டும் இவரால் பாடப்படவில்லை எனக்கூற இடமுண்டு. மண்டூர்ப் பதிப்பகமும், மண்டூர் இரட்டைமணிமாலையும் உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப் புலவர் பெயரில் (விஜயவருஷம்) 1894 இல் அச்சுவேலி யந்திரசாலையில்

வெளிவந்திருப்பதனால் அவை இரண்டும் சிவசம்புப்புவராத் பாடப் பட்டவை என்றே கருதவேண்டும். ஸ்ரீதக்ஷிண கைலாச புராணத்தையும் கோணேசர் கல்வெட்டையும் (1916) பதிப்பித்தும் வெளியிட்டதோடு பிள்ளையார் புராணத்திற்கு உரை எழுதியும் (1904) பிள்ளையார் கதையினை (1904) பதிப்பித்தும் வெளியிட்டார். இந்நூல்களின் இரண்டாம் பதிப்பு (1938) காரைதிவு வே. நல்லரெத்தினம் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை மூலம் வெளிவந்துள்ளன. சைவக்குருக்களாகவும் சமயப்பிரசங்கியாகவும் விளங்கிய தேசிகர் தனிப்பாடல்கள் பலவற்றையும் சரமகவிகளையும் பாடியதோடு நாகபந்தம் (சித்திரகவி) வசந்தன் கவி முதலியவற்றையும் பாடியுள்ளார்'' 1

சுவாமி விபுலாந்தருக்கு முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் மூத்தவராகிய வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை அவர்கள் (1856 — 1921) தமது இறுதிக்காலத்தில் சுவாமிகளுடன் (பண்டிதர் மயில்வாகனரோடு) சிறந்த நட்புக்கொண்டு வாழ்ந்தவர். மட்டக்களப்பு புளியந்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வித்துவான் அவர்கள் சிறந்த தமிழறிஞர். சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவர், திருகோணமலை த. கனக சுந்தரம்பிள்ளை, பண்டிதமணி சு. நவந்திகிருஷ்ணபாரதி, பூவை கவியாசுந்தர முதலியார் முதலிய தமிழ் வித்துவான்களின் அன்பையும் பெற்றவர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் அங்கத்தவராகவும் அச்சங்கத்தின் பண்டித பரீட்சைக்குழுவில் அங்கத்தவராகவும் விளங்கியவர். பல சிறிய பிரபந்தங்களினதும், விநாயக மான்மியம், சீமந்தனிபுராணம், தமிழ்வரலாறு ஆகிய பெருநூல்களினதும் ஆசிரியராவார். பண்டிதமணி சு. நவந்திகிருஷ்ணபாரதியாரின் 'உலகியல் விளக்கம்' என்ற தனிநிலைச் செய்யுட்கோவைக்கு உரைகண்டவர். பிள்ளையவர்கள் 1882 — 1921 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இயற்றிய பத்துப் பிரபந்தங்கள் அடங்கிய தொகுதியை "தோத்திரக்கோவை" முதற்பாகம் என்ற பெயரில் திருமயிலாப்பூர் சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் 1923 ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். கணேசர் கலி வெண்பா, சிவதோத்திரம், யாழ்ப்பாணத்து அரசடி விநாயகர் அகவல், சிவமாலை, பெரியதுறைத்திருமுருகர் பதிகம், மட்டக்களப்பு புளியநகர் ஆனைப் பந்திச் சித்திவிக்கினேகவரர் பதிகம், கண்டிநகர்ச் செல்விநாயகர் பதிகம், கண்டிநகர்க் கதிரேசர் பதிகம், மட்டுநகர் கொத்துக்குளத்து மகாமாரியம்மன் அந்தாதி, நல்லிசை நாற்பது என்பன அப்பிரபந்தங்கள். அடுத்த தொகுதி வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இவர் இயற்றிய பெருநூல்கள் சீமந்தனி புராணம், விநாயக மான்மியம் (1907), தமிழ் வரலாறு (1920) என்பன. 'முப்பொருளாராய்ச்சி' என ஒரு நூலையும் இவர் எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது.

தமிழ் வரலாறு என்னும் நூலின் நூன்முகத்தில் “முப்பொருளியல் தேறக் கற்கு முறைமையை ‘முப்பொருளாராய்ச்சி’ என்னும் நூலில் விரித்திருக்கின்றாம். ஆண்டுக் கண்டு தெளிக” என இவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இது தெரியவருகிறது. இந்நூல் அச்சிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பிள்ளையவர்கள் “செந்தமிழ்” பத்திரிகையில் அறஞ்செய் விரும்பு, நோயில்லா வாழ்வு, முப்பொருளாராய்ச்சி முதலிய கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் மாணவரும் நண்பருமாக விளங்கியவர் வித்துவான் அ. சரவணமுத்தன். மட்டக்களப்பு தாண்டவன்வெளியில் இன்றும் இவரது தந்தையார் பெயரில் விளங்கும் அருணகிரி வீதியில் ஓர் இல்லத்தில் 1890ஆம் ஆண்டில் பிறந்த இவர் 1930ஆம் ஆண்டு வரை வாழ்ந்தார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் வித்துவான் பட்டம் அளிக்கப்பெற்ற சரவணமுத்தன் சிறந்த தமிழறிவும் செய்யுள் இயற்றும் திறனும் வாய்க்கப்பெற்றவர். எனினும் நாடகத்துறைதான் இவரை மிகவும் கவர்ந்தது, பாதுகாபட்டாபிஷேகம், இராமர் வன வாசம், இலங்காதகனம் என்னும் நாடகங்களை இயற்றி அந்நாடகங்களிலும் வேறு பல நாடகங்கங்களிலும் நடித்துவந்தார். இவரியற்றிய “கதிர்காம வேலவன் தோத்திர மஞ்சரி” என்ற நூலுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துள்ளார். இவரியற்றிய ‘சனி வெண்பா’ சனீஸ்வரனைத் துதிக்கும் முப்பது வெண்பாக்களாலியன்ற ஒரு சிறு நூல்.

வித்துவான் அ. சரவணமுத்தனுக்கும் அவரைப்போல் தீவிர உணர்ச்சி கொண்டவரும் ‘சுதேச நாட்டியம்’ பத்திரிகையின் ஆசிரியருமான ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை (கல்லடி வேலன்) அவர்களுக்கும் இடையில் இலக்கியச் சர்ச்சைகள் மூழ்வதுண்டு. கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் கருத்துக்களுக்கு எதிராக வித்துவான் சரவணமுத்தன் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் தலைப்பு “கல்லடி வேலனுக்கு ஒரு பொல்லடி” எனப் பெரியவர்கள் கூறியதை நான் சிறுவயதில் கேள்வியுற்றேன். ஆனால் இலக்கியச்சர்ச்சைகள் மூலம் ஒரு வரையொருவர் புரிந்துகொண்ட இவ்விருவரும் சீக்கிரத்தில் நல்ல நண்பர்களாகிவிட்டார்கள். கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் மட்டக்களப்புக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் தமது நண்பர் வீட்டில் தங்கிச் செல்வார்; 2

மயில்வாகனர் மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் கல்விகற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஏறக்குறைய சம வயதுடைய சரவணமுத்தனுடன் நெருங்கிய நட்புக்கொண்டிருந்தார். மயில்வாகனர் தமது தந்தையாரின் ஏற்பாட்டின்படி நகரத்தில் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தை நண்பர்

ஒருவர் எனக்குச் சொன்னார். ஒவ்வொருநாளும் பாடசாலையிலிருந்து வரும் மயில்வாகனருக்கு அவ்விட்டுத் தலைவியார் உணவைத்தாமே அன்புடன் பரிமாறி உண்ணச் செய்வார். ஒருநாள் அந்த அம்மையார் வெளியில் செல்லவேண்டியிருந்ததால் மயில்வாகனருக்காக உணவு வகைகளை புறம்பாக எடுத்து வைத்திருந்தார். காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பிய அம்மையார் “மயில்வாகனா சாப்பிட்டு விட்டாயா” என்று அன்போடு விசாரித்தார். ஆம் அம்மா நானே பரிமாறிக்கொண்டு நன்றாகச் சாப்பிட்டேன் என்று மயில்வாகனர் கூறிக்கொண்டிருக்குபோதே கவலையுடன் உணவுவகைகளைப் பார்வையிட்ட அம்மையார் ‘ஏன் மகனே தயிர் சாப்பிடவில்லையா? இங்கே புறம்பாக எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்’ என்றார். இல்லை அம்மா தயிரும் எடுத்துக்கொண்டேன் என்று கூறிய மயில்வாகனர் ஒரு முலையில் இருந்த பாத்திரத்தை சுட்டிக்காட்டினார். அந்தப் பாத்திரத்தில் அப்பம் சுவைதற்காக மாவைப் புளிக்கவைப்பதற்குத் தேவையான கள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைக் கண்ட அம்மையார் “அது தயிர் இல்லையப்பா கள்” என்றார். உண்ணும்போது தான் கற்ற பொருள் பற்றி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த மயில்வாகனருக்கு அது தயிரா மோரா கள்ளா என்று தெரியவில்லை. அம்மையார் விளக்கியபிறகு தான் அந்தத் “தயிர்” அவ்வளவு உருசியாக இருக்கவில்லை என்பது ஞாபத்திற்கு வந்தது. இதனை அம்மையாரிடம் சொல்ல இரு வரும் சிரித்தார்கள். ³ சுவாமி பிற்காலத்தில் பேரறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களை ஒரே மூச்சில் படித்து நூற்பொருள் முழுவதையும் கிரகித்துவிடுவதற்கு இந்த ஏகாக்கிர சிந்தையே காரணமாயிருந்தது.

சுவாமி விபுலாநந்தரோடு நெருங்கிப் பழகிய இன்னொரு தமிழறிஞர் திரு. கா. அருணாசலதேசிகர் அவர்கள். மட்டக்களப்பு ஆணைப்பந்திப் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட தேசிகர் இளைப்பாறும் வரை அப்பதவியை வகித்துவந்தார். திரு. கா. அருணாசல ஆசிரியர் தமிழறிவும் சைவசமய அறிவும் சமமாக வாய்க்கப் பெற்றவர். சிறந்த பேச்சாளர். தமது இளமைக்காலத்திலிருந்தே மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் முழுவதிலும் சைவப் பிரச்சாரஞ் செய்தவர். அவரது சொற்பொழிவு நடைபெறாத கோயில்கள் இல்லையென்றே கூறலாம்.

பாடசாலையில் சிறுவர்கள் ஆறுமுகநாவலரின் சைவ வினா விடையையும் இலக்கணப் பாடநேரத்தில் நன்னூல் சூத்திரங்களையும் மனனஞ்செய்து ஒப்புவிக்க வேண்டும். தவறினால் தேசிகரின் தண்டனையிலிருந்து தப்பமுடியாது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் மட்டக்களப்பில் தனது பணியை ஆரம்பித்ததும் சங்கத்துறவிகள் அடிக்கடி இங்கு வருவார்கள். அவர்கள்

ஆனைப்பந்திப் பாடசாலை அறையிலேயேதங்கியிருப்பர். இவர்களோடு அருணாசல ஆசிரியர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார் மட்டக் களப்பில் சுவாமி விபுலாநந்தரோடு சேர்ந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பணிகளும் குருதேவரின் கருத்துக்களும் பரவ அத்திவாரமிட்டவர் சுவாமி அவிநாசாநந்தர். அருணாசல ஆசிரியரின் சமய அறிவையும் தமிழறிவையும் மதித்த சுவாமி அவிநாசாநந்தர் அருணாசல ஆசிரியருக்கு 'தேசிகர்' என்ற பட்டத்தை வழங்கி அவரைத் தேசிகர் என்றே அழைக்கத்தொடங்கினார். பல்கலைக்கழகப் பட்டத்திலும் மேலானதாக இப்பட்டத்தை மதித்த ஆசிரியர் தமது பெயரையும் பட்டத்தையும் சேர்த்து கா. அருணாசலதேசிகர் என்று எழுதி வந்தார். பிற்காலத்தில் தோன்றிய, தாம் விரும்பியவருக்கு விரும்பியவாறு பட்டங்கள் அளிக்கும் சங்கங்களில் ஒன்று 'தேசிகர்' என்ற பட்டத்தை 'தேசிகமணி' என்று திருத்தி மீண்டும் வழங்கியது.

தேசிகர் அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலிருந்து இளைப்பாறியபின் தாம் அவ்வப்போது எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புகள் பெற்ற அனுபவங்கள் என்பவற்றை வைத்துக் கொண்டு சிறுவர் முதல் பெரியவர்வரை கற்றுப்பயனடையக்கூடியவகையில் சைவசமயத்தின் பல துறைகளையும் விளக்கஞ் செய்யும் "சைவக் களஞ்சியம்" என்ற நூலைப் பாகம் பாகமாக எழுதத் தொடங்கினார். இப் பெரு நூலில் பன்னிரண்டு பாகங்கள் அடங்கியிருந்தன. இவற்றுள் முதற்பாகம் "சைவசமய ஆரம்பபோதினி" இரண்டாம்பாகம் 'சைவ சமய இளைஞர் போதினி' மூன்றாம்பாகம் 'இந்து மாணவர் பக்திப்பாடற் பாமணி மாலை' நான்காம் பாகம் "இந்து சமய மாத மகத்துவ மான்மியம்" ஐந்தாம் பாகம் "சைவ இலக்கிய கதாமஞ்சரி" ஆறாம்பாகம் "சைவசமய சிந்தாமணி" பத்தாம்பாகம் "அருட்பாத் திரட்டும் அரும்பொருட்பாக்களும்" பதினொராம் பாகம் "விநாயக மகத்துவ நுட்பமும் புனியநகர் ஸ்ரீ சித்திவிக்கேஸ்வர (ஆனைப்பந்தி) ஆலய மான்மியமும்" என்பன அச்சில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. முறையே ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம், பன்னிரண்டாம் பாகங்களாகிய "சித்தாந்த சிரோமணி" "மெய்ஞ்ஞானதீபம்" "சர்வஞானோத்தராகம சாரசங்கிரகம்" "முருகன் மகத்துவ நுட்பம்" என்பன வெளிவரவில்லை.

சுவாமி விபுலாநந்தரிடமிருந்து சமயத்துறையிலும் தமிழ்த்துறையிலும் தேசிகரவர்கள் பெற்ற உத்வேகம் தேசிகரின் சீடர்களிடமும் காணப்பட்டது. இவர்களில் ஒருவர் புனியந்தீவில் பிரபல விஷுவைத்தியராக விளங்கிய சீனித்தம்பி அவர்களின் மூத்த புதல்வர் நாகையா ஆசிரியர். இவர் ஒரு "சகலகலாவல்லவர்" பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகிய இவர் இசை வல்லுநர், மிருதங்க வித்துவான், விஷுவைத்தியர், மாந்திரிகர், கவிஞர், குஸ்திசிலம்ப வித்தைகள் அறிந்தவர். இவரும் சைவ ஆலயங்களில் சமயப்பிரச்சாரஞ் செய்து வந்ததுடன் பஜனை

களையும் நடத்திவந்தார். சுயமாக இவரியற்றிய கீர்த்தனைகள் அடங்
யே “பஜனைக் கீர்த்தனாமிர்தம்” (முதலாம்பாகம்) என்ற நூல்
1933 ஆம் ஆண்டு பிரசுரிக்கப்பட்டது. இந்நூலுக்கு அருணாசலதே
சிகர் அவர்கள் அணிந்துரை அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளார்.

ஸ்ரீ கா. அருணாசல தேசிகர் அவர்களின் மாணவரும் பின்
சக ஆசிரியராகவுமிருந்தவர் திரு. வ. சித்திவிநாயகம் அவர்கள். இவர்
தேசிகரின் பாணியைப் பின்பற்றி சமயத்துறையில் உழைத்தவர்.
மட்டக்களப்புப் பகுதியில் உள்ள பெரும்பாலான ஆலயங்களில் விழாக்
காலங்களில் இவரது சொற்பொழிவு நடைபெற்றது. பயிற்றப்பட்ட
ஆசிரியரும் சைவப் புலவருமாகிய இவர் சோதிட சாஸ்திரத்திலும்
வல்லவர். அகில இலங்கை சைவப்புவவர் மகாநாடு, அகில இலங்கை
சோதிடர் மகாநாடு (ஏப்பிரல் 1982) என்பவற்றை முன்னின்று
நடத்தியவர். புளியந்தீவு இந்துசமய விருத்திச் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்.
இவர் தமது சகோதரியைச் சந்திக்க மாவிட்டபுரம் செல்லும்போ
தெல்லாம் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்து
அளவளாவுவார். நைஷ்டிகப் பிரமச்சாரியாக வாழ்ந்த இவர் தேகவி
யோகமடைந்தபோது பண்டிதமணி அனுப்பிவைத்த அநுதாபச்செய்தி
யில், “தமிழ் - சமயம் - சோதிடம் மூன்றிலும் மிக்க ஈடுபாடுள்ளவர்
திரு வ. சித்திவிநாயகம் அவர்கள். அவருடைய ஆராய்ச்சிகள் மிக்க
மதிப்பு வாய்ந்தவைகள். கந்தபுராணம் அவருக்குப் பெரிதும் கைவந்
தது. மட்டக்களப்பையும், யாழ்ப்பாணத்தையும் இணைப்பதொரு
நவீன சேதுபந்தனம் திரு. வ. சித்திவிநாயகம் அவர்கள்” எனக் குறிப்
பிட்டுள்ளார்.

திரு. கா. அருணாசல தேசிகரின் பணியைத் தொடர்ந்து
செய்தவர்களுள் ஒருவர் சைவப்புவரும் பண்டிதருமாகிய மட்டக்
களப்பு நாவற்குடாவைச் சேர்ந்த திரு. த. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்
கள். கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பண்டிதர் வே. மகாவிங்க
சிவம் அவர்களிடம் தமிழ் கற்ற இவர் தொடர்ந்து தமிழறிவை
விருத்திசெய்து பண்டிதர் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தார். சிறந்த
சைவபிரசாரகராக விளங்கினார். மட்டக்களப்பு சைவப்புவவர்கள்
சங்கம் இயற்றிய பணிகளில் இவருக்கும் சிறந்த பங்குண்டு.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்து சுவாமி
களால் மதிக்கப்பட்டவரும் அடிகளார்மீது பேரன்பு பூண்டவருமாகிய
பண்டிதர் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை பிற்காலத்தில் “புவர்மணி”
என்று போற்றப்பட்டார். சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவரின்
காவியபாடசாலையில் கற்கச் சென்ற ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அங்கு
பண்டிதர் மயில்வாகனார் B.Sc. அவர்களை முதன் முறையாகச் சந்தித்
தார். சிலவருடங்களுக்குப் பிறகு பண்டிதர் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

சமயமயக்குற்று 'பசுமலை' வரை சென்றுவிட்ட பிறகு மதுரையில் நடந்த தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வந்து மதுரை மங்கம்மா சத்திரத்தில் தங்கியிருந்த சுவாமி விபுலாநந்தரால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டார். "மட்டக்களப்பில் அதிக வேலைகளைத் தொடங்கிக் கொண்டேன்; ஆட்கள் தேவை" 4 எனச் சுவாமி அவர்கள் கூறிய இரண்டு வாக்கியங்கள் மந்திரம்போல் வேலைசெய்தன: பண்டிதர் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை தாய்நாடு மீண்டார். அப்பொழுது சுவாமியவர்கள் திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் சார்பில் பொறுப்பேற்று அதன் அதிபராகவும் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்தார். 1926ஆம் ஆண்டு ஆவணியில் பண்டிதரை இந்துக் கல்லூரில் ஆசிரியராக நியமித்தார். சுமார் நாலுவருடங்களுக்குப்பிறகு பண்டிதர் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் பதவியைத் துறந்து வெளியேறிவிட்டார். இதற்காகப் பிற்காலத்தில் தாம் பெரிதும் பச்சாதாப்பட்டதாக அவரே கூறியுள்ளார். இதன்பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளில் எதிலும் அவர் ஆசிரியராகச் சேர்ந்து கொள்ளவில்லை.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளையவர்கள் இயல்பிலேயே கவித்துவ சக்தி வாய்க்கப்பெற்றவர். வெண்பாப் பாடுவதில் இவருக்கு இருந்த திறமையை சுவாமியவர்கள் நண்பர்களிடையே புகழ்ந்து பேசியதை நான் ஒருமுறைக்குமேல் கேட்டிருக்கின்றேன். கீதைக்கு சுப்பிரமணியபாரதியார் செய்துள்ள தமிழ்மொழிபெயர்ப்பைவைத்துக்கொண்டே கருத்துக்களை வெண்பா யாப்பில் அமைத்தவர். அது "பகவத்கீதை வெண்பா" என்ற பெயரில் நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளது. இதற்கு முன்பே புலவர்மணி மண்டூர்முருகன் மீது பாடிய மண்டூர்த் திருப்பதிகத்திற்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் சிறப்புப்பாயிரம் அளித்துள்ளார்;

மண்டூரும் முகிற்குலங்கள் எமதிறைவர்

மருகர்திருப் பதியீ தென்ன

வின்றோ மழைபொழியும் சிறப்பதனால்

வளம்மலிந்து மிகுந்து தோன்றும்

மண்டூரி லுறைமுருகன் மலரடிக்கோர்

திருப்பதிகம் மரபிற் சொற்றான்

கண்டோ மினியமொழிப் பெரியதம்பிப்

பிள்ளை யென்னும் கலைவல்லோனே.

என்ற அழகிய பாடலில் மண்டூரின் சிறப்பும் முருகனின் பெருமையும் புலவரின் மொழி இனிமையும் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளை, சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் கொண்டிருந்த பக்திக்கு ஆஞ்சநேயர் இராமபிரானிடம் பூண்டிருந்த பக்தியை உவமை கூறலாம். பெரும்பாலும் கத்தோலிக்க பாடசா

லைகளில் ஆசிரியராக இருந்தபோதிலும் சைவப்பணியில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். முனைப்பான உணர்ச்சிகள் கொண்டிருந்த பண்டிதர் எவர் முன்னிலையிலும் தமது கருத்துக்களை தயவு தாட்சனியமின்றி அடித்துக் கூறுவார். ஆனால் சுவாமி விபுலாநந்தர் முன்னிலையில் அடங்கி ஒடுங்கியிருப்பார். மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்து இளைப்பாறிய பின்பும் இவரது சைவத்தொண்டு விரிவடைந்தது, உடல் தளர்ந்தபோதிலும் உள்ளம் தளராத முதுமைக் காலத்திலும் “அருள் நெறி திருக்கூட்டம்” என்ற பெயரில் வாலிபர்களைத் திரட்டி சைவப்பணி புரிந்து வந்தார். இத்திருக்கூட்டத்தினர் பல பாதயாத்திரைகளையும் கூட்டங்களையும் நடத்திச் சைவமக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர்.

பண்டிதர் செ. பூபாலப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய “மண்ணீர் வடிவேல் முருகன் இரட்டைமணிமாலை” “கதிர்காமவடிவேலவர்” ஆகிய நூல்கள் அச்சில் வந்துள்ளன. “உழவர் கைநூல்”, “திருமுருகன் திருவிளையாடல்”, “விபுலாநந்த அறிவுரை” “தென்றல் விடு தூது”, “நெற்பயிர்ச் செய்கையில் மாணவர் பங்கு” ஆகிய நூல்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக உள்ளன.

இலங்கையில் பிரசுரமாகும் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் பண்டிதரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. விபுலாநந்த அடிகளாரின் பதினான்காவது சிரார்த்ததினத்தையொட்டி 19-07-1961 இல் இலங்கை வானொலியில் இவர் நிகழ்த்திய பேச்சு “யாழ் நூல் தந்தோன்” என்ற சிறு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இப்பிரசுரத்தில் அவருடைய வானொலிப் பேச்சுடன் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பெருமை கூறும் (ஏழு கண்ணிகள் கொண்ட) கும்மிப்பாடலும் அடிகளாரின் அறிவுரைகளை அமைத்துப் பாடிய “விபுலாநந்தர் மணிமொழி நாற்பது” என்னும் நாற்பது வெண்பாக்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன: “யாழ்நூல் தந்தோன்” என்ற நூலில் அடிகளாரின் பெருமைகூறும் போது தாம் கண்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை பண்டிதர் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார்”

“யாழ்ப்பாணப் பேரறிஞர் மத்தியில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் பொன். இராமநாதன் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற ஒரு தமிழ் மகாநாட்டில் அடிகளார் நாடகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவொன்றினை அழகுற நிகழ்த்தினார்கள். இந்த சொற்பொழிவு நிறைவுற்றதும் இதனை வியந்து கூற நான் இத்தத்துறையில் எதுவும் அறிந்திலேன்; இந்த அருமந்த ஆராய்ச்சி சொற்பொழிவினை நம் மத்தியில் நிகழ்த்திய சுவாமிகளை ஒருமுறை கும்பிடுகிறேன், மறுமுறையுங் கும்பிடுகின்றேன்; மீண்டும் ஒருமுறை கும்பிடுகின்றேன், என்று பொன். இராமநாதன் அவர்கள் கூறிக் கூறி மும்முறை கரங்கூப்பி வணங்கினார்கள் இதனைக் கோப்பாய் அரசினர் ஆரி

ரியர் கலாசாலையில் பயிலுங் காலத்து நான் முகமுகமாய்க் கண்டும் கேட்டும் இன்புற்றேன்” 5

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இறுதிக் காலத்தில் ஆரப்பற்றை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியராக சேர்ந்த திரு. வி. சீ. கந்தையா அவர்கள் சுவாமி விபுலாநந்தரிடமிருந்து பெற்ற வலிமை மிகுந்த ஊக்கத்தினாலும் அடிகளாரின் பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமைக்காரராக இருந்த சுவாமி நிஷ்காமனந்தா அவர்களின் ஆதரவினாலும் தமிழை நன்கு கற்று பண்டிதர் வித்துவான், B.O.L என்ற பட்டங்களைப் பெற்றார். சிலகாலம் மட்டக்களப்பு சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தின் அதிபர் பதவியையும் வகித்தவர். பண்டிதர் வி. சீ. கந்தையா எழுதிய “மட்டக்களப்புத் தமிழகம்” என்ற நூல் மட்டக்களப்பைப் பற்றிய பல்வேறு செய்திகள் நிறைந்த ஒரு கலைக்களஞ்சியம்போல் விளங்குகிறது. கிராமப் புலவர்கள் பாடியவையும் ஏட்டளவில் இருந்தவையுமான ‘கண்ணகி அம்மன் குழுத்திப்பாடல்’ ‘வழக்குரைகாதை’ என்பவற்றையும் பண்டிதர் அச்சேற்றி வெளிக்கொணர்ந்தார். பண்டிதர் வி. சீ. கந்தையா அவர்களின் துணைவியார் பண்டிதை கங்கேஸ்வரி அவர்களும் மட்டக்களப்பு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளில் பயின்று அப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியையாகச் சேவைசெய்து இறுதியில் மட்டக்களப்பு அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராக கடமைபுரிந்து ஓய்வுபெற்றவர். இத்தம்பதியர் தமிழ் அறிஞர்களாகவும் சமய அறிவுடையவர்களாகவும் சமயப்பிரச்சாரர்களாராவும் விளங்கியவர்கள். இருவரும் குன்றக்குடி அடிகளாரின் அன்பையும், ஆசியையும் பெற்றவர்கள்.

28-12-1946 இல் திருக்கோணமலையில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவே சுவாமி விபுலாநந்தர் இலங்கையில் பங்குபற்றிய இறுதிப் பெருநிகழ்ச்சி என்பதையும், அவ்விழாவில் அடிகளார் தம்மையும் தமது கணவரையும் சொற்பொழிவாற்ற வருமாறு பணித்ததையும் அடிகளார் சிறிது சுகம் பெற்றிருந்த நிலையில் நாற்காலியில் வைத்து தூக்கிவரப்பட்டு அக்கிராசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டதையும் திருமதி கந்தையா உணர்ச்சிதழும்ப என்னிடம் கூறினார்.

திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரியில் சுவாமி அதிபராக இருந்த போது அங்கு கல்வி கற்ற தியாகி. கோ. இராசகோபால் அவர்கள் இளவயதிலேயே மகாத்மா காந்தியின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்டவர். திரு. இராசகோபாலவர்களின் உள்ளத்தில் மூண்டெழுந்த சுதந்திர உணர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். சிறுவயதில் சுவாமிமிடம் இருந்து சுப்பிரமணிய பாரதி பற்றியும் அவரது பாடல்களின் சிறப்பைப் பற்றியும் அறிந்த இராசகோபால் பாரதி பித்தனாக மாறி விட்டார். இந்தியாவுக்குச் சென்று காந்தியடிகள் நிகழ்த்திய சத்தி

யாக்கிரகப் போரில் பங்கு கொண்டு 'தியாகி' என்ற பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார். சத்தியாக்கிரகம் நடைபெற்ற காலத்தில் தாம் பெற்ற சுவை மிக்க அநுபவங்களை 'இந்திய சுதந்திரப்போரில் இலங்கை மகன் பங்கு' என்ற தமது நூலில் விவரித்துள்ளார்.

அன்பு க. நடராஜன் சுவாமிகளின் தொண்டனாக இருந்தார். அக்கரைப்பற்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ண வித்தியாலயத்தின் அதிபராக நீண்ட காலம் சேவை செய்த திரு. க. நடராஜன் அடிகளாரின் ஞாபகமாக அங்கு 'சுவாமி விபுலாநந்தர் மணி மண்டபம்' ஒன்றை நிறுவினார். சுவாமிகளின் ஞாபகார்த்தமாக நிறுவப்பட்ட முதல் மணிமண்டபம் இது ஆகும். தமது பெயரின் முன் எப்பொழுதும் 'அன்பன்' என்று எழுதிக் கொள்ளும் நடராஜனை எல்லோரும் 'அன்பன் நடராஜன்' என்றே அழைத்தனர். அன்பன் க. நடராஜன், பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா, திரு. வெ. திருநாவுக்கரசு முதலியோர் சேர்ந்து நிறுவிய "திருத்தொண்டர் கழகம்" சில காலம் மட்டக்களப்பில் சிறந்த சைவப் பணியாற்றியது. கல்வி சமயம் ஆகிய துறைகளில் அடிகளாரின் போதனைகளையும் அரசியல் துறையில் திரு. வ. நல்லையா அவர்களின் கொள்கைகளையும் தீவிரமாகப் பின்பற்றிய அன்பன் க. நடராஜன் இறுதிக் காலத்தில் குடும்பப் பொறுப்புக்களிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டு மட்டக்களப்பு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்க ஆஸ்ரமத்தில் ஒரு துறவி போல் வாழ்ந்தார்.

இளைஞர்களாக இருந்த காலத்தில் சுவாமி அவிநாசாநந்தர் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகிய இருபெருந் துறவிகளின் வழிகாட்டலையும் ஆதரவையும் பெற்று வாழ்ந்தவர்களில் குறிப்பிடக் கூடியவர்கள் திரு. வ. நல்லையா, திரு. ச. அம்பலவாணர் என்போர். இருவரும் லண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகள். இருவரினதும் வீடுகள் ஆணைப்பத்திப் பாடசாலைக்கு மிக அருகில் இருந்தமையால் மேற் கூறிய இருபெருங்குரவர்களையும் மட்டக்களப்புக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் சந்தியாசிகளையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு இவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

திரு. வ. நல்லையா B.A. அவர்கள் சிலகாலம் சிவாநந்த வித் தியாலய ஆசிரியராகவும் சில ஆண்டுகள் அட்டாளச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபராகவும் சேவை செய்துவிட்டு அரசியலில் ஈடுபட முடிவுசெய்தார்.

1931 இல் டொனமூர் அரசியல் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. இதற்குமுன் அரசியல் என்பது ஆங்கிலம் கற்ற பணக்காரர் களினதும் உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருந்து இணைப்பாறிய வயோதி பர்களதும் ஏகபோகச் சொத்தாயிருந்தது. இத்தகையவர்கள் சர்வஜன வாக்குரிமைக்கு எதிராக இருந்தார்கள். வாக்காளர் ஒர்ளவு சொத்து

உடையவர்களாகவும் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தினார்கள். டொனமூர் ஆணைக்குழு இதனை நிராகரித்துவிட்டது. கல்வித்தகுதி பற்றி ஆணைக்குழு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது: “எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருப்பது மட்டும் அரசியலறிவிற்கோ மற்றும் அறிவிற்கோ சான்றாகாது, கல்வியறிவற்ற நாட்டுப்புறத்தான் தன் இயற்கை அறிவால் பட்டணத் துள்ள மட்டமானோர், படிப்புப் பெற்ற மட்டமான அறிவுடையோர் ஆகியோரிலும் கூர்புத்தியும் நல்லறிவும் மனிதரின் குணவியல்பை அளந்தறியும் ஆற்றலும் உடையவனாயிருக்கின்றான்; செய்தித் தாள்களும் தேர்தல் இலக்கியங்களும் சில சமயம் தப்பான கருத்துக்களைக் கொடுக்கும்; தேர்தலுக்கு நிற்போர்பற்றியும் அவர்தம் கொள்கைகள் பற்றியும் நாட்டின் முக்கிய விடயங்கள் பற்றியும் சிந்தனையாலும் உரையாடலாலுமே நேரான கருத்துக்கள் ஏற்படும்” 6

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் கருத்து மிகச்சரியானது என்பதை மட்டக்களப்பு மாவட்ட மக்கள் திரு. வ. நல்லையா B.A. அவர்களை தமது பிரதிநிதியாகத் தெரிந்தெடுத்ததன் மூலம் நிரூபித்தார்கள்.

திரு. நல்லையா அவர்கள் தேர்தல் களத்தில் குதிப்பதா இல்லையா என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் ‘பிரபுத்தாரத’ ஆசிரியர் பணியை முடித்துக்கொண்டு இலங்கை மீண்டார். சுவாமி அவிநாசாநந்தர் மட்டக்களப்பு ஆணைப் பந்திப் பாடசாலையில் தங்கியிருந்தார். வெகு சீக்கிரத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை வகிக்க அங்கு செல்லவேண்டியிருந்தது. இடையில் ஒரு நாள் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆணைப்பந்திக்கு வந்தார். அன்று பிற்பகலில் சுவாமி விபுலாநந்தரும் சுவாமி அவிநாசாநந்தரும் பாடசாலை மண்டபத்தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஏவும் சிறு பணிகளை செய்து முடிப்பதற்காக நான் சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். திரு. நல்லையா அவர்கள் தமது நண்பர்களுடன் இரு பெரியவர்களையும் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும்போது தேர்தலில் இறங்குவது என்ற முடிவைக்கூறி அவர்களது அனுமதியையும் ஆசியையும் பெறலாம் என்ற நோக்கத்துடன் அவர் அங்கு வந்திருக்கவேண்டும் என நினைக்கின்றேன். திரு. நல்லையா அவர்களை முதலிற் கண்ட அவிநாசாநந்த அடிகள் புன்முறுவலுடன் வாரும் “எம்மெஸ்ஸி” என்று வரவேற்றார். திரும்பிப்பார்த்து திரு. நல்லையாவைக் கண்ட விபுலாநந்த அடிகளும் புன்முறுவல் செய்துவிட்டு “எம்மெஸ்ஸியா” “எம்மேயா” என வினவினார். திரு. நல்லையா லண்டன் பல்கலைக்கழக B.A. பட்டதாரி என்பதை சுவாமி விபுலாநந்தர் அறிவார். ஒரு வேளை M.A. பட்டத்தையும் அவர் பெற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தார். அவிநாசாநந்த அடிகள் சிரித்துக்கொண்டே நான் சொன்னது

M.Sc அல்ல M. S. C. (Member of State Council) அரசாங்க சபை அங்கத்தவர் என்பதை! என்று கூறினார். இரு துறவிகளும் உடல் குலுங்கச் சிரித்தார்கள். திரு. நல்லையா அவர்கள் அவ்விருபெருங் குரவர்களோடு நீண்டநேரம் பேசிவிட்டு மலர்ந்த முகத்துடன் அவர்களை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார். அவர்களுடைய அனுமதியையும் ஆசியையும் பெற்றுக்கொண்டு நல்லையா சென்றுள்ளார் என நினைத்தேன்.

அவிநாசாநந்த அடிகளாரின் வாக்குப் பலித்தது. திரு. வ. நல்லையா B. A அவர்கள் அரசாங்க சபையிலும் பின்னர் அமைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றத்திலும் அங்கத்தவராகவும் உதவி அமைச்சராகவும் அமைச்சராகவும் பணிபுரிந்தார். அரசாங்கசபையில் கல்விக்குழுவின் தலைவராக இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் தந்தையான அமைச்சர் C.W.W. கன்னங்கரா இருந்தார். இத்திட்டத்தை வரைவதில் திரு.வ. நல்லையாவும் சேர். ராஸீக் பரீதும் சிறுபான்மை இனங்களின் பிரதிநிதிகளாக அமைச்சருக்குப் பக்கபலமாக நின்றனர். 1940 முதல் ஒரு தசாப்தம் கிழக்கிலங்கையின் அரசியல் கொள்கையை நிர்ணயிப்பவராக திரு. நல்லையா விளங்கினார். முஸ்லிம் மக்களின் பேராதரவையும் அவர் பெற்றார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வளர்ச்சிக்கு அத்திவாரமிட்டவர் அவரே. மட்டக்களப்பு நகரில் ஆசிரியர் கலாசாலை, இந்துக்கல்லூரி, பொது வைத்தியசாலை விஸ்தரிப்பு, வந்தாறுமூலை மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்பன அவர் உருவாக்கியவை. வந்தாறுமூலை மகா வித்தியாலயத்தை அமைத்ததன் மூலம் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம் தோன்றுவதற்கு அவர் மறைமுகமாக உதவியுள்ளார்.

அப்பொழுது இளைஞராயிருந்த திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் தமது "உதயம்" பத்திரிகையில் திரு. வ. நல்லையா அவர்களைப் பற்றி 'தூங்காத பிரதிநிதி' என்ற சிறப்பான கட்டுரை ஒன்றை எழுதினார்.

திரு. ச. அம்பலவாணர் லண்டன் பல்கலைக் கழக B. Sc. பட்டதாரி. மேற்கூறிய இரு குரவர்களினதும் அன்பைப்பெற்றவர். இனிய அமைதியான குணங்கள் நிறைந்தவர். கல்விமான். திரு. நல்லையாவைப் போல இவரும் எப்பொழுதும் தேசிய உடையிலேயே காட்சி அளிப்பார். சுவாமி விபுலாநந்தர் தமக்குப் பின் சிவாநந்த வித்தியாலய அதிபர் பதவியை வகிப்பதற்கு இவரையே தெரிவு செய்தார் என்பது திரு. அம்பலவாணரின் தகுதிக்குக் கிடைத்த மதிப்பாகும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின்மீதும் குருதேவரின் போதனைகள் மீதும் ஈடுபாடுகொண்ட திரு. அம்பலவாணர் இப்பொழுதும் கொழும்பு மாநகரில் அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

சுவாமி விபுலாநந்தருடனும் சுவாமி அவிநாசாநந்தருடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களில் திரு. ஆ. தக்ஷிணாமூர்த்தியும் குறிப்பிடத்தக்கவர். அரசாங்க சேவையிலமர்ந்து படிப்படியாக உயர்ந்து இறுதியாக யாழ்ப்பாணப் பகுதி மேலதிக அரசாங்க அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். இன்றும் கொழும்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்களின் வம்சத்தில் பிறந்த திரு. தக்ஷிணாமூர்த்தி இருதுறவிகளுக்கும் அவர்களது பணிகளை நிறைவேற்றப் பக்கபலமாக நின்றவர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் பாடசாலைகளை நிறுவிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் சுவாமிகளுக்கு உறுதுணையாக நின்றவர்களில் ஒருவர் கதிர்காமத்தம்பி உடையார் அவர்கள். இவரது பேரன் டாக்டர் வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் மாணவர். அவருடைய உள்ளத்திலிருந்து சிவாநந்த வித்தியாலயமும் அதன் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள மாணவர் இல்லமும் என்றுமே விலகியதில்லை. மட்டக்களப்பில் உத்தியோகத்திலிருந்தபோதும் ஓய்வுபெற்றபோதும் மாணவரில்லம் சென்று நோயுற்ற குழந்தைகளுக்கு வைத்தியஞ் செய்வதில் ஈடுபடுவார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துக்குத் தான் செய்யும் பணிகளை எந்த ஆரவாரமமின்றி அமைதியாகச் செய்துவிடுவார். அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழா ஆரம்பமாகப்போகின்ற தருணத்தில் அவர் அமரராகி விட்டார். எனினும் விபுலாநந்த அடிகளாரை மீண்டும் தேடியறிய மக்கள் ஆர்வத்தோடு தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருப்பதை அவர் நேரில் கண்டு மிகுந்த திருப்தி கொண்டிருந்தார். அவர் கால்மான போது சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையின் உப தலைவராக இருந்தார்.

அடிகளாரோடு ஏதோ ஒரு விதத்தில் தொடர்புடையவர்களாய் இருந்தோர் பலர். அவர்களில் இன்று வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்கள் சிலர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் எமது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு அடுத்த அத்தியாயத்தைத் தொடருவாம்.

1. சற்குணம் ம. பி. ஏ. (ஆணர்ஸ்) மட்டக்களப்புப் புலவர் வரிசை; மட்டக்களப்பு மகாநாடு நினைவு மலர் (அணைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மன்றம்) பங்குனி 1976;

பக்கம்: 35

2. வித்துவான் அ. சரவணமுத்தன் பற்றிய மேலும் பல விபரங்கள் மகா வித்துவான் வி. சீ. கந்தையா அவர்கள் எழுதிய ‘மட்டக் களப்புத் தமிழகம்’ என்ற நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. மட்டக் களப்புத் தமிழகம் - ஏழாம் இயல் பார்க்குக.

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் தற்செயலாக மட்டக்களப்பில் ஒரு பேருந்தில் கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்ததையும் ஒருவரையொருவர் தெரிந்திராத நிலையிலும் இருவரும் சேர்ந்து இயற்றிய ஒரு பாடல்மூலம் ஒருவரையொருவர் அறிந்துகொண்டதையும் தமது ‘உள்ளதும் நல்லதும்’ என்ற நூலில் வருணித்துள்ளார். ‘உள்ளதும் நல்லதும்’

57 — 58 ஆம் பக்கம் பார்க்குக.

திரு. விஜயேந்திரன் தமது ‘ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை’ என்ற நூலில் (நயினார் பிரசுரம் - மாவட்டபுரம், முதற்பதிப்பு 1973) ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் மட்டக் களப்புப் புலவர்களுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்பு பற்றி எதுவும் குறியாதுவிட்டுள்ளார்.

3. இச்சம்பவத்தை எனக்குச் சொன்னவர் நண்பர் இ. இரத்தினசிங்கம் அவர்கள். இவரது தந்தையாரும் மயில்வாகனரும் பள்ளித்தோழர்கள்.

4. பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஏ., புலவர்மணி “உள்ளதும் நல்லதும்” பக்கம் 97.

5. பூபாலிள்ளை செ., பண்டிதர் - “யாழ்நூல் தந்தோன்” (இலங்கை வானொலிப் பேச்சு) — பக்கம் 9.

6. டொனமூர் அறிக்கை (தமிழ்) — பக்கம் 118.

1927ஆம் 28ஆம் ஆண்டில் “இந்து சாதனம்” பத்திரிகையில் வெளியான செய்திகள்:

மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ கணேசானந்த சபையின் மூன்றாவது கூட்டம் இந்த ஏப்ரல் மாதம் 3ந் தேதி மாலை ஞாயிறு வாரத்தன்று மட்டக்களப்பு மஞ்சந்தொடுவாய் கண்ணகி அம்மன் கோயில் வீதியில் ஸ்ரீ. நொ. க. காசபதிப்பிள்ளை அவர்களின் அக் கிராசனாதிபத்தியத்தின் கீழ் தேவார பாராயணத்துடன் ஆரம்பமாகியது. புளியந்தீவு ஸ்ரீ. கா. அருணாசல உபாத்தியாயர் அவர்கள் “நமது கடமை” என்ற விஷயமாக ஒரு சொற்பொழிவு செய்தனர்.

* * *

இலங்கை மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ கணேசானந்த சபையின் கூட்டம் 2. 3. 27 மாலை ஸ்ரீமத் நொ. க நல்லதம்பி நொந்தாரிஸ் அவர்களின் ஆதிபத்தியத்தில் நடைபெற்றது. அற்றை நாள் மகா சிவராத்திரி காலமாதலின் பெரும்பாலானோர் சமூகங்கொடுத்தனர். சபாநாயகர் தேவார பாராயணத்துடன் கூட்டத்தை ஆரம்பித்துச் சபையின் சிறப்பையும் அதன் உற்சாகங்களையும் கவனிப்பித்துத் தம் முகவுரையைச் சுருக்கிக் கூறிப் புளியந்தீவு ஸ்ரீமத் அருணாசல ஆசிரியரவர்களை விவரத்திற் பிரவேசிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். ஆசிரியர் “சிவராத்திரி மான்மியம்” என்ற விவரத்தைப் பீடிகையாகக் கொண்டு சொற்பொழிவு செய்தார்கள். அக்கிராசனர் சிவராத்திரியின் தத்துவங்களைத் திரட்டிச் சுருக்கிக் கூறித் தம் முடிவுரையை முடித்ததும் ஈற்றில் உப காரியதரிசி ஸ்ரீமத் கா. கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியரவர்களால் உபந்நியாசகர்க்கும் அக்கிராசனருக்கும் சபையார்க்கும் நன்றியறிதலான வந்தனோபசாரம் கூறப்படவே சபை கலைந்தது என்று காரியதரிசி எழுதுகிறார்.

* * *

கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ கணேசானந்த சபை

இச்சபையின் இரண்டாவது கூட்டம் இந்த மார்ச் மீ 20 உ மாலை 5 மணி தொடக்கம் மட்டக்களப்பு நாவற்குடா கங்காணியார் கோயில் வீதியில் ஸ்ரீ தா. மாசிலாமணி நொத்தாரிஸ் அவர்களின் அக்கிராசனாதிபத்தியத்தின் கீழ் தேவார பாராயணத்துடன் ஆரம்பமாகியது. புளியந்தீவு ஸ்ரீ ஆ. தெகூணாமூர்த்தி அவர்கள் “நாம யார்” என்ற விஷயமாக ஓர் சொற்பொழிவு செய்தனர். ஸ்ரீ அருணாசல உபாத்தியாயரவர்கள் குறிப்புரை கூறினர்.....

* * *

ஆடி மீ 27 ந் (11-08-27) தேதி குருவாரத்தன்று மண்டூர் பொதுநல விருத்திச் சங்கத்தின் கூட்டம் அவ்வூர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையினிடமாக ஸ்ரீமத். சுவாமி அவிநாசாநந்தர் அவர்களின் அக்கிராசனாதிபத்தியத்தின் கீழ் கூடிற்று. அத்தருணம் பாடசாலை மாணவன் ஸ்ரீ பூ. சின்னையா என்பவரால் “கதிர்காம யாத்திரை” என்னும் விஷயமாகச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தப்பட, பாடசாலை மாணவர்களால் பக்கவாத்தியத்துடன் ஒரு பாட்டுப் பாடப்பட்டது. பின்னர் ஸ்ரீமத். சுவாமி விபுலாநந்தரவர்களால் “ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மிஷன் சங்கம்” என்னும் விஷயத்தின் பேரில் ஒரு சிறந்த உபந்நியாசம் கூறப்பட அதையிட்டு வ. பத்தக்குட்டி. ஏ. பெரியதம் பிப்பிள்ளை என்பவர்களாலும், அக்கிராசனர் அவர்களாலும் குறிப்புகள் கூறப்பட்டன.

* * *

1928ம் வ. தை மீ 3ந் தேதி செவ்வாயன்று மாலை 7 மணி யளவில் மட்டக்களப்புக் கல்லடி ஸ்ரீ விநாயகராலயத்தில் ஸ்ரீமத். சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் ‘சைவசமயம்’ என்னும் விஷயமாகப் பிரசாரணஞ் செய்தார்.....

9. சைவத்தின் எழுச்சியும் சங்கத்தின் பணிகளும்

மெல்ல மெல்ல ஆனால் ஆழமாகப் பரவி வந்த கிறிஸ்தவமதப் பிரச்சாரம் இலங்கையின் கிழக்கிலும் வடக்கிலும் வாழ்ந்த சைவ மக்களிடையே கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிற்று. இந்துமக்களிடையே காணப்பட்ட ஜாதிவேற்றுமை தீண்டாமை அறியாமை ஆகிய குறைபாடுகள் ஏனைய மதப்பிரச்சாரகர்களுக்கு வாய்ப்பளித்தன. மேலும் எந்த நாட்டிலும் எந்தமதம் அந்தநாட்டு அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெறுகிறதோ அந்தமதம் அந்த நாட்டில் செழித்து வளர்வது வரலாற்று உண்மை. எவ்வாறிருந்தபோதிலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எக்காலத்திலும் அடங்கி ஒடுங்கி இருந்ததில்லை. தமது மதம், மொழி கலாச்சாரம் என்பவற்றிற்கு ஆபத்து ஏற்பட்ட பொழுதெல்லாம் அவர்கள் சிலிர்த்து எழுந்து அந்நிய ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கத் தொடங்குகிறார்கள். இதற்காக தமது உயிரையும் கொடுக்கத் துணிகிறார்கள்.

எந்த இயக்கமும் முதலில் சாதாரண மக்களிடந்தான் தோன்றுகிறது. சம்பவங்களின் பாதிப்புக்கு ஏற்ப அது மெல்லமெல்லவோ தீவிரமாகவோ வளர்ச்சி பெறுகிறது. இந்த நிலையில் ஒரு தலைவன் தோன்றுகிறான். தலைவனின் இயல்புக்கு ஏற்ப அக்கிளர்ச்சி முன்னேற்றப் பாதையில் வீறுநடைபோடத் தொடங்குகிறது.

பாரதத்தில் மதத்துறையிலும் சமூகத்துறையிலும் இந்து மக்களிடையே காணப்பட்ட குறைபாடுகளை நீக்கத் தீவிரமாக முயன்ற காந்தியடிகள் முதலில் அரசியல் அடிமைத்தனம் நீங்கினாலன்றி ஏனைய குறைபாடுகளை முற்றாக நீக்க முடியாது என்று கண்டார். எனவே அவர் ஒரு முழுமையான போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய எழுச்சிக்கு ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். அவருடைய போராட்டம் சமயம் மொழி என்ற துறைகளோடு அமைந்து விட்டது. ஏனைய சமூகக் குறைபாடுகளில் அவர் கவனம் செலுத்தவில்லை.

சிறிதுகாலத்தின்பின் கிழக்கில் தோன்றிய எழுச்சிக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் தலைமை தாங்கினார். அவர் தாம் சார்ந்திருந்த ஒரு சத்தங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அமைந்தும் அது விதித்த எல்லையை மீறாமலும் தொண்டுபுரிய வேண்டியிருந்தது. அவர் சமயம் கல்வி, தாய்மொழி மன்பதைகளின் தொண்டு என்ற துறைகளில் பிரகாசமான பணிபுரிந்தார்.

மேற்கூறிய மூன்று பெரியார்களும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அன்பையும் சத்தியத்தையும் கடைப்பிடித்தார்கள். காந்தியடிகள் அரசியலில் யாருடைய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நின்றாரோ அந்தப் பிரித்தானியருக்கு முதலாவது மகாயுத்தத்தின் போது ஆபத்து வந்த சமயத்தில் படையும் பணமும் அனுப்பி உதவிபுரிந்தார். பண்டிதர் மயில்வாகனார் (சுவாமி விபுலாநந்தர்) அந்த மகாயுத்தத்தின் போது பிரித்தானியருக்கு உதவியாக கரையோரக் காவல்படையில் (Coast guards) ஒரு அதிகாரியாகச் சேர்ந்து பணிபுரிந்தார்.

ஈழத்தின் கிழக்கில் வாழ்ந்த சைவமக்களிடையே தோன்றிய சமய உணர்ச்சியை உரம்பெறச் செய்தது சுவாமி விவேகாநந்தரின் வீராபந்த பேருரைகள் என்பதில் ஐயமில்லை. சுவாமி விவேகாநந்தர் மட்டக்களப்புக்கு விஜயஞ் செய்யாத பேர்திலும் அவரது வேதாந்த முழக்கம் அங்கும் எதிரொலித்தது. மட்டக்களப்பு மக்கள் புதுணர்ச்சி பெற்றவர்களாக சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம், இந்து இளைஞர் மன்றம், விவேகாநந்தசபை என்ற பெயர்களில் சங்கங்களை அமைத்துச் சைவப்பணி புரியத் தொடங்கினார்கள். இச்சங்கங்கள் ஆங்காங்கு பாடசாலைகளை அமைத்து சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க முயன்றன. தீவிர சமயப் பிரச்சாரத்தில் இறங்கின. சமூகத்தில் பணவசதியுடன் வாழ்ந்தவர்களும் கல்வியறிவு பெற்றவர்களும் மக்களின் முயற்சிக்கு சிறந்த முறையில் ஆதரவு அளித்துவந்தார்கள். பாடசாலைகளை அமைக்க அவர்கள் தமக்குரிய நிலங்களைக் கொடுத்தார்கள். பணமாக உதவிபுரிந்தார்கள். பாடசாலை நிர்வாகத்தைக் கவனித்து உதவினார்கள். உள்ளூரிலிருந்து அல்லது வெளியூரிலிருந்து எந்த ஆன்மீகத் தலைவரினதோ அரசியல் தலைவரினதோ வழிகாட்டலின்றி தாமதமாகவே முன்வந்து கிழக்கின் மக்கள் செய்த தொண்டு மகத்தானது.

எமக்குத் தெரிந்தவரையில் கிழக்கின் மக்களை முதன் முதலாகச் சந்தித்து அவர்களது பணியைப் போற்றி அவர்களுக்கு உற்சாக மளித்தவர் ஒரு பெண்மணி. அவர், சகோதரி அவபாமியா.

சகோதரி அவபாமியா கனீடன் நாட்டைச் சேர்ந்தவர். அமெரிக்காவில் கல்விகற்ற இவர் வேதாந்தக் கொள்கையால் கவரப்பட்டு இந்தியாவுக்கு வந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண குரு தேவரின் நேர் சிஷ்யர்களில்

ஒருவரான சுவாமி அபேதானந்தர் அவர்களைச் சந்தித்து அவரது உபதேசங்களையும் வழிகாட்டலையும் பெற்றார். வேதாந்தக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் 1908இல் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்றார். அவுஸ்திரேலியாவின் பல பாகங்களுக்கும் பின் நியூசிலாந்துக்கும் விஜயஞ் செய்து வகுப்புக்களை நடத்தியும் கலந்துரையாடியும் அங்கு முக்கியமாக படித்தவர்களிடையே வேதாந்தக் கொள்கைகளை அறிவதில் விருப்பினை உண்டாக்கினார்.

சகோதரி அவபாமியா 1912 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் மட்டக் களப்புக்கு வந்து அப்பொழுது நிறுவப்பட்டிருந்த சைவப்பாடசாலைகளைப் பார்வையிட்டும் மக்களைச் சந்தித்தும் அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டினார். ஆலோசனைகள் வழங்கினார். 1912 ஜனவரி 19ஆம் திகதியில் இவர் ஆரம்பற்றைச் சைவப் பாடசாலையைத் திறந்து வைத்து அப்பாடசாலையின் சம்பவக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

May God in his abounding Grace Bless this School,
Teachers and children is the prayer of.

yours most lovingly
(sgd) Sister Avabhamia
19 - 1 - 1912

(இப் பாடசாலைக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இறைவனின் அருளாசி பூரணமாகக் கிடைப்பதாகுக. இதுவே என் பிரார்த்தனை. பேரன்புடன் சகோதரி அவபாமியா)

மேற்கூறிய திகதியில் இந்த ஞானச் சகோதரி கல்லடி-உப்போடையில் ஒரு பெண்கள் பாடசாலை அமைப்பதற்காக அடிக்கல் நாட்டினார். காரைதீவு சைவப் பாடசாலையையும் இவரே திறந்து வைத்தார். சகோதரி அவபாமியா கிழக்கிலங்கையில் வேறு எத்தகைய பணிகள் புரிந்தார் என்பது தெரியவில்லை. எனினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சுழத்தின் கிழக்கில் தோன்றிய சைவசமய விழிப்புணர்ச்சிக்கு உரமூட்டியவர்களில் சகோதரி அவபாமியா முக்கியமானவர்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் விஜயத்தைத் தொடர்ந்து குருதேவரின் மற்றொரு சீடரும் பிற்காலத்தில் சுவாமி விபுலானந்தரின் ஞான குருவாக விளங்கப் போகிறவருமான சுவாமி சிவானந்தர் 1899இல் கொழும்புக்கு விஜயஞ்செய்தார். அவர் ஆறுமாதகாலம் கொழும்பில் தங்கியிருந்து தமது குருநாதர் இவ்வுலகிற்கு அளித்த செய்தியை தமது சொற்பொழிவுகள்மூலம் பிரபலப்படுத்தினார்.

சிவாநந்த அடிகளைத் தொடர்ந்து 1903 இல் சுவாமி நிரிகுணாதீத்தாநந்தர் இலங்கைக்கு வந்தார். 1906 இல் சுவாமி அபேதாநந்தர், சுவாமி பரமாநந்தர் ஆகிய துறவிகள் கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் விஜயஞ்செய்தனர். இவர்கள் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணகுருதேவரின் நேர்சிஷ்யர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களது வருகையால் இலங்கைவாழ் இந்துமக்களிடையே நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் மிகுந்தன. இவர்கள் கிழக்குப் பகுதிக்கு விஜயஞ்செய்யாதபோதிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணதேவரின் போதனைகள் என்னும் வித்துக்கள் வீழ்ந்து முளைப்பதற்கு இலங்கையின் கிழக்குப்பகுதியே ஏற்ற விளைநிலமாக இருந்தது. இதனைத் தமது மதி நுட்பத் தால் முதன் முதல் அளந்து அறிந்தவர் சுவாமி சர்வாநந்தர் எனத் தெரிகிறது.

சென்னை மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துத் தலைவர் சுவாமி சர்வாநந்தர், பலமுறை இலங்கைக்கு விஜயஞ்செய்தார். 1915, 1917, 1918, 1919, 1921, 1924ஆம் ஆண்டுகளில் இவர்களது விஜயங்கள் நிகழ்ந்தன. 1918ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் சுவாமி மட்டக்களப்புக்கு வந்து இங்கு உற்சாகத்துடனும் அதே சமயத்தில் பல இன்னல்களுக்கிடையில் சமயப்பணிபுரிந்துவந்த பாடசாலைகளையும் பொதுமக்களையும் சந்தித்தார். சுவாமிகளும் ஆரப்பற்றைச் சைவப்பாடசாலையைப் பார்வையிட்டார். அப்பாடசாலையின் சம்பவக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார்:

I was exceedingly glad to see the institution in the village and much more so to hear the history of the bold perseverance of the people in maintaining the school. May Lord bless the institution ever more and more that it may grow ere Long in to a first grade institution of the kind.

(sd.) Sharvananda

10 - 01 - 1918

(இக்கிராமத்தில் அமைந்துள்ள இக்கல்விச்சாலையைப் பார்வையிட்டு மிக மகிழ்ந்தேன். இதனை அமைத்துப் பாதுகாப்பதில் இக்கிராமமக்கள் காட்டிய தீரமிக்க விடாமுயற்சியின் வரலாற்றினை நான்கேள்வியுற்றேன். இந்தக் கல்விச்சாலை மேலும் மேலும் வளர்ந்து ஒரு சிறந்த ஸ்தாபனமாக அமைய பகவானின் ஆசி கிட்டுவதாகுமென்று சர்வாநந்தர்)

சுவாமி விபுலாநந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பணிகளை ஆரம்பிப்பதற்காக கிழக்கு மாகாணத்திற்கு வருமுன்பே புளியந்தீவு (ஆனைப் பந்தி 1902), ஆரப்பற்றை (1912), கல்வடி உப்போடை (1912),

காரைதீவு (1912) மண்டுர் (1918), முறக்கொட்டாஞ்சேனை (1914), ஈச்சந்தீவு ஆகிய மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் மக்களின் முயற்சியால் சைவப்பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன. திருக்கோணமலையின் புகழ் மிக்க பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலுக்கு அருகில் இந்து ஆங்கில பாடசாலை, கோணேஸ்வர வித்தியாலயம் (தமிழ்ப்பாடசாலை 1922 க்கு முன்) என இரு பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன.

கவாமி விவேகாநந்தரிடம் அளப்பரிய அன்பு கொண்டிருந்த அன்பர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் (பிற்காலத்தில் இவர் விவேகாநந்தன் வேலுப்பிள்ளை என அழைக்கப்பட்டார்) யாழ்ப்பாண நகரில் விவேகாநந்தா தமிழ் பாடசாலையை நிறுவினார். 1913 இல் ரி. நாக முத்து என்னும் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் நிறைந்த ஆசிரியர் (மாணிக்க இடைக்காடரின் தந்தையார்) யாழ்நகரில் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயத்தை ஆரம்பித்தார்.

மட்டக்களப்பு மக்கள் சைவப்பாடசாலைகளை அமைத்ததோடு நின்று விடவில்லை. ஆலயங்களில் சொற்பொழிவாளர்கள் சமயப்பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார்கள். சைவ நூல் நிலையங்களும் வாசிகசாலைகளும் திறக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு நகரில் சுத்தாத்வைத அச்சியந்திரசாலை நிறுவப்பட்டிருந்தது. பெயரை நோக்கில் இது சைவப்பிரச்சார நோக்கில் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந்த அச்சியந்திரசாலையில்தான் மட்டக்களப்பு வித்துவான் ச. பூபாலப்பிள்ளை அவர்களின் ‘தமிழ்வரலாறு’ என்னும் நூல் சிறப்பான முறையில் 1920 இல் அச்சிடப்பட்டது. ‘சுருண விலாச நாடக சபா’ போன்ற நாடகக்கழகங்கள் தோன்றிசைவ சமய சம்பந்தமான நாடகங்களையும் வேறு நாடகங்களையும் மேடையேற்றின. இந்நாடகங்களில் வித்துவான் அ. சரவணமுத்தன், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த நாடக நடிகர் வேல்நாயர் முதலியவர்களும் பங்குபற்றி நடத்தினர். ஆலயங்களில் பாரத வாசிப்பு நடந்தது. திருக்கோயில் முருகனாலயம், ஆனைநம்பதி சித்திவிக்னேஸ்வரர் ஆலயம் போன்ற பெரிய ஆலயங்களில் கந்தசஷ்டியின் போது கந்தபுராணம் படித்து பயன் சொல்லப்பட்டது. பல இடங்களில் பத்தினித்தெய்வத்துக்குக் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. கண்ணகி அம்மாள் சமணமதத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பத்தினி என்பது மறக்கப்பட்டு பராசக்தியின் அம்சமாகக் கருதப்பட்டாள். கண்ணகி அம்மன் சடங்குகள் மூலமும் சைவம் வளர்ச்சி பெற்றது.

1915 டிசெம்பர் மாதத்தில் கவாமி சர்வாநந்தர் கொழும்பு விவேகாநந்த சபையின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு கொழும்புக்கு விஜயஞ் செய்தார். இந்து இளைஞர்கள் தமது சமூகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகள் பற்றி அவர் தமது சொற்பொழிவுகளில் வற்புறுத்தினார். இக்காலத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனர் கொழும்பில்

கல்வி சுற்றுக் கொண்டிருந்தார். பண்டிதர் சுவாமி அவர்களைச் சந்தித்திருக்கலாம். 1917 ஆம் ஆண்டில் சுவாமி சர்வாநந்தர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயஞ் செய்தபோது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பண்டிதர் மயில்வாகனரும் அவரது நண்பர்களுமடங்கிய யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்த சபையார் சுவாமியைச் சந்தித்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கம் யாழ்ப்பாணம் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயத்தைக் கையேற்று நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர். சுவாமி அவர்களும் இவ்வேண்டுமோனை ஏற்றுக்கொண்டார். எனினும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கம் இலங்கையில் இன்னும் சட்டரீதியான அங்கீகாரத்தைப் பெறாமையினால் சுவாமியவர்கள் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயத்தை நிர்வகிக்க உள்ளூர் மக்களைக்கொண்ட ஒரு சபையை நிறுவிச் சென்றார்.

சுவாமி சர்வாநந்தர் 1918 இல் கிழக்கிலங்கைக்கு விஜயஞ் செய்த போது சமய விழிப்புணர்ச்சி பெற்றிருந்த அப்பகுதி மக்களின் உற்சாகத்தையும் அவர்களுக்கு உதவியும் ஆதரவும் தேவைப்படுவதையும் உணர்ந்திருந்தார். கிழக்கில் சங்கத்தின் பணிகளைப் புரியத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு மனிதரை அவர் தேடிக் கொண்டிருந்தார் எனவும் அதற்கேற்றவர் பண்டிதர் மயில்வாகனர் அவர்களே எனவும் இதற்கேற்ப பண்டிதர் மயில்வாகனரை சுவாமியவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளுமாறு தூண்டி இருக்கலாம் எனவும் ஊகிப்பது பெரும்பாலும் சரியாக இருக்கலாமெனத் தோன்றுகிறது.

சுவாமி ஜீவனானந்த மஹராஜ் துறவு பூண்டு பேரூர் மடத்திலிருந்து திரும்பிவரும் வழியில் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தில் மிகுந்த வயோதிப தசையிலிருந்த சுவாமிசர்வானந்த மஹராஜ் அவர்களைத் தரிசித்து வணங்கி ஆசிபெறச் சென்றிருந்தார். சகோதர சந்நியாசி ஒருவர், “இவர் இலங்கையில் சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்த மட்டக்களப்பு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்” என்று அறிபுகஞ் செய்வித்தபோது சுவாமி சர்வாநந்தர் சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் மௌமையான குரலில் “மயில்வாகனம்; மயில்வாகனம்” என்று உச்சரித்தாராம். சுவாமி விபுலாநந்தர் பூர்வாஸ்ரமத்தில் மயில்வாகனராய்ந்த போதே சர்வாநந்த அடிகளாரின் உள்ளத்தில் நிலையான ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தார் என்பதை இச்சம்பவம் விளக்குகிறது. 2

1924 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் சுவாமி சர்வாநந்தர் எட்டு மாதங்களுக்குமுன் சந்நியாசம் பெற்ற இளந்துறவி சுவாமி விபுலாநந்தரை அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோணமலைக்கு வந்தார். 1925 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பணிகளை நிறைவேற்ற நிரந்தரமாக கிழக்கிலங்

கைக்கு வந்து சேர்ந்தார். பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு சிறப்பாகக் கிழக்கிலங்கை மக்களுக்கு ஆன்மீகத்துறையிலும் லௌகிகத்துறையிலும் வழிகாட்ட ஒரு பெருந்தலைவர் கிடைத்து விட்டார். இது அவர்கள் செய்த தவத்தின் பேறு.

ஆரம்பத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் திருக்கோணமலையில் சுவாமி சர்வாநந்தரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆச்சிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டு தமது பணிகளைத் தொடர்ந்தார். இந்த ஆச்சிரமம் திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரியிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் இருந்த 'ரோசாத்தோட்டம்' (Rose Field) என்ற வீட்டில் அமைந்திருந்தது என்பது என் நினைவு.

யாழ்ப்பாணத்துக்கும் மட்டக்களப்புக்குமிடையில் அமைந்திருந்த திருக்கோணமலையை சங்கத்தின் மையஸ்தானமாக சுவாமி சர்வாநந்தர் தெரிவு செய்திருக்கலாம். எனினும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்ரீஸூரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட சைவப்பேரியக்கம் சைவபரிபாலன சபையாலும் இந்துச் சபையாலும் (Hindu Board) சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களின் தனிப்பெருந்தொண்டாலும் சைவப்பெருமக்களின் தனிப்பட்ட முயற்சியினாலும் தொடர்ந்து வளர்க்கப்பட்டு உரம் பெற்றது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கத்தின் உதவி தேவைப்பட்ட பிரதேசம் மட்டக்களப்புப் பிரதேசமே. எனவே இந்த மையம் நாளடைவில் தானாகவே மட்டக்களப்புக்கு மாற்றம் பெற்றது.

கிழக்கிலங்கை மக்கள் தோற்றுவித்த பாடசாலைகள் ஏனைய மதஸ்தாபனங்களின் போட்டியை எதிர்த்து நிற்கவேண்டியிருந்தது. அதன் நிர்வாகிகள் தங்கள் சொந்தத் தொழிலைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு தமது முழுநேரப் பணியையும் உதவ முடியவில்லை. போதுமான சிறந்த ஆசிரியர்கள் இல்லாமையும் ஒரு பெரிய சோதனையாக இருந்தது. நிதி நிலைமையும் திருப்திகரமாக இல்லை. இவ்வாறு பாடசாலை நிர்வாகம் திணறிக்கொண்டிருந்த நிலையில்தான் சுவாமி விபுலாநந்தர் இங்கு வந்தார். கிழக்கின் மக்கள் பாடசாலைகளை அடிகளார் மூலம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கத்திடம் ஒப்படைத்துவிடுவதே உய்யும்வழி என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர் நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டு மக்களுக்கு உதவ முன்வந்தார்.

28-5-1925இல் முதலியார் கா. வ. மார்க்கண்டன் அவர்களும், மட்டக்களப்பு விவேகாநந்தசபைத் தலைவர் அப்புக்காந்து சின்னையா அவர்களும் தமது முகாகையின் கீழிருந்த காரைநீவு, ஆரப்பற்றை, மண்டூர், புளியந்தீவு (ஆணைப்பந்தி), ஈச்சந்தீவு ஆகிய ஊர்களிலிருந்து

சைவப்பாடசாலைகளை சுவாமி விபுலாநந்தர் மூலம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்திடம் ஒப்படைத்தனர்.

திருக்கோணமலையில் நிறுவப்பட்டிருந்த இந்து ஆங்கில பாடசாலையையும் கோணேஸ்வர வித்தியாலயத்தையும் அதன் முகாமை யாளரான முதலியார் வி. வல்லிபுரம்பிள்ளை சுவாமிகளிடம் ஒப் படைத்தார்.

வண்ணை வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயம் இதுவரை சென்னை மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் மேற்பார்வையின்கீழ் இருந் தது. 16-2-1926 இல் அப்பாடசாலை சுவாமி விபுலாநந்தர் மூலமாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்க இலங்கைக் கிளையிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

சுவாமிஜி மேற்கூறிய பாடசாலைகளை ஏற்றுக்கொண்டதுடன் அமைந்துவிடாமல் எங்கெங்கு பாடசாலைகள் அமைப்பது அவசியமெ னக் கண்டாரோ அங்கெல்லாம் பாடசாலைகளை அமைக்கும் முயற் சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

28 - 10 - 1925 இல் காரைதீவு சாரதா வித்தியாலயத்துக்கும் (பெண்கள் பாடசாலை) 6-11-1925 இல் மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தில் முதலாவது இந்து ஆங்கில பாடசாலையாகிய ஸ்ரீ சிவாநந்த வித்தியாலயத்துக்கும் அடிக்கல் நாட்டினார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத் தின் சார்பில் சுவாமி விபுலாநந்தர் பாடசாலைகளைக் கையேற்றும் புதிதாக அமைத்துக்கொண்டுமிருந்த காலத்திலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் இலங்கையில் அரசாங்க அங்கீகாரம் பெற்ற ஒரு சங்கமாக அமையவில்லை. 3-11-1926இல் சுவாமி அவிநாசானந்தர் இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தார், சுவாமிஜி கொழும்பில் தங்கியிருந்து கொண்டு ஸ்ரீராம கிருஷ்ணசங்கத்துக்கு சட்ட அங்கீகாரம் பெறும் முயற்சியிலீடுபட்டார். அவரது முயற்சியின் பயனாக 17-7-1929இல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கத் திற்கு (இலங்கைக்கிளை) இலங்கை அரசாங்கம் அங்கீகாரம் வழங்கிய சட்டவரைவு அக்காலத்திலிருந்த ஆங்கில தேசாதிபதியால் அங்கீகரிக்கப் பட்டு அன்றே நடைமுறைக்கு வந்தது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் கல்வி, இலக்கியம், சமயம் முதலிய துறைகளில் கிழக்கில் புரிந்துகொண்டிருந்த மகத்தான சேவையை மக் கள் மதித்துப் போற்றினார்கள். மட்டக்களப்பு மக்களைப் பொறுத் தவரையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கமென்றால் சுவாமி விபுலாநந்தர் தான். தாம் எந்தச் சங்கத்தின் சார்பாக பெரும்பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாரோ அச்சங்கத்தைப்பற்றி மக்கள் அதிகம் அறிந்திருக்க வில்லை என்பதை உணர்ந்த அடிகளார், குருதேவரின் சிஷ்ய பரம் பரை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் அமைப்பு அதன் உலகளாவிய

தொண்டுகள் குறிப்பாக அச்சங்கம் இலங்கையில் புரிந்துவரும் பணிகள் என்பவற்றை விளக்கி “இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கம்” என்ற தலைப்பையர் கொண்ட சிறு பிரசுரம் ஒன்றை வெளியிட்டார். யாழ்ப்பாணம் நாவலர் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட இப்பிரசுரத்தில் திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன் உள்ளீட்டை நோக்கில் அது 1927 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது என்று தீர்மானிக்கமுடியும். அப்பிரசுரத்தை முழுமையாக இங்கு தருகின்றேன்.³

இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம்

க. அன்புபடிவாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவர் இப் பூமண்டலத்திலே திருவவதாரஞ்செய்து, ஆன்மாக்கள் கடைத் தேறும் வண்ணம் பரமாசாரியராயெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளாதியாகிய சிஷ்யர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து மறைந்தருளினார்.

உ. பரமஹம்ச தேவரிடத்தருக்கிரகம் பெற்ற அந்தரங்க சிஷ்யர் பதினெண்மர் இவராவார். பரிசுத்தம் பொருந்திய அன்னையென உலகு தொழுதேத்தும் ஸ்ரீஸ்ரீ சாரதாதேவியாரும் ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள், பிரமமானந்த சுவாமிகள், பிரேமானந்த சுவாமிகள், இராமகிருஷ்ணானந்த சுவாமிகள், யோகானந்த சுவாமிகள், நிரஞ்சனானந்த சுவாமிகள், அத்துவைதானந்த சுவாமிகள், துரியானந்த சுவாமிகள், திரிகுணாதீதானந்த சுவாமிகள், சாரதானந்த சுவாமிகள், அற்புதானந்த சுவாமிகள், சிவானந்த சுவாமிகள், அகண்டானந்த சுவாமிகள், விஞ்ஞானானந்த சுவாமிகள், அபேதானந்த சுவாமிகள், சுபோதானந்த சுவாமிகள், நிர்மலானந்த சுவாமிகள் என்பவர்களுமாம்.

ங. இவர்களுள்ளே இப்பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துக்கு அத்தியக்ஷகராகவும் தலைமைப்பீடாதிபதியாகவும் அமர்ந்திருக்கின்ற பூஜ்யபாத ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவானந்த சுவாமிகள் ஆதியாக ஈற்றிற் கூறப்பட்ட அறுவரும் பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும் ஆசாரிய மூர்த்திகளாகக் காண்டற்குரிய திருமேனியோடு இப்பொழுதுமிருந்து வருகின்றார்கள். ஏனையோர் பன்னிருவரும் மஹாசமாதியெய்தி விட்டனர்.

ச. பரமஹம்ச தேவருடைய சிஷ்யரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்று நைட்டிகப் பிரமச்சாரிகளாகவும் சந்தியாசிகளாகவும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சந்தானமாகவுமிருப்போர் தொகை ஐஞ்ஞாற்றளவினதாகும்.

ரு. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் தலைமை நிலையம் கங்கைக் கரையிலே கல்கத்தா நகரத்துக்கு வடபாலிலுள்ள வேலூரென்னு

மிடத்தில் அமைந்திருக்கிறது பரமஹம்ச தேவர் வாசஞ் செய்து பன்னிரண்டாண்டு அருந்தவமியற்றிய பெரும்பதியாகிய பஞ்சவடித் தீரத்தோடு கூடிய தக்ஷிணேஸ்வராலயம் வேலூர் திருமடத்துக்கு அண்மையாகவுள்ளது. வடநாட்டிலே காசி, புலனேஸ்வரம், மிதுனபுரம், பவானிப்பூர், ஜயரம்பாடி, பாலியாட்டி, தாமினா, கோஅல்பாரா, அல்மோறா, டில்லி, பம்பாய் முதலியவிடங்களிலும் தென்னாட்டிலே சென்னப்பட்டினம், திருவனந்தபுரம், ஹரிபாதம் திருவெல்லை, குயிலாண்டி, ஒற்றப்பாலம், அலப்பி, முட்டம், பங்கனூர், நாட்டற்றம்பள்ளி முதலியவிடங்களிலும் அமைந்திருக்கின்ற திருமடங்களெல்லாம் வேலூர்த் திருமடத்தின் வழியாகத் தோன்றின.

கூ. பரமஹம்ச தேவருடைய அநுக்கிரகம் பெற்ற ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் கடல்கடந்து சென்று, அமெரிக்கா ஐரோப்பா முதலிய மேலைத்தேசங்களிலும் நமது சமய உண்மைகளைப் போதித்து ஞானவொளி பரப்பினார்கள். 1897 ஆம் ஆண்டு தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்து, முதலாகக் கொழும்பிலிறங்கிக் கொழும்பு, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள அன்பர்களுக்குத் தரிசனத் தந்து உபசரிக்கப்பெற்றுச் சேது முதல் இமாலய பரியந்தம் பிரசாரணஞ் செய்து சனாதன தர்மமாகிய நமது சமயத்துக்கும் புதியதோராற்றலைத் தந்தார்கள். அவ்வாண்டிலேயே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கமென்னும் அறநெறி நிலையம் ஏற்படுவதாயிற்று.

எ. சென்ற முப்பது வருஷங்களாகத் தாய்நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் பலப்பல நன்முயற்சிகளைச் செய்து வருகின்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தினுடைய தர்மகைங்கரியங்கள் சனசங்கத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. மேலை நாடாகிய அமெரிக்கா தேசத்திலே நியூயோர்க், பஸ்டன், கலிபோர்னியா, சன்பிரான்சிஸ்கோ, ஒறிகன் என்னும் நகரங்களிலே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத் திருமடங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அங்கு ஸ்ரீமத் போதானந்த சுவாமிகள், பரமானந்த சுவாமிகள், அகிலானந்த சுவாமிகள், ஞானேஸ்வரானந்த சுவாமிகள், பிரபவானந்த சுவாமிகள், மாதவானந்த சுவாமிகள், தயானந்த சுவாமிகள் ஆகிய ஏழு பெரியோர்களுமிருந்து தருமப் பிரசாரணஞ் செய்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் ஆரம்பித்த நன்முயற்சியை மேலைத் தேசங்களில் நிறைவேற்றுபவர்களாய், இடையிடையே லண்டன், பாரிஸ், பேர்லின் முதலாகிய ஐரோப்பிய தலைநகரங்களுக்கு விஜயஞ் செய்து அறிஞர் கூடிய அவைக்களங்களில் நமது சமய உண்மைகளைப் போதித்து உலகத்தின் பற்பல பாகங்களிலும் நமது சமயத்திற்குப் பெரியதொரு

நன்மதிப்பையுண்டாக்கி வருகின்றார்கள். பாரததேசத்துக்குப் புறம்பே குவாலலம்பூர், றங்கூன் ஆகியவிடங்களில் ஸ்ரீராம கிருஷ்ண திரு மடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தாய்நாட்டிலும் அயனாட்டிலுமுள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண திருமடங்களின் தொகை நூற்றிருபது வரையிருக்கும்.

அ. பாரத தேசத்தின் நாற்றிசையிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத் தாரின் நன்முயற்சி பரவி வருகின்றது. பூமண்டலத்தின் பல பாகங்களிலுமேற்பட்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துத் திருமடங்களுக்கெல்லாம் தலைமை நிலையமாகிய வேலூர்த் திருமடத்திலே ஞானதீக்ஷை பெற்றுக் கொண்ட சந்நியாசிகள் தாங்கள் செல்லுமிடந் தோறும் அவதாரபுருசராகிய ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரது போதனைகளைப் பரப்பி உலகி னருக்கு ஞானவமுதூட்டி வருகின்றார்கள்.

சு. சிவசேவைக்கு வழியாக இருப்பது சீவசேவை யாதலினாலே தோயினாலும் அறியாமை மிடியாதியவற்றினாலும் வருந்துகின்ற ஏழைகளாகிய தரித்திர நாராயணர்களுக்குச் சேவை செய்வது ஆன்மலாபத்தைக் கருதியவரனைவருக்கும் இன்றியமையாத ஒரு பெருந் திருத்தொண்டாயிருக்கிறது. இத்தகையசேவையைச் செய்யும் நோக்கமாகப் புண்ணியத் தலங்களாகிய ஸ்ரீகாசியிலும், ஹரித்துவாரத்திலும், பித்யாசையிலும், பிருந்தாவனத்திலும், கிழக்கிந்தியாவிலுள்ள டாக்காவிலும், பிரமதேசத்தின் தலைநக ராகிய றங்கூனிலும், பிறவிடங்களிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சேவாச் சிரமங்களென்னுந் தரும வைத்தியசாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வருடந்தோறும் இவ்வைத்தியசாலைகளிலே மூன்றிலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட சனங்கள் மருந்து முதலியன பெற்று வருகின்றார்கள். தருமசிந்தையுடையோருடைய ஆதரவு இவ்வைத்தியசாலைகளுக்கு நிரம்பவுண்டு. காருண்ணியம் பொருந்திய அரசாட்சியாரும் இந் நன்முயற்சிக்கு வேண்டிய உதவிசெய்து வருகின்றார்கள்.

க0. தாய் தந்தையரையிழந்து துன்புறும்அநாதைச் சிறுவர்களுக் கும் வறுமையினாலே வருந்துகின்ற புத்திக்கூர்மையுடைய ஏழை மாணவர்களுக்கும் அன்னவஸ்திரங் கொடுத்துக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் நோக்கமாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாணவரில்லங்கள் சென்னப்பட்டினத்திலும், கல்கத்தாவிலும், ஸ்ரீகாசியிலும், ஹரித்துவாரத்திலும், பங்களூரிலும், யாழ்ப்பா ணத்திலும் இன்னும் பலவிடங்களிலும் அமைந்திருக்கின்றன. இம்மாணவரில்லங்களில் ஒரு சிலவற்றிற் கைத்தொழிற்கல்வியும் பயிற்றப்பட்டு வருகின்றது. சேவாச்சிரமங்களுக்குப் போலவே

இவற்றுக்கும் காருண்ணியம் பொருந்திய அரசாட்சியாரும் தரும்ப் பிரபுக்களும் வேண்டுவன செய்துவருகின்றார்கள். சென்னப் பட்டினத்திலுள்ள மாணவரில்லத்தில் நூற்றிருபதுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் வசித்து வருகின்றார்கள். நாட்டுக்கோட்டை நகரத் தாருடைய தனிப்பொறுப்பிலே கட்டப்பட்ட ஒரு கல்விச்சாலை இம்மாணவரில்லத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றது.

கக. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தார் இப்பொழுது அறுபதுக்குமேற்பட்டதொகையினவாகிய பாடசாலைகளை நடத்திவருகிறார்கள். இவற்றுட்கில ஆங்கிலப் பாடசாலைகள், சில சமஸ்கிருத பாடசாலைகள், சில தொழிற்கல்வி கற்பிக்கும் பாடசாலைகள், சில பெண்பிள்ளைகளுக்குத் தனியாயமைந்த பாடசாலைகள், பல ஆண்பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரமுரிய பாடசாலைகள். ஆண்பிள்ளைகளுக்குரிய பாடசாலைகளில் சங்கத்துப் பிரமச்சாரிகளும், சந்நியாசிகளும் ஆசிரியர்களாகவமர்ந்துகல்வி பயிற்றுவித்து வருவது போலவே கல்கத்தா நகரத்திலே பெண்பிள்ளைகளுக்கென அமைந்திருக்கும் நிவேதிதா பெண் பாடசாலையிலே சங்கத்துக்குரிய பிரமச்சாரினிகளும், சந்நியாசினிகளும் ஆசிரியைகளாகவமர்ந்து கல்வி பயிற்றுவித்து வருகின்றார்கள். குருகுலமுறையாகிய உண்மைக்கல்வியைத் தேசத்திற் பரவச் செய்யவேண்டுமென்பதே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரது உயர்ந்த நோக்கம்.

கஉ. இந்நோக்கமாக இலங்கைத்தீவிலே சென்ற மூன்று வருடங்களாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரால் நடாத்தப்பட்டு வரும் பாடசாலைகளின் தொகை ஒன்பது. இவற்றிலே ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு பிள்ளைகள்வரையிற் கல்வி கற்கிறார்கள். பாடசாலைகளில் இரண்டு ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்; ஏனைய தமிழ்ப் பாடசாலைகள். திருக்கோணமலையில் இருக்கும் ஆங்கிலப் பாடசாலை, லண்டன் மற்றிக்குலேஷன், கேம்பிறிஜ் சீனியர் முதலிய பரீட்சைகளுக்கு ஆயத்தஞ் செய்யும் உயர்தரப் பாடசாலையாகும்.

இப்பாடசாலை வளர்ச்சியெய்தி வருகிறபடியினாலேயே புதுக்கட்டிடங்கள் அமைக்கவேண்டியதாயிற்று. கட்டிட நிதிக்குத் திருக்கோணமலையிலுள்ள புண்ணியசீலர் பலர் பொருள் உதவியிருக்கின்றார்கள். இவருள்ளே திருத்தம்பலகாமம் ஸ்ரீமான் சு. காளியப்பு அவர்கள் இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபா வாக்களித்து இதுவரையில் இரண்டாயிரம் ரூபா தந்திருக்கிறார்கள். பாடசாலை தளர்வின்றி இன்னும் நடைபெறுவதற்கு மூலதனம் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்பதையுணர்ந்த திருக்கோணமலைவ. சின்னத்தம்பியவர்கள் பதினாயிரம் ரூபா நன்கொடையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இம் மூலதனத்தின் வட்டியைக்கொண்டு வித்தியாசாலையைப் பல வகையாலும் வளர்ச்சிபெறச்செய்யவேண்டுமென்பது ஸ்ரீமான் சின்னத்தம்பியவர்களின் நோக்கமாகும்.

க௭. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்என்னும் பாடசாலை சிறுவரும் சிறுமியரும் எட்டாம் வகுப்பு வரையும் ஆங்கிலக்கல்வி கற்றற்குரிய மத்தியதரப்பாடசாலையாகும். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலே சைவசமயத்துப் பெண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்குரிய வித்தியாசலையில்லாத குறையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திலே படித்து வருகின்ற சிறுமியரை வேறுபிரித்துத் தனியாகவோர் பாடசாலையை நியமிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இந்நோக்கமாகச் சென்னை சர்வகலாசாலையில் (B.A) பரீட்சையிற் சித்தியெய்திய ஒரு பெண்ணுபாத்தியாயரும், கேம்பிரிஜ் யூனியர்ப் பரீட்சையிற் சித்தியெய்திய மற்றொரு பெண்பிள்ளையுபாத்தியாயரும் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்துக்கு ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தையல், சங்கீதம், முதலிய பாடங்கள் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. வைத்தீஸ்வரவித்தியாலயத்திலே தமிழில் திருவாத ஆரர் புராணம், அரிசந்திர புராணம், பெரியபுராணம், மகாபாரதம் முதலிய இலக்கியங்களையும், தேவாரம், திருப்புகழ் முதலிய தோத்திரரூபமாகிய சமய நூல்களையும், இலக்கண நூல்களையும், சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும், முறையாகப் படிப்பிப்பதற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

க௮. தமிழ் சமஸ்கிருதத்தில் உயர்தரக்கல்வி கற்கவிரும்பும் மாணாக்கர்களுக்கும், புராதன சரித்திர ஆராய்ச்சி, சமயவாராய்ச்சி,பௌதிக சாத்திரவாராய்ச்சி செய்யப்படுகுவோர்க்கும் உபயோகமாகும்பொருட்டு ஒரு புத்தகசாலையையும் நியமிப்ப்து அவசியமென்று காணப்பட்டமையால், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திலே அதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள்ஏற்படுத்தப்பட்டு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலப் புத்தகங்களும், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்டதமிழ் சமஸ்கிருதபுத்தகங்களும் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்புத்தகசாலை பன்மடங்காக வளர வேண்டுமென்பது அன்பர்களது நோக்கம்.

கரு. அநாதைப் பிள்ளைகளுக்கும் ஏழை மாணவர்களுக்குமென 1926ஆம் ஆண்டுஆனிமாதத்திலேற்படுத்தப்பட்டஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரில்லம் பல தர்மப்பிரபுக்களின் ஆதரவினாலே நன்றாக நடந்து வருகின்றது. இவ்வில்லத்தில் இப்பொழுது எட்டு மாணவர்கள் வசித்துவருகிறார்கள். சங்கத்தைச் சேர்ந்த பிரமச்சாரி ஒருவர் இவ்வில்லத்தை மேற்பார்க்குங் கடமையைக் கைக்கொண்டு நடத்தி வருகிறார். இந் நன்முயற்சிக்கு எவ்வளவு ஆதரவு ஏற்படுகின்றதோ அவ்வளவுக்கு அதுவளர்ச்சியெய்தும். இம்மாணவரில் வத்துக்கு இது வரையிற் கிடைத்த விசேஷ நன்கொடைகள்

வண்ணை ஸ்ரீமான் நாகலிங்க மவர்களுதவிய ஐஞ்ஞாறு ரூபாவும் காரைநகர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணியமவர்கள் உதவிய ஐஞ்ஞாறு ரூபாவாகும்.

கக. மட்டக்களப்பிலே ஆங்கிலக்கல்வியை விருத்தி செய்யும் நோக்கமாக ஆங்கிலக் கலாசலை யொன்று ஏற்படுத்துவதற்குரிய முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ சிவாநந்த வித்தியாலயத்துக் கட்டிட வேலை நிறைவுபெற்றிருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துவதற்கு வேண்டிய மூலதனமும் முன்வருமாயின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தார் இவ் வித்தியாலயத்தைக் கையேற்று நடத்துவார்கள். முதலியார் ஸ்ரீமான் கா. வ. மார்க்கண்டனவர்கள் மனமுவந்தளித்த பதினாயிரம் ரூபா பெறுமதியுள்ள “விவேகாநந்த வித்தியாமண்டபம்” சாதி சமய வேறுபாடின்றி வித்தியாவிருத்தி மாத்திரங் கருதிச் செய்கின்ற பலப்பல நன்முயற்சிகளும் நடைபெறுதற்குரிய பொது நிலையமாக வேண்டுமென்பது சங்கத்தாருடைய நோக்கமாகும். ஆதலால் எல்லா வகுப்பினரும் இதற்கு வேண்டிய உதவியை நன்மனத்தோடு செய்வது தகுதியாகும்.

கௌ. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளைச் சபையைச் சட்ட நிருபண சபையிலே பதிவு செய்வதற்காக வேண்டிய முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன. பூமண்டலத்தின் பற்பல பாகங்களிலும் சிவ சேவையும் ஜீவசேவையும் செய்துவருகின்ற இச்சங்கம் இவ்விலங்கைத் தீவிலும் நிலைபெற்று நன்முயற்சிகள் செய்ய வேண்டுமென்பது அன்பர்களது நோக்கம். ஆதலினாலே தமிழ் நாட்டுக் கவி சிரேஷ்டருடைய வாக்கை அநுவதித்து யாமும்,

“நிதிமி குத்தவர் பொற்குவை தாரீர்

நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்

அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொலருளீர்

ஆண்மை யாள ருழைப்பினை நல்கீர்

மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்

வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்

எதுவு நல்கியிங் கெவ்வகை யானும்

இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்”

என ஈழமண்டலமாகிய இவ்விலங்கைத் தீவிலுள்ள அன்பர்களை விளித்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைப் பற்றிய இச் சுருக்கவுரையை முடிக்கின்றாம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

மட்டக்களப்பில் முதலியார் கா. வ. மார்க்கண்டன் அவர்களால் சுவாமி அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஐந்து பாடசாலைகள், திருக்கோணமலை நகரில் இரண்டு, யாழ்ப்பாண நகரில் இரண்டு ஆக மேற்படி பிரசுரத்தில் 12ஆம் பத்தியில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி ஒன்பது பாடசாலைகள் சுவாமி விபுலாநந்தரின் முகாமையின் கீழ் வந்திருந்தன.

1928 ஆம் ஆண்டு பொங்கல் திருநாளன்று சுவாமி அவிநாசாநந்தர் தலைமையில் சுவாமி யதீஸ்வராநந்தர் காரைதீவில் சாரதா வித்தியாலயத்தைத் திறந்து வைத்தார். 20-04-1929 இல் மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ சிவாநந்த வித்தியாலயம் அக்காலக் கிழக்கு மாகாண அரசாங்க அதிபரால் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

1931 ஆம் ஆண்டு ஜனவரிமாதத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டு அங்கு சென்றார். 1933 வரை அப்பதவியை வகித்த அடிகளார் அங்கிருந்து விலகி ஈழத்துக்கு வந்து மீண்டும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளர் பதவியில் அமர்ந்தார்.

மட்டக்களப்பு ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் இடநெருக்கடி ஏற்பட்டது. மேலும் அடிகளாருக்கு மட்டக்களப்பு நகரில் பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருந்தது. எனவே ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் இருந்த பெண்குழந்தைகளை விவேகாநந்த மண்டபத்திற்கு மாற்றி 30-01-1937இல் அப்பொழுது 'அரசாங்க சபை'யின் தலைவராகப் பதவி வகித்த சேர். வைத்தியலிங்கம் துரைசாமி அவர்களைக்கொண்டு பெண்கள் பாடசாலையைத் திறந்து வைத்தார்.

மூன்பே கல்முனை இந்த வாலிபர் சங்கம் சுவாமியிடம் ஒப்படைத்திருந்த கட்டிடத்தில் 31-01-1937 இல் ஒரு பாடசாலையை மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்த திரு. பி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களைக் கொண்டு சுவாமி ஆரம்பித்து வைத்தார். 1937ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் கொக்கட்டிச்சோலையில் ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரஹம்ச தேவரின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழா கொண்டாப்பட்டபோது நிறுவப்பட்ட மேற்கூறிய மூன்று பாடசாலைகளும் 'நூற்றாண்டு ஞாபகார்த்தப் பாடசாலைகள்' என அழைக்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்றாவது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலையாக உருவாகியது கொக்குவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலையாகும். இதனை உருவாக்குவதிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்

துக்கே இப்பாட்சாஸையைக் கையளிக்க வேண்டுமென்பதிலும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தவர் அவ்வூர் வாசியும் காந்தியடிகளாலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவராலும் கவரப்பெற்றவருமாகிய திரு. இ. தம்பித்துரை அவர்கள். 21-04-1938இல் இப்பாட்சாஸையை சுவாமி விபுலாநந்தர் ஏற்றுக்கொண்டார். காந்தியத்திலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தத்துவத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்ட நண்பர்கள் கூட்டம் ஒன்று அப்பொழுது கொக்குவிலிருந்தது. அக்கூட்டத்தில் மிக இளையவர் திரு. இரா. கந்தையா அவர்கள். 1938 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இப்பாட்சாஸையின் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்ட திரு. கந்தையா அவர்கள் இப்பாட்சாஸையை வளர்த்துச் சிறப்புறச்செய்தார். சிறந்த சமூகசேவகராக விளங்கிய இரா. கந்தையா அவர்கள் பிற்காலத்தில் அகில இலங்கைக் காந்தி சேவா சங்கத் தலைவராகவும் அகில இலங்கைத் தமிழாசிரியர் கங்கத் தலைவராகவும் நீண்டகாலம் அரும்பணி ஆற்றியவர்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியேயும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத் பாடசாலைகளை அமைக்கும்படி அடிகளாரிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. லுணுகலையைச் சேர்ந்த செல்வராகிய எஸ். கே. நாகலிங்கம் அவர்கள் தமது பெயரைத் தாங்கிய ஒரு பாடசாஸையை நிறுவி அதனை சுவாமியிடம் ஒப்படைத்தார். 24-10-1938 இல் இப்பாடசாலை அப்பொழுது வித்தியாபகுதித் தலைவராயிருந்தவரும் அடிகளாரின் நண்பருமாகிய திரு. எஸ். மக்டி ரொபின்சன் அவர்களால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1940ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் பழகாமத்திலும், 1943ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் களுதாவளையிலும், 1944ஆம் ஆண்டில் அக்கரைப்பற்றிலும் ஒவ்வொரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 20-06-1945இல் சித்தானடி சித்திரவேல் வித்தியாசாலை தொடங்கப்பட்டது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் மறைவுக்குப்பின் காணாதீனின் தென்பகுதியாகிய கரடித் தோட்டத்தில் குடியேறிய மக்களுக்காக 1953ம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதே ஆண்டில் தம்பலகாமத்தில் சாரதா வித்தியாலயம் அமைக்கப்பட்டது.

1939 இல் சுவாமி விபுலாநந்தர் வன்னிப் பகுதிக்கு விஜயத் செயற்போது அங்குள்ள மக்கள் தங்கள் பகுதியிலும் பாடசாலை அமைக்குமாறு அடிகளாரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவரால் இந்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அடிகளாரின் அன்பர்கள் மூவர்

ஒரே நேரத்தில் அங்கு உத்தியோகத்தர்களாக இருந்தார்கள். உணவு உற்பத்தி அதிகாரியாக இருந்த திரு. மாணிக்க இடைக்காடர் சி.சி.எஸ். மாவட்டப் பொறியலாளர் திரு. ஆறுமுகம், மட்டக்களப்பில் அடிகளாரின் நண்பராக இருந்த நிருவாக உத்தியோகத்தர் திரு. ஆ. தக்ஷிணாமூர்த்தி ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து விதானை உத்தியோகம் புரிந்தவரும் செல்வருமான திரு. எஸ். பிறமண்டு அவர்களை பாடசாலை, ஒன்றினை நிறுவும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவரும் மனமுவந்து தாம் பிறந்த தாண்டிக்குளத்தில் தமது பெயரில் ஒரு பாடசாலையை நிறுவி ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்திடம் ஒப்படைத்தார். 10-08-1956இல் பாடசாலை தனது பணியை ஆரம்பித்தது. பிறமண்டு வித்தியாலயமே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட இறுதிப் பாடசாலை ஆகும். பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சவீகரித்த பொழுது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் மொத்தம் இருபத்தைந்து பாடசாலைகளை நடத்தி வந்தது.

பாடசாலைகளை அமைப்பதில் மக்கள் காட்டிய ஆர்வத்தை பாடசாலைகளின் வளர்ச்சியிலும் காட்டினார்கள். சுவாமிகளின் விருப்பத்தை அனுசரித்து வசதி புடைத்தவர்கள் பலர் புதிதாக வகுப்பறைகள், மண்டபங்கள், நூல் நிலையங்கள், ஆய்வு கூடங்கள் முதலியவற்றை அமைத்து உதவினார்கள். எந்த நல்ல கருமத்தையும் ஏதோ ஒரு காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு எதிர்ப்பவர்களும் உள்ளனர். சுவாமிகளுடைய கருமங்களுக்கும் சிலருடைய மறைமுகமான எதிர்ப்பும் இருந்தது. 1930 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 9 ஆம் திகதி கல்லாற்றிலும் ஜூன் மாதம் 16ஆம் திகதி தம்பலவத்தையிலும் அமைக்கப்பட்ட இரண்டு பாடசாலைகளையும் அங்கு ஏற்பட்ட சில சிக்கல் காரணமாக சுவாமி அரசாங்கத்திடம் கையளித்துவிட்டார்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகளை நிறுவினர் என்று சலபமாகச் சொல்லிவிடலாம். அதன் பின்னணியில் எத்துணைக் கடும் உழைப்பு இருந்தது என்பதை அறிந்தவர்கள் சிலரே. ஒரே நேரத்தில் பல கருமங்களைக் கவனிக்கவேண்டியிருந்தது. புதிதாகக் கட்டிய பாடசாலைகளுக்குப் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதுமுதல் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரசங்கம் புரிவது வரை எல்லாக் கருமங்களையும் அவரே புரியவேண்டியிருந்தது. அடிகளாரின் "செல்வக்குழந்தை" என வருணிக்கப்படுகிற மட்டக்களப்பு ஸ்ரீவிநாயக வித்தியாலயத்தைப் பற்றி ஒரு சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும். அக்குழந்தை பிறந்தவுடனேயே அதற்கு ஒரு கண்டம் ஏற்படவிருந்தது.

மேலே எடுத்துக் கூறப்பட்ட "இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம்" என்ற பிரசுரத்தில் காணப்படுகிற அடிகளாரின் இரண்டு கூற்றுக்களைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒன்று "திருகோணமலையில் இருக்கும்

ஆங்கில பாடசாலை லண்டன் மற்றிக்குலேஷன், கேம்பிரிஜ் சீனியர் முதலிய பரீட்சைகளுக்கு ஆயத்தஞ் செய்யும் உயர்தரப் பாடசாலை யாகும். மற்றக் கூற்று "மட்டக்களப்பிலே ஆங்கிலக்கல்வியை விருத்தி செய்யும் நோக்கமாக ஆங்கிலக் கலாசாலை ஒன்று ஏற்படுவதற்குரிய முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ சிவா நந்த வித்தியாலயத்துக் கட்டிடவேலை நிறைவு பெற்றிருக்கிறது. பள்ளிக் கூடத்தை நடத்துவதற்கு வேண்டிய மூலதனமும் முன்வருமா யின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தார் இவ்வித்தியாலயத்தைக் கையேற்று நடத்துவார்கள்."

சிவாநந்த வித்தியாலயக் கட்டிட வேலைகள் 1927 இல் முடிவற்ற போதிலும் தளபாட்டங்கள் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை முதலிய காரணங்களால் வித்தியாலயத்தைத் திறப்பதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. 20-04-1929 இல் சிவாநந்த வித்தியாலயம் திறக்கப்பட்டது ஸ்ரீராம கிருஷ்ண சங்கத்துக்கு (இலங்கைக்கிளைக்கு) சட்ட அந்தஸ்து பெற்றுக்கொடுக்கும் கருமங்களில் ஈடுபட்டிருந்த சுவாமி அவிநாசாநந்தர் அதனை முடித்துவிட்டு மட்டக்களப்புக்கு வந்துசேர்ந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் பதவியைத் தொடர்ந்து வகிப்பதற்கு அங்கு சென்றுவிட்டார். பாடசாலையின் முகாமைக்காரராக சுவாமி அவிநாசாநந்தர் நியமிக்கப்பட்டார்.

சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் வளர்ச்சி ஆரம்பத்தில் தடைபெற்று நின்றதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணம் இருந்தது. மட்டக்களப்பு நகரத்திலிருந்து சைவக் குழந்தைகள் அங்கு கல்வி கற்கச் செல்லவேண்டுமானால் ஆழமும் அகலமுமான மட்டக்களப்பு வாலியைத் தோணிமூலம் கடந்தே செல்லவேண்டும். தமது பிள்ளைகளை அவ்வாறு அனுப்பப் பெற்றோர்கள் தயங்கியது இயல்பே. இக்காலத்தில்தான் மட்டக்களப்பு நகரின் ஒருபகுதியாகிய கோட்டைமுனையையும் கல்லடியையும் இணைக்கும் இலங்கையிலே நீண்ட இரும்புப் பால வேலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. பாலவேலைகள் முடிவற்ற போதிலும் போக்குவரவு வாகன வசதிகள் குறைந்திருந்த காலத்தில் நகரத்திலிருந்து சிவாநந்த வித்தியாலயத்தை அடைய வேண்டுமானால் சுமார் மூன்று மைல்கள் நடந்து செல்லவேண்டும். மேலும் அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பு நகரில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளால் ஆணைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் வேறு வேறான பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன "கவர்ச்சி" மிக்க அப்பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் தமது குழந்தைகளை அங்கிருந்து பிரித்து சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் சேர்ப்பதற்கு இந்துப் பெற்றோர் தயங்கினர்.

ஊக்குப் புதியவரான சுவாமி அவிநாசாநந்தர் இந்திலையை மேற்கொள்ள அரும்பாடுபட்டார். எனினும் முன்னேற்றம் காணப்பட

வில்லை. இந்நிலையில் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தை முடிவிட்டு ஏற் கனவே முதலியார் கா. வ. மார்க்கண்டன் அவர்கள் அன்பளிப்புச் செய்ததும் நகர மத்தியில் அமைந்திருப்பதுமான விவேகாநந்த மண்டபத்தில் ஆங்கில பாடசாலைகளை நிறுவுவதே சிறந்த வழி என சுவாமி அவிநாசாநந்தருக்கு பிரமுகர்கள் சிலரால் ஆலோசனை வழங்கப்பட்டதெனத்தெரிகிறது. சிவாநந்த வித்தியாலயத்தை ஆதரித்து அங்கு தமது பிள்ளைகளை அனுப்பிக்கொண்டிருந்த கல்லடி உப்போடை, நொச்சிமுனை, நாவற்குடா, ஆரைப்பற்றை முதலிய கிராம மக்களுக்கு இந்த ஆலோசனை ஆத்திரத்தை உண்டாக்கிற்று. அவர்களில் ஒருவர் "அபிமானி" என்ற பெயரில் தம்மை மறைத்துக் கொண்டு 'இந்து சாதன'த்திற்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்பிவைத்தார். (1930) அக்கடிதம் "மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ சிவாநந்த விதாலையமும் அதன் தற்கால நிலையமும்" என்ற தலைப் பிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது;

"மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடையிலிருந்து காலஞ்சென்ற புண்ணியவான்கள் கனம். தோ. கு. சபாபதிப்பிள்ளை உடையாரவர்களும், கனம். கதிர்காமத்தம்பி உடையாரவர்களும் சொற்ப காலத்திற்கு முன்னர் கல்லடி உப்போடையில் ஓர் தமிழ் வித்தியாலயம் அமைத்து அதன் முன்னேற்றல் காரணமாக சொற்ப பணத்தையும் தந்துதவினர். அப்பணம் காலகதியில் ஒரு பெருந்தொகையாகி விட்டது. இதனிடையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்பட மேற்படி தமிழ் வித்தியாலய சொந்தக்காரர் மேற்படி மிஷனுக்குச் சொந்தமாக்கினர். தமிழ்ப்பள்ளிக் கூடத்தின் பேரிலுள்ள பணத்தை ஆங்கிலக் கல்வியிற் பிரயோசனப்படுத்தவேண்டி ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் இவ்விடத்தில் ஒரு ஆங்கில வித்தியாலயம் அமைத்தல் நன்றெனக் கூற அதற்கியைந்த சொந்தக்காரரும் ஓர் விதாலயமமைத்துதவினர். இப்பணத்தினாலும் இவ்வூரவர் பணத்தையினாலும் ஓடி ஆங்கில விதாலயம் சென்ற வருடத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடைபெற்று வருகின்றது. இவற்றை நன்னோக்காய் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் தமது நண்பர் ஸ்ரீமத் சுவாமி அபினாஷாநந்தர் அவர்களிடம் ஒப்புவித்து திரிகோண மலை சென்றனர். சென்ற வருடத்தில் அதிக பிரயாசையுடன் இவ்வூரிற் சில பிள்ளைகளைச் சேர்த்தும் யாழ்ப்பாணமிருந்து அனாதைப் பிள்ளைகளை வரவழைத்தும் ஏழாம் வருப்பு வரையில்வைத்து நடாத்தினர். இவ்வருடத்தில் அநேக பிள்ளைகளை எதிர்பார்த்திருந்தும் விணாய் விட்டதுமின்றி உள்ள பிள்ளைகளும்ல்லாது துன்புறவேண்டியிருக்கின்றது.

இத்தளர்ச்சியைக் கண்ணுற்றும் காரணத்தைச் சிறிதும் உனகியாது இவ்விடத்திலிருக்கும் சுவாமியவர்களும் மற்றும் ஊரபிமான மற்ற சிலரும் மேற்படி பாடசாலையை ஆடி மாதத்தோடு முடிவிட்டு

புளியந்தீவில்மைக்கப்பட்டிருக்கும் விவேகாநந்த விதாலயத்தில் ஆங்கிலக்கல்வியை ஆரம்பித்தல் நன்றென ஆலோசிப்பதற்கு வதந்தியறிதலுற்றோம்.

இவ்வித்தியாலயம் இவ்விதம் போவதைக் கண்ணுற்ற அபிமானிகள் பலர் பலவாறாய் அதாவது பள்ளிக்குட அதிகாரரின் கவலை யீனமோ? கல்விக் குறைவோ? அன்று மாணவரைப் ப்ராபரியாத குறைவோ? எனப் பகர்கின்றனர். கல்விக் குறைவு ஏற்பட நியாயம் இல்லை. ஏனெனில் இவ்வித்தியாலயத்தில் எம். ஏ. பட்டதாரிகளாகிய உபாத்தியாயர்களிருக்கின்றனர். விடுதிமாணவர் குறைந்ததனால் பராபரிப்பினமெனவுங் கூறலாம். இவையொரு புறமிருக்க இனிமேலாக வேண்டியவற்றை அதிகாரிகள் கவனித்து நடாத்துதல் அவசியம். அதாவது இவ்வூரில் ஆங்கிலக்கல்வி அவசியம் வேண்டியதென இவ்விதாலயத்தை நன்னோக்கத்துடன் ஸ்தாபித்த ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் இவ்விடம் வந்திருந்து தற்போதிருக்குமுபாத்தியாயர்களுடன் உழைத்தாலொழிய மேற்படி விதாலயம் ஓங்கிவளர ஏதுவில்லை.

அயலூர் அழகனைப் பார்க்கிலும் உள்ளூர் முடவன் நன்று என்பது போல ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் இவ்விடமிருந்து மேற்படி விதாலயத்தை நடப்பியாது விடுவரேல் ஆங்கில விதாலயம் ஆலயத்துக்கருகில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் மேற்கூறிய வதந்தி உண்மையாகிய யாத்திரைகாரரின் மடமாய் மாறிவிடுமென்பதற்கைய மில்லை."

அபிமானி.

"அபிமானி"யின் கடிதத்தின் தொனி இருபெருந்துந்விசையையும் கண்டிப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது. சிவாநந்த வித்தியாலயம் மூடப்பட்டுவிடலாம் என்ற ஆத்திரம் அவரை இவ்வாறு எழுதத் தூண்டியுள்ளது. அவரே கூறுவது போல சிவாநந்த வித்தியாலயத்தை மூடி விடுவது ஒரு வதந்தியாக இருந்ததேயொழிய சுவாமிகளிருவரும் அக்கருத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. என்பது நிச்சயம். சுவாமி விபுலாநந்தர் திருக்கோணமலையிலிருந்து அடிக்கடி மட்டக்களப்புக்கு வந்து சைவப் பெற்றார்களைச் சந்தித்து பிள்ளைகளைச் சைவப்பாடசாலை யாகிய சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தில் சேர்க்கும்படி தூண்டினார். ஒரு நண்பர் இதுபற்றிய தமது அனுபவத்தை என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார். "ஒருநாள் நானும் என் சகோதரனும் ஆணைப்பந்திப் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபட்டபின் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். ஆணைப்பந்திப் பாடசாலைக்குச் சென்று, கொண்டிருந்த சுவாமிஜி வழியில் எங்களைக் கண்டார். எங்களைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டு நீங்கள் ஏன் சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தில் சேர்க்

கூடாது என வினவினார். நான் சிறிதும் யோசியாமல் 'வருகின்றோம் சுவாமி' எனக் கூறினேன். 'சரி போய் வாருங்கள்' என்று கூறிவிட்டுச் சுவாமி சென்றுவிட்டார். இந்தச் சம்பவத்தை வீட்டுக்குப் போனவுடன் தாய் தந்தையரிடம் கூறினோம். தாயார் எங்களை சிவாநந்த வித்தியாலயத்திற்கு அனுப்பத் தயங்கினார். தந்தையரோ 'நீங்கள் சுவாமிக்கு வாக்குக்கொடுத்துவிட்டீர்கள். அவ்வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று சொன்னார். பின்னர் ஒருநாள் எங்களை அழைத்துச் சென்று சிவாநந்த வித்தியாலயத்து விடுதியில் சேர்த்துவிட்டார். அன்றிலிருந்து நாங்கள் சுவாமிஜியின் குழந்தைகளில் இருவரானோம். இவ்வாறு சுவாமிஜி 1930ஆம் ஆண்டு முழுவதும் தமது வித்தியாலயத்தை திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரிக்கும் சிரமதானத்தை சிவாநந்தா வித்தியாலயத்துக்கும் வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். 1931இன் ஆரம்பத்தில் அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை வகிக்க தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். 1932இன் பிற்பகுதியில் மட்டக்களப்புக்கு வந்து சிவாநந்த வித்தியாலய அதிபர் பதவியையும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலைகளின் முகாமையாளர் பதவியையும் ஏற்றுக்கொண்டார். இப்பதவிகளை அவர் 1939ஆம் ஆண்டுவரை வகித்தார். இக்காலப்பகுதி சிவாநந்த வித்தியாலயம் உட்பட ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலைகளினதும் ஈழத்தின் கிழக்கில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களினதும் பொற்காலமாகும். சிவாநந்த வித்தியாலயம் விரைவாக வளர்ந்து இலங்கையிலுள்ள சிறந்த பாடசாலைகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்பட்டது.

சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏமாற்றங்களையும் அவர் சந்தித்தார். சமீபத்தில் நான் பெற்ற அனுபவம் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அது இந்தியப்படைகள் நிலைகொண்டிருந்த காலம். மட்டக்களப்பு காந்திசேவா சங்கத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் சிலர் இளம் விதவைகளின் (வன்செயலால் விதவைகளாக்கப்பட்டவர்கள்) புனர்வாழ்வுக்காக சிறுகைத்தொழிற்பயிற்சி முகாமொன்றை ஆரம்பித்து வைப்பதற்காக மட்டக்களப்புக் கிராமம் ஒன்றிற்குச் சென்றிருந்தோம். எங்கள் வேண்டுகோள்களை ஏற்று எப்பொழுதும் எங்களுக்குப் பக்க பலமாக விளங்கும் சுவாமி ஜீவனானந்தா அவர்களுக்கு இப்பயிற்சி முகாமைத் திறந்து வைக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தோம். சுவாமிஜிக்கு வேறு அவசிய வேலை இருந்தமையால் தமது சகோதர சந்நியாசி சுவாமி ராஜேஸ்வரநந்தர அவர்களை அழைத்துச் செல்லும்படி கூறினார். நாங்களும் மகிழ்ச்சியோடு அவரை அழைத்துச் சென்றோம். இராணுவக் காவல் முகாம்களைக் கடந்து செல்லும்போது சுவாமியவர்களும் வாகனத்திலிருந்து இறங்கி எங்களோடு நீண்ட தூரம் நடந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. எங்கள் மனம் குறுகுறுத்தது. சுவாமிகளை அழைத்து வந்தது தவறோ என்று நினைக்கத் தொடங்கினோம். ஆனால்

இளைஞராகிய சுவாமி ராஜேஸ்வரநத்தர் எங்களோடு உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டே நடந்து வந்தார். குறிப்பிட்ட கிராமத்தை அடைந்தோம். கிராமத்தவர்கள் பலர் பயிற்சி முகாம் ஆரம்ப வைப்பதைக் காண வந்திருந்தனர். ஊர்ப்பெரியவர் ஒருவர் சுவாமியை வரவேற்றுப் பேசினார். அப்பேச்சின் ஆரம்பத்திலேயே அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். ‘சுவாமி விபுலநத்தர் கிராமந்தோறும் பாடசாலைகளை நிறுவிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் இந்த ஊருக்கும் வந்திருந்தார். இங்கு அவர் ஒரு பாடசாலையைத்திறக்க விரும்பினார். மக்களைக் கூட்டிப் பேசினார். எனினும் இந்த ஊர் மக்கள் அவருக்கு ஆதரவு அளிக்க முன்வரவில்லை. சுவாமி ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் சென்றார். அவரிடம் சாபந்தான் இந்தக் கிராமத்திற்கு இவ்வளவு துன்பம் ஏற்படக் காரணமாயிற்று. சுவாமி விபுலநத்தருக்குப் பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத் துறவி ஒருவர் இங்கு வருவது இதுதான் முதல் முறை. சுவாமி ராஜேஸ்வரநத்தர் அவர்கள் வருகையால் நாங்கள் சாபவிமோசனம் பெற்றோம்...” அப்பெரியவர் குறிப்பிட்ட ‘சாபம்’ என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் சுவாமி ராஜேஸ்வரநத்தர் சிறிது உணர்ச்சி வசப்பட்டார். அவர் தமது ஆசி உரையின் போது ‘‘சுவாமி விபுலநத்தர் இங்கு வந்து ஏமாற்றத்துடன் சென்றிருக்கலாம். அதனால் சிறிது மனவருத்தமும் அடைந்திருக்கலாம் ஆனால், சுவாமி சாபமிட்டார் என்பது தவறான கருத்து. அன்பே உருவானவரும் பேரறிஞருமாகிய அவர் அப்படிச் செய்திருக்கவே மாட்டார். அவ்வாறு ஒரு எண்ணம் யாராவது மனதிலிருந்தால் அதனை மறந்து விடுங்கள்.” எனக் குறிப்பிட்டார். சுமார் அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் சுவாமி ராஜேஸ்வரநத்தரின் வருகை அவர்களுக்கு சுவாமி விபுலநத்தரை ஞாபகப்படுத்தியதைக் கண்டு நாங்கள் வியந்து போனோம்.

சுவாமி விபுலநத்தர் இலங்கையில் தங்கியிருந்து பணிபுரிந்த காலம் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் சிறப்பாக மட்டக்களப்புத் தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலமாகும். அக்காலத்தில் இம்மக்கள் பரிசுத்தமான சமய சமூக தேசிய உணர்ச்சிகளினால் உயர்த்தப்பட்டார்கள். அவர்களிடம் உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் நிறைந்திருந்தது. சுதந்திர உணர்ச்சியையும் அஞ்சாமையையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அடிகளாரின் பணிகளை நேரில் கண்டு அனுபவித்த புலவர் மணி பின்வருமாறு பாடுகிறார்:

சைவமெங்கே தெய்வத் தமிழெங்கே நிறெங்கே
மெய்தேர்வே தாந்த விசாரமெங்கே - தெய்வம்போல்
வந்து கிழக்கிலங்கை மண்ணில் விபுலநத்தர்
இங்குபிற வாமலிருந்தால். 3

...கொண்டிருந்த கருத்துக்கு விளக்கம் தருவதற்காக, அங்குள்ள பத்திரிகைகளில்
 ...பொருள்படும் தகவல் பங்களிப்பது ... 27

...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...
 ...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...
 ...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...
 ...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...
 ...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...

...கருத்துக்களையும் ... கருத்துக்களையும் ...

1. Extract from page 11 of the Vedanta Hall Opening Souvenir
 22nd November 1987, Published by the Ramakrishna Sarada
 Vedanta Society of New South Wales.
 Australia

Vedanta in Australia
 Robert Grant.

— Page 11

Para 2:

“Sister Avabhamia, a Swedish lady, educated in the
 united States, came to Australia in 1908 to spread Vedanta.
 She was instructed and guided by Swami Abhedananda, a
 direct disciple of Sri Ramakrishna. Sister Avabhamia Condu-
 cted classes and gave discourses on Vedanta in different Parts
 of Australia and New Zealand. She was able to rouse Con-
 siderable interest among the educated Public”

இக் குறிப்பை எனக்கு அன்புடன் அனுப்பிவித்து உதவி
 யவர் சுவாமி ஜீவனாதந்த மஹராஜ் அவர்கள்.

2. விபுலாநந்தர்: சுவாமி. ‘இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கம்’ இப்பிர
 கரத்தைச் சிரத்தையோடு சேமித்து வைத்திருந்தவர் கல்லடி உப்
 போடையைச் சேர்ந்த அமரர் கா. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்:
 அவருடைய குமாரர் திரு. ஜி. பாஸ்கரன் அவர்கள் (மக்கள்
 வங்கி மட்டக்களப்பு) இதனை எனக்கு அன்புடன் உதவினார்.

3. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ. புலவர்மணி, குருகுலத்தின் குறிக்கோள் — 17ஆம் பாடல். மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மாணவரில்ல பொன்விழா மலர், 1976. பக்கம் 72.

* இந்த அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளைப்பற்றிய விவரங்களைச் சரியாக அறிந்து கொள்ள சிறப்பான ஆவணமாக உதவியது இலங்கை ஸ்ரீராம கிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் கல்விமலர் 1927 — 1957 என்ற பிரசுரமாகும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் வெளியிட்ட இம் மலரை அதிகார பூர்வமான ஆவணமாகக் கொள்ளலாம். இப் பிரசுரத்தை எனக்கு உதவியவர் பண்ணிசை வேந்தன் இ. குழந்தைவேல் அவர்கள்.

* 1927 ஆம் ஆண்டு 'இந்து சாதனம்' மத்தியியைப் வெளியான செய்தி:

இலங்கையிலுள்ள ராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆதரவில் தல்வவேலை நடந்துவருகிறது. இந்த மிஷனுக்கு மட்டக்களப்பு, திரிகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் மூன்றிடங்களில் கிளைகள் இருக்கின்றன. ஒன்பது பள்ளிக்கூடங்களை அவர்கள் நடத்துகிறார்கள். 1414 பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள். அவர்களில் 59 பேர் முஸ்லிம்கள், 5 பேர் பெளத்தர்கள், 6 பேர் கிறிஸ்தவர்கள், மற்றவர்கள் ஹிந்துக்கள். யாழ்ப்பாணத் தாலுள்ள மாணவர் விடுதியில் அநாதைச் சிறுவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இலவசமாக உணவும் உடையும் கல்வியும் அளிக்கின்றார்கள்.

10: திக்நற்றவர்களின் துணைவர்

சுவாமி விபுலாநந்தரின் கருணை நிறைந்த உள்ளம் சமூகத் தால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களினதும் ஏழைகளினதும் அநாதைகளினதும் நிலைகண்டு உருகியது. இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாவிருக்க அவரால் முடியவில்லை. கல்வி விருத்திக்காகவும் சமய வளர்ச்சிக்காகவும் தாம் பாடசாலைகளை நிறுவத்தொடங்கிய அதே காலத்தில் அநாதைகளின் இல்லமொன்றை நிறுவவும் அவர் முன் வந்தார். 19-04-1926 இல் 'விவேகானந்தன்' பத்திரிகை மூலம் இது சம்பந்தமாக 'விவேகானந்த வித்தியா தருமநிதி' என்ற தலைப்பில் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோளினை விடுத்தார்:

“திருவருளை முன்னிட்டு யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மாணவரில்லம் ஸ்தாபித்தல் வேண்டும். இவ் இல்லத்தில் கல்விப் பிரியமும் புத்திக் கூர்மையுமுள்ள ஏழை மாணவர்களையும் அநாதைப் பிள்ளைகளையும் ஆதரித்து அன்ன வஸ்திரம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து கல்வி வளர்ச்சிக்காக வேண்டிய செலாகியங்கனையெல்லாம் செய்து வைத்தல் வேண்டும்.

இத்தகைய மாணவரில்லங்கள் இந்தியாவில் பல பாகங்களிலும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரால் சிறப்பாக நடாத்தப் பெற்று வருகின்றன. நமது இலங்கைத் தீவிலே அன்பர்களுடைய உதவியினாலும் அரசினரளிக்கின்ற நன்கொடைப் பணத்தைக் கொண்டும் ஏழு தமிழ்ப் பாடசாலைகளும் இரண்டு ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றனவாயினும் உண்மைக் கல்வியைத் தருவற்குரியசிறந்த வாயிலாகிய குருகுல மாணவரில்லமொன்று இன்னும் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. இக்குறையை விரைவில் நிறைவேற்றுதல் வேண்டும். ஆரம்பத்தில் ரூபாய் பதினாயிரமுளதாயின் பத்துப் பிள்ளைகளை ஆதரிப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள்

செய்யலாம்; “பல துளி பெரு வெள்ளம்” என்றபடி செய்வார்களாயின் இந் நன்முயற்சி நிறைவேறும். கருணைக் கடலாகிய இறைவனுடைய பூரணாநுக்கிரகம் எம்மனைவர்களுக்கும் என்றும் உளதாகுக.”

அடிகளாரின் உதவியை நாடி நின்ற மட்டக்களப்பில்லாதா யாழ்ப்பாணத்தில் அநாதை மாணவரில்லத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என அவர் ஏன் தீர்மானித்தார்? என்பது அர்த்த புஷ்டியுள்ள ஒரு கேள்வியாக இருக்கலாம், அதனை இங்கு ஆராய வேண்டியது அவசியமில்லை.

வேண்டுகோள் வெளியானதும் இப் பணியில் அடிகளாருக்கு உதவ முன்னேற்றக் கருத்துக்களைக் கொண்ட முதலியார் செ. ராசநாயகம் சி.சி.எஸ்., திருவாளர்கள் கே. ஐயாத்துரை, கே. நவரெத்தினம், சி. மயில்வாகனம், எஸ்.ரி. சிற்றம்பலம், கே. தம்பையா, ரி. என்.சுப்பையா வி. தம்பி முதலிய அன்பர்கள் முன் வந்தார்கள். இவர்களிற் பலர் சுவர்மி அவர்களின் நண்பர்கள். வேண்டுகோள் வெளியாகி இரண்டு மாதத்துள் அதாவது 1926 ஆம் ஆண்டு ஆனிமாதத்தில் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் திரு. விஸ்வநாத உடையார் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட “வெள்ளிக்கிழமை மடம்” என்ற சுட்டிடத்தில் மாணவரில்லம் தொடங்கப் பெற்றது. அங்கு எட்டு மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள்.

குருகுலம் யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று வருட காலம் இயங்கி வந்தது. மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடையில் ஸ்ரீ சிவாநந்த வித்தியாலயம் திறக்கப்பட்டபின் 1929 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் குருகுலத்தையும் சிவாநந்த வித்தியாலயத்துடன் இணைத்துக் கொண்டார். அதனைத் தமது கண்காணிப்பில் வைத்துக் கொள்ள விரும்பினார் போலும்.

இக் குருகுலம் ஆண் குழந்தைகளுக்காக அமைக்கப்பட்டது. பெண் குழந்தைகளுக்கென ஒரு குருகுலத்தையும் அமைக்க அடிகள் விரும்பினார்கள். 1936 இல் காரைதீவு ஸ்ரீ சாரதா வித்தியாசாலையோடு இணைந்ததாக ஒரு குருகுலத்தை நிறுவினார். இதற்கான நிலத்தையும் கட்டிடத்தையும் காரைதீவைச் சேர்ந்த வள்ளல் ஆர். ராமநாத பிள்ளையவர்கள் வழங்கினார்கள். மேலும் 1951 ஆம் ஆண்டில் ஆணைப்பந்தி விவேகாநந்தா மகஸிர் பாடசாலையோடு இணைந்ததாக பெண்களுக்கான குருகுலத்தை திரு. வ. நல்லையா, டாக்டர் சபாபதி ஆகியோரின் துணையோடு அடிகளாரின் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யும் வகையில் சுவாமி நடராஜானந்தர் நிறுவினார்.

சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் கட்டிடம் ஏறக்குறைய 100 அடிச் சதுர வடிவிலமைந்த சிறிய கட்டிடம். முன் பக்க மண்டபத்தில் பாடசாலை நடைபெற்றது. மண்டபத்தை அடுத்து நடுவில் இடைப்பாதைவிட்டு இரு பக்கமும் இரு சிறிய அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வடபுறத்து அறை அதிபரின் (சுவாமி விபுலாநந்தரின்) பணி மனையாக இருந்தது. அறைகளை அடுத்து ஒரு விறாந்தை சுமார் எட்டடி அகலமானது. இந்தக் கட்டிடமே பாடசாலையாகவும் அடிகளாரின் வசிப்பிடமாகவும் மாணவரில்லமாகவும் இருந்தது என்றால் சுவாமியும் அந்தக் குழந்தைகளும் எவ்வளவு சிரமங்களை அனுபவித்திருப்பார்கள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எனினும் அச்சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தார்கள். பெற்றோரின் ஆதரவும் அன்பும் கிடைக்கப் பெறாத இக் குழந்தைகள் தாம் ஒரு மகாபுருஷரின் துணையையும் பாதுகாப்பையும் பெற்றுள்ளோம் என்பதை அறிய முடியாத வயதில் கவலையின்றி வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் பாடசாலையில் பெற்ற கல்வியிலும் பார்க்கச் சிறந்த கல்வியை மாலை நேரங்களிலும் நிலவானிலே நிலவு வீசுகின்ற இரவு வேளையிலும் அடிசளைச் சூழ்ந்து வெண் மணற்பரப்பில் அமர்ந்து பெற்றார்கள். இக்குழந்தைகளில் யாருக்காவது நோய் கண்டால் சுவாமிஜி தமது கையாலேயே மருந்து ஊட்டுவார். சொறி சிரங்கு ஏற்பட்டால் தம் கையாலேயே மருந்து தடவுவார். கொழுப்புக்குச் செல்லும் குடும்பத் தலைவன் திரும்பி வரும்போது அங்கிருந்து அப்பிள், திராட்சைப் பழங்களை வாங்கி வருவது போல் அடிகளாரும் வாங்கி வருவார். அந்த அநாதைக் குழந்தைகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து அவர் உண்ணத் தாம் மகிழ்வார்.

சிவானந்த வித்தியாலயம் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கி சிவபுரி (ஆஸ் சிரமம்) மாணவர் விடுதி, குருதேவர் ஆலயம், கமலாலயம், இரத்தினாலயம், வகுப்பறைகள் எனக் கட்டிடங்கள் தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்டன. குருகுல மாணவர்களும் முன்பிருந்ததிலும் பார்க்க வசதியோடு வாழத் தொடங்கினார்கள். குருகுலத்தில் மேலும் பல மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் வகுத்துக் கொடுத்த நேரகுதியின்படி தான் இன்னும் குருகுலம் நடைபெறுகின்றது. வைகறையில் துயிலேழுந்து தேகசுத்தி செய்து கொண்டு பிரார்த்தனை, பாடங்களைப் படித்தல், சிவானந்த வித்தியாலயத்துக்குச் சென்று கல்வி கற்றல், மாலையில் தோட்ட வேலை, படிப்பு எனச் சிறுவர்கள் ஒழுங்கு நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். தூயபுஷ்பி நிறைந்த எளிய உணவு அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றது. சுவாமி விபுலாநந்தர் யோகாப்பியாசம், “முல்வர்” முறையில் அமைந்த எளிய தேகாப்பியாசம் என்பனவற்றை அவர்களுக்குக் கற்பித்தார். ‘யோகாப்பியா

சச் செய்முறைக் காட்சியொன்றை மாகாண அதிபதி, வித்தியாதிபதி, பாடசாலை அதிபர்கள், பொது மக்கள் முன்னிலையில் மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் நடாத்திக் காட்டினார்” என குரு குலத்தின் ஆரம்ப கால மாணவரும் சுவாமியவர்களின் பிரிய சீடருமாகிய திரு. வி. சதாசிவம் (குப்புசாமி) தமது கட்டுரை ஒன்றில் கூறுகிறார்.¹

குருகுல மாணவர்களுக்கு தாம் யோகாப்பியாசம் கற்பிப்பது பற்றியும் அதன் பலன்கள் பற்றியும் சுவாமியவர்கள் தாம் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்;

“சென்ற மூன்று மாதங்களாக இலங்கை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத்துச் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் சார்பாக (மட்டக்களப்பு காத்தான்குடி போஸ்ட், கல்லடி உப்போடையில்) அமைந்துள்ள மாணவரில்லத்திலே இருபத்தைந்து அநாதைப் பிள்ளைகளுக்குச் சில யோகாசனங்களைப் பயிற்றினோம். பயிற்சி ஆரம்பிக்கும் முன் சிறுவர்களின் நிறை, உயரம், மார்பின் சுற்றளவு முதலிய விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. மூன்று மாதம் முற்றிலும் நிறைவுறு முன் அடைந்த தேர்ச்சி ஹடயோக முறையிலே எமக்குப் பூரண நம்பிக்கையை உண்டாக்கி விட்டது. மாலை ஐந்து மணியளவில் முக்கால் மணி நேரம் (சனிக் கிழமையொழிந்த நாட்களிலே) பயிற்சி நடந்து வருகிறது. சிறுவர்கள் காலையிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொரு மணி நேரம் தோட்டவேலையுஞ்செய்து வருகிறார்கள். தூயவுணவும், சுத்தக் காற்றும், நல்ல நீரும், யோகாசனமும் இச் சிறுவர்களுக்கு முகப் பொலிவையும், உடலுறுதியையும், உற்சாகத்தையும், கல்வியில் விருப்பையும் தந்துவிட்டன. பன்னிரண்டாண்டிற்கு உட்பட்டோருக்கு புஜங்காசனம், அர்த்த சலாபாசனம், தநுராசனம், பச்சிமாசனம், ஹலாசனம், யோகமுத்திரை என்னுமிவை பயிற்றப்படுகின்றன. பன்னிரண்டாண்டின் மிக் கோருக்கு இவற்றோடு கூடச் சீர்ஷாசனம், சர்வாங்காசனம், மத்ஸ்யாசனம், சலபாசனம், அர்த்தமத்ஸ்யேந்திராசனம், மயூராசனம், சவாசனம், என்னும் ஆசனங்களும் உத்தியான பந்தம், யோக முத்திரை, நௌ லிக்குரியை என்பனவும் பழக்கப்பட்டு வருகின்றன. யோகப்பயிற்சிக்கு பூரண பிரமசரியமும் தூய உணவும் இன்றியமையாத சாதனங்களாவன. பழப்புனியும் மிளகாயும் யோகப்பயிற்சி செய்வோருக்குப் பெருந்தாநீர்மைய. புளி, புகையிலை, நல்லெண்ணெய், மீன்காய் என்னுமிவற்றை அறவே நீக்கிவிடுதல் நன்று”²

சுவாமிகளுடைய மறைவுக்குப் பின்னரும் அவருடைய கருத்துக்கிணங்க அவரது சகோதர சந்நியாசிகள் குருகுலத்தைத்தொடர்ந்து பேணிக்காத்து வளர்த்து வந்தனர். சுவாமி ஜீவனாநந்தா அவர்களின் வீராநந்த

தலைமையின் கீழ் குருகுலத்துக்கென புதிய கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அரண்மனை போன்ற கட்டிடத்தில் மாணவர்கள் வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் அதே பழைய எளிமையும், ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும் அங்கு தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆண்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட கட்டிடத்தைப்போல பெண்களுக்கான இல்லமொன்றையும் சிவாநந்த வித்தியாலயத்துக்குச் சிறிது தூரத்தில் சுவாமி ஜீவனாநந்தா அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு விபுலாநந்த அடிகளார் கண்ட கனவை ஜீவனாநந்த அடிகள் நனவாக்கி உள்ளார்.

சாதியில் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டும் வழக்கம் மட்டக்களப்பில் காணப்பட்டாலும் அருவருக்கத்தக்க அதன் கோர சொருபத்தை இங்கு காண முடியவில்லை. பிற இடங்களில் சுவாமி விபுலாநந்தர் இதனைக் கண்டு மன வேதனையடைந்துள்ளார்.

விபுலாநந்த அடிகள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் காந்தியடிகள் ஜாதிக் கொடுமைக்கு எதிரான போராட்டத்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஜாதி ஒழிப்பு முக்கிய இடம் பெற்றது. விபுலாநந்த அடிகள் தமது சங்கம் விதித்த வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டு இருந்தமையால் சாதி ஒழிப்பில் தீவிரமாக ஈடுபடமுடியவில்லை. அவ்வாறிருந்தும் திருவேட்களத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் சாதிக் கொடுமைக்கு எதிராக அவர் கொண்டிருந்த தீவிர கருத்துக்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டின.

1931ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் சுவாமிஜி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை வகிக்கத்தமிழ்நாடு சென்றார். அங்கு அடிகளாரின் மாணவராயிருந்த திரு. பூ. ஆலால சுந்தரம் செட்டியார் “திண்டாமை என்ற பேயினை நம் நாட்டினின்றும் துரத்துதல் வேண்டும் என்று பலகாலும் அடிகள் கூறுவது உண்டு”³ என்கிறார்:

அடிகளாரின் இன்னொரு மாணவர் திரு. அ. மு. பரமசிவாநந்தம் கூறுவதையும் கேட்கலாம் “அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அடிகள் செம்மை வாழ்வு வாழ்ந்த போது செய்த பணிகள் பல. தாழ்ந்த மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்குத் தாமே சென்று அவர்தம் நிலைமையையும் வளரவேண்டிய வகையினையும் காட்டித் திருத்த முற்படுவார் அடிகளார். அவருடன் நானும் சில அன்பர்களும் செல்வதுண்டு. அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கென வடை, சுண்டல் முதலியன கொண்டுசென்று கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வுட்டி வருவோம். இளம் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி சட்டையிட்டு மகிழ்வோம்...”

திருவேட்களத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தசேரிக்குச் சென்று சுவாமியவர்கள் செய்து வந்த தொண்டு மேட்டுக்குடி மக்களின் பெருங் கோபத்தைக் கிளப்பிற்று. திரு. அ. மு. பரமசிவாநந்தம் தொடர்ந்து கூறுகிறார். “அண்ணாமலை நகரில் அடிகளாரின் ஆக்கப் பணியின் திறம் கண்டு உளம் குமைந்தார் பலர். அதனால் அடிகளார் பல அல்லலுக்கு உள்ளானார். சில தினங்கள் அங்குள்ள நல்ல நீர்க்கேணியில் அவர் நீர் எடுக்கத்தடையுண்டாயிற்று. ஆயினும் அடிகளார் உள்ளங் கலங்காது அது இறையருளே என்று உணர்ந்து உப்பு நீரையே எல்லா வகைக்கும் உபயோகித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். என்பதை நெருங்கி நின்ற ஒரு சிலரே அறிய முடியும்.....” 4

திருவேட்களத்திலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்களுக்கு அவர் இயற்றிய தொண்டுகள் உயர் குடிப்பிறந்தோர் எனச் சொல்லிக் கொள்பவர்களின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டிய போதிலும் அடிகளார் இதற்கெல்லாம் அஞ்சாமல் தமது பணிகளைத் தொடர்ந்தார். இதனால் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர்பதவியைத் தொடர்ந்து வகிக்க முடியாது போயிற்று. இது பற்றி பேரறிஞர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவிளங்கித் தமிழ் வளர்த்த வரலாற்றினை ஒருசிலரே அறிவர். அப்போது எழுந்த இடர்ப்பாடுகள் பல. அங்கு பேராசிரியராகத் தொண்டு செய்யப் போன யான் அறிவேன் அந்த நிலையின் கடுமையை. தீண்டாத மக்கட்கு அவர் செய்த தொண்டு அளப்பரிதாம். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் அவரது தொண்டினை இழந்தது. பின்னர் கொழும்பில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக வந்த இந்தப் பெரியார் ஏன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே இருந்திருக்கமுடியாது போயிற்று என்பதனைத் தமிழர் எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்” 5

சுவாமி விபுலாநந்தர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தொடர்ந்து பதவி வகிக்க முடியாமைக்குக் காரணம் திருவேட்களத்துச் சம்பவங்களே என்பதில் ஐயமில்லை.

சுவாமி யாருக்கு இரங்கி தொண்டினைப் புரிந்து வந்தாரோ அம் மக்கள் அவரது தொண்டினை எந்த அளவுக்கு மதித்தார்கள், இதனால் அடிகள் மீது எத்துணைப் பேரன்பு பூண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் தாம் வகித்த பதவியை விட்டு விலகும் போது அம்மக்கள் அளித்த உருக்கம் நிறைந்த பிரியாவிடை சான்று பகர்கிறது. அவர்கள் அளித்த “பிரிவுரை வாழ்த்து” மடலை அப்படியே இங்கு தருகின்றேன்:

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பகுதித் தலைவர் உயர் திரு. விபுலாநந்த அடிகளுக்குச் சிதம்பரம் தாலுக்கா திருவேட்களம் ஆதித் திராவிடர்களின் சார்பாக ஜில்லா போர்டு மெம்பர் திருமிகு. அமிர்தாம்பாள் கூறிய

பிரிவுரை வாழ்த்து

அருளுருத் தாங்கிய அடிகள்!

உயர் குடிப்பிறந்தோமென்றிறுமாப்பற்றுப் பிறரை ஏமாற்றி யுண்டு களித்து வரும் ஒரு கூட்டத்தாராலும், அவர்கள் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏழைகளாகிய எங்களிடம் வீரத்தைக் காட்டும் பிற குடிப்பிறப்பினராலும் நாங்கள் அடிக்கப்பட்டு நசுக்கப்பட்டு ஒடுக்கப் பட்டு உடலிலுள்ள இரத்தமெல்லாம் மறைமுகமாக இழுக்கப்பட்டு மனித உரிமையின்றி நாயினுங் கடையராய் வாழ்கின்றோம். இங்ஙனம் வாழும் எங்களை இவ்வேட்களத்தில் இறுகாரும் எத்துணையையோ, பெரியபதவிகளிலிருந்தவர்களும் எங்கள் உழைப்பின் பயனை உண்டு வளர்கின்றவர்களுமாகப் பலிருந்தும் அவர்களெல்லாம் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தார்களில்லை.

எந்துயர் தீர்க்க இங்கு வந்துற்றோம்!

இங்ஙனம் நாங்கள் ஒரு பற்றுக் கோடுமின்றி துன்பமடைந்த காலத்தில் வழக்கனுடைய நினைவுகோல் பெற்றாற் போன்று தாங்கள் எங்களுக்குத் தவியாகத் தோன்றிப் பண்டிதர்களும் பார்ப்பனர்களும் ஆங்கிலத்தில் துறைபோய் அறிஞர்களும் உயர்ந்த பதவிகளிலுள்ளவர்களும் நாட்டின்விடுதலைக்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகள் 'இவை' என்று வழிகாட்டியாக நின்று அறிவித்த தங்களை என்றும் மறவோம்! மேலும் தாங்கள் இங்கு வந்த இரண்டாண்டிற்குள் பல சேரிகட்கும் சென்று பள்ளிகள் ஏற்படுத்தியும் பணத்தினாலும், படிப்பினாலும், பட்டத்தினாலும், பிறப்பினாலும் செருக்குற்றுத் திரிகின்றவர்கட்கெல்லாம் "இவைகளிலொன்றுமில்லை ஏழைகட்கு வேலை செய்யுங்கள்" என்று கூறுவான் போல ஏழைகளாகிய எங்கட்கு இரங்கி "கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடுமாரிமாட்டென்னோற்றுங் கொல்லோ உலகு" என்ற எங்கள் வள்ளுவர் வாய்மையைப் போன்று மாரிபோல் வரையாது வழங்கிய தங்கள் வள்ளன்மைக்கு யாங்கள் செய்யும் கைம்மாறும் உளவாமோ?

அன்பின்களியே!

தம் நலம் பேணும் பார்ப்பனர்களால் சண்டாளர்கள் என்று அழைக்கப்படும் எங்களை அழைத்துத் தங்கள் வீட்டிலுடனிருத்தி விருந்துண்ட காட்சியும், உலகையும் எங்கள் கண்ணையும் மனத்தை

யும் விட்டு அகலுமோ, இங்ஙனம் காட்சியையும் உவகையையும் ஒருங்கின்ற உத்தமராகிய உம்மைப்பிரிய எங்கள்மனம் எங்ஙனம் ஒருப்படும்!

ஏழை உட்கிரங்கும் எந்தாம்!

எங்கள் முன்னேற்றத்திற்கென தங்களால் தொடங்கப்பட்ட இரவுப் பள்ளி, என்றும் வளர்ந்தோங்குவதற்குரிய வழியொன்று தாங்கள் தேடுவதோடு, ஈழத்திலில் தங்களால் நடாத்தப்படும் பள்ளிகளில் எங்குல மாணவர்கள் பலரைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகின்றோம்.

பிறப்பொக்கும் எவ்வுயிர்க்கும் என்றறிந்த பெரியர்!

“பகவான் இராம் கிருஷ்ண பரமஹம்சர்” பெயரால் நடைபெறும் பள்ளிகளுள் உள்ள வைதீகப் பார்ப்பனக் கொடுங்கதிரவனால் ஆதித் தமிழர்களாகிய பயிர்கள் வளர்வதற்கு ஏதுவென்றி மழையில்லாமல் வாடிவிட்டன. அங்ஙனம் வாட்ட முற்றிருப்பது மஹானின் திருவுள்ளத்துக்கு மாறானபடியால் தண்ணளி நிறைந்து நடுநின்றொழுகும் கொண்டலாகிய தாங்கள் பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியாகிய சண்டமாருதக் காற்றிற்குக் கலையாது நின்று அருள்மழை பொழிந்து ஆதித் தமிழர்களாகிய பயிர்களைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

உலக நலனை விரும்பித் தன்னல மறுத்த உத்தம!

தாங்கள் இதுதாறும் எங்களிடம் காட்டிய அன்பையும், செய்த உதவிகளையும் எழுமையும் உள்ளுவதோடு, தாயைப் பிரியும் சேயைப் போன்று தங்களைப் பிரியும் துன்பம் நினைந்து அவ்வுகின்றோம். தமது பார்வையை ஏழையெம்பால் திருப்பி இரவுபகலாக இன்னொரு சுரந்து வந்த எமது அன்னையே போலும் “சுவாமி கேதேஸ்வரானந்தா” அவர்களை எங்கள் இறுதியிலும் மறவோம்.

இரு மொழி புலமைபு எளிமையாய் பெற்றோம்!

தாங்கள் இறைவன் இன்னொருளால் இம் மாநிலத்தில் செயற்கரும் செயல் புரிந்து சீரொடு நின்று நீடுழி வாழ்க என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகின்றோம்.

இங்ஙனம்

தங்களிடம் உழுவலன்பு பூண்ட

சிதம்பரம் தாலுகா திருவேட்களம் ஆதித்திராவிடர்களின் சார்பாக

திருமிகு அமிர்தாம்பாள்

இல்லா போர்டு மெம்பர்

26 - 4 - 33

திருவேட்களத்து மக்களுக்கு சாதியின் பெயரால் இழைக்கப் பட்டகொடுமைகள், சுவாமி விபுலாநந்தர் அச்சமின்றி அம் மக்களுக்கு செய்து வந்த தொண்டு, அவர்கள் அடிகளார் மீது பூண்டிருந்த பேரன்பு, அவர்களது நன்றி மறவாக்குணம் என்பனவற்றை மட்டுமல்ல அம் மக்கள் மனதில் தோன்றியிருந்த வெறுப்பு ஆத்திரம் போன்றவற்றையும் இச் சிறிய மடல் விளக்கிக் காட்டுகிறது:

பெரும்பாலும் தன்னத் தனியாகவே சுவாமி இத் தொண்டில் இறங்கினார். தாம் அங்கு செல்ல முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் அண்ணாமலையில் தமக்கு உதவியாளராக இருந்த சகோதர சந்நியாசி சுவாமி கேதாரேஸ்வரானந்தாவை திருவேட்களத்துக்கு அனுப்பியிருக்கலாம் எனத் தெரிய வருகிறது. பிரியாவிடை மடலில் அம்மக்களால் “கேதேஸ்வரானந்தா” என்று குறிப்பிடப்பட்டவர் இவரே. சுவாமி 1933 இல் மட்டக்களப்புக்கு மீண்டதும் சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்குள் சுவாமி கேதாரேஸ்வரானந்தாவும் மட்டக்களப்புக்கு வந்து சுவாமியோடு இணைந்து சங்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டார்:

சுவாமிஜி தமது துணைவர்களோடு இணைந்தும் அல்லது சுவாமி கேதாரேஸ்வரானந்தாவோடு இணைந்தும் பல சமயங்களில் தனித்தும் சேரிக்குச் சென்று தொண்டு புரிவார். இரவுப் பள்ளியில் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டு இருளில் தன்னத்தனியாக விடுதிக்குத் திரும்புவார். இது பற்றிய குறிப்பு ஒன்றைக் குன்றக்குடி அடிகளார் தந்துள்ளார். குறிப்பின் தலைப்பு “என்குரு சுவாமி விபுலாநந்தர்” என்பது “அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் புரொபசராய் இருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போவேன். அப்போது நான் சின்னப் பையன். அவருக்கு நிறையப் பணிவிடைகள் எல்லாம் செய்வேன். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் அவர் சேரிக்குப் போவார். கொஞ்சம் பொட்டுக் கடலையும் சர்க்கரையும் மடித்து எடுத்துக் கொள்வோம்: அங்கே போய் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவார். பிறகு அந்தப் பொட்டுக் கடலை சர்க்கரையை விநியோகம் செய்வார். பிறகு வீட்டுக்கு நடந்து வருவோம். அப்போது அவருக்குப் பாதை தெரிவதற்காக நான் அரிக்கேன் லைட்டை எடுத்துக்கொண்டு வருவேன். சுவாமி விபுலாநந்தர் எங்கு போனாலும் அவருடன் நானும் போவேன்...” 6

திண்டிவாரி என ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள இம்மக்கள் தமது இலட்சியத்தை நோக்கி நடந்து செல்லவேண்டிய பாதை இன்னும் நீண்டதாக உள்ளதெனினும் அவர்கள் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுவிட்டார்கள் என்பதைச் சுவாமியவர்கள் அன்றே கண்டார்கள். அநுதாபத்துக்குரிய இம் மக்களைப்பற்றிய எண்ணம் அடிகளின் மனத்தை விட்டு நீங்கவில்லை. மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்து ஏழு வருடங்கள் சென்ற பின் சுவாமி 1940 இல் “பிரபுத்த பாரத” என்னும் மாத இதழின் ஆசிரியராக இருந்தபோது தமது எண்ணங்களை மீண்டும்

ஒருமுறை மக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். புதிய சுதந்திரம் (New Freedom) என்ற தலைப்பில் மணிமணியான கருத்துக்களின் தொகுப்பில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்;

“ஒரு நாள் பிற்பகல், மாலை நெருங்கி வரும் சமயம், அண்ணாமலை நகருக்கு சமீபத்தில் உள்ள சேரியைச் சேர்ந்த பறையர் குலச் சிறுவர்கள் தங்கள் எருமைகளைப் பட்டியை நோக்கித் தெருவின் ஊடாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்தியுள்ள வைதிகப் பிராமணர் சிலர் தமது அந்திக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக கோயில் குளத்தை நோக்கி அத் தெருவில் நடந்து சென்றார்கள். இதை எழுதுபவரும் அவரது சகோதர சந்நியாசியும் தமிழ்ப் பேராசிரியர் விடுதியின் உயர்ந்த திண்ணையில் நின்று யதேச்சையாக தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பிராமண விதவை கோயிற் குளத்துக்குச் சென்று அந்திக் கடமைகளை முடித்துவிட்டு அத் தெருஊடாக வீட்டின் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தாள். பறையர் குலப் பெண்ணொருத்தி கூடையொன்றைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்தாள் அப் பிராமணப் பெண்ணை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இருவருக்குமிடையில் பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று. இந்தச் சம்பவமும் அப்பெண்களுக்கிடையில் நடந்த சம்பாஷணையும் எங்கள் மனதில் ஆழப்பதிந்து விட்டன. எங்கள் கண்களுக்கு பிராமண விதவை பழைய ஆசாரத்தின் பிரதி நிதியாகவும், பறையர் குலப் பெண் புதிய சுதந்திரத்தின் பிரதிநிதியாகவும் தோன்றினர். அவ் விதவை கூறுகிறாள். “நீ பாதையை விட்டு விலகி அப்பாற் செல்.” இவ் வார்த்தையைக் கேட்ட அப்பறையர் குலப்பெண் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உயர்ந்த குலப் பெண்களுக்கு கொடுக்கும் பெருந்தன்மையுடனும் பொறுமையுடனும் முகத்தை நிமிர்த்தி தான் சொன்ன வார்த்தையின் தாக்கத்தையும் கொடுமையையும் அறியாது தன் முன்னே நிற்கும் அப் பிராமணப் பெண்ணைப் பார்த்து “நீ என்னை விலகிச் செல்லும்படி சொல்கிறாய் அப்படித்தானே. எனது கணவன் உனது பிள்ளைகளின் வயலை உழுகிறார். நானும் எனது சகோதரிகளும் அந்த வயலில் நர்ற்று நடுகின்றோம். பயிரைப் பாதுகாத்து வளர்க்கின்றோம். அருவி வெட்டிக் கதிரடிக்கின்றோம். நெல் மூடைகளை எனது கணவர் உங்கள் வீட்டு வாசலில் கொணர்ந்து போடுகிறார். நீங்கள் உண்பது எங்கள் உணவைத்தான். என் கணவரும் விலகிச் சென்று விடுவாரானால் நீயும் உனது பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்க வேண்டியது தான், அது தெரியுமா உனக்கு!”

இந்த ருசிகரமான சம்பாஷணைமூலம் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் எல்லோருக்குமுள்ள பங்கு, உழைப்பின் மேன்மை, ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் உரிமை என்பனவெல்லாம் இதயத்தைத் தொடும், கல்வியறிவற்ற ஏழை விவசாயப் பெண்ணின் வார்த்தைகள்

மூலம் விளக்கம் பெறுகின்றன. எத்துணை பெரிய சக்தி இவனைத் தூண்டுகிறது. உண்மையில் பாரதமாதாவே பேசுகிறாள். பாரத அன்னை தனது பணிவுள்ள மகளின் வாய் மூலம் பேசுகிறாள். இந்தியர்களின் உப்பைத் தின்று விட்டு அவர்களைப் பார்த்து ஒதுங்கி நில் என்று சொல்பவர்களை நோக்கி விழிப்புற்ற இந்தியா இதே வார்த்தைகளைப் பேசுகிறது. 17

மூலக்கம் 11

1. வி. சதாகிவம் B. A, M. Litt; Dip. Ed., C E S முன்னை நாள் உதவி ஆணையாளர், பரீட்சை, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், குருகுலம் - ஒரு சித்திரத்தேர். மட்டக்களப்பு கல்லடி. உப்போடை; ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரில்ல பொன் விழா மலர், பக்கம் 73.
2. விபுலாநந்தர் சுவாமி; பயனுள்ள கல்வி - வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகை - 1934 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாத இதழ் - பக்கம் 201 - 202.
3. ஆலாலசுந்தரச் செட்டியார் பூ. தமிழ்ப் பேராசிரியர் விபுலாநந்தர். ஈழமணி - மலர் 1 இதழ் 2 (தை, மார்சி 1948) பக்கம் 20.
4. பரமசிவானந்தம் மு. விபுலாநந்த அடிகளார்., அடிகளார் படிவ மலர் (1969) பக்கம் 20.
5. மீனாட்சி சுந்தரனார் தெ. பொ., தென்முனைக் கதிரொளியின் மறைவு, ஈழமணி - மலர் 1 இதழ் 2 (தை, மார்சி 1948) பக்கம் 11.
6. குமுதம் வார இதழ். சென்னை 16 - 01 - 92 - பக்கம் 59.
7. பிரபுத்த பாரதம் (ஆங்கிலம்) ஜூலை 1940 இதழ் - பக்கம் 295.

11 கல்வியும் கருத்தும்

கல்வியூட்டுவதற்கு தாய்மொழியே சிறந்த கருவி என்பதும் ஒரு சமூகத்தில் பெருவாரியான மக்கள் அறிவு பெற வேண்டுமானால் தாய் மொழி மூலம் கல்வி புகட்டுவதே இயல்பானதும் இன்றியமையாததுமான வழி என்பதும் உணரப்பட்ட போதிலும் இதைப் பின்பற்றுவதில் சில தடைகள் காணப்பட்டன. ஆங்கிலம் மூலம் கற்று உத்தியோகங்களைப் பெற்று பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் மதிப்பும் செளகரியமும் பெற்றிருந்தவர்கள் ஆங்கில மொழி மூலமே கல்வி கற்பிக்கப்பட வேண்மென்றார்கள். தமது அறிவினை ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்குப் பலியாக்கிவிடாத தேசிய எண்ணங்கொண்ட சிந்தனையாளர்களும் கல்விமான்களும் தாய் மொழி மூலக் கல்வியையே வற்புறுத்தினார்கள்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது கல்விப்பணிகளை ஆரம்பிக்காமல் வந்தபோது இத்தகைய விவாதங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இங்கு வந்ததும் தாம் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட கொழும்பு “விவேகாநந்தன்” பத்திரிகையில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“கல்வி முறையைத் திருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தானது சட்டமமைக்கும் மந்திராலோசனைச் சபையிலும் தேசபக்தர் குழுமிய பிரசங்க மேடைகளிலும் வித்தியா மண்டபங்களிலும் வேறிடங்களிலும் ஆராயப்பட்டு வருகின்றது. அங்ஙனம் ஆராயும் ஆராய்ச்சிதான் பல வகைய. சிறுவர்களுக்கு அறிவு நூல் பயிற்றுவது அவர்தன் தாய் மொழியிலா? அன்றேல் பிற மொழியிலா? என்பது ஒரு ஆராய்ச்சி. ஐரோப்பியப் பாதிரிமார் நடத்தி வரும் கலாசாலைகளிற் சைவப் பாலியர் படித்தல் முறையாகுமா? முறையாகாதா? என்பது மற்றோர் ஆராய்ச்சி. சைவப்பாலியர் சைவ வித்தியாசாலையை அடைந்து சிவநெறி நிற்கும் நல்லாசிரியரிடத்துத் தாய் மொழியிலே அறிவு நூலைக்

கற்கவேண்டுமென்பது அறிஞரனைவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிபாதவின் மேற் போந்த ஆராய்ச்சிகள் வெற்றாராய்ச்சிகள் என்பது ஒரு தலை” 1

இதற்கு முன் 1922இல் மயிலாப்பூர் மடத்தில் இருந்தபோது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் ‘செந்தமிழ்’ என்ற ஏட்டில் “மேற்றிசைச் செல்வம்” என்ற தொடரின் ஆரம்பத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“உயர்தரக் கல்விக் கழகங்களில் கல்வியூட்டும் முறையைப் பார்த்தால் தினையளவு மருந்தைப் பெறுவதற்கு மலை முழுவதையுஞ் சுமக்கும் தோற்றமாயிருக்கிறது. யோக்கியதா பட்டம் பெறுவதற்கு முயலுகின்ற மாணவன் தான் தெரிந்துகொண்ட பொருட்டுறையில் நிறைந்த புலமையுடையவனாயிருப்பினும் ஆங்கில மொழியில் சொல்வன்மை இல்லாதவனாயிருப்பின் தகாதவனெனத்தள்ளப்படுகின்றான். ஆங்கிலமோ இலக்கண வரம்பில்லாத முரட்டுமொழி, பத்தாண்டு பயிலினும் கருதிய பொருளைத் தெளிவுற உரைக்குஞ் சொல்வன்மையைப் பெறுவது மிக அரிதாகும். தாய்மொழியில் உரைத்தால் இனிமையாகத்தக்க பொருட்டுறைகள் வேற்று மொழியில் உரைக்கப்படின வெறுப்பைத் தருவனவாகும். இதனால் மாணாக்கன் கற்கும் கல்வியில் ஊக்கம் செல்லாதவனாக வருந்துகிறான். இன்னோரன்ன பல காரணங்களால் உயர்ந்த கல்வியறிவும் தாய் மொழியில் ஊட்டப்பட வேண்டுமென்பது மறுக்கொணா உண்மையாகின்றது” 2

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின்பின்னரைப் பகுதியில் தோன்றி இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பொலிவு பெற்று விளங்கிய இந்திய தேசிய எழுச்சியின் குரலாக விளங்கியவர் காந்தியடிகள். கல்வி பயிற்றும் மொழிபற்றிய நோக்கில் விபுலாநந்த அடிகளும் காந்தியடிகளும் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருப்பதில் வியப்பில்லை. காந்தியடிகளின் கருத்தை நோக்குவோம்:

“மேலை நாட்டுப் பண்பாடு நல்லதா கெட்டதா என்பதனைப் பற்றி இங்கே நாம் ஆராயவில்லை. எந்த மொழியில் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பதே கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். இப்போது நமக்குக் கல்வியென்று சொல்லக் கூடியதெல்லாம் உயர்தர படிப்புத் தான். அதை ஆங்கில மொழி மூலமே நமக்குப் போதித்து வருகிறார்கள். இதுதான் இப்போதுள்ள குறை. ஒரு நாட்டு மக்கள் அந்த நாட்டுக்குரிய உயர்ந்த பண்புகளுடன் விளங்க வேண்டுமானால் அந்த நாட்டு இளைஞர்களுக்கு உயர்தரக் கல்வி மட்டுமன்றி எல்லாக் கல்வியும் தாய் மொழி மூலமே கற்பிக்க வேண்டுமென்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை” 3

காந்தியடிகள் காசி இந்து சர்வகலாசாலைத் திறப்பு விழாவின் போது பின்வருமாறு கூறினார். “சென்ற ஐம்பது வருச காலமாகத்

தாய் மொழி மூலமாகவே நாம் கல்வி பயின்றதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப் பயின்றிருந்தால் இன்று என்ன ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கின்றீர்கள்? இன்று நாம் சுதந்திர இந்தியாவில் வாழ்ந்து வருவோம், நம்மிடையே படித்தவர்களாயுள்ளவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டில் அந்நியர்களைப் போல வாழாமல், நாட்டு மக்களின் இதயத்தில் பதியும்படி பேசி உறவாகும் தன்மை பெற்றிருப்பார்கள். பரம ஏழைகளிடையே இருந்து அவர்கள் தொண்டு புரிந்து வருவார்கள். இந்த ஐம்பது வருசகாலத்தில் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் அனுபவமும் அறிவும் தேசத்துக்குப் பயன்படக்கூடிய ஒரு செல்வமாக இருந்திருக்கும்.” 4

உயர் கல்வியையும் தமிழ் மாணாக்கர்களுக்கு தமிழிலேதான் கற்பிக்கவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி உண்டானபோது, அறிவியல் கலைக்குரிய தமிழ்ச் சொற்கள் இல்லையே, எவ்வாறு விஞ்ஞானத்தைத் தமிழில் கற்பிக்கமுடியும்? என்ற கேள்வி எழுந்தது. அப்படியானால் தமிழில் புதிதாகச் சொற்களை ஆக்கிக்கொள்வது அவசியம் என அறிஞர்கள் உணர்ந்தார்கள். தமிழில் கலைச்சொல்லாக்க முயற்சிக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. இத்துறையில் முதல்வர் என்று கூறக்கூடியவர் மனோன்மனைய ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை (04.04.1855-25.04.1897) எனத் தெரிகிறது. “ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை” என்ற கட்டுரையில் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்: “அறிவு வளர்ச்சியின் பொருட்டுத் திருவிதழங்கூர் அரசாங்கத்தினரைப் பொதுப் பிரசங்க ஸ்தாபனம் ஒன்று நிறுவப் பண்ணி, அதில் தாம் அடிக்கடி சாஸ்திரப் பொருள்பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தி வந்தார். தத்துவ சாஸ்திரத்தில் விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பாகுபாடு (Classification of Science) என்ற பொருள் பற்றி அரிப் நூலொன்று “நூற்றொகை விளக்கம்” என்ற பெயருடன் வெளி வருவதற்கு இந்தப் பொதுப் பிரசங்கங்களே காரணமாயிருந்தன.”

நூற்றொகை விளக்கத்திலுள்ள முக்கியமான ஒரு பகுதியைக் குறித்து இங்கே குறிப்பிட வேண்டியது அவசியம். “கலைச் சொல்லாக்கம்” என்ற தொடர் இப்பொழுது எங்கும் முழங்குகிறது. மாநாடுகள் கூட்டப்படுகின்றன..... நூற்றொகை விளக்கத்திலே, ஆங்கிலத்திலுள்ள பல விஞ்ஞானச் சொற்களுக்கு மொழி பெயர்ப்புச் சொற்களை இப்பேராசிரியர் தந்திருக்கின்றனர். வட சொற்களை விலக்கும் முயற்சியே இதில் கிடையாது. அறிவுப் பெருக்கம் ஒன்றே குறிக்க கொள்ளப்பட்டது. இதற்கு இடையூறு விளைப்பனவெல்லாம் தற் கொலையாகும் என்பது நன்கு கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.” 5

“நூற்றொகை விளக்கம்” என்ற நூலைப்பற்றி சுவாமி விபுலாநந்தர் விதந்து கூறுகிறார்: “கலைத்துறைகள் இவையென வகுத்துக் காட்டுவதும் கலை வல்லுநராகிய பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை

இயற்றியதுமாகிய “நூற்றொகை விளக்கம்” என்னும் நூல் குத்தி ராமும் உரையுமாக அமைந்து சிறந்த முடிபுகள் பலவற்றைத் தெளிவு பெற எடுத்துக் காட்டுகிறது. புத்தம் புதிய கலைகளை இயற்றும் முயற்சியிலீடுபடுவோருக்கு இந்நூல் இன்றியமையாத கருவியாகும்.”⁵

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரி (ராஜாஜி) அவர்கள் 1916 இல் தமது சகாக்கள் சிலரோடு சேர்ந்து “விஞ்ஞானப் பதங்கள் சங்கம்” ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார். இச்சங்கம் இதற்காக ஒரு சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டது. “நாட்டின் மொழிகளில் புத்தகங்கள் பிரசுரிக்க விரும்புகிறவர்கள் எதிர்நோக்கும் மிகப் பெரிய சிரமம் விஞ்ஞானத் கருத்துக்களைக் கூற சரியான கலைச்சொற்கள் இல்லாதது தான்” என்று அந்தச் சஞ்சிகையின் முதல் இதழில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அச் சஞ்சிகையில் நான்கு இதழ்கள் மட்டுமே பிரசுரிக்கப்பட்டன. தாவரவியல், ரசாயனம், பெளதிகம், உடற் கூற்று சாஸ்திரம், வானசாத்திரம், கணிதம் ஆகிய பிரிவுகளில் ஆங்கில மொழியில் காணப்படும் சொற்களுக்கு சமமான தமிழ்ப் பதங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. பல பதங்களுக்கு சமஸ்கிருதமே மூலமாக இருந்தது.

ஒராண்டுக்குப் பிறகு அச்சங்கம் சென்னையில் இயங்கத் தொடங்கிய தமிழர் கல்விச் சங்கத்துடன் இணைந்து விட்டது. இச்சங்கத்தினர் “தமிழர் நண்பன்” என்ற சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டனர். இச்சங்கத்தின் பணிகளில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. இது பற்றி பெ. நா. அப்புசாமி ஐயர் குறிப்பிடுவது: “அந்தக் காலத்தில் சென்னையில் ‘தமிழர் கல்விச் சங்கம்’ என்னும் ஸ்தாபனத்தை ஸ்ரீமான்சுரேந்திர பதி சேர். டி. சதாசிவய்யர் அவர்களும் அ. ரங்கசாமி ஐயங்கார், ச. பவானந்தம்பிள்ளை, பேராசிரியர் கே.பி. ராமநாதய்யர், டி. ஆர் வேங்கடராம சாஸ்திரியார், டி. வி. கோபாலசாமி முதலியார், பேராசிரியர், டி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர், என்சிறிய தகப்பனாராகிய அ. மாதவையர் முதலியோர் நடத்தி வந்தார்கள். அவர்கள் செய்து வந்த வேலையில் எனக்கும் சிறிது பங்களித்தார்.”

விஞ்ஞான விசயங்களை எளிய தமிழ் மக்களிடையே பரவச் செய்ய வேண்டுமென்பதே அச்சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கம். அதன் பொருட்டுப் பல அறிஞர்களைக்கொண்டு அச்சங்கமானது பிரசங்கங்களை நிகழ்த்தி வந்தது. விஞ்ஞானத் துறையிலே தேர்ந்தவரையும் ஆங்கில நாட்டுப் பரீட்சையில் தேறியவராகவும் தமிழில் மிக்க பாண்டித்தியம் உடையவரையும் இருந்த பண்டித மயில்வாகனரை எங்கள் சங்கம் அடிக்கடி பயன்படுத்தி வந்தது. அவர்களும் விஞ்ஞான விசயங்களைக் குறித்து சில பிரசங்கம் செய்தார்கள். விஞ்ஞான விசயங்களில் மக்களுக்கு அதிகம் கருத்துச் செல்லாதிருந்த அந்த நாளில்

அவர்களுடைய மலர்ந்த முகமும் பேச்சு வன்மையும் கேட்போர் மனதைக் கவர்ந்தன. அவர்கள் பிரசங்கத்தைப் பலரும் விரும்பிக் கேட்டார்கள்...

தொடக்கத்தில் அடிகளார் விஞ்ஞான விசயங்களைக் குறித்தும் விஞ்ஞானச் சொற்களைக் குறித்தும் பல பத்திரிகைகளில் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு வந்தார்கள். தமிழில் கலைச் சொற்களை வெளியிடும் முயற்சியில் இவர்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். 7

கவாமி அவர்கள் கல்லூரிகளில் மொழி, இலக்கியம் (தமிழ், ஆங்கிலம், லத்தின்) கற்பிக்கும் ஆசிரியராகவும், விஞ்ஞானத்தை ஆங்கில மொழி மூலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியராகவும் இருந்தவர். ஆங்கில மொழி மூலம் அறிவு நூல் கற்கப் புகுந்த மாணாக்கர்களின் இடர்ப்பாடுகளை நன்குணர்ந்தவர். ஆகவே தாம் ஆசிரியராகவும் பாடசாலை அதிபராகவும் கடமை புரிந்த காலத்தில் விஞ்ஞான பாடங்களைத் தமிழ் மாணாக்கர்களுக்கு அவர்களது தாய் மொழி மூலம் கற்பிப்பது பற்றி சிந்தித்து வந்துள்ளார் எனத் தெரிகிறது. துறவு பூணும் நோக்குடன் அவர் ஆசிரியத் தொழிலைத் துறந்து சென்னையை அடைந்தவுடனேயே தாமே தமிழில் ஒரு விஞ்ஞான நூலை எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார். இதற்காக தமிழில் கலைச்சொற்களையும் அமைத்துக் கொண்டார். "விஞ்ஞான தீபம்" நூன்முகத் திலேயே பல ஆங்கிலக் கலைச் சொற்களுக்கு நிகரான பல தமிழ்ப் பதங்களைத் தந்துள்ளார். தேவைப்படும் போது தமிழில் நீண்ட காலமாக வழங்கப்பட்டு நிலைத்து விட்ட வடமொழிப் பதங்களை தயக்கமின்றி உபயோகித்தார். 'விஞ்ஞான தீபம்' என்ற தொடரில் காணப்படும் இரு பதங்களுமே வடசொற்கள். "உணவுச் சுடர்" என்பதனிலும் பார்க்க 'விஞ்ஞான தீபம்' என்பதே பொருத்தம் உடையது." எனக் கூறுகிறார்.

நீண்ட காலம் சிந்தித்தபின் தமிழ்க் கலைச் சொற்களைப் படைத்துக் கொள்வதற்கு பின்வரும் நான்கு வழிகளைக் கையாள்வாம் என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்துள்ளார் எனத் தெரிகிறது. அவை:

1. தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தல் (இவை தமிழ் இலக்கியங்களிலும், சமய இலக்கியங்களிலும், சித்த வைத்திய சோதிட நூல்களிலும் மறைந்து கிடக்கின்றன என்பது அவர் கருத்தாகும்)
2. தமிழ்ச் சொற்கள் இல்லாதவிடத்துப் பொருத்தமான வடசொற்களைத் கையாளுதல்.

3. தமிழ்ச் சொல், வட சொல் என்பன கிடைக்காவிடின புதிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளுதல்.

4. தேவையெனில் யவனபு மொழி (Greek), ரோமபுர மொழி (Latin), ஆங்கில மொழியிவற்றிலிருந்து தக்க சொற்களை எடுத்தாளல் என்பன.

“இவ்விசயத்தைப்பற்றி மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல் என்னுந் தலைப் பெயர்க் கீழ் விரிவாக ஒரு வியாச மெழுதுவாம்” என விஞ்ஞான தீபம் நூன் முகத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் இத்தலைப்பில் அல்லாமல் ‘மொழி பெயர்ப்பு முறை’ என்ற தலைப் பெயரில் இக் கட்டுரை எழுதப்பட்டது. இது “யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் வளர்க்கும் பெருங்கழகத்தார் முன்னிலையில் படிக்கப்பட்டது” என்ற குறிப்புடன் ‘செந்தமிழ்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. ⁸

சாதிப்பூசல், வடமொழி வெறுப்பு, தனித்தமிழ் இயக்கம், ஆங்கில மோகம் போன்ற காரணங்களால் ‘கலைச்சொல்லாக்கம்’ என்ற மெல்லிய பூந் தென்றல் சண்டமாருதமாக உருவெடுக்கத் தொடங்கியது.

உயர் கல்வி தமிழ் மாணாக்கர்களுக்கு தமிழிலேதான் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி எழுந்த போது அறிவியற் கலைக்குரிய தமிழ் சொற்கள் இல்லையே எவ்வாறு விஞ்ஞானத்தைக் கற்பிக்க முடியும் என்றனர் சிலர், அப்படியானல் புதிதாகச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டு மென்பது சிலரது அபிப்பிராயம். புதிதாகக் கலைச் சொற்களை, வழக்கில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களையும் சேர்த்து இயற்றிக் கொள்ள முயன்ற போது தனித்தமிழ்க் காதலுடைய சிலர் ஆங்கிலச் சொற்களை ஒதுக்கிவிட்டு வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா அதனையும் ஒதுக்கி விடவேண்டியதுதான் என்றார்கள். சொற்களைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை இருக்கிற ஆங்கிலச் சொற்களைவைத்துக் கொண்டு விளக்கங்கங்களைத் தமிழ்மொழி மூலம் அளிக்கலாம் என்பது சிலரது அபிப்பிராயம். இந்த நிலையில் இதைப்பற்றி விசாரிக்க சர்வகலாசாலை ஆணைக்குழு ஒன்று சென்னையில் நியமிக்கப்பட்டது.

சுவாமி தாம் எழுதிய “சோழ மண்டலத்துத் தமிழும் ஈழ மண்டலத்துத் தமிழும்” என்ற கட்டுரையில், “...அஃதன்றியும் ஸ்ரீமான் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரை உள்ளிட்ட தமிழன்பர்கள் தமிழ் மக்களது வழக்கு மொழியாகிய உயிர்த் தமிழினது அழகினையும் ஆற்றலினையும் தீரவிசாரித்து ஆவன செய்தல் வேண்டுமென விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன்.” எனக் கூறுகிறார்.

டி. கே. சி. யின் உயிர்த் தமிழினது "அழகினையும் ஆற்றவினையும் மேற்கூறிய ஆணைக் குழுவின் முன் அவர் தெரிவித்த கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டும் முகமாக ஆணைக்குழுவுக்கும் டி. கே. சிக்குமிடையில் நடந்த ருசியான சம்பாசனையை இவ்விடத்தில் தருவது பொருத்தமாயிருக்கும். திரு. தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் எம். ஏ. அவர்கள் இதனைப் படம் பிடித்தது போல் அப்படியே எழுதிக் காட்டியுள்ளார்.

'இந்தக்கமிசனர்கள் முன்னிலையிலே எல்லாம் தமிழில் முடியும், தமிழில் சொல்ல முடியாத காரியம் ஒன்றுமே இருக்காது' என்று திடமான கொள்கையுடைய டி. கே. சி. ஆஜர் ஆனார்.....

கமிசன் அங்கத்தினரில் ஒரு வெள்ளைக்காரர்:- உங்கள் வெர்னா குலரில் சயன்ஸ் சம்பந்தமான சொற்கள் இல்லையல்லவா? அது உண்மைதானே.

டி. கே. சி.:- இந்தக் கேள்விக்கு இடமேயில்லையே.

கமிசனர்:- ஏன் இடமில்லை.

டி. கே. சி.:- தமிழில் 'சயன்ஸ்' இருந்தாலல்லவா அக்கலைக்குரிய சொற்கள் இருக்கும். கலையே இல்லாத போது சொற்கள் எங்கிருந்து வரும்.

கமிசனர்:- 'ஏது' எங்கள் வேலையையே எளிதாக்கி விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே. சயன்ஸ் இல்லை, சொற்களும் இல்லை, ஆகவே சயன்ஸை தமிழில் கற்பிக்க முடியாதென்று முடிவு கட்ட வேண்டியது தானே.

டி. கே. சி.:- ஆமாம் முடிவு கட்ட வேண்டியதுதான். நூறு நூற்றைம்பது வருசங்களாக வெள்ளைக்காரர்களாகிய நீங்கள் எங்களுக்கு கல்வி கற்பித்துக் கொடுத்தும் நாங்கள் கண்ட பல்ன் என்ன? எங்களுக்கு சயன்ஸ் கிடையாது, சயன்ஸ் தெரியாது என்பதுதானே, சரி தமிழில் சயன்ஸ் சொற்கள் இல்லையென்று சொன்னேன். நீங்களும் தலையை ஆட்டிவிட்டீர்கள் போகட்டும் - தமிழ் எப்படியாவது போகட்டும் உங்கள் வெர்னா குலரான ஆங்கிலத்தில் சயன்ஸ் சம்பந்தமான சொற்கள் உண்டோ?

கமிசனர்:- என்ன சார் இது? ஏன் இல்லை? இல்லாமலா இத்தனை நாளும் நாங்கள் சயன்ஸ் படித்திருக்கிறோம். அதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியெல்லாம் நடத்தி வருகிறோம்.

டி.கே.சி. :- ஆம் ஐயா! ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் பலமாய்த்தான் நடத்தி வருகிறீர்கள் அது வாஸ்தவம் தான். ஆனால் அந்த அறிவியற்கலைகளின் பெயர்களையே கொஞ்சம் பாருங்கள்.

கமிசனார் :- பார்த்தால்?

டி.கே.சி. :- உங்கள் அறிவியற்கலைகளை எல்லாம் என்ன அரித் மேடிக், பிசிக்ஸ், பிசியாலஜி, பையாலஜி இன்னும் என்ன என்ன “யாலஜி” களெல்லாமோ சொல்கிறீர்கள். இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலமா? இல்லையே. கிரேக்க மொழியிலும் லத்தின் மொழியிலும் இருந்து வந்த பெயர்கள் தானே, கலைகளின் பெயர்களே உங்கள் வெர்னாகுலருக்குச் சொந்தமில்லையே, கலைகள் மட்டும் எப்படிச் சொந்தமாகிவிடும். உங்கள் வெர்னாகுலரே இப்படிக் கடன் வாங்கிப் பிழைக்கும் போது எங்கள் தாய்மொழியும் இதேபோல பெயர்களைக் கடன் வாங்கினால் என்ன? பிராமிசரி நோட் எழுதிக்கொடுக்க ஸ்டாம்பும் தானும் எங்கனிடம் கிடையாதா? இல்லை திரிக்கும் லத்தினும் கடன் தரமாட்டோம் என்று சொல்லுமா? இல்லை - இந்தச் சொற்கள் உங்கள் வெர்னாகுலரில் வந்த பிறகு எப்படி வாயில் நுழையமுடியாது தவிக்கிறதோ அப்படியே எங்கள் தமிழிலேயும் தவிக்கட்டும். என்ன ஐயா குறைந்துவிடும்?

கமிசனார் :- (கொஞ்சம் திணறிப் போய் பின்னால்). நீங்கள் சொல்வதை நான் ஒப்புக் கொள்கின்றேன். என்றாலும் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை உங்கள் தாய் மொழியில் விளங்கும் படி சொல்ல முடியாது என்பதையாவது ஒத்துக் கொள்கிறீர்கள் அல்லவா?

டி.கே.சி. :- யார் ஒத்துக் கொள்கிறார்கள்? அடிப்படையான விஞ்ஞானக்கருத்து எதையுமே, அது எவ்வளவு சிக்கலான விஷயமானதாயிருந்தாலும் தமிழில் விளங்கும் படி அழகாக சொல்லி விட முடியும்.

கமிசனார் :- முடியுமா?

டி.கே.சி. :- முடியும் ஐயா முடியும். நீங்கள் யாரேனும் ஒரு கடினமான விஞ்ஞானக் கருத்தை ஆங்கிலத்தில் சொல்லுங்கள், நான் அதை தமிழர்களுக்கு எல்லாம் புரியும் படியான தமிழ் நடையில் சொல்லுகிறேன் பாருங்களேன். (எல்லோரும் மௌனம் சாதிக்கிறார்கள்)

சரி நீங்களோ ஒன்றும் சொல்லவில்லை, நானே சொல்கிறேன், ஆங்கிலமும் சொல்லி தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் காட்டுகிறேன், பையாலஜி என்ற உயிர் நூல்க்கலையில் ஒரு முக்கியமான உண்மை. அதாவது **Ontogeny is the recapitulation of Phylogeny** ஆங்கிலம். இதற்குத் தமிழ் சொல்கிறேன் கேளுங்கள், ஆண்டாஜனி என்பது பைலாஜனியைப் பிண்டமாய்க் கூறுவதாகும். என்ன விளங்குகிறதா?

கமிசனர்:- (சிரித்து விட்டு) என்ன விசித்திரமான தமிழ் ஐயா உம் முடைய தமிழ்!

டி.கே.சி:- உங்கள் இங்கிலிஸ் மட்டும் விசித்திரமாயில்லையோ? ஆண்டாஜனி பைலாஜனியெல்லாம் உங்கள் பேரனார் விட்டு வார்த்தையா என்ன? அவை உங்கள் வெர்னாகுலரான ஆங்கிலமல்லவே.

கமிசனர் :- சரிதான் ஐயா, இந்த உண்மையை எங்கள் வெர்னாகுலரில் 'The history of the individual will reveal the history of the race.' என்று சொல்ல மாட்டோமா, சொல்லி எல்லோருக்கும் விளங்கச் செய்ய மாட்டோமா?

டி.கே.சி:- ஓகோ! ரொம்ப சரி. பெரிய உண்மையை ஆங்கிலத்தில் சொல்லித்தான் விட்டார்கள். நானும் தமிழில் சொல்கிறேன் கேளுங்கள், 'ஒரு பிராணியின் பிறப்பு வளர்ப்பே இனத்தின் பிறப்பு வளர்ப்பைக் காட்டும்' என்று சொல்லலாம் அல்லவா? அப்படிச் சொன்னால் தமிழ் பேசுகிறவர்களுக்கு எல்லாம் விசயம் என்ன, என்று விளங்கத்தானே செய்யும்.

கமிசனர் :- சரிதான் எங்கள் வெர்னாகுலரில் எதை எதைச் சொல்ல முடிகிறதோ அதை யெல்லாம் தமிழிலும் சொல்ல முடியும் என்று தான் கூறுகிறீர்.

டி.கே.சி :- ஆமா! அதற்கும் சந்தேகமா? தமிழில் சயன்ஸ் சம்பந்தமான சொற்கள் இல்லைதான். அதனால் சயன்ஸையே தமிழ் மொழியில் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து விட முடியாது என்று கருதுவது எவ்வளவு தவறானது என்று இப்போதாவது தெரிகிறதா?

சாட்சியம் இவ்வாறு முடிவடைந்தது.

கலைச் சொற்களைத் தமிழில் ஆக்கிக் கொள்வதில் காணப் பட்ட மாற்றுபட்ட கருத்துக்களை நீக்கி ஒற்றுமை காண வேண்டுமென்ற நோக்குடன் 20-09-1936 இல் ஒரு மகா நாடு நடத்தப்

பெற்றது “இது வரையுஞ் செய்த வேலையை மதிப்பிட்டுத் திருத் தஞ் செய்தலும் இனி நடத்தற்குரிய இவையெனத் தீர்ப்பிட்டு முடிவு செய்தலும் இம்மாதாட்டின் நோக்கங்களாகும்.” என அம்மாதாட்டிற்குத் தலைமை வகித்த சுவாமி விபுலாநந்தர் குறிப்பிட்டார். இக்கலைச்சொல் மகர்நாடு சென்னை பச்சையப்பன் கலாசாலையில் நடை பெற்றது. இதே கலாசாலையில் இம் மகர்நாடு நடை பெறுவதற்கு சுமார் பதின் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பொது சென்னை மாகாண மந்திரிகளுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமான் சிவஞானம் பிள்ளையவர்களது தலைமையின் கீழ் ஒரு பெருங்கூட்டம் நடந்தேறியது. இது பற்றி அடிகளார் கூறுவது: “சென்னை சருவகலாசாலையிலே தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய தேச பாஷைகளுக்கு இப்பொழுது இருக்கிற நிலையிலும் பார்க்க உயர்ந்த நிலை அளிக்கப் பட வேண்டும் என்னும் தீர்மானத்தை நிறுவுவதே அப்பெருங்கூட்டத்தின் நோக்கமாயிருந்தது. இற்றைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே, மேற்குறித்த ஒவ்வொரு மாணவனும் அவற்றினுள் ஒன்றையாவது கற்க வேண்டியவனானான், இனிமேலும் முன்னிருந்த வண்ணமே கட்டாய பாடங்களாக்கினால் ஒவ்வொரு மாணவனும் ஒரு கதேச பாஷையையாவது தவறாது கற்க வேண்டியவருமென்றும், அங்ஙனங் கற்பதால் பெரும் பயன் விளையுமென்றும் சபையிற் கூடியிருந்த அறிஞர்கள் பலர் வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். சென்ற இருபது ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மொழி கட்டாய பாடமில்லா திருந்த காரணத்தினால் அதனைக் கற்போர் தொகை அருகி வீட்டதெனப் பண்டிதர்கள் பலர் துன்புற்று வருந்தினார்கள்.”¹⁰

யார் வருந்தியும் என்ன, தமிழ் நாட்டில் உயர் கல்விக்குப் பொறுப்பாயிருந்த சென்னைச் சர்வகலாசாலையினர் அசைந்து கொடுப்பதாயில்லை, இது அடிகளாரிடம் தர்ம ஆவேசத்தை உண்டாக்கிற்று. “சென்னைச் சர்வகலாசாலை கதேச பாஷைகளைப் புறக்கணித்து வருகிறதென்பது மறுக்கொணா உண்மையே, சருவ கலாசாலை ஏற்பட்டிருப்பது எதற்கோ? ஏழைச் சனங்களிடமிருந்து பெறுகிற வரிப்பணத்திலிருந்து கோடிக்கணக்கான ரூபாக்களைச் சருவகலாசாலைக்குக்கொடுத்து வருவது என்ன காரணத்திற்காகவோ? சருவகலாசாலையார் அளிக்கிற பட்டங்கள் தம்மொழி மறந்து பிற மொழியிற் பிதற்றுகிற பேதை மக்களைக் குறியீடு செய்வதற்குரிய அடிமை முத்திரையாமோ? அன்றோல், அவை அறிவு நிறை மாந்தருக்கு கல்விக் கழகத்தினர் கொடுத்துதவும் அறிவு முத்திரையாமோ? என்ற இன்னோரன்ன துறைகளை ஆராய்ந்து நோக்குவது தேசாபிமானமுடைய பெரியார் மேற் பொறுத்த கடனாகும். தனக்குரிய சிறப்பியல்பு எது? உலகிலுள்ள கல்விக் களஞ்சியத்திற்குத் தான் கொடுத்துதவக் கூடிய பெரும் பொருள் யாது? என்று இன்னோரன்ன துறைகளை ஆராய்ந்து நோக்குவது சென்னைச் சருவகலாசாலை

மேற் பொறுத்த கடனாகும். பண்டைக் காலத்திலிருந்து சேர சாழ் பாண்டிய மன்னர்களைப் போலத்தேசபாஷையையும் தேசபாஷையிற் கற்று வல்ல விற்பன்னர்களையும் ஆதரித்து வருவது அரசினர் கடனாகும். சென்னைச் சருவகலாசாலை உருப்படுவதற்கு முன் நமது நாட்டின் உயர்தரக் கல்வி இல்லாதிருக்கவில்லை, சென்னைச் சருவ கலாசாலை புறக்கணிப்பினும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சி குன்றிவிடப் போவதுமில்லை” எனச் சுடச்சுட எழுதினார். ¹¹

புதிய கலைச் சொற்கள் ஆரம்பத்தில் சில தடுமாற்றங்களை உண்டாக்கலாம். அடிகளார் தமது சொற்பொழிவில், “ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகக் கலைச் சொற்கள் நாளடைவில் செம்மைபுறுந் தன்மையின, அங்ஙனமாதலின் வடமொழி, தென்மொழி, மேற்றிசை மொழியென்னும் முந்நீர் மொழிகளும் இற்றை நாளிலே அறிவுப் பெருங்கடலிலே கலத்தலையாமெல்லாம் விருப்போடு ஏற்றுக்கொள் வோமாக. தமிழ் நாடு தனக்குரிய ஆக்கத்தைப் பெறுகிற நன்னா ளிலே அவ்வறிவுக் கடலிலிருந்து எழப்போகின்ற தமிழ் முகிலாசந புண்மையாகிய உவர்த்தன்மையினை முற்றிலும் நீக்கித் தூய தமிழ் நீரினை நாடெங்கும் பொழியக் காண்போம்” ¹² எனத் தீர்க்க தரிசனம் கூறியுள்ளார்,

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த் தல்வேண்டும், இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும், திறமான் புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும் என்கிற பாரதியின் விருப்பங் களையே சுவாமியும் கொண்டிருந்தார். அறிவு வளர்ச்சிக்கான எத் தனை மொழிகள் கற்க முடியுமோ அத்தனையும் கற்கவேண்டும் என்ற கருத்து அவரிடமிருந்தது. அவரே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமை மிக்க பண்டிதர். வடமொழியிலும் சிறப்பான அறிவு பெற் றிருந்தார். கலாசாலையில் படிக்குங்காலத்திலேயே லத்தீன் மொழி யையும் கற்றிருந்தார். வங்க மொழியையும் அறிந்திருந்தார். அரபு மொழியிலும் கூட அவருக்கு ஓரளவு அறிவிருந்தது என ஒரு அன்பர் குறிப்பிடுகிறார். ¹³ இந்த மொழிக் களஞ்சியத்தை தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவே உபயோகித்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“குருகுல முறையாகிய உண்மைக் கல்வியைத் தேசத்திற் பர வச் செய்ய வேண்டுமென்பதே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தாரது உயர்ந்த நோக்கம்.” ¹⁴ என சுவாமி விபுலாநந்தர் கூறியுள்ளார். வேதகாலம் முதல் ஆயிரக்கணக்கான வருசங்களில் இந்தியா இலங்கை போன்ற நாடுகளில் ஆத்மியக் கலைகளும் உலகியல் கலைகளும் குருகுல முறைப் படி போதிக்கப்பட்டு வந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பெரும் பகுதியில் இசை, நடனம், சிற்பம், ஆலயக்கட்டிடக்கலை என்பன குரு

குல முறைப்படி கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. "குருகுல முறையாகிய உண்மைக்கல்வி" என அடிகளார் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது. தாம் மைத்த மாணவரில்லத்தில் குருகுல முறைப்படி கல்வியளிக்க அவர் விரும்பினார். ஆனால் அவரது விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. கவியரசர் ரவீந்திர நாதருக்கு இருந்த பணம், இடம், தியாககுணம் நிறைந்த பேராசிரியர்கள் போன்ற வசதிகள் கிடைத்திருப்பின் அவர் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தை ஈழத்தின் சாந்தி நிகேதனமாக விளங்கச் செய்திருப்பார். அடிகளாரின் இல்லத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் பாடசாலையில் அரசாங்கம் வகுத்துக் கொடுத்த பாடத்திட்டத்தின் படியே பாடங்களைக் கற்க வேண்டியிருந்தது; எனினும் காலையிலும், மாலையிலும் இல்லத்தில் ஓரளவு குருகுல வாழ்க்கை முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

மாணாக்கர்கள் தமது நாட்டின் வரலாற்றை அவசியம் கற்க வேண்டும் என அடிகளார் வற்புறுத்தினார். அடுத்ததாக அந்நிய நாட்டு வரலாறுகளையும் கற்கவேண்டும் என்பது அவர்கருத்து. அவருடைய காலத்தில் நாட்டு வரலாறு சிறப்பான முறையில் தமிழில் எழுதப்படவில்லை, இது அடிகளாரின் உள்ளத்தை வருத்தியது. "பள்ளியிற் பயிலும் தமிழ்ச் சிறார் முதல் பலகலை கற்றுத் தேறிய முது தமிழ்ப் புலவர் ஈறாக அனைவரும் தமிழ்க் குலத்தாரின் உண்மை வரலாற்றினை உளங்கொண்டு உணர்வதற்கு வேண்டிய சிறியவும் பெரியவுமாகிய வரலாற்று நூல்கள் பல தமிழ் மொழியிலே எழுதப்பட வேண்டும். இதுவே நாம் செய்ய வேண்டிய தமிழ்த் தொண்டுகளுள்ளே முதலில் வைத்து எண்ணுதற்குரியது என்பது எனது உள்க்கிடக்கை"¹⁵ என அவர்வற்புறுத்துகிறார், 1922 ஆம் ஆண்டிலும் இதே கருத்தைக் கொண்டிருந்த அடிகளார் அவ்வாண்டில் மேற்றிசைச் செல்வம் என்ற நூலை எழுதத் தொடங்கினார் விஞ்ஞான தீபமும் மேற்றிசைச் செல்வமும் சமகாலத்தில் பகுதி பகுதியாகச் செந்தமிழில் வந்து கொண்டிருந்தன. மேற்றிசைச் செல்வத்தை எழுதுவதற்காக அவர் வகுத்த திட்டத்தை வாசித்துப் பார்ப்போர் அது ஒரு சிறந்த உலகவரலாற்று நூலாக அமையும் என்பதை ஒப்புக் கொள்வர். இவ்விரு நூல்களும் முற்றுப் பெறாது போனமை தமிழ் மக்களின் துரதிர்ஷ்டமே.

சுவாமி விபுலாநந்தருடைய சமயக்கல்வி பற்றிய கருத்துக்கள் தெளிவானவை ஒரு இந்துத் துறவி என்ற முறையில் அவர் அவலம் பித்த இந்துமதக்கருத்துக்களை எடுத்துக் கூற அவர் அதிகாரி ஆகிறார். "சைவப் பாலியர் சைவ வித்தியாசாலையை அடைந்து சிவநெறி நிற்கும் நல்லாசிரியரிடத்துத் தாய் மொழியிலே அறிவு நூலைக் கற்க வேண்டுமென்பது அறிஞரனைவருக்கும் ஒப்ப முடிந்த முடிவு" என்ற அவரது கருத்தை மேலே எடுத்துக் காட்டினோம். இவ்

வாக்கியத்தில் 'அறிவு நூல்' என்ற தொடர் சமய ஞானமாகிய மெஞ் ஞானத்தையும் உலகியல் ஞானமாகிய விஞ்ஞானத்தையும் ஒன்றாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் சைவம் பற்றிய பல கட்டுரைகள் வரைத் துள்ளார். ஒரு சிலர் சுவாமி சைவசித்தாந்தியா? வேதாந்தியா? அவர் சார்ந்து நின்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் வேதாந்திகளின் சங்கமா? இல்லையெனில் அது எந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்தது? என்றெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்புவர், வேண்டாத இந்த விவரவங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் முறையில், "பழமையும் புதுமையும், துவைதமும் அத்வைதமும், பௌதிக விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானக் காட்சியும், மேற்றிசையறிவும் கீழ்த்திசைச் சமயமும், மனமொடுங்கிய தியான நிலையும் மன்பதைக்குத் தொண்டு புரிதலும் சமரசப்பட வேண்டிய காலமிது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் வருகையினாலே மேற்கூறிய சமரச நிலை கைகூடியிருக்கிறது."¹⁶ என்று எழுதினார். தாயுமான வரின் "வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர்" என்ற கூற்று சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு நன்கு பொருந்தும்.

கேதாசாரியன் கர்மம் பக்தி ஞானம் என ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் வற்புறுத் துகின்றான். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தரத்திக்கேற்ற வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். இவைகளில் எது சிறந்தது எது தாழ்ந்தது என்று விவாதிப்பது அர்த்தமற்றது. சாதாரணமக்களுக்கு பக்தி மார்க்கமே சுலபமான வழியாகும். பெரும்பாலான மதங்கள் இவ்வழியையே காட்டுகின்றன, மக்களுக்கு தத்துவங்கள் பெரும்பாலும் புரிவதில்லை. அதில் சிக்கிக் கொள்ள அவர்கள் விரும்புவதில்லை, பக்தி மார்க்கத்தில் அவர்களுக்கு எல்லாவற்றிற்கும் விடை கிடைக்கிறது. இதனால்தான் சுவாமியாவர்களும் "தத்துவ வாதமானது வேற்றுமை காணும் இடங்களிற்கூட இதயத்தெழுந்த அன்பானது ஒற்றுமை காண்கிறது"¹⁷ என்கிறார்.

1. அம்பிகை பாகன் ச. டி. ஏ. தொகுப்பாசிரியர், விபுலாநந்தர் உள்ளம் — பக்கம் 10.
2. மேற்றிசைச் செல்வம் — செந்தமிழ் தொகுதி 20 (1922), பக்கம் 382.
3. காத்தி அடிகள், அந்நிய மொழியால் வந்த அவகேடு (ஆங்கிலம்) யங் இந்தியா — ஜூலை 5-1928; மொழிப்பெயர்ப்பு — வெ. ராம சாமி, அ. செ. நடராஜன் — மாணவருக்கு முதற்பதிப்பு. (2-11-1943)

4. காந்தி அடிகள் ஹிந்து சர்வகலாசாலைப் பிரசங்கம் - ஷே நூல் பக்கம் 67.
5. ராவ்சாகிப் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை பி. ஏ. பி. எல். (தமிழா ராய்ச்சித் துறைத் தலைவர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்) 'ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை', "வசந்தம்" (1937)
6. கலைச் சொல்லாக்கம், சொற்பொழிவு, செந்தமிழ்ச் செல்வி, சிலம்பு 15 பக்கம் 110.
7. அப்புசாமி பெ. நா., முப்பது வருஷங்களுக்கு முன், ஈழமணி — மலர் 1, இதழ் 2, (தை. மாசி 1948) கட்டுரை பக்கம் 18.
8. விபுலாநந்தர் சுவாமி., மொழி பெயர்ப்பு முறை — செந்தமிழ் தொகுதி 21 (1922) பக்கம் 61—68.
9. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் தொ. மு. — 'ரவிகமணி டி.கே.சி' (1945) பக்கம் 93—98.
10. விபுலாநந்தர், சுவாமி., தமிழ் மொழியின் தற்கால நிலைமையும் தமிழரின் கடமையும் — ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் (1923)
11. ஷே கட்டுரை;
12. விபுலாநந்தர் சுவாமி, இயலிசை நாடகம் — மதுரை முத்தமிழ் மகாநாட்டில் இயற்றமிழ் பகுதிக்கு தலைமைவகித்து ஆற்றிய சொற்பொழிவு (01-08-1942).
13. ஜனாப் ஆ. மு. சரிபுதின் புலவர்மணி அவர்கள் தாம் எழுதிய "சுவாமிகளின் கற்பித்தற் சிறப்பு" என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: "சில தேவநாகரி விடிகளின் ஒலிகளைப் புலப்படுத்தத் தமிழில் எழுத்துக்கள் இல்லாமையால் என்னைத் தனித்தழைத்து அவற்றிற் கிசைந்த ஒலியுள்ள அறபெழுத்துக்களை எழுதிக்காட்டி அவற்றின் ஒலிகளை எனக்குப் புலப்படுத்தினார்கள், அப்பொழுது தான் அவர்கள் அறபு மொழியும் தெரிதிருப்பது கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்." அடிகளார் படிவ மலர் (1969) பக்கம் 51.
14. விபுலாநந்தர். சுவாமி, "இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம்" — நாவலர் அச்சுக் கூடம் யாழ்ப்பாணம், பக்கம் 4 பந்தி 11.
15. விபுலாநந்தர். சுவாமி, மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைமை உரை. (01-08-1942).
16. விபுலாநந்தர் சுவாமி., தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அப்புப் பெருக்கு வட நாட்டில் பரவியவரன்முறை கட்டுரை — செந்தமிழ், தொகுதி 40 (1942/43)
17. ஷே கட்டுரை.

12: முத்தமிழும் நாலாவது தமிழும்.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதுகளில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் இயங்கிவந்த 'சுழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றம்' 30, 31-12-1944 ஆகிய இரு நாட்களில் யாழ்ப்பாணம் நகர மண்டபத்தில் தனது ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடியது. அப்பொழுது ஐந்து தமிழறிஞர்களுக்குப் பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. அவர்களில் ஒருவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். மன்றத்தின் செயலாளராக இருந்த திரு. வ. சு. இராஜையனார் இது சம்பந்தமாக அறிக்கை ஒன்றை 14-01-1945 இல் 'செந்தமிழ்' பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவ்வறிக்கையில் சுவாமி விபுலாநந்தருக்குப் பட்டம் வழங்கியமை பற்றிய பகுதி பின்வருமாறு: "மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரும் ஸ்டீ சங்க வித்தியா விஷய ஆலோசனைச் சபையின் ஒரு அங்கத் தவரும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராயிருந்த வரும், சுழநாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராய் இருப்பவரும் மதங்க குளாமணியென்னும் நாடக நூலையாக்கினவரும், இசை மரபு விளக்கும் யாழ் நூலை இன்று ஆக்கி வருபவருமான ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர்வர்களுக்கு 'முத்தமிழ்ப் புலவர்' என்ற பட்டம் செப்பு இலச்சினையோடு வழங்கப்பட்டது".¹

'முத்தமிழ்ப் புலவர்' என்று பட்டம் வழங்கப்பட்ட போதிலும் அவரை 'முத்தமிழ் வித்தகர்' என்பது பெருவழக்கு. எனினும் சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ் மொழி மூலம் கலை, விஞ்ஞானத்துறைகளின் எந்த எந்த எல்லைகளைத் தொட்டு நின்றாரோ அவற்றை எல்லாம் 'முத்தமிழ்' என்ற தொடரில் அடக்கிவிட முடியாது.

சுவாமிஜி மதுரை இயற்றமிழ் மாகாநாட்டுத் தலைமையுரையில் "நம் முன்னோர் இயல், இசை, நாடக முத்தமிழ்த் துறைகளை மாத்திரமல்ல கலைத்துறைகள் வேறு பலவற்றையும் போற்றினார் களைப்பதைப் பழைய நூல்களாலறிவித்தோம்; சிற்பத்துறையிலும்

நம் முன்னோர் நிரம்பிய புலமை படைத்திருந்தாரென்பதற்கு தென் இந்தியாவிலுள்ள அழகிய கோயில்களே சான்று பகருகின்றன. மருத்துவ நூலிலே அவர் படைத்துள்ள ஆற்றலினைச் சித்த வைத்திய முறை கண்கூடாகக் காட்டுகின்றது. மரக்கலமைக்கும் நூலும் வான நூலும் பிறவும் முற்றிலும் அழிந்து போகவில்லை. ஆதலினாலே அவை தம்மையெல்லாம் பண்டைப் பெருநிலைக்குக் கொண்டுவரு தல்கூடும்” என்று கூறுகிறார். அடிகளாரின் இக்குறிப்பிலிருந்து சிற்பம், மருத்துவம், மரக்கல நூல், வான நூல் போன்றவற்றை முத்தமிழில் அடக்கி விட்ட முடியாது எனத் தெரிகிறது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு அறிவியல் துறைசார்ந்த கட்டுரைகளும் நூல்களும் வசன நடையில் வெளிவரத் தொடங்கியதும் நாலாவது தமிழ் - அறி வியல் தமிழ் - பிறந்து விட்டது எனலாம். ஆரம்பத்தில் இத்தமிழில் தான் சுவாமிகள் அதிக கவனஞ் செலுத்தி வந்தார்கள்.

அறிவியலை தமிழ் மாணாக்கர்க்கு தமிழ் மொழி மூலம் கற்பிக்க முடியும், கற்பிக்க வேண்டும் என்பதில் சுவாமி திடமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். மேற்கில் மெத்த வளர்ந்து விட்ட அறிவியலை கட்டாயமாக ஓரளவு அவசரத்துடன் (இவ்வாறு தான் ஜப்பான் செய்தது) தமிழ் மாணாக்கர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும், எனவே மேற்கு நாட்டு மொழிகளிலுள்ள அறிவியல் நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் அவசியமானது. ஆங்கிலங்கற்றோர் இத் தொண் டில் தீவிரமாக ஈடுபடாதது கண்டு சுவாமியவர்கள் கவலை கொண்டார்கள். “இங்ஙனஞ் செய்யாதொழிந்தது ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ் மக்கள் அனைவர் மேலும் பொறுத்த குற்றமாகும்.”² என அவர் கூறுகிறார்.

இந் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சில தமிழறிஞர்கள் அறிவியல் நூல்கள் சிலவற்றை துணிவுடன் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டனர். 1909 ஆம் ஆண்டில் திரு. க. அரங்காசாரியார் “தாவர நூல்” என் னும் பெயரில் ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார். தாவரவியற் கலைச் சொற்களுக்கு நிகரான தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடிக் கொண்டிராமல் ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் கிரேக்க உரோமானிய மொழிச் சொற்க ளை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு பொருளைச் சிறந்த முறையில் தமிழில் விளக்கி எழுதி அந்நூலை வெளியிட்டார். நூலின் கட்டு மானம் கூட சிறந்த முறையில் அமைந்திருந்தது. 1910 ஆம் ஆண்டில் வி. கே. நாராயண சுவாமி ஐயர் எழுதிய “இயற்கைப் பொருட் பாடம்” இரண்டு பாகங்களாக - இரு பெரும் நூல்களாக வெளியி யிடப்பெற்றது. 1911 ஆம் ஆண்டில் சி. கஸ்தூரிரங்கையர் எழுதிய “இயற்கை அற்புதங்கள்” என்ற நூலும் அறிவியல் துறையில் நூல் வெளியிடுவதற்காக செய்யப்பட்ட ஆரம்ப முயற்சிகளில் ஒன்றாகும்.

இத்துறையின் முதன் முயற்சி செய்த ஸ்தாபனங்களில் குறிப் பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி என்பது “இந்

றைக்கு (1936) ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன் யாழ்ப்பாணத்திலே கல்விச் சாலை நிறுவி, உயர்தரக் கல்வி பயிற்றுவித்த அமெரிக்க மிஷனரிமார் செய்த முயற்சியினாலே வெளிவந்த வீசு கணிதம், நியாய சாத்திரம், வானசாத்திரம், அங்காதிபாதம், சுசுரணவாதம், உற்பாலனம், கெமிஸ்தம் முதலிய நூல்கள் ³ என்று கூறும் அடிகளார் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் 'செமினரி' யின் அரிய முயற்சிகளைப் போற்றுவார். இது பற்றி பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "சுவாமி யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையில் அமெரிக்க மிஷனரிமார் வைத்து நடத்திய செமினரியை எடுத்துக் காட்டாகப் பலமுறையும் கூறுவார். அச் செமினரியில் படித்து வேலை செய்த பெரியோர்கள் கணித நூல், வேதி நூல், வான நூல், பூத நூல், மருத்துவ நூல், உடல் நூல், முதலிய மேனாட்டு விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்டார்கள். அவ்வேலையை இடையிலே கைவிடாது யாழ்ப்பாணத்தவர் தொடர்ந்து ஆற்றியிருந்தால் தமிழ் மொழி மிக விரைவாக முன்னேறியிருக்கும்" ⁴

1922 இல் பண்டிதர் மயில்வாகனார் பி.எஸ்.சி. அவர்கள் மயிலாப்பூர் மடத்தை அடைந்ததும் இரண்டு அறிவியல் நூல்களை திட்டமிட்டு எழுதத் தொடங்கினார். ஒன்று விஞ்ஞான நூல் (விஞ்ஞான தீபம்) மற்றது உலக வரலாற்று நூல் (மேற்றிசைச் செல்வம்) விஞ்ஞான தீபம் என்ற நூலின் நூன்முகத்தின் முடிவில் "ஸயன்ஸ் இல்லாதது தமிழ் மாதாக்கு ஒரு குறையென்று பலகாற் சொல்லிக் கொள்ளுகின்ற ஆங்கில விற்பன்னரது பழிமொழி இதனோடு தீர்ந்து விடக் கருணை செய்யுமாறு சங்கப் புலவர் நாவினின்று நடம் புரியுந் தண்டமிழ்த்தாயை, இளமை வனப்பு என்றும் மாறா இன்றமிழ்த் தெய்வத்தை மனமொழி மெய்களால் வணங்கி இந் நூன் முகத்தை முடிப்பாம்" ⁵ என்று உருக்கத்தோடு குறிப்பிடுகிறார்.

மயில்வாகனார் கொழும்பில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்ற பின் மீண்டும் மட்டக்களப்பு அர்ச் மைக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராக அமர்ந்தார். அக்கல்லூரி வெளியிட்டு வரும் ஆண்டுச் சஞ்சியிகையில் 1915 ஆம் ஆண்டில் (Our Infant Department) 'எங்கன் பாலர் பகுதி' என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலக் கட்டுரை ஒன்றினை எழுதினார். அவர் எழுதி முதன் முதலில் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஆங்கிலக் கட்டுரை இதுவே.

1916 ஆம் ஆண்டில் கொழும்பில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்தில் தமது லத்தீன் மொழியறிவின் துணைகொண்டு வேர்ஜில் என்ற கவிஞர் எழுதிய எயினைட் (Aeneid) காவியத்தின் சிறு பகுதியை தமிழில் மொழி பெயர்த்து செந்தமிழில் வெளியிட்டார். ஹோமர் என்ற கிரேக்க மகாகவி இயற்றிய இலியட், ஒடிசி என்ற காவியங்களில் கூறப்படும் கதையோடு எயினைட்டின் கதையும் தொடர்புடையதாக இருப்பதால் ஆரம்பத்தில் இக்கதை

களின் சுருக்கத்தையும் வெளியிட்டார். இதற்கு அவர் கொடுத்த தலைப்பு 'ஏநேய காவியம்' என்பது. இது கட்டுரையும் பாடலும் கலந்த படைப்பு. இதுவே அடிகளாரின் பிரசுரிக்கப்பட்ட முதல் தமிழ்க் கட்டுரை எனத் தெரிகிறது.⁶

சூழ்நிலை, கடமைகள், இடம் போன்ற காரணிகளைக் கொண்டு சுவாமிகள் கட்டுரைகள் கவிதைகள் எழுதிய காலத்தை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம் எனத் தெரிகிறது.

முதலாவது காலப்பகுதி 1922 - 1924 ஆண்டுகள். இப்பகுதியிலாப்பூர் மடத்தை அடைந்தது முதல் துறவு பூண்டு வெளியேறியது வரை உள்ள காலத்தை அடக்கும். இக்காலத்தில் அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணவிஜயம் (தமிழ்) வேதாந்தகேசரி (ஆங்கிலம்) என்னும் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்தார். சமய நூல்களையும் ஏனைய நூல்களையும் கற்கவும் சிந்திக்கவும் எழுதவும் போதிய அவகாசமும், தமது படைப்புகளை வெளிக்கொணர்வதற்கு ஏற்றகாலமும் கிடைத்தது. மேற்கூறிய இரு பத்திரிகைகளிலும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க ஏடாகிய செந்தமிழிலும் இவரது பெரும்பான்மையான ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன.

1924 சித்திரா பூரணையன்று துறவு பூண்ட அடிகளாரை இலங்கை மக்கள் வரவேற்று உபசரித்து அவரது பொருளுரைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். 1925இல் சங்கப் பணிகளை நிறைவேற்ற கிழக்கிலங்கைக்கு வந்து அப்பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். 1924 - 1925இல் அவர் கட்டுரைகள் எதையும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை.

இரண்டாவது காலப்பகுதி 1926 - 1927 ஆண்டுகளை அடக்கியது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கச் சார்பில் பாடசாலைகளைக் கையேற்பதிலும் புதிதாகப் பாடசாலைகளை அமைப்பதிலும் அடிகளாரின் நேரத்தின் பெரும்பகுதி செலவாயிற்று. எனினும் தாம் ஆசிரியராக இருந்த கொழும்பு விவேகானந்தன் பத்திரிகையில் 'ஆசிரியர் உள்ளக் கிடக்கை' என்ற பகுதியில் சிறிய ஆனால் பொருள் பொதிந்த கட்டுரைகள் பல எழுதினார்.

1928ஆம் ஆண்டு முதல் மட்டக்களப்பில் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தை அமைப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். காரைதீவில் சாரதா வித்தியாலயம் அமைத்தல், திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரியில் புதிய கட்டிடம் அமைத்தல், 1929 சிவாநந்த வித்தியாலயத்திறப்புவிழா, மாணவரில்லத்தை மட்டக்களப்புக்கு மாற்றுவதல், பாடசாலைகளின் முகாமையாளர் என்ற முறையில் செய்யவேண்டிய கருமங்கள் ஆகிய பாரிய பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் 1928-1930 வரை அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவரவில்லை.

மூன்றாவது காலப்பகுதி 1931 - 1937 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்டது. 1931 ஜனவரியில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றார். இக்காலப்பகுதியில்தான் தமிழ் நாட்டில் கலைமகள், மணிக்கொடி, மஞ்சரி முதலிய பத்திரிகைகள் தோன்றின, இலங்கையில் ஈழகேசரி தோன்றிற்று. ஏற்கனவே நவசக்தி, குமரன், செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ்ச்செல்வி, இந்து சாதனம் முதலிய பத்திரிகைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இப்பத்திரிகைகள் அடிகளிடமிருந்து விஷயதானம் பெற்று அவற்றைப் பிரசுரித்தன. வேதாந்த கேசரிக்கும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயத்துக்கும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.

1937 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து சுவாமிகள் கைலாய யாத்திரைக்கு ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந்தார். யாத்திரை முடிந்து திரும்பி வந்த போது அவரது எடையில் நாற்பது இறாத்தல் குறைந்திருந்தது. ஓய்வு தேவைப்பட்டது. 1938, 1939 ஆம் ஆண்டுகளில் அவரது ஆக்கங்கள் சிலவே வெளிவந்தன.

நான்காவது காலப்பகுதி 1940 - 1947 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்டது. இது அடிகளாரின் வாழ்க்கையில் மிகச் சிறந்த பகுதி எனலாம். இது சுவாமிகளின் கருத்துக்கள் கனிந்து வளம் பெற்ற காலம். பிரபுத்த பாரதத்தின் ஆசிரியராகவும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசானாகவும் அமர்ந்திருந்த காலம்; இசையாராய்ச்சியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்த காலம்; இறுதியில் யாழ்நூல் ஆசிரியராக விளங்கிய காலம்.

ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் வெளிவந்த கட்டுரைகள் சிலவற்றையாவது குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

1922 - 1924 ஆண்டுகளில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயத்தில் பெரும்பாலும் சமயசம்பந்தமான கட்டுரைகளை எழுதினார். அருநிதியம்விலை சரசம், அறத்துப்பாலாராய்ச்சி, உறக்கமும் விழிப்பும், வருணாதேவர் சரித்திரம், விநாயகக்கடவுள், வினைப்பயன், வைதிகநெறி, தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலையும் தமிழரது கடமையும், உயிர்வாழ உழைப்பு, அழுத பிள்ளை பால்குடிக்கும், நம் நாட்டின் பெருமை, பெரியோரின் வாழ்க்கையும் அவரது திருநகரத்திரங்கனும், மாதவர் நோன்பும், மடவார்கற்பும் மன்னவர் நீதியும், மானிடனும் அவன் மனத்தின் ஆற்றலும், இளமைப் பருவத்தின் பெருவளப்பு முதலிய கட்டுரைகள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயத்தில் வெளிவந்தன.

இதே காலப்பகுதியில் வேதாந்த கேசரியில் Plato and Indian Philosophy, The Principal of Relativity, Boundless Yet Finite,

Concerning the Universe of Space, His Grand - Sir's bond, Buddhism and Tamil Literature முதலிய கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

செந்தமிழில் விஞ்ஞானதீபம், மேற்றிசைச் செல்வம் என்ற தொடர்களும், மொழி பெயர்ப்புமுறை, பொருணூற் சிறப்பு என்ற கட்டுரைகளும் வந்தன.

ஏனைய பத்திரிகைகளில் சர்வம் சக்திமயம் (குமரன்), தில்லைத் திருநடனம் (குமரன்) திருமுருகன் இளமை வனப்பு (குமரன்), பத்தினிப் பெண்டிர் வணக்கம் (சரஸ்வதி), போகபூமி(குமரன்), மங்கல நன்மொழி(ஆசிரியர் போதினி), சந்தானகரணி (குமரன்), பாவலர் விருந்து (பஞ்சாமிர்தம்) முதலிய கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

1926 - 1927ஆம் ஆண்டுகளில் 'விவேகானந்தன்' பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த பதினான்கு கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'விபுலா நந்தர் உள்ளம்' என்ற பெயரில் 1976ஆம் ஆண்டில் திரு. ச. அம்பிகை பாகன், B. A. அவர்கள் வெளியிட்டார். அத்தொகுப்பில் காணப் பெறாத தேவரும் மானிடரும், பூவுலகின் தற்கால நிலை, மகேந்திர புரி, வெருகலம்பதி ஆகிய கட்டுரைகளும் விவேகானந்தனில் வந்தவை எனத் தெரிகிறது.

1931 - 1937 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் முன்னிரு வருடங்கள் வரை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பணியில் கழிந்தது. இடையிடையே பத்திரிகைகளுக்கும் விஷயநானும் செய்தார். நம்பிக்கையும் செயலும் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் 1931), திருக்குறள்மாட்சி (செந்தமிழ்ச்செல்வி 1932), நம்பிக்கை நம்மை ஈடேற்றும் (ஈழகேசரி 1932), பயனற்றகல்வி (குமரன் 1933), எந்திரனியல் (வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகை 1933), சங்காலத் தெய்வவழிபாடு (ஞாயிறு 1933) வாலிபர்திறமை(ஈழகேசரி 1933), சமயக்கல்வி(குமரன் 1934), பயனுள்ள கல்வி (வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகை 1934), தமிழ்த்தொண்டு (இந்துசாதனம் 1935), விண்ணுலகம் (ஈழகேசரி ஆண்டு மடல் 1935).

1939 - 1947 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏராளமான கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. சொல்வன்மை (ஈழகேசரி 1939), தமிழ் மொழி வரலாறு (ஈழகேசரி 1939), தமிழ் இலக்கியத்தில் பத்துப்பாட்டு (ஈழகேசரி 1940), மறுபிறப்புண்மை (ஞாயிறு 1940), பக்தி (ஈழகேசரி 1940) உள்ளம் கவர் கள்வன் (தமிழ்ப்பொழில் 1940), இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை (டி. 1940), லகர எழுத்து (டி. 1940), பரமானந்த சுவாமிகள் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் 1940), சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் (மெய்கண்ட சாத்திர மகாநாட்டுமலர் 1940),

ஐயமும் அழரும் (செந்தமிழ் 1940) நிலவும் பொழிலும் (ஐ. 1940), வண்ணமும் வடிவும் (ஐ. 1940), கவியும் சாஸ்பும் (ஐ. 1941), மலையும் கடலும் (ஐ. 1941), திருக்குறள் முதலதிகாரமும் திருச் சிவபுரத்துத் திருப்பதிகமும் (தமிழ்ப் பொழில் 1940), இமயத்தில் இலங்காத கனம் (சுழகேசரி ஆண்டுமடல் 1940), தமிழில் எழுத்துக் குறை (கலைமகள் 1941), உணவு (தமிழ்ப்பொழில் 1941), உணவின்பம் (தமிழ்ப்பொழில் 1941), சோழமண்டலத்துத் தமிழும் ஈழமண்டலத்துத் தமிழும் (கலைமகள் 1941), ஆங்கிலவாணி (பண்டிதமணி மு. கதிரசேன் செட்டியார் மணிமலர் 1941), மாயாவதித் கடிதங்கள் (சுழகேசரி 1941) வசந்தன் கவி (லோகோபகாரி 1941), கண்ணகியார் வழக்குரை (தமிழ்ப்பொழில் 1941), உலகபுராணம் (செந்தமிழ் 1942), பரதசாத்திரம் (கலாநிதி. 1942), நானும் நகரும் (செந்தமிழ் 1941) முதலிய தமிழ்க் கட்டுரைகளை சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதினார்.

இக்காலப்பகுதியில் (1940 - 1941ஆம் ஆண்டுகளில்) ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் வெளியிடும் 'மிரபுத்த பாரத' என்ற ஆங்கில மாத இதழின் ஆசிரியராக அடிகள் அல்மோரா மாயாவதித் தவப்பள்ளியில் தங்கியிருந்து கொண்டு பணிபுரிந்தார்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் "சோழ மண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத்துத்தமிழும்" என்ற கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: "வடநாட்டிலிருந்து வெளிவரும் மாடர்ன் ரெவ்யூ" என்னும் ஆங்கில மாசிகை ஒன்றிலே "தமிழ் மொழி ஒலியியல்" (The phonetics of the Tamil Language) என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு விவாசம் எழுதி வெளியிட்டேன். தென்மொழி சார்பாகிய பொருளினை மேற்றிசை மொழியில் எழுதிவடநாட்டு மாசிகையில் வெளியிட வேண்டிய காரணம் என்னவென்று அன்பர்கள் வினவலாம். காரணம் உண்டு. ஆனால் அதனைச் சொல்லத் தொடங்கினால் இலக்கண நூலார் கூறிய 'மற்றொன்று விரித்தல்' ஆகும்; ஆதலினாலே அதை விடுத்து, எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தோடு தொடர்புடைய பொருளை மாத்திரம் பேசலாமென்று எண்ணுகின்றேன்."

காரணத்தை எப்பொழுதாவது விளக்கினாரா என்பதை அறியோம். எனினும் தமிழரினதும் தமிழ் நாகரிகத்தினதும் தமிழ் மொழியினதும் பெருமையை வெளிநாட்டாரும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பே அக்காரணமென ஊகிக்கமுடிகிறது.

மாயாவதியை அடைந்த சில மாதங்களின் பின் சுவாமியவர்கள் தமது நண்பர் மயிலை சீனி - வேங்கடசாமி அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் வரைந்தார். அக்கடிதத்தின் சில பகுதிகள் கிடைத்துள்ளன. அவை:

.....இப்பொழுது தமிழ் நிதியத்தை வெளிநாட்டாருக்கு ஆங்கிலமொழி மூலமாக அறிவிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் மேற்கொண்டு நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தத்திலிருந்து சில மொழி பெயர்ப்புகள் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். .... தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் மொழிப்பற்று நிரம்பியிருப்பதைக் கேட்டு மகிழ்கின்றேன். கவிச்சுவையைப் பற்றித் தமிழ்ப் பொழிலுக்குச் சில கட்டுரைகள் எழுத வேண்ணி “லகரஎழுத்து” என்னுந் தலைப் பெயர்க்கீழ் இன்று ஒரு கட்டுரை அனுப்பியிருக்கிறேன்.. இமயத்தில் இருத்தலினாலே புத்தகசாலை வசதி இல்லை. ஆண்டவன் அருள் கூட்டி வைத்தால் இமயத்திலிருக்க வேண்டிய ஒன்றரை வருடங் கழிந்தபின் சென்னைக்குப் போய் இந்த ஆராய்ச்சியை ஒருவாறு முடிக்கலாம்..... தமிழர் பழமையைக் குறித்து வடமொழி, மேனாட்டு மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியிருப்பதைப் பொருளாகக்கொண்டு சில வியாசங்கள் எழுதலாமென்பது ஒரு யோசனை..... 7

பிரபுத்தபாரத மாசிகையின் ஆசிரியராக அமர்ந்தவுடன் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் தமிழ் நாட்டுக் கலைச் செல்வங்களை மேனாட்டார்க்கும் அறிவுறுத்தும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

The Golden Legends of Ancient Madura (Feb. 1940) என்ற கட்டுரையில் பழம்பெரும் நகரமாகிய மதுரையையும், அந்நகரை மையமாகக் கொண்டெழுந்த திருவிளையாடற் புராணத்தையும் ஆராய்ந்து தமிழரின் நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்தும் பாங்கு வியந்து போற்றுகுறியது. சிறியதொரு கட்டுரையில் சங்கப்பாடல்கள், வான் மீகி ராமாயணம், மகாவம்சம், சிலப்பதிகாரம், வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, மகாபாரதம் முதலிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டப்படுகின்றன. திருவிளையாடற் புராணம் கூறும் மலயத் வஜ் பாண்டியன்தான் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படும் பல்யாக சாலை முதுமடுப் பெருவழுதி என்று விளக்குந் திறன் குறிப்பிடத் தக்கது. இக்கட்டுரையில் மதுராபதித் தெய்வத்தை வருணிக்கும் சிலப் பதிகாரக் கட்டுரை காதையின் முதல் பதினமூன்று அடிகளின் மொழி பெயர்ப்பு அழகிய ஆங்கிலக் கவிதையாக மலர்ந்தது.

‘பிரபுத்தபாரத’ அடுத்த இதழில் வெளிவந்த Thadathakal, The Pandyan Princess (March 1940) என்ற கட்டுரை மேற்கூறிய கட்டுரையுடன் தொடர்புடையது. தடாதகைப் பிராட்டியாரின் கதையைக் கூறுகிறது. வித்தியாவதி என்ற வித்யாதரப் பெண் மதுரை மீனாட்சி அம்மையைப் போற்றும் “ஓளியா லுகின் றுயிரனைத்து மீன்போற்செவ் வியுற நோக்கி .....” என்று ஆரம்பிக்கும் பாடலுடன் அடுத்த இரண்டு பாடல்களையும் ஆங்கிலக் கவிதை வடிவில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். “மீன்போற் செவ்வியுற நோக்கி” என்பதற்கு விளக்கங்கூறும் முறையில்

புலவர்கள், மீன் தன் பார்வையாலும் ஆமை தன் நினைவினாலும், பறவைகள் தழுவிக்கொள்வதினாலும் குஞ்சுகளை வளர்க்கின்றன என்ற நம்பிக்கை உடையவர்களாகையால், மீனாட்சி என்பதற்கு தன் அருட்பார்வையால் தன் பக்தர்களை வளர்த்தெடுப்பவள் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். The Highwayman and the heavenly wayfarer என்ற தலைப்பில் நீலன் என்ற திருமங்கையாழ்வாரின் கதை கூறப்படுகிறது. In Praise of the Divine name என்ற தலைப்பில் திருமங்கை மன்னின் பதிகம் ஒன்றையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பிரபுத்த பாரதத்தில் தாம் எழுதிய Religious Revival in medieval India என்ற கட்டுரையைத் தாமே 'தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு வடநாட்டில் பரவிய வரன் முறை' என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்து செந்தமிழ் பத்திரிகையில் வெளியிடச் செய்தார்.

இவ்வாறு தமிழிலக்கியம் தமிழ் நாகரிகம் என்பவற்றை மேனாட்டவரும் அறியும் வண்ணம் ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். இவை தவிர சமய சமூகக் கருத்துக்களைத் தாங்கிப் பல கட்டுரைகள் பிரபுத்த பாரதாவில் வெளிவந்தன. மாதந்தோறும் ஆசிரியரின் கருத்தாக மணியமணியான பத்திகள் வெளிவந்தன.

அடிகளாரின் கட்டுரைகளைத் தேடி எடுத்துத் தொகுத்த திரு. அருள் செல்வநாயகம் விபுலாநந்தத் தேன், விபுலாநந்தச் செல்வம், விபுலாநந்த வெள்ளம்; விபுலாநந்த ஆராய்வு என்ற தொகுப்புகளில் 44 கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளார். இதுவரை வெளிவராதவையும், அடிகளாரின் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இருந்தவையுமான 39 கட்டுரைகளை 'விபுலாநந்த அமுதம்' என்ற தொகுப்பு நூலில் தந்துள்ளார். இவைகளையும் சேர்த்தால் அவர் சுவாமி விபுலாநந்தரின் 83 கட்டுரைகளை நூலுருவில் வெளியிட்டுள்ளார். திரு. ச. அம்பிகைபாகன் 'விபுலாநந்தர் உள்ளம்' என்ற தொகுப்பில் 'விவேகாநந்தன்' பத்திரிகையில் வெளிவந்த பதினைந்து கட்டுரைகளை (ஒரு கடிதமும் இதனுள் அடங்கும்) வெளியிட்டார்.

திரு. ந: நடராசா B. Ed, M. A. அவர்கள் சுவாமியினுடைய ஆக்கங்களின் பெயர்கள், அவை வெளிவந்த பத்திரிகைகள், பிரசுரிக்கப்பட்ட ஆண்டு என்பவற்றைத் தொகுத்து 1976 இல் 'விபுலாநந்தம்' என்ற ஒரு கைநூலை வெளியிட்டார். அந்நூலில் (சொற்பொழிவுகள் சில உட்பட) 153 தமிழ்க் கட்டுரைகளின் பெயரையும் 41 ஆங்கிலக் கட்டுரைகளின் பெயரையும் தந்துள்ளார். எங்குள்ளன என்று தம்மால் கண்டறிய முடியாத 27 தமிழ்க் கட்டுரைகளின் பெயர்களையும் கொடுத்துள்ளார்.

மேற்கூறிய மூவரினதும் முயற்சிகள் பாராட்டப்படவேண்டியவை. திரு. அருள் செல்வநாயகத்தின் முயற்சி போற்றத்தகுரியது. சுவாமி விபுலாந்தர் மறைந்தபோது தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழறிஞர்களில் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீராவது விடாதவர்களில்லை. அதனோடு அவர்கள் கவலை முடிவடைந்து விட்டதாகத் தெரிகிறது. இப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டிய முக்கிய காரியம் அவரது படைப்புக்கள் முழுவதையும் தொகுத்து நூலுருவில் வெளியிடவேண்டியது. எந்தக் கலைஞனும் தமது படைப்புக்கள் மூலமே அழிவின்றி வாழ்கின்றான். இது சுவாமி விபுலாந்தர்தருக்கும் பொருந்து.

சுவாமி விபுலாந்தர் தமது கட்டுரைகளில் கையாண்ட தமிழ் நடை திட்டவாட்டமாக அமைந்த ஒரு செந்தமிழ் நடை. அது எக்காலத்துக்கும் ஏற்றது. கட்டுரைகள் நூல்கள் ஆதியவற்றை ஏன் செந்தமிழில் எழுதவேண்டும் என்பதற்கு அவர் காரணம் கூறுகிறார். “நாடக நூலுக்கு கொடுத்தமிழ் வழக்கு வருமென்பது ஒருபாலாக, அறநூல் (Ethics and Law), பொருளால் (Nature and Social Science), இன்ப நூல் (Fine Arts), வீட்டு நூல் (Religion and Philosophy) என அறிஞர் வகுத்துரைத்த நூல்களை செந்தமிழில் எழுதுவது முறையா? கொடுத்தமிழில் எழுதுவது முறையா? என்னும் வினா எழுகிறது. ஆராய்ந்து கற்கும் அறிவிடையோருக்கு உரியவாதலாயினும், இடவேறுபாடு, பால் வேறுபாடு, வருணவேறுபாடு என்னும் வேறுபாடுகளை இகந்து நிற்பவாதலானும் அறிவு நூல்கள் செந்தமிழ் மொழியிலேயே ஆக்கப்படவேண்டுமென்பது முடிவாகிறது” 8

எது செந்தமிழ் என்பதற்கும் சுவாமி விளக்கம் தருகிறார்; “அவைக்களத்துச் சொல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த ஆங்கிலமொழியினை வேந்தன் மொழி (King's English) என அம்மொழிப் புலவர் விதந்து கூறுவர். அப்பரிசே யாமும் அவைக்களத்திற் சொல்லுதற்குரிய வரம்பினமைந்த தமிழினைப் ‘பாண்டியன் தமிழ்’ என்போம். எது தமிழ் என வினவுவாருக்குப் ‘பாண்டியன் தமிழே தமிழ்’ என்பது விடையாகும். அதுவே நிலைபேறுடையது. அறிஞர் போற்றத்தகுரியது. பொருள்வருவாய் ஒன்றினையே கருதி மரபு தவறி எழுதும் மொழி வழக்கானது மழைக்காலத்திலே தோன்றி அக்காலங்கழிய மறைந்துபோகின்ற சிறு பூடுகளைப் போலல்லாது நிலைபேறுடைய உண்மை (Truth) அழகு (Beauty), செம்மை (Goodness) என்னும் இவையினையே அறிஞரது உள்ளம் என்றும் அவாவி நிற்கும்.” 9

சிறந்தவற்றையெல்லாம் அரசனோடு சார்த்திச் சொல்வது பழமை போற்றும் ஆங்கிலேயர் மரபு. அவ்வாறே நாமும் சிறந்த தமிழைச் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த பாண்டியனோடு சார்த்திச்

சொல்லலாம் என்பது அடிகளாரின் கருத்து எனலாம். இதற்கு மேல் வேந்தன், பாண்டியன் என்ற சொற்களுக்கு வேறு பொருள் கொள்ள வேண்டிய காரணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்று நாம் வீட்டில் பேசுவதுபோல் மேடையில் பேசுவதில்லை. எழுதுவதும் இல்லை. தமிழைச் செம்மை அழகு உண்மை மிளிரும் வண்ணம் எழுதவும் பேசவும் முயல்கின்றோம். இதுவே செந்தமிழ்.

சுவாமியின் தமிழ்நடை எடுத்துக்கொண்ட பொருளை நுட்பமாகத் தெரிவிக்கும் செறிவு மிக்க தமிழ்நடை. அறிவிபல் அடிப்படையில் பொருளைப் பகுத்துப் பார்க்கும் தடுமாற்றமற்ற மொழிநடை. பொழுது போக்காக வாசிப்பார்க்கு இத்தமிழ்நடை கருகலாக தோன்றுவது இயல்பே. தாமெடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கேற்ப அவரது தமிழ் நடை செறிவும் நெகிழ்ச்சியுமுடையதாக அமைந்திருப்பதை அவரது எழுத்தில் காணலாம். விஞ்ஞான தீபக் கட்டுரைகளையும் 'இமயம் சேர்ந்த காக்கை' என்ற கட்டுரையையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

அவரது எழுத்துக்களில் தமது கருத்துக்கு மாறான பிறர் கருத்துக்களை அவசியம் ஏற்பட்டால் வெகு நாகரிகமான முறையில் எடுத்துச் சொல்லி மறுப்பார். "ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர், காவலன் காவான் எனின்" என்ற திருக்குறளில் வரும் "அறு தொழிலோர்" என்ற தொடரை "அறி தொழிலோர்" என்று ஒருவர் தமது கொள்கைக்கு சாதகமாகத் திருத்திக்கொள்ள முற்பட்ட போது சுவாமி ஆத்திரங் கொண்டார். இதன் விளைவாக எழுந்ததே "அறத்துப்பாலாராய்ச்சி" என்ற கட்டுரை. அதனை வாசித்துப் பார்த்தால் கண்டனங்களை எவ்வளவு நாகரிகமான முறையில் வெளியிட்டலாம் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

பொதுவாக இத்தகைய விவாதங்களிலிருந்து அவர் ஒதுங்கியே இருந்தார். உதாரணமாக ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிட்டலாம். 1922 ஆம் ஆண்டில் திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் வடமொழிப் பாணினீய சூத்திரங்களை தமிழில் விளக்கி 'பாணினீய வகுதீபிகை' என்ற தொடரைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் ஆரம்பித்திருந்தார். தமிழ்மொழி பற்றி பிள்ளை அவர்கள் தெரிவித்திருந்த சில கருத்துக்களை மறுத்து "தமிழ்மொழிக்கு வடமொழி செவிலித் தாயாகுமா?" என்ற தலைப்பில் வவுனியா விளாங்குளத்து சு. இராஜையனார் கண்டனக் கணை தொடுத்தார். இதுவும் செந்தமிழில் பிரசுரமாயிற்று. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் பண்டிதர் மயில்வாகனார் தமது 'விஞ்ஞான தீபம்' தொடரில் முதல் கட்டுரையைச் செந்தமிழுக்கு அனுப்பியிருந்தார். அக்கட்டுரையில் காணப்படும்

பொருள் முடிபுகளிற் சில தற்செயலாகக் கண்டனக்கட்டுரை எழுதியவரின் முடிபுகளுக்குச் சாதகமாகவும் சில பாதகமாகவும் காணப்படுவதால் அவ்விருகட்டுரைகளுக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்கலாம் என வாசகர் எண்ணக் கூடும். எதுவித தொடர்பும் இல்லை என்பதை அறிவுறுத்தும் குறிப்பு ஒன்றைப் பண்டிதர் “செந்தமிழ்” ஆசிரியருக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபரவர்கள் சமூகத்துக்கு வருவது,
ஐயா,

இதன்பின் சேர்த்திருக்கும் ‘விஞ்ஞான தீப’ நூன்முகத்தில் எழுதியிருக்கிற பொருண்முடிபுகளுள் ஒரு சிலஆவணி மீ “செந்தமிழி”ல் ‘தமிழ் மொழிக்கு வடமொழி செவிலித்தயாகுமா?’ என்னும் வியாசத்திலுங் காணப்படுதலாலும், இனிப் பொருட்பாகுபாட்டினைப் பற்றி யானுரைத்த முடிபுகள் சில அவ்வியாசத்தை எழுதியவர் கொண்ட முடிபுகளோடு முரணுற்று நிற்பதனாலும் எனது உரை குறித்த வியாசத்திற்கு உடம்படல் கருதியோ மாறுகொளல் கருதியோ எழுந்ததென்று எண்ணுதற்கிடமுண்டு. ஆவணி மீ “செந்தமிழ்” வெளியாவதற்கு முன்னமே எனது வியாசந் தங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதென்றும் உண்மை வெளிவரின் அவ்வித ஐயப்பாடு நிகழாது. ஆதலினால் அவ்வுண்மையையுரைக்கும் இக்குறிப்பினை எனது வியாச முடிவில் வெளியிடும்படி, வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.¹⁰

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
திருமயிலை.

பண்டித மயில்வாகனன்.

“செந்தமிழ்” ஆசிரியர் இக்குறிப்பினை வெளியிட்டு அடுத்ததாக விஞ்ஞானதீபத்தின் ஆரம்பக் கட்டுரையை வெளியிட்டார்.

அக்காலத்தில் சிலர் தமிழிலுள்ள அருமையான தோத்திரப் பாடல்களையும் வேறு பலவகை நூல்களையும் சிறிய வடிவில் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அவற்றை வியாபாரிகள் வாங்கிப் பொட்டணியாகக் கட்டி, தெருத்தெருவாகக் கொண்டு சென்று விற்பார்கள். இத்தகைய புத்தக வியாபாரி ஒருவரைச் சந்தித்த அநுபவம் ‘அருந்தியம் விலை சரசம்’ என்று கட்டுரையாக மலர்ந்தது.

1. செந்தமிழ், தொகுதி 42, பகுதி 3. (ஐனவரி - பெப்ரவரி, 1945)

2. விபுலாநந்தர். சுவாமி., மேற்றிசைச் செல்வம் - செந்தமிழ், தொகுதி 29, பகுதி 10, (ஆகஸ்டு - செப்டம்பர் 1922.)

3. விபுலாநந்தர். சுவாமி., கலைச் சொல்லாக்க மகாநாட்டுத் தலைமைப் - பேருரை.
4. கணபதிப்பிள்ளை. க, பேராசிரியர், ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் - கட்டுரை 'யாமோசை,' முதற்பதிப்பு (1962.)
5. விபுலாநந்தர். சுவாமி, விஞ்ஞான தீபம், செந்தமிழ் தொகுதி 20 பகுதி 10 (ஆகஸ்டு - செப்டம்பர் 1922.)
6. செந்தமிழ் - தொகுதி 14, பகுதி 8 (ஜூன் ஜூலை 1916)
7. 'இளங்கதிர்' மலர் 11, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம், பேராதனை (1958 - 59.)
8. விபுலாநந்தர். சுவாமி., சோழமண்டலத்துத் தமிழும் ஈழமண்டலத்துத் தமிழும்.
தலைமகள் - சென்னை, பொங்கல் மலர் - 1941.
9. விபுலாநந்தர். சுவாமி, மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரை - ஆகஸ்டு மீ 1942.
10. ஒரு குறிப்பு - செந்தமிழ், தொகுதி 20 பகுதி 10, (ஆகஸ்டு - செப்டம்பர் 1922.)

13. விபுலாநந்தக் கவிஞர்

ஸ்ரீ அரவிந்தரைப்பற்றி எழுதும்போது கு. ப. ராஜகோபாலன் “கவி முற்றி யோகியாகிறான்”¹ என்ற தொடரை உபயோகிக்கிறார். கவி மட்டுமல்ல எல்லாக் கலைஞர்களும் ஒரு வகையில் யோகிகள் தான். கலைஞன் மனங்குவிந்து, தானே அதுவாகி அதுவே தானாகி நிற்கும் நிலையில்தான் கலை வடிவங்களைப் படைக்கின்றான். கல்லுக்குள் உண்மைமையைக் காண்பவன் சிற்பி. சொல்லுக்குள் அழகைக் காண்பவன் கவிஞன். இசையில் செம்மை நிறைந்த பிரபஞ்ச இயக்கத்தைக் காண்பவன் இசைஞன். உண்மை அழகு செம்மை என்பன ஒன்றையே குறிக்கின்றன என்கிறார் விபுலாநந்த அடிகள். இதனை ஒரு சூத்திரமாக்கி கலைவடிவங்களின் நீர்மையை அளக்கும் கருவியாகக் கொண்டுள்ளதை அவரது கட்டுரைகளில் பலவிடங்களில் காண முடிகிறது. உண்மை அழகு செம்மை (சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் Truth, beauty, goodness) என்பது சூத்திரம்.²

எல்லாக் கலைவடிவங்களுக்கும் ஒரு அகவடிவமும் புறவடிவமும் உண்டு. உண்மை அழகு, செம்மை என்பவற்றை அதன் அகவழிகாகக் கொள்ளும் அடிகள் புறவழகை ஒதுக்கிடவில்லை ஒரு கலையுருவத்தில் அகவழகு இல்லாவிடின் புறவழகுக்குப் பொருளில்லை. அகவழகும் புறவழகும் சேர்ந்துவிட்டால் அது ஒரு உன்னத கலைப்படைப்பாகிறது. உபநிஷத கால ரிஷிகள் முதல் கிரேக்க அறிஞர்கள், ஜோன் கீத்க போன்ற புலவர்கள் மகாத்மா காந்தி வரை வாழ்ந்த பெரியோர்கள் அகவழகுக்கே முக்கியமளித்தனர்.

“உண்மையே அழகு, அழகே உண்மை” என்ற கீத்கவின் கவிதை வரிகளை எடுத்துக் காட்டும் அடிகளார் அக்கவிஞனது வேறொரு பாடற்பகுதியை மொழி பெயர்த்து, உண்மையழகையும் அது தரும் நிலையான ஆனந்தத்தையும்,

“திருமலி யழகுடைச் செழும்பொருள் தானே
உவகை நீர்மையது; ஆங்கல் வுவகை
பன்னாட் கழியினும் கழியா வியல்பில்
தண்டா இன்பந் தந்துநிற் பதுவே”³

என எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சிறந்த கவிதைகளை மதிப்பிடும்போது அடிகளார் அவை உண்மை அழகுசெம்மை நிறைந்தனவா என ஆராய்கிறார். சங்கப்பாடல் முதல் நவ நீதகிருஷ்ணபாரதி, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் பாடல் வரை இந்த அழகுகள் காணப்படும் பாடல்களை அவர் சிறந்த கலைவடிவங்களெனப் போற்றுகிறார். சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்களை போற்றுவதற்கும் இதுவே காரணமாகின்றது.

பண்டிதத் தமிழில் அமைத்த சிறந்த பாடல்களை மட்டுமல்ல அழகிய குழந்தைப் பாடல்களையும் அவர் ரசித்தார், போற்றினார். திரு. ச. அம்பிகைபாகன் தாம் நேரில் கண்ட ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“ஒரு சனிக்கிழமை சுவாமிகள் என்னைத் தேய்த்து முழுது வதற்கு ஆயத்தஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது தபால் காரர் ஒரு பார்சலைக் கொண்டு வந்துகொடுத்தார். அதை உடைத்துப் பார்த்தார். உடனே என்னை அழைத்து வரும்படி ஒரு பையனை அனுப்பினார். நவாலியூர் ஸ்ரீ சோமசுந்தரப்புவர் பாடிய “கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி”, “ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை” முதலிய பாட்டுக்களைப் படித்து ஆனந்தங்கொண்டார். அப்பாட்டுக் கள் அவருக்கு மலடி வயிற்றில் மகன் போலவும், புதையல் எடுத்த தனம் போலவும் காணப்பட்டன.

இந்தப் பார்சலில் வந்தவை ஸ்ரீ அருணந்தி, ஸ்ரீ சதாசிவஜயர் முதலியோர் முயற்சியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிள்ளைப்பாட்டுப் போட்டிக்கு வந்த பாடல்கள்; சுவாமிகளைப் பார்வையிடும்படி அனுப்பியிருந்தனர்.”⁴

மேற்காட்டிய இரண்டு பாடல்களும் பிற்காலத்தில் மிகப் பிரபலம் பெற்றன.

கவிதையின் அகவழகிற்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளித்த அடிகளார் புறவழகை ஒதுக்கிடவில்லை என்றேன். “பொருள் குறித்து எழுந்த கவையினால் மாத்திரமன்று பாவினகத்து எழுத்துக்கள் அமைந்துநின்ற தாள விகற்பங்களினாலும் கவிஞர் தமது உள்ளக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவர்”⁵ என அவர் கூறுவதைக் கவனித்தல்

வேண்டும். சுப்பிரமணிய பாரதியைத் “தமிழ் நாட்டின் கவி சிரேஷ்டர்” எனப் போற்றும் அடிகளார், பாரதி பாடல்களைப் பின்வருமாறு விமர்சிக்கிறார்: “அவரது இசைப் பாடல்களின் கவர்ச்சியும் தேசாபிமானப் பாடல்களின் வீறார்ந்த தொனியும் தமிழ்மக்களிடையே அவருக்குப் பெருஞ் செல்வாக்கை ஈட்டித் தந்துள்ளன...” என்றும், “பெருமை மிகு நாகரிகத்தின் வாரிசுகளாகிய தமிழ்மக்கள் தமது புதுமைக்கவியின் பார்வை கொண்டு உலகை நோக்கி குறுகிய மத சமூக சம்பிரதாயங்களை ஒதுக்கிவிட்டு செம்மை அழகு உண்மை என்ற ஊற்றிலிருந்து கிளம்பி தெய்வீகத்திற்கு இட்டுச்செல்லும் பாதையில் வீறுநடை போடுவார்களாக.”⁶ என்றும் கூறுவது அப்பாடல்களின் அகவழகிலும் புறவழகிலும் நம் கவனத்தைக் கவர்கிறது.

ஒரு கலைப் படைப்பின் புறவழகுகள் வெறும் புலன்களைத் திருப்திப்படுத்துவதுடன் நின்றுவிட அகவழகில்தான் கவிஞனது ஆன்மாவின் ஆவேசத்தைக் காணமுடிகிறது. அது ரசிகனின் ஆன்மாவை உயர்த்தத் துணைபுரிகிறது. அங்கு கவியுள்ளமும் ரசிகனின் உள்ளமும் சங்கமித்து நிற்கின்றன.

விபுலாநந்தர் உண்மையில் ஒரு யோகி. உண்மை அழகு செம்மை நிறைந்த அல்லது இம்மூன்றும் ஒன்றாக நிற்கிற அவரது உள்ளத்திலிருந்து உயிர்த்தெழும் கவிதைகளிலும் இம்மூன்றும் ஒன்றாக நிற்பதைக் காணலாம். இந்த இலக்கணங்கள் அவரது படைப்பில் மட்டுமல்ல வாழ்க்கையிலும் இணைந்து நிற்பதைக் காண்கிறோம். இதனால்தான் அவர் எமது போற்றுதலுக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவராகிறார்.

அடிகளாரது கவிதைகளை விமர்சிப்பது இந்நூலின் நோக்கத்திற்குப் பொருத்தமற்றது. அது வாழ்க்கை வரலாறு கூறும் ஒரு ஆசிரியனின் வேலையுமன்று. எனவே அவரது கவிதைகளின் வரலாற்றை மட்டும் இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

திரு.சா. மயில்வாகனனார் (விபுலாநந்த அடிகள்) கொழும்பில் ஆசிரியப்பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் - தமது இருபத்திரண்டாவது வயதில் - நான்கு சிறு பிரபந்தங்ளை இயற்றிமுடித்திருந்தார். அவை: கணேச தோத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை, கதிரையம்பதி சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டைமணிமாலை, கோதண்டநியாயபுரிக் குமரவேணவ மணிமாலை என்பன.⁷ (கோதண்ட நியாயபுரி: வில்லுஅன்றி) இவற்றுள் இரட்டைமணிமாலைகள் இரண்டும் காலத்தால் சிறிது முந்தியவை;

இவை அவரது கன்னிப்படைப்புகளாயினும் கவிதைச் சிறப்பும் பொருட்சிறப்பும் கொண்டு விளங்குகின்றன. குமரவேள் நவமணி மாலையில் மாதுமையம்மை வணக்கமாக வரும் பாடல் இது:

அலகிலாப் புவனம் அனைத்தும் ஈன்றுங்
கன்னிப் பருவங் கழியா அன்னை
உம்பர் நாயகனொ (டு) ஒருதிரு மலையமர்ந்த(து)
இம்பர்கட் (கு) அருள்புரி இமய வல்லி
தமிழ்மொழி மறைதரு சண்பை காவலற்(கு)
அமிழ்தம் ஊட்டிய அன்புடை அம்மை
திரிபுர சுந்தரீ பரிபுர மலர்த்தாள்
சென்னியிற் சேர்த்துவன் சீர்பெறற் பொருட்டே.
(சண்பைகாவலர்; திருஞானசம்பந்தர், பரிபுரம்: சிலம்பு)

அடிகளாரின் இரண்டாவது பாடல் என நாம் கருதுவது 'ஏநேய காவியம்.' இதன் முதற்பகுதி கட்டுரை வடிவில் அமைந்தது. இறுதியில் லத்தீன் மொழிப் பெரும்புலவர் வெர்ஜில் (Vergil) எழுதிய எயி நெயிட் (Aeneid) காவியத்தின் இரண்டாம் பரிச்சேதத்தை 35 விருத்தங்களில் மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.⁸

அக்காலத்தில் லண்டன் பல்கலைக்கழகம் பரீட்சைக்குத் தோற்றுலோர் ஆங்கிலம் தவிர்த்த இன்னொரு மொழியைக் கற்க வேண்டியிருந்தது. புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் லத்தீன் மொழிவல்ல இயேசு சபைக் குருமார் ஆசிரியர்களாயிருந்தமையால் மாணவர் சா. மயில் வாகனர் (சுவாமி விபுலாநந்தர்) லத்தீன் மொழியைக் கற்று அம் மொழியில் நல்ல அறிவு பெற்றார். இதனைக் கருவியாகக் கொண்டு எயிநெயிட் காவியத்தை மொழி பெயர்த்தார். இதனையும் அவர் கெர்மும்பு நகரில் இருந்தபோது எழுதினார் எனத் தெரிகிறது.

1920இல் "சீர்கொள் நல்லைச் செழும்பதி சேர்மினே!" என்ற அடிகளாரின் கவிதை இந்து சாசனத்தில் வெளிவந்தது. இது எமது பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.

1922இல் சுவாமி தமது நண்பர் பண்டிதமணி சு. நவநீத கிருஷ்ண பாரதியின் உலகியல் விளக்கப்பாடல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து 'வேதாந்தகேசரி'யில் வெளியிட்டார். Autumanal Showers, Gold; The Ideal of Brahmanhood; In Summer We wish for the rains, The Law Eternal; The Universality of the sprit; of service; woman, The queen of the household என்பன அப்பாடல்கள்.⁹

1922 - 1924 வரை சுவாமி தாம் ஆசிரியராயிருந்த “ஸ்ரீராம கிருஷ்ண விஜயம்” சஞ்சிகையில் கோயில், ஈசனுக்கும் மலர், தேவி வணக்கம், தமிழ்நாட்டு நவமணிகள், மலர்மாலை, குரு சரண ஸ்தோத்திரம், விவேகாந்த ந பஞ்சகம், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணதேவரின் உப தேசங்களைக் கவிதைவடிவில் யாத்தமைத்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சரின் உபதேசத்திரட்டு (குருதேவர் வாக்கியம்) என்ற கவிதை களை வெளியிட்டார். மஹாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்திரம் செந்தமிழில் வெளி வந்தது.

தோழி - தலைவி கூற்றாக அமைந்த ‘ஈசனுக்கும்மலர்’ என்ற பாடல் பலரும் அறிந்தது. சுவாமியும் சாதாரண கருமங்களில் ஈடு பட்டிருக்கும்போது இப்பாடலை தமக்குள் முணுமுணுப்பதைக் கேட் டிருக்கின்றேன். ஒரு கலைப்படைப்பின் முதல் ரசிகள் அக்கலைஞன் கத்தான் இருக்கமுடியும். இம்முறையில் அமைந்தஇன்னொரு கவிதை ‘மலர் மாலை’ என்பது.

வேலை முகட்டிற் கதிரெழுமுன்
விரைந்து பறித்த புதுமலராற்
கோல முறவே புனைமாலை
யார்க்கோ எங்கள் குலக்கொழுந்தே
என்று தோழி கேட்க தலைவியின் விடை வருகிறது:

கோல முறவே புனைமாலைக் (கு)
உரியார் யாரென்(று) அறியாயோ
சேல முறமுன் (பு) எமையாண்ட
செல்வ ருடைமை யாமலமோ!

சுவாமி தமது தீட்சா குருவாகிய சுவாமி சிவாந்தர் திருவடி களைப் போற்றிஎழுதிய பாடல் ‘குருசரண ஸ்தோத்திரம்’ என்பது பாடல்களின் இறுதியில், ‘பரிந்து வந்தென் சிரத்திற் படிந்ததிரு வடியிணையை அடைந்ததும் அற்புதமே’ என்ற தொடர் ஆனந்த அநுபவமாக வெளிவருகிறது.

1925க்குப்பின் 1940 வரை சுவாமிகள் இரண்டொரு கவிதை கள் தான் எழுதியுள்ளார். இந்த நீண்ட இடைவெளிக்கு பலவித கடுமை யானபணிகளில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தது காரணமாக இருக்கலாம். இக் காலப்பகுதியில் சுவாமிஜி இயற்றிய கவிதைகளில் ஒன்றைப்பற்றி இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த ஸ்ரீநிவாசன் (ஐயங்கார்) என்ற ஆசிரியர் மாயாவதி அத்தைத ஆசிரமத்திலிருந்து ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ணதேவரின் வரலாற்று நூலை தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட விரும்பினார். குருதேவரின்மீது இடை

யறாப் பேரன்பு பூண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாசன் தமது நூலுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தரே முன்னுரை எழுதவேண்டும் என்பதிலும் பிடிவாதமாக இருந்தார். இடையில் சுவாமி அவர்கள் நாட்டறம்பள்ளி ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திற்கு வந்து சில நாள் தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீநிவாசன் இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சுவாமியிடமிருந்து முன்னுரை பெற்றார். சுவாமி 'பதிகம்' என்ற தலைப்பில் சில அழகிய பாடல்களை எழுதி நூலுக்கு அணி செய்தார். அப்பதிகத்தின் முதல் மூன்று பாடல்கள் முறையே ராமர், கிருஷ்ணர் ராமகிருஷ்ணர் ஆகிய மூவரையும் போற்றி வணங்கும் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. ஏனைய பாடல்களில் குருதேவரின் திவ்விய சரித்திரம் திரட்டிச்சுருக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது நாட்டறம்பள்ளி ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து சுக்கில வருஷம் கார்த்திகைமாதம் 25ம் திகதி (1929) எழுதப்பட்டது. கீழே "ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரது திருவருட் சீடராகிய சிவானந்தவள்ளலது திருவடிக்கு அடிமைபூண்ட" என்று எழுதி 'விபுலாநந்தர்' எனக் கையெழுத்திட்டுள்ளார்.

"ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரின் திவ்விய சரிதம்" என்ற நூல் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துப் பதிப்பாக 1930 இல் வெளிவந்தது. தூலை எழுதியவரும் குடும்பஸ்தருமான ஸ்ரீநிவாசன் பின்பு துறவறம் பூண்டு சுவாமி பரமநந்தர் என்ற திருநாமத்துடன் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்க சந்நியாசிகளுள் ஒருவராக வாழ்ந்து மறைந்தார்.

பதிகத்திலிருந்து முதற்பாடலை இங்கு தருகின்றேன்;

சீரோங்கு செங்கதிரோன் திருக்குலமே விளக்கமுறச்
செல்வ நல்கும்

பாரோங்கு பழம்பதியாம் அயோத்திதனில் எழுந்தருளிப்
பாரோர் போற்றப்

பேரோங்கு கோசலையார் பேனுமக வாய்வளர்ந்த
பெம்மான் எம்மான்

ஏரோங்கு சீரழகன் இராமனணை அடிமலர்கள்
ஏத்து வாமே. 10

1940க்குப்பின் மீண்டும் பல கவிதைகளை எழுதினார். 'மஹாலிங்க சிவத்துக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அர்ச்சனை மலர், கங்கையில் எழுதி பிட்ட ஓலை, நாவலர் மெய்க் கீர்த்திமாலை, நீரரமகளிர் இன்னிசைப் பாடல், பூதங்களைத் தொழுது பூதநாதனை வழிபடல், பெருந்தேவபாணி, நாச்சியார் நான்மணி மாலை, தில்லி மாநகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி போன்ற சிறந்த பாடல்கள் ஆயிரத்துக் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதுகளில் வெளிவந்தவை.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சிறந்த பாடல்களில் ஒன்று 'நீரரமாக ளீர் இன்னிசைப் பாடல்' என்பது இசையாராய்ச்சியில் அவர் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தபோது இயற்றப்பட்ட பாடல்.¹¹

கல்லடியில் சிவாந்த விர்த்தியாலயக் கட்டிடவேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது சுவாமி புளியந்தீவு ஆணைப்பந்தியில் தங்கியிருந்தார். பகல் முழுவதும் வேலை செய்துவிட்டு இரவில் கடலேரியைத் தோணிமூலம் கடந்து ஆணைப்பந்திக்கு வருவார். அப்பொழுது மீனிசையைப் பல்முறை கேட்டிருந்தார். இந்த இசை எவ்வாறு பிறக்கிறது என்பதை யாரும் அறிந்து கூறவில்லை. மட்டக்களப்பு மக்கள் இதனை 'ஊரி பாடுகிறது' என்பர். (ஊரி - சிறு சங்கு). வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் உல்லாசப் பயணிகள் இந்த இசை, மீனின் பாடல் என்றும் அம்மீன்களை பாடும் மீன்கள் (singing fish) என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். மீன் பாடுகிறது என்று கூறுவது பொருத்தமற்றது என்பது அடிகளாரின் கருத்து.

பாடலின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் சிறப்பும் மட்டக்களப்பு நாட்டின் வளமும் அழகாகக் கூறப்படுகின்றன. மட்டக்களப்புக் கடலேரியில் பூரண நிலவில் புலவனும் பாணனும் தோணியில் செல்கிறார்கள். அப்பொழுது நீர்நிலையில் 'எழுந்ததொரு நாதம்'

நீல வானிலே

நிலவு வீசவே

மாலை வேளை யே

மலைவு திரு லோம்

சால நாடி யே

சலதி நீரு ளே

பாலை பாடி யே

பலரொ டாடு லோம்

நிலவு வீசவே மலைவு திரு லோம்

சலதி நீரு ளே பலரொ டாடு லோம்

இந்த இன்னிசைத் தீம்பாடலைக் கேட்ட புலவன் நிமிர்ந்து பாணனின் முகத்தைப் பார்த்து,

என்னென் றுரைப்பேன் இசைநூற் பொருளு ணர்ந்தேன்.
ஐந்தாம் நரம்பின் அமைதியினை நானறிந்தேன்

எனக் கூறிவிட்டு ஐந்தாம் நரம்பின் உண்மையை விளக்குகிறார்:

முதல் நின்ற நரம்பிற்கு (சுரத்திற்கு) ஐந்தாம் நரம்பு
கிளை எனப்படும். காத்தாரத்தை முன்வைத்துக் கணக்கிடும்போது

(அதாவது தாரக்கிரமத்தில்) கிளை நரம்புகள் முறையே காந்தாரம், நிஷாதம், மத்திமம், ஷட்சம், பஞ்சமம், ரிஷபம், தைவதம்-காந்தாரம் என நிற்கும். இவை கிளையாம் என்று புலவர் கூறிய சமயத்தில் “நீரு ளிருந் தெழுந்து நின்றார் அரமகளிர்.”

தொடர்ந்து நீரரமகளிர் அழகிய உருவம் வருணிக்கப்படுகிறது.

பைம்புனலின் மேற்படர்ந்த பாசிநிகர் கூந்தலார்
அம்பொன்னின் மேனி அரையின்கீழ் மீன்வடிவம்
செங்கமலம் போற் கரங்கள் திங்கள் மதிமுகத்திற்
பொங்கிய புன்முறுவல் பூத்தார் புலமையார்”

“யாங் கிளையே” எனத் தன்னை அறிமுகஞ் செய்து கொண்ட தாரம் என்பாள், தன்மகள் உழை என்றும் உழையின் மகள் குரல், குரலின் மகள் இளி, இளியின் மகள் துத்தம், துத்தத்தின் மகள் விளரி, விளரியின் மகள் கைக்கிளை என்றும் புலவருக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றாள்.

தங்கள் ஊர் கபாடபுரம் என்றும் தாங்கள் மாவலி நீரில் உறைந்து சமனொளியைக் கும்பிடுவது வழக்கம் என்று கூறிய அர மகள் தொடர்ந்து கூறுகிறாள்:

ஆடுவோம் பாடுவோம் ஆராத காதலினால்
வாடுவோம் பின்னர் மகிழ்வோம் நகைபுரிவோம்
அச்ச முறுவோம் அடையாதார் தங்களையாம்
இச்சை யறவே இழித்துரைக்கும் நீர்மையேம்
உருத்தெழுந்து கோபிப்போம் உண்மை யுரைப்போம்
அருத்தியொடு வீரம் அறைவோம் வியப்புறுவோம்

இக்கூற்றில் இசைப்பாடல்களினால் ஏற்படும் (தொல்காப்பியர் கூறுகிற) எட்டு மெய்ப்பாடுகளை அமைத்துக் காட்டுகிறார்.

மீண்டும் நீரரமகளிர், பூரணை நிலவுக் காலத்தில் தாங்கள் மட்டக்களப்பு வாழியை அடைவதாகவும் விடியுமுன் கடலை அடைந்து விடுவோம் என்று கூறிவிட்டு நீருள் ஒளிந்து மறைந்தனர்.

திங்கள் நிறை நாளிற் சேர்வோமிந் நீர் நிலையைக்
கங்குல் கழியுமுன் கார்படிந்த மைக்கடலைச்
சென்றுயாஞ் சேர்வோமெஞ் செய்கை யிதுவென்றார்
ஒன்றாக நீருள் ஒளித்தார் தமிழ்ப்புலவன்
சிந்தையை அன்னார்பாற் சேர்த்தி மனைபுகுந்தான்
வந்த இசையின் வரன்முறையும் ஈங்கிதுவே
என்று பாட்டில் முடிவுறுகிறது.

சிலப்பதிகாரத்து வரிப்பாடல்களிற் காணப்படும் சொல்லழகையும் பொருளழகையும் நிகர்த்த அழகிய இப்பாடலின் அமைப்பு முன்னுதாரணமில்லாதது. அடிகளார் கூறும் உண்மை அழகு செம்மை நிறைந்த பாடல் இது. தன்மையில் கூறாது “இவ்வற்புதக் கீதவொலியைக் குறித்துத் தமிழ்ப்புலவர் எழுதிய செய்யுள் ஒன்றினை ஈண்டுத் தருகின்றீர்ம்.” எனப்படர்க்கையிற் கூறியதினால் இது சுவாமி விபுலாநந்தரின் பாடலல்ல வேறு யாரோ புலவர் பாடியது என்று மயங்கியவர்களும் உளர்.

பாடல் முழுவதும் யாழ்நூலின் தோற்றுவாயாக அந்நூல் பாயிரவியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் 1940ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதத்துத் தமிழ்ப்பொழிலில் வந்தது.

விபுலாநந்த அடிகளார் தமது அன்புக்குரியவர் மறைந்தபோது உள்ளங்கலங்கித் துயருற்றதுண்டு. அத்துயரினைப் பாடல்களில் வடித்தெடுத்தபின் அமைதி கண்டார். அவரது பிரிய நண்பர் பண்டிதர் வே.மஹாலிங்கசுவம் மறைந்தபோது அர்ப்பணித்த ‘அருச்சுனை மலர்’ என்ற பாடலைப்பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டோம். அல்மோரா-மாயாவதித் தவப்பள்ளியில் இருந்தபோது தமது மற்றொரு நண்பர் கந்தசாமியையும் பறிகொடுத்தார். சிறந்த கல்வியும், திறனும், அடக்கமும், பல நற்குணங்களும் வாய்ந்த திரு. கந்தசாமி விபுலாநந்த அடிகளார் மீது பேரன்பு பூண்டவர். சுவாமி வேட்களத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்குச் சேவை புரிந்த காலத்தில் இவர்களிடையே நட்பு ஏற்பட்டது எனத் தெரிகிறது.

கந்தசாமிப் பெயரோன் வேட்களத்தி லென்னைக்

கண்டநா ளன்பென்னுங் கயிறுகொண்டு பிணித்தான்
அந்தநாள் முதலாக நட்புரிமை பூண்டோம்.....

என்று சுவாமிஜி குறிப்பிடுகிறார். கந்தசாமியின் மரணச்செய்தி கேட்டு அதிர்ந்துபோன அடிகள் தனிமையை விரும்பிக் கங்கைக்கரையில் இருந்தபோது அவரது உள்ளத்தில் தோன்றிய கருத்துக்களைப் பாடலாக வடித்தார். இதுவே “கங்கையில் எழுதியிட்ட ஓலை” என்ற பாடல்.

தமது தாயார் இறந்தபோதும் மதுரையில் நான்காம் சங்கம் நிறுவிய பாண்டித்துரைத் தேவர் மறைந்தபோதும் சுவாமியவர்கள் (பண்டிதர் மயில்வாகனார்) பாடிய கையறுநிலைச் செய்யுட்கள் அச்சில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாண்டித்துரைத்தேவர் மறைந்த போது பாடிய சில பாடல்களில் ஒன்று இது:

திங்கண் மரபிற் சிறப்புற்ற பாண்டியர்தஞ்
சங்கஞ் சிதைந்து தமிழ்மாதின் சீர்குறைய
நங்கை துயரகற்ற நான்காஞ்சங் கம்வகுத்த
துங்கமிகு பாண்டித் துரையேயெங் கேகிணையே.¹²

கடவுளைப் பரவும் பாடல்களுக்குத் தேவபாணி என்ற பெயரை உபயோகித்தவர் அடிகளே. இப்பெயரைச் சுவாமி சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து பெற்றிருக்கலாம். “பாணி-தேவபாணி, பாணியென்றது பாட்டு, அது தேவர்ப் பரவுதலாயிற்று.” என்று அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கமளிப்பர். அடிகளாரின் ‘பெருந்தேவபாணி’ ஒரு சிறந்த கவிதை. “எல்லாக்கருமங்களும் எல்லா ஆசைகளும், எல்லாவாசனைகளும் எல்லா ருசிகளுந் தானேயாகி இவ்வுலகனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கி”¹³ பிரமத்தைப் போற்றுவதாக இது அமைந்துள்ளது.

“தில்லி மாதகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி” என்ற அழகிய கவிதை, சிறந்த தனிகளும் தொழிலதிபருமான பிர்லா குடும்பத்தினரால் தில்லியில் அமைக்கப்பட்ட லக்ஷ்மி நாராயணர் கோயிலை அங்கம் அங்கமாக வருணித்து நம் மனக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

‘யாழ்நூல்’ தொடர்பான சந்தர்ப்பங்களில் தோன்றிய சில பாடல்களுள், ‘நாச்சியார் நான்மணி மாலை’, ‘யாழ்நூல் நிறைவு பெற்றது பொருளாகத் திருக்கொளம் பூதூர் நாச்சியார் சேவடி பரவிய முன்னிலைப் பரவல்’ என்ற குறிப்புடன் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இப்பாடல் முற்றுப் பெறவில்லை. இதன் காரணத்தை, சுவாமியவர்களிடம் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தவரும் யாழ்நூல் இயற்றுங் காலத்து அடிகளாருக்குப் பல வகையில் உதவியவரும் கோனார் ஜெமிந்தார் பெ. ராம.ராமன் செட்டியார் அவர்களின் மகனுமாகிய பெ. ராம ராம.சிதம்பரஞ்செட்டியார் விளக்குகிறார். ‘யாழ்நூல் அரங்கேற்றத்தை எங்கள் தந்தையார் திருப்பணி செய்த திருக்கொள்ளம் பூதூர் திருக்கோயிலில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமுன்னிலையில் நடத்துவதென ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். அங்கே அத்திருவிழா செம்மையாய் நடைபெறும் பொருட்டுத் திருக்கொள்ளம் பூதூர் அழகிய நாச்சியார் திருவடி பரவும் வகையில் பத்துப் பாடல்கள் பாடினார்கள். அதற்குள் விழா நெருங்கி விட்டது. யாவரும் திருக்கொள்ளம் பூதூர் செல்ல வேண்டிய நிலைமை வந்தது. ஆனால் மேற் கொண்டு பாட வேண்டிய பாடல்கள் நிரம்பவில்லை.....’¹³

சுவாமிஜி கடும் நோயுற்றிருந்தமையால் பாடல் முழுவதையும் பாட முடியாமல் போயிற்று. எனினும் பத்துப்பாடல்கள் பாடப் பெற்ற

றதாகச் செட்டியார் குறிப்பிடுகிறார். யாற்றாலில் ஒரு பாடலே இடம் பெற்றுள்ளது.

சுவாமி இப்பாடலில் தமிழில் இசைப்பாடல்களைப் பாடியோர், இசை வகுத்தோர், இசைநூல் ஆசிரியர்(பெயர் தெரியாதவர்கள்) என ஐம்பத்தொரு ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கு முன் பாடப்பெற்ற இன்னொரு பாடல் “பேரையூர் அம்பாள் குளம் பொய்யாத விநாயகர் திருவடி பரவிய தேவபாணி.”

விபுலாநந்த அடிகள் தமது கட்டுகைகளிலும்கூட சில இடங்களில் தாமே பாடல்களை இயற்றிச் சேர்த்துள்ளார். வடமொழிச் சொற்களையும் மரபுகளையும் பொருத்தமான இடங்களில் சேர்த்துக்கொள்வதில் அவர் தயங்கியதில்லை. விஞ்ஞான தீபம் என்று நூலுக்கு வடமொழிப்பெயரே பொருத்தமாயுள்ளது: ‘உணர்வுச் சுடர்’ என்ற தனித் தமிழ்த் தொடர் வேறு பொருளையும் தரக்கூடும் என்று கருதும் அவர் சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தி, தேவாரம், திருவாசகம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி என்று பெயரிட்ட பேரறிஞர்களின் மரபைத் தான் பின்பற்றியதாக ஒரு பாடல் மூலம் தமது கருத்தைக் கூறுகிறார்:

முப்பொருளின் உண்மைதருஞ் சிவஞான
போதமெனு முதனூல் தந்த
அப்பனருள் மெய்கண்டான் தன்னூற்கு
வடமொழிப்பே ரறைதலேனோ
செப்புசித்தி தேவாரம் வாசகமே
கலைசிந்தா மணியென்றின்ன
தப்பில்வட மொழிப் பெயரைச்
சார்ந்துநின்ற மரபெதுவோ

என நினைந்து,

முன்னாளி னூரலுரைத்த முழுதுணர்ந்தோர்
வழிநின்று மொழிதல் வேண்டி
இந்நாளும் ஆரியத்தில் இயைவன் கொண்டு
உரைத்தல்நல மென்னு மெண்ணம்
எந்நாளும் உளத்துடையேன்.

விஞ்ஞான தீபத்தின் முப்பிரிவின் முதலாம் அத்தியாயமான உற்பத்தி விளக்கத்தின் தலைப்பில் சூரிய சந்திரோற்பத்தி என்ற பாணிப்பாடல் காணப்படுகிறது. “ஆயிரங் கதிராழி ஒருபுறந்தோன் றும் அகலத்தான்..” என ஆரம்பிக்கும் பாடல் சூரியனைப் பரவும் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

பிளேட்டோவின் 'விருந்து' (Plato's Banquet) என்ற கட்டுரையைத் தழுவி எழுதிய "பாவலர் விருந்து" என்ற கட்டுரையின் கீழ் தம்மையும் ஒரு பாத்திரமாக இணைத்துக் கொண்ட "இளமாணியார் அறிவுடையரனார்" (சுவாமி விபுலாநந்தர்) அறத்துக்கும் மறத்துக்கும் அன்பே துணையாவது பற்றி தமது ஆறு இனிய பாடல்களைச் சேர்த்துள்ளார். இக்கட்டுரை அ. மாதவையாவின் 'பஞ்சாமிர்தம்' இதழில் வெளிவந்தது. ¹⁴

இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை, பொருணூற் சிறப்பு, உறக்கமும் விழிப்பும், சர்வம் சக்திமயம் என்ற கட்டுரைகளிலும் அவரது பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

'ஏநேய காவியம்' வத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டது என்பதை முன்பு கண்டோம். ஆங்கிலத்திலிருந்து பல பாடல்களை அவர் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பூஞ்சோலை காவலன், மதங்களுளா மணி என்ற நூல்களிலும் ஆங்கிலவானி என்ற கட்டுரையிலும் பல ஆங்கிலப் பாடல்களின் மொழிபெயர்ப்பு காணப்படுகிறது.

ஜோன் கீத்சு என்ற ஆங்கில மகாகவி மரணமடைந்து நூற்றாண்டு சென்றபின் அவனது நினைவைப் போற்றத் தோன்றிய நூற்றாண்டு விழாச்சபையாருக்கு கீத்சின் புகழ் கூறுகிற "திருமலி அழகுடைச் செழும்பொருள் தானே உவகை நீர்மையது .." என்று கீத்சுவின் மொழியிலேயே ஆரம்பிக்கின்ற ஒரு பாடலை சுவாமி அனுப்பிவைத்தார்.

ஹோமரின் ஒடிஸி (Odyssey) யில் பல பகுதிகளை மொழி பெயர்க்கத் தாம் எண்ணியுள்ளதாகவும் கூறுகிறார். இது நிறைவேறவில்லை.

1. ஸ்ரீ அரவிந்தயோகி — ராஜகோபாலன் கு. ப., அல்லையன்ஸ் கம்பெனி, சென்னை., பக்கம் 89.
2. விபுலாநந்தர். சுவாமி, கவியும் சாற்பும் — செந்தமிழ், தொகுதி 38, (1994/41) பக்கம் 177 - 184
3. Endymion by John Keats —
A thing of beauty is a joy forever
Its loveliness increases; it will never
Pass into nothingness; .....

4. அம்பிகைபாகன் ச., சுவாமி விபுலாநந்தர் ஞாபகக்குறிப்புகள், இந்து சாதன வச்சிரவிழா மலர், யாழ்ப்பாணம் (1949) பக்கம் 21.
5. விபுலாநந்தர், சுவாமி, இலக்கியம் கற்றலும் இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபடலும் — கல்முனையில் ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தில் சொற்பொழிவு (1939)
6. C. F. Swami's Article on "The development of Tamil Religions Thought" Published in the Annamalai University Journal Vol I No 2 (1932) p 214

The charm of his lyrics, and the dignified tone of his Patriotic songs have endeared him to his people. .... may the tamil people, the inheritors of a glorious civilisation, View the world with the eyes of Bharathi, their latest poet and rising above narrow Sectarianism and Petty Social conventions March on this path that will lead them to the Divine Spirit, which is the source of all goodness, beauty and truth.

7. இத்தொகை நூல், ஆக்கியோனின் முகவுரையுடன் 1915 ஆம் ஆண்டு, வட்டுநகர் க. சிதம்பரநாதபிள்ளையவர்களால் சங்காணை சச்சிதானந்த அச்சியந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிவந்தது.
8. "ஏநேய காவியம்" — செந்தமிழ் தொகுதி 14, பகுதி 8, ஜூன்-ஜூலை 1916.
9. நடராஜா. ந., எம் ஏ. விபுலாநந்தம். பக்கம் 10.
10. மட்டக்களப்பில் 16-03-83 இல் நடைபெற்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சதேவரின் 148 ஆவது ஜனனதின விழாளை ஒட்டி சுவாமி ஜீவனானந்தஜி இப்பதிகத்தை சிறு நூல்வடிவில் வெளியிட்டார்.
11. தமிழ்ப்பொழில் — விக்கிரம கார்த்திகை (1940)
12. கையெழுத்துப் பிரதி.
13. சிதம்பரஞ் செட்டியார். பெ. ராம. ராம., யாழ்நூலாசிரியர் அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளார், ஈழமணி — மலர் 1, இதழ் 2, (1948) பக்கம் 16.
14. விபுலாநந்தர். சுவாமி, பாவலர் விருந்து, பஞ்சாமிர்தம் (1-5, 1-6, 1-7, 1-12 இதழ்கள்).

14. பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்

பண்டிதர் மயில்வாகனார் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது (1917-1922) அவரது அறிவுத்திறனும் கல்வியின் அகலமும் இலங்கை முழுவதிலும் பிரசித்தமாயிருந்தது. அக்காலத்தில் இலங்கையில் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவில்லை. கொழும்பில் ஒரு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியே இயங்கிவந்தது. அக்கல்லூரிக்குத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஒருவர் தேவைப்பட்டபொழுது தமிழ்க்கல்வியில் நாட்டமுடைய பெரிபோர்கள் பண்டிதர் சா.மயில்வாகனார் B.Sc அவர்களையே குறிக்கொண்டனர். ஆனால் காலங் கடந்து விட்டது. பண்டிதர் சென்னை மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்து விட்டார். எனினும் மயில்வாகனரை “மீட்டெடுக்க” முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அப்பொழுது பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்த திரு. ஆர். மார்ஸ் அவர்கள் பண்டிதரை தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டார். பண்டிதர் இதனை விரும்பவில்லை எனத் தெரிகிறது.

திரு. மார்ஸ் அவர்கள் இது பற்றி சேர்.பி.அருணாசலம் அவர்களோடு கலந்து பேசியிருக்கவேண்டும். கல்வித்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சேர்.பி. அருணாசலம் அவர்கள் சென்னையில் இருந்த பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்:¹

பொன் கிழார்
ஹோட்டன் பிளேஸ்
கொழும்பு -
22 நவம்பர் 1922.

எஸ். மயில்வாகனம் அவர்கட்கு;

மயிலாப்பூர்

சென்னை.

அன்புள்ள ஐயா,

இம்மாதம் 19 ஆம் திகதி தாங்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி அதிபர் திரு. மார்ஸ் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் சார்பாகத் தெரிவிப்பது: இலங்கை இந்து மக்கள் சார்பாகவும் இலங்கைச் சைவப்பிரபலன

சபை கொழும்பு விவேகாநந்த சபை (இவற்றுக்கு நான் முறையே தலைவராகவும் போஷகராகவும் உள்ளேன்) என்பவற்றின் சார்பாகவும், தங்களைப் பல்கலைக்கழகக்கல்லூரியின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்க அனுமதிக்குமாறு சுவாமி சர்வாநந்த துஜிக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அக்கடிதத்தின் பிரதியொன்றினை இத்துடன் இணைத்துள்ளேன்.

நீங்கள் செந்தமிழில் எழுதிவரும் விஞ்ஞான தீபக் கட்டுரைகளை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் வாசித்து வருகிறேன்.

நீங்கள் எங்களிடையே இருந்து தமிழ் மக்களினதும் இந்து மக்களினதும் உயர்ச்சிக்காக உங்கள் உழைப்பை நல்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கின்றேன்.

தங்கள் உண்மையுள்ள.
(ஒப்பம்)பி. அருணாசலம்

சேர். பி. அருணாசலம் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு சுவாமி சர்வாநந்தாஜி இணங்கவில்லை. சுவாமிஜியின் தீர்க்கதரிசனம் மிக்க இந்த முடிவு பிற்காலத்தில் தமிழினம் கர்மயோகியாகிய ஒரு துறவியின் சேவையைப் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தது. இறுதியாக பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி அதிபர் திரு மார்ஸ் அவர்கள் பண்டிதருக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார்.²

பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி
இலங்கை
2 - 12 - 22

அன்புள்ள திரு. மயில்வாகனம்,

எங்களுக்கு உதவக்கூடிய ஒரு சிறந்த ஆசிரியராக உங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவே நாங்கள் வேறு ஏற்பாடுகளைச் செய்வோம். எனது கடிதத்திற்கு மதிப்பளித்து நீங்கள் பதிலெழுதியதற்கு நன்றி கூறுகின்றேன். உங்கள் மடத்துத் தலைவர் அவர்கள் தமது நிலையை விளக்கி எழுதிய கடிதத்தின் பிரதியை சேர். பி. அருணாசலம் அவர்கள் எனக்குக் காட்டினார்கள்.

என் மதிப்பையும் அறிவுத்துறையிலும் ஆன்மீகத்துறையிலும் முன்னேற எனது ஆசியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

உங்கள் உண்மையுள்ள
(ஒப்பம்) ஆர். மார்ஸ்.

இலங்கை பல்கலைக்கழகக்கல்லூரி பண்டிதர் மயில்வாகனம் B. Sc. அவர்களின் சேவையைப் பெறமுடியாது போயினும் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பல்கலைக்கழகமாக உயர்த்தப்பட்டபின் சுவாமி விபுலாநந்தரை அதன் முதல் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பெற்றுப் பெருமையடைந்தது.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1857 இல் நிறுவப்பட்டது. எனினும் தமிழ் நாட்டில் ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வில்லையே என்ற குறை தமிழ்நாட்டு மக்களிடமும் தமிழறிஞர்களிடமும் நெடுங்காலமாக இருந்து வந்தது. சென்னை அரசு இதில் சிரத்தை காட்டவில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஒரு தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவேண்டுமென திரு. ஏ. இராமசாமி முதலியார் அவர்களால் சென்னை இராச்சியசபையின்முன்வைத்த பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எனினும் தமிழ்மக்கள் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவேண்டுமெனத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வந்தனர். இதன் பயனாகச் சென்னை அரசு இது பற்றி விசாரிக்க ஒரு சபையை நிறுவியது. இச்சபைக்கு ராஜராஜேஸ்வர சேதுபதியவர்கள் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். சென்னை பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பாக விசாரணைச் சபை முன் சாட்சியமளிக்க சுவாமி விபுலாநந்தர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். சுவாமிஜி எவ்வாறு சாட்சியமளித்திருப்பார் என்பதைப் பின்பு 'விவேகாநந்தன்' பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய கட்டுரைமூலம் ஊகிக்கமுடிகிறது. "இப்பொழுது தமிழ்நாட்டிலிருக்கின்ற கல்விச் சாலைகளும் மதுரை, கரந்தை, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலிருக்கின்ற தமிழ்ச் சங்கங்களும் பிற கல்விக்கழகங்களும் இவ் விஷயங்களைத் தீர விசாரித்துத் தத்தமது அபிப்பிராயங்களை ஆலோசனைச் சபைக் காரியதரிசிகளாகிய திரு. பி. பு. ராஜன், திரு. அற்புதசாமி உடையார் ஆகிய இருவருக்கும் அனுப்புதல் வேண்டும்." எனக்கேட்டுக் கொண்ட அடிகளார் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் என்கே நிறுவப்படவேண்டும் என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்: "இனி, பல்கலைக்கழகம் ஏற்படுத்துதற்குரிய இடத்தை ஆராய்ங்கால் சங்கத்தாரிருந்து தமிழாராய்ந்த மதுரையை நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.....ஆயினும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றே ஏற்படவிருக்கின்றபடியால் அது தமிழ்நாட்டுக்கு நடுவாகவுள்ளதும் ஸ்ரீரங்கநாதருடைய திருக்கோயிலினையும், தாயுமானவர் திருமலையையும் பிறவற்றையும் அணித்தாகக் கொண்டதுமான திருச்சிராப்பள்ளியில் ஏற்படுதல் நல்லது."

இறுதியில் செட்டி நாட்டரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் அளித்த கட்டிடங்கள் நிலங்கள் பணம் என்பவற்றைக் கொண்டு 1929இல் சிதம்பரத்துக்கு அருகில் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது. இப்பல்கலைக்கழக வளாகம் அண்ணாமலை நகர் என அழைக்கப்பட்டது.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக சுவாமி விபுலாநந்தர் நியமிக்கப்பட்டார். செட்டி நாட்டரசர் பலமுறை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதினால் சுவாமிஜி ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் அனுமதியுடன் அப்பதவியை 1931 ஜனவரியில் ஏற்றுக்கொண்டார். சொல்லின் செல்வர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை பிற்காலத்தில் அடிகளாரின் அன்பைக் கவர்ந்த கந்தசாமி முதலியோர் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தனர். இங்கு சுவாமியிடம் தமிழ்கற்ற அ. மு. பரமசிவானந்தம், மு. ஆலாலசுந்தரஞ்செட்டியார். வெள்ளை வாரணன், ஈழத்தைச் சேர்ந்த க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் ஆகியோர் பிற்காலத்தில் சிறந்த தமிழறிஞர்களாக விளங்கினர்.

1933இல் சுவாமி விபுலாநந்தர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் பதவியைத் துறந்தார். இலங்கை மீண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலைகளின் முகாமையாளர் பதவியையும் சிவாநந்தவித்தியாலயத் தலைமை ஆசிரியர் பதவியையும் மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டார். பேராசிரியர் ஒருவர் தாம் புகழுடன் வகித்த அப்பதவியைத் துறந்து ஒரு சிறிய பாடசாலையின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட விந்தையைச் சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் காண்கிறோம். “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என்ற அப்பர் வாக்கிற்கு உதாரண புருசராக அடிகளார் விளங்கினார்; எவ்வளவு பெரிய பதவியையும் தம்மால் வகிக்கமுடியும் அதனை நினைத்தவுடன் உதறிவிடவும் முடியும் என்பதை அவர் நிரூபித்தார். கீதை கூறும் ஸ்திதப் பிரக்ஞர் (நிலைத்த மதியுடையவர்) ஒருவரால்தான் இது முடியும்.

1922 இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக பண்டிதர் மயில்வாகனரை நியமிக்க எடுத்த முயற்சி பலிக்கவில்லை என்பதை முன்பு கண்டோம். 1941 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பல்கலைக்கழகமாக உயர்த்தப் பட்டது. எனினும் 1943 ஆம் ஆண்டில்தான் தமிழ்த்துறைக்கு ஒரு பேராசிரியரை நியமிக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன் யார் தகுதியுடையவராக இருந்தாரோ அவரே இப்பொழுதும் அப்பதவி வகிக்கத் தகுதியுடையவராக இருந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்க எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி வெற்றிபெற்றது. இம்முறை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கம் அனுமதியளித்தது. சுவாமிஜி 1943 இல் பேராசிரியர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களின் முதல் தமிழ்ப்பேராசிரியர் என்ற பெருமை அவருக்கே உரிமையானது.

சுவாமிஜி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான போது அண்ணாமலையில் அவரது மாணாக்கர்களாகிய க. கணபதிப்பிள்ளை வி. செல்வநாயகம் ஆகிய இருவரும் இங்கு தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்தார்கள். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளாரின் மாணவரான சு. வித்தியானந்தனும் பின்னர் ஒரு விரிவுரையாளரானார். அடிகளாரின் மறைவுக்குப் பின் இவர்கள் மூவரும் ஒருவரின் ஒருவராய் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களாக நியமனம் பெற்றார்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் தோன்றியபின் திரு. சு. வித்தியானந்தன் அப்பல்கலைக்கழக உப வேந்தருமானார்.

அடிகளாரின் பிரசித்தபெற்ற இச்சீடர்கள் தமது குருவின் ஆளுமையை விளக்கும் ஒரு சிறு நூலையாவது எழுதிவைக்காமற் போனது பெரு நட்டமே. வெள்ளை வாரணர் ஒருவர் மட்டுமே தமது குருநாதரின் நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரஞ் செய்து தமது வணக்கத்தையும் நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக்கொண்டார். “கையெழுத்துப் படிக்களை எழுதியும் ஒப்புநோக்கியும் உதவி புரிந்த எனது மாணவர் திரு. வெள்ளைவாரணனார் இந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரஞ்செய்யும் பணியினைத் தனக்கு உரியதாக்கிக் கொண்டார்”³ எனச் சுவாமி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரு பல்கலைக்கழகங்களிலும் சுவாமி பதவி வகித்தபோது குறிப்பிடத்தக்க பல சம்பவங்கள், ருசிகரமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றிருக்கலாம். அவற்றை யாரும் விரிவாக எழுதிவைக்கவில்லை. திருவேட்களத்தில் நடந்தவற்றை முன்பு குறிப்பிட்டுள்ளேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை அடிகளாரின் மாணவர் திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரம் செட்டியார் வருணிக்கிறார்; “1933ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலை நகரில் பட்டமளிப்பு (Convocation) மிகக் சிறந்த முறையில் நடைபெற்றது. அப்போது அண்ணாமலை நகரிலுள்ள பட்டமளிப்பு விழா மண்டபம் பல கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பேராசிரியர் வீட்டின் மேன்மாடியிலும் அரசியலாரின் கொடி (Union Jack) கட்டப்பட்டது. ஆனால் எங்கள் அடிகள் வீட்டின் மேன்மாடியில் மட்டும் தேசியக் கொடி (Congress Flag) கட்டப்பட்டது. மாட்சிமை மிக்க கவர்னர் பட்டமளிப்பு விழா மண்டபத்திற்கு வருமுன்னர் அடிகளார் வீட்டினைச் சில போலீஸ் உத்தியோகத்தார் சோதனை செய்தனர்; இதற்கெல்லாம் அடிகள் அஞ்சவில்லை. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பன்றோ”⁴

1.

S. Mylvaganam Esqr,
Mylopore,
Madras.

Dear Sir,

Ponklar
Horton Place,
Colombo,
22nd Nov. 1972.

Reference to your letter of the 19th inst. to Mr. Mars, Principal of Ceylon University College, I have on behalf of the Hindus of Ceylon, Saiva Paripalana Sabha and Colombo Vivekananda Society (of which I am President and Patron respectively) written to Swami Saravanandaji requesting him to permit you to accept the Post in question. I enclose copy of the letter.

I have been reading with great interest your excellent articles in the "Sentamil" on Vijjana Dīpa.

Looking forward to seeing you among us at work for the benefit of the Tamils and Hindus of Ceylon.

I am
Your Truly
(Sgd.) P. Arunachalam

2.

University College,
Ceylon,
2 - 12 - 22.

Dear Mr. Mylvaganam,

I gather that it will not be possible for you to Assist us a secular teacher, and therefore propose to make other arrangements.

Thank you for your Courtesy in replying to my letter, Sir. P. Arunachalam in which he very kindly made the position clear.

with kind regards and good wishes for your intellectual and spiritual progress.

Your Sincerely
(Sgd.) R. Mars

இவ்விரு கடிதங்களையும் உண்மைப்பிரதி (True Copy) எனக் குறிப்பிட்டு கொழும்பு அருள் தியாகராசா ஈழமணி மலர் 1 இதழ் 2-இல் (1948) தாம் எழுதிய "விபுலாநந்த மணி" என்ற கட்டுரையில் வெளியிட்டிருந்தார்.

3. யாழ் நூல் — முடிபுரை.

4. ஈழமணி — மலர் 1, இதழ் 2, (1948) — பக்கம் 21.

15. கைலாய யாத்திரை

கைலாய தரிசனம் பூர்வ புண்ணியப் பேறாகக் கிடைக்கக்கூடிய ஒன்று. இங்கு சிவபெருமான் தேவர்களும் விஞ்சையர்களும் பூதப் படைகளும் பணிந்து நிற்க அரசு வீற்றிருக்கிறார் என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை. இத்திருமலையை மையமாகக் கொண்டெழுந்த புண்ணிய கதைகள் பல. சேக்கிழார் தமது பெரியபுராணத்தை இத்திருமலையின் சிறப்பைக் கூறி ஆரம்பிக்கின்றார். போக்குவரவு வசதிகள் மிகுந்துள்ள இக்காலத்தில்கூட கைலாய யாத்திரை அரியது. அடிகள் களார் கூறுவது போல “தவயோகங்களால் தட்ப வெப்பங்களைத் தாங்கும் உடலுரமும் மனவுறுதியும் உடைய பெரியோர்களே ஆங்கு வசித்தற்குரியவராவர்.”

“இமய மலைக்கு வடக்கே வெகுதூரத்தில் திபெத் பிரதேசத்தில் கைலாயகிரி என்னும் சூழத்திரம் ஒன்று இருக்கிறது. அது இந்துக்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் பொதுவான புண்ணிய ஸ்தலமாகும். அல்மோரா என்னும் மலைப்பிரதேச ஊரிலிருந்து கால் நடையாகக் கைலாயத்துக்குச் சென்றுவர 550 மைல் ஆகும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துச் சுவாமிகள் சிலருடன் சுவாமி விபுலாநந்தர் கைலாயங்கிரி யாத்திரையை வெற்றிகரமாகவும், பக்திபூர்வமாகவும், தவம் புரிகிற பாங்கிலும் பூர்த்தி பண்ணினார். அவருடைய வாழ்க்கையில் அது முக்கியமான சம்பவம் ஒன்றாகும்” எனச் சுவாமி சித்பவாநந்தர் கூறுகிறார்.¹

சுவாமி விபுலாநந்தர் 1937 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் கைலாய யாத்திரையை ஆரம்பித்தார் எனத் தெரிகிறது. அவர் சுயிலாய யாத்திரையை வெற்றியுடன் முடித்துக் கொண்டு திரும்பியதும் பலவிடங்களில் அவருக்கு வரவேற்புபுசாரம் நடத்தப்பட்டது. தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பல இடங்களில் தமது கைலை யாத்திரையின் அநுபவங்களை எடுத்துச் சொன்னார், மக்கள் வியப்புடனும் உவப்புடனும் அதனைக் கேட்டனர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரவை கைலை யாத்திரையினின்று திரும்பிய அடிகளாரை வரவேற்கவும், அவரது அநுபவங்களைக் கேட்டறியவும் 18-07-1938இல் சென்னை கோஹலே மண்டபத்தில் ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தை நடத்தியது. பண்டிதமணி மு கதிரேசச்செட்டியார் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். தலை வர் அடிகளாரின் உயர்கல்வி அரிய குணஞ் செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பாராட்டி சம்பிரதாயபூர்வமாக சுவாமியை சபையோருக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார். சுவாமிஜி “எனது கைலாய யாத்திரை” என்ற பொருள் பற்றிப் பேசினார். நாமும் அச்சொற்பொழிவின் மூலம் அடிகளாரின் கைலை யாத்திரை அநுபவங்களை அறிந்துகொள்வது பொருத் தமானது என்பதால் அச்சொற்பொழிவின் சுருக்கத்தை இங்கு தரு கின்றோம்:

“முன்னாளில் அப்பமூர்த்தி தக்கிண கைலாயமென்னுந் திருக் காளத்தி மலையில் திருப்பதிகம் பாடி சிவ வழிபாடு செய்து முடித்த பின்னர் வடகைலை சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் அம்மையப் பருடைய திருவுருவத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு வழிபாடு செய்ய வேண்டுமெனப் பேரவாக் கொண்டு வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அந்நிலையில் “உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பு” தோன்றக் காலாலே நடந்தும் நெஞ்சால் தவழ்ந்தும் உடம்பில் தசைமுழுதுந் தேயும்படி புரண்டும் பல காடு மலை சுரங்களைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவிய லாது இடைவழியில் உணர்ச்சியற்றுக் கிடந்தபோது, அன்பர்க்கு எளிய ஆண்டவன் அந்தண உருவில் வெளிப்பட்டு அப்பர் செலவைத் தடுக்கவும்,

“ஆளும் நாயகன் கைலையில் இருக்கைக்கண் டல்லால்

மானும் இவ்வுடல் கொண்டும் னேன்” 2 என வலித்திருந்த அவரது உள்ள நிலையை உணர்ந்தும், தென்தமிழ்நாட்டில் சில காலம் இருந்து பதிகம் பாடுதலாகிய திருத்தொண்டு செய்விக்கக் கருதியும் திருவையாற்றில் கைலைக் காட்சியைச் கொடுத்தருளினார் என்னும் வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்திற் படிக்கின்றோம். தவ யோகங்களால் தட்ப வெப்பங்களைத் தாங்கும் உடலுமாம் மனவுறுதியும் உடைய பெரியோர்களே ஆங்கு வசித்தற்குரியராவர். அத்தகைய கைலைக் காட்சியை இந்தாளில் வேறு பல சாதகங்களால் அடைய முடிகிறது.

இமயமலை கடல்நீரில் மூழ்கிக் கிடந்த பண்டைக் காலத்தும் சுயிலைமலை வெளிப்பட்டு நின்றது. இமயத்தைக் கடந்து திபெத்து நாட்டின் வழியாகச் சில வாரங்கள் காலால் நடந்தும் குதிரையிலே ஏறிக்கொண்டும் செல்லவேண்டும். வெள்ளிய மணற்குன்றுகள் போன்று பனித்திரர்கள் எங்கும் நிறைந்துள்ளன. நம் நாட்டுத் திருக்கோயில் சுரின் அமைப்புப் போலவே மூன்று பிராகாரங்களையுடையதாய்

விளங்குகிறது. திருமலையை அடுத்துள்ள முதல் வீதியிலும் மூன்றாம் வீதியிலும் நாம் செல்லவியலாது. நடுவீதி முப்பது மைல் சுற்றளவுள்ளது. மூன்று நாட்களில் அவ்வீதிவழியே திருமலையை வலம் வரலாம். அந்நாட்டுப் பெரியார்கள் தலையால் வலம்வரும் காட்சி கண்ணெஞ்சையும் கனிவிக்கும். ஆங்கு முற்றத் துறந்த முனிவர்களின் மடாலயங்கள் பலவுள்ளன. இறைவன் சந்நிதி வாயில் தெற்குமுகமாக அமைந்துள்ளது “ஊழி தோறோங்கும் அவ்வோங்கல்” எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்ற அத்திருமலையின் சிகரமானது ஒள்ளிய வெண்பொன்னை உருக்கி வார்த்தாற் போன்று மாசற்ற நீல ஆகாயத்தில் சிவலிங்க வடிவமாக ஒளி வீச நிற்கின்றது. புறவிருள் இரவிலும் புலப்படாதது போலவே அணுகிய அன்பர்கள் அகவிருள் நீங்கப்பெற்று அறிவொளி விளக்கம் எய்துவர் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

இத் திருமலையின் இடப்பால் கௌரிசங்கர் என்னும் சிகரம் ஒன்றுள்ளது. அதனையடுத்த “மானசவாவி” என்னும் நீலப்பைஞ்சுனை படிகம் போல் தெளிந்த நீர் நிறைந்து நீராடுதற்கேற்ற வெந்நீர் ஊற்றுடையதாய்த் திகழ்கின்றது. அதனிடத்தே அன்னங்கள் வாழ்கின்றன.

அதன் வடபால் இராமசவாவி என ஒரு பொய்கை காணப்படும். அதுவே குரபத்மன் இராவணன் முதலியோர் தவஞ்செய்த இடமென நம்பப்படுகிறது. அன்றியும் நாற்புறத்தும் பரிவார தெய்வங்களின் ஆலயங்கள் போன்று சிறு குன்றுகள் பல காணப்படுகின்றன. கங்கை சிந்து முதலிய நான்கு நதிகள் அங்கு உற்பத்தியாகிக் கிழக்கு, மேற்குத் திசைகளை நோக்கிச் செல்கின்றன. மைசூர்மன்னர் பெருமான் தாம் கயிலாய யாத்திரை செய்த பின் வெளியிட்ட புகைப்படம் அத்திருமலையின் ஒரு பகுதியேயாகும். முற்றும் படம்பிடித்தற்கியலாது. நிற்க,

திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழார் பெருமான் அகக் காட்சியாற் கண்டு கயிலை என்னும் திருமலையைச் சிறப்பித்துப் பாடிய பாடற் பகுதிகளிற் கண்ட வருணனைகள் உற்று நோக்குவார்க்கு உண்மையாகவே புலப்படும். அவை வருமாறு:

பொன்னின் வெண்திரு நீறுபு னைந்தெனப்
பன்னும் நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கும் அறிவரி யான்என்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை.

அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலின்
நண்ணும் மூன்றுல குந்நான்ம றைகளும்
எண்ணில் மாதவஞ் செய்யவந் தெய்திய
புண்ணி யம்திரண் டுள்ளது போல்வது.

நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் நீடொளி
இலகு தன்தளிர் ஆகஎ முந்ததோர்
உலகம் என்னும் ஒளிமணி வல்லிமேல்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை. 3

என்பவற்றால், பொன்னிற மேனியில் வெண்ணீறு பூசியது போன்று பொற்கோட்டு இமயத்தை அடுத்து வெள்ளிய கயிலை உள்ளதென்றும், மூன்றுலகத்தவரும் நான்மறைகளும் செய்த தவத்தின் பயனாய புண்ணியம் (வெண்ணிறமாகக் கூறுதல் கவி மரபு) திரண்டாற்போல்வதென்றும், அளவிறந்த பல தலங்களையும் தவிராகக் கொண்டெழுந்த உலகமென்னும் ஒளிமணிக் கொடியின் உச்சியிற் பூத்த வெண்ணிறப் பூப் போல்வதென்றும் சேக்கிழார் பெருமான் கூறிய வருணனைகள் வெறும் புனைந்துரையாகமாட்டா, உண்மையே யாகும். அக்கயிலைத் திருமலையின் சிகரப்பொலிவும், மானசவாஸியின் மாண்பும், தலையால் நடந்து வலம்வரும் அன்பர்களின் பக்திப் பெருக்கும் ஆகிய மூன்றும் உள்ளுந்தோறும் உள்ளம் குளிர்விக்கும் ஒப்புயர்வற்ற அரிய காட்சிகளாகும்.

ஒரு முறை அவ்வியாத்திரை செய்துவந்த பின் என் உடலில் நாற்பது "பவுண்டு" எடை குறைந்திருந்தது. காஞ்சிப் பகுதியில் உள்ள கைலாயநாதர் கோயிலின் உயரம், அகலம், நீள முதலிய அமைப்புக்கள் அத்திருமலையின் நானூற்றில் ஒரு பங்காகும்."

கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட அன்பர்கள் ஆர்வத்துடன் கேட்ட வினாக்களுக்கு அடிகளார் விடைகூறியபின் நிகழ்ச்சி முடிவுற்றது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் கைலாய யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு சிலகாலம் ஓய்வு பெற்றபின் மீண்டும் தம்பணிகளை ஆரம்பித்தார். மட்டக்களப்புக்கு வந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையானர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். 4

1. சித்பவாநந்தர், சுவாமி, — ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரில்ல பொன் விழா மலர் (1976) — பக்கம் 25.
2. சேக்கிழார் — பெரிய புராணம், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம் — பாடல் 366.
3. ஷே. நூல் — திருமலைச் சுருக்கம் முதல் மூன்று பாடல்கள்.
4. விபுலாநந்தர், சுவாமி, சொற்பொழிவின் சுருக்கம், தமிழ்ப்பொழில் துணர் 14 — மலர் 8, வெகுதானிய, கார்த்திகை (1938):

16. நான் கண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர்

ஓர் ஆண்மகனின் சராசரி உயரத்திலும் சிறிது குறைந்த உயரம். உச்சிப்பகுதி சிறிது தட்டையான சற்றுப் பருத்த தலை. நுனி சிறிது சப்பையாக அமைந்த மூக்கு. செவ்வரி படர்ந்து அறிவொளி வீசும் கண்கள். தலையைச் சிறிது சரித்து நோக்கும் பார்வை. இதழ்களும் உள்ளங்கைகளும் சிவந்து கண்ணிராணை நினைவூட்டும் கரிய திருமேனி. உரம்வாய்ந்த உடல். உறுதியான நடை. தனித்தன்மை வாய்ந்த குரல். பரிசுத்த துவராடை போர்த்த தூய வடிவம். இளமை முதல் இருபது வருஷங்கள் நான் கண்டு வியந்த அடிகளாரின் உருவம் இன்றும் என் அகக்கண்களில் பதிந்து நிறைந்து கிடக்கின்றது.

தனித்தன்மை வாய்ந்த குரலென்றேன். குழந்தையின் மழலை மொழியூட்டும் அலாதியான இன்பம் அதில் தோய்ந்து கிடக்கும். தமிழோசையின் அழகு முழுவதையும் வெளிக்கொணரக் கூடிய குரலோசை அவருடையது. இதனை நன்கு அனுபவித்தவர்களில் ஒருவர் சுவாமி அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர் பண்டிதமணி சு. நவநீத கிருஷ்ண பாரதி அவர்கள். சுவாமி பரமபதமடைந்தபோது பண்டிதமணி பாடிய இரங்கற்பா ஒன்றில் “பேணும் மழலையருட் பேச்சுமுகம்” என மிகப்பொருத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சுவாமி தமது சொற் பொழிவுகளின் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் இறைவியைப் போற்றும் பாடலாக குமரகுருபர சுவாமிகளின் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் வாராணைப் பருவத்திலுள்ள “தொடுக்கும் கடவுட்பழம் பாடல் தொடையின் பயனே...” என்ற பாடலை ஒருவித இசையோடு பாடுவார். இப்பாடலில் தமிழுக்கே உரித்தான முகர ஒலி மீண்டும் மீண்டும் வந்து அடிகளாரின் குரல் மூலம் வெளிப்பட்டு “அழகு ஒழுக”ச் செய்வதைக் கண்டுகேட்டு இன்புற்றோர் பலர்.

அவரது பேச்சில் ஏற்ற இறக்கங்களோ அபிநயங்களோ அதிகம் காணப்படாது. தண்ணென்று தவழ்ந்து செல்லும் நதிபோல் சொற்கள் தங்குதடையின்றி ஒரே ரிதத்துடன் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருக்கும். அவரது பேச்சில் கண்டனக் கணைகளையோ வீண்டாம் பிகத்தையோ காணவே முடியாது. தாம் சொல்ல வந்ததை உண்மையும், அழகும், செம்மையும் நிறைந்த சொற்களினால் உணர்த்தி விட்டு அமைந்து விடுவார்.

சிறிய விஷயங்களையும் சிறிய பொருட்களையும் கூட ஆழ்ந்து நோக்குவார். குழந்தைகளோடு கலந்து உறவாடுவதில் அவருக்குப் பிரியம் அதிகம். பேரறிஞரான அவருக்கு சிறுகுழந்தையின் பிஞ்சுள்ளத்தையும் தொட்டுப் பார்க்கும் பொறுமை இருந்தது. குழந்தைகளுடன் பேச்சுக்கொடுத்து தட்டிக்கொடுத்து அவர்கள் வாயிலிருந்து பெரிய கருத்துக்களை வரவழைத்துவிடுவார். முகாமைக்காரர் என்ற முறையில் பாடசாலைகளுக்கு விஜயஞ்செய்யும் போதெல்லாம் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் நுழைந்து பிள்ளைகளோடு கலந்துபேசி மகிழ்வார்.

1925இல் சுவாமியவர்கள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பணிகளை நிறைவேற்றக் கிழக்கிலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். சில காலம் திருகோணமலையில் தங்கியிருந்த அடிகளார் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் பல பாடசாலைகளைக் கையேற்றுக் கொண்டதினாலும் மேலும் பல பாடசாலைகளை அமைக்க வேண்டியிருந்ததாலும் நிரந்தரமாக மட்டக்களப்பில் தங்கியிருக்கவேண்டி நேரிட்டது. அவர் ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் ஒரு அறையை தமது வாசஸ்தானமாக ஆக்கிக் கொண்டு தமது பணிகளை ஆரம்பித்தார்.

மட்டக்களப்பு நகரின் மத்தியில் (புளியந்தீவில்) உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீ சித்தி விக்கினேஸ்வரர் ஆலயம் கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கின்றது. இதனைச் சாதாரணமாக ஆனைப்பந்திப் பிள்ளையார் கோயில் என்று அழைப்பர். சுவாமியவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த இடமும் ஆனைப்பந்தி என்பது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அழகான இருபெரும் வீதிகளோடு அமைந்த இத்திருக்கோயிலின் வெளிவீதியில் தென்கீழ்முலையில் ஆனைப்பந்திசைவப்பாடசாலையைப் புளியந்தீவைச் சேர்ந்த சைவப் பெருமக்கள் 1902இல் நிறுவினார்கள். இக்கட்டிடம் ஏறக்குறைய ஐம்பது அடிச் சதுரமான கிழக்குப் பார்த்த ஒரு மண்டபத்தையும் மேற்குப் புறமாக அடுத்தடுத்து இரு அறைகளையும் கொண்டது. மண்டபம் தவிர்த்த ஏனைய மூன்று திசைகளிலும் அறைகளைச் சுற்றிச் சுமார் ஏழடி அகலமான விறாந்தை இருந்தது. தெற்குப்பக்க விறாந்தை மரச்சட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டு சுவாமிகளின் சமையலறையாக்கப்பட்டது. மேற்குப்புற அறையில் சுவாமிகள் வசித்து வந்தார்கள். பாடசாலை வளவுக்கு வெளியே மேற்குப்புறத்

நில் நெருக்கமான பனந்தோப்பு, வடக்கே பாடசாலைக்கு அருண் பிரமாண்டமான புரியமரம் ஒன்று நின்றது. ஆலய வளவுக்குள் நின்ற பல வில்வ மரங்களிலிருந்து காற்றினால் பரவும் நறுமணம் எப்பொழுதும் பாடசாலையை நிறைத்து நிற்கும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரோடு சில வருடங்கள் உடனுறைந்த இன்னொரு மாமனிதரைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது அவசியம். 3-11-1926இல் கொழும்புக்கு வந்துவிட்ட சுவாமி அவிநாசாநந்தர், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்திற்கு (இவங்கைக்கிளை) அரசாங்க அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக அங்கு சிலகாலம் தங்கியிருந்து ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு மட்டக்களப்புக்கு வந்து சுவாமி விபுலாநந்தருடன் சேர்ந்துகொண்டார். இவரைப்பற்றி புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: “சுவாமி முன்னரே ஒரு குடும்பஸ்தர், எம். ஏ. பட்டதாரி. இந்திய தேசியக் கல்லூரியின் முன்னன்னாள் அதிபர். காந்தி அடிகளுக்கு இரண்டு வருடம் காரியதரிசியாக இருந்தவர். இவரது அறிவு, ஆற்றல், தூய்மை, துணிவு என்பவற்றை நேரில் அறிந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் தலைமைப் பீடாதிபதி இவரது குடும்பத்தினருக்கு மாதச்சன்மானம் கொடுக்கும் ஒழுங்கினைச் செய்து இவரைத் துறவியாக்கிப் பயன் செய்தனர்”

சுவாமிகள் இருவரும் வாழ்ந்த அறையின் வடக்குப் புறமாக இருந்த விறாந்தை அவர்களை நாடிவரும் பிரமுகர்கள் தர்சனார்த்திகள் ஆகியவர்கள் பொது மக்கள் ஆகியோரைச் சுவாமிகள் சந்திக்கும் வரவேற்புக்கூடமாகவும் பயன்பட்டது. யாரும் வராத சமயங்களில் சுவாமி அவிநாசாநந்தர் அங்கு ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருப்பார். அவரது கண்பார்வையில் கோளாறு இருந்தது. புத்தகத்தைக் கண்ணுக்கு மிக அருகில் வைத்துக்கொண்டுதான் வாசிப்பார். தூர நின்று பார்ப்பவர்களுக்கு அக்காட்சி புத்தகத்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றும். ஒருநாள் இவ்வாறு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது சுவாமி அவர்களுக்கு ஒரு தந்திவந்தது. அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த நான் அந்தத் தந்தியை வாங்கிக்கொண்டு போய் அடிகளாரிடம் கொடுத்தேன்: அதனை வாசித்த அவர் மெல்ல எழுந்து அறையுட் சென்றார். சுமார் பதினைந்து நிமிஷங்களின்பின் வெளியே வந்து தமது அலுவல்களில் ஈடுபட்டார். அடிகளாரின் பூர்வாஸ்ரமத்து நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் காலமான செய்தி அத்தத்தியில் குறிக்கப்பட்டிருந்தது என பின்னால் பெரியவர்கள் கூறக்கேட்டேன். அறையுட் சென்று அந்த ஆத்மாவின் சாந்திக்காக அவர் பிரார்த்தித்திருக்கலாம் என நம்புகின்றேன்.

சுவாமி அவிநாசாநந்தர் மட்டக்களப்பிலிருந்து பீஜி தீவுக்குச் சென்றதாக ஞாபகம். சில மாதங்களுக்குப் பின் அவர் மட்டக்களப் பிறகு வந்தார். வரும்போது பீஜித் தீவுச் சுதேசிகள் உபயோகிக்கும்

'பூமராங்' என்ற மரத்தாலான ஆயுதம் ஒன்றையும் கொண்டு வந்து எங்களுக்குக் காட்டினார். உறுதியான மரத்தால் செய்யப்பட்ட அந்த ஆயுதத்தைச் சிறுவர்களாகிய எங்களால் தூக்கவும் முடியாதிருந்தது. பற்றை மறைவில் இருக்கின்ற எதிரியையோ விலங்கையோ குறிபார்த்து அவ்வாயுதம் வீசப்படும். சுற்றிச் சுழன்று செல்லும் அந்த ஆயுதம் எதிரியைத் தாக்கும். தாக்காவிடில் சுழன்று அதை எறிந்தவர் அருகில் வந்து விழும். வட்டமாகச் செல்லக்கூடியதாக அது அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ் நாட்டிலும் பழங்காலத்தில் இதுபோன்ற ஆயுதம் ஒன்றிருந்ததாகவும் அதன் பெயர் 'செண்டு' என்றும் அறியக்கிடக்கிறது. இதனை எறிந்து பழகும் இடமே சங்க நூல்களில் 'செண்டு வெளி' எனப்பட்டது.

இரு துறவிகளும் ஆணைப்பந்தியில் வாழ்ந்தபோது அவீநாசா நந்த அடிகள் மூலமூர்த்தி போலவும் விபுலாநந்த அடிகள் உற்சவர் போலவும் செயல்பட்டார்கள். சுவாமி விபுலாநந்தர் கிழக்கில் தமது பணிகளை ஆரம்பித்த காலம் முதல் அவர் மகாசமாதி அடையும் வரை அவரை அருகிலிருந்தும் தூரத்திலிருந்தும் அவதானிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. இளமை முதல் 1934 ஆம் ஆண்டு வரை நான் ஆணைப்பந்தி பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்றேன். பாடசாலையை விட்ட பிறகும் நான் அங்கு சென்று ஆசிரியர்களுக்கு உதவியாக இருந்தேன். 1936—1938 வரை கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்றேன். இறுதிப் பரீட்சையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது என்னை ஒரு ஆசிரியனாக நியமித்து விபுலாநந்த அடிகளார் அனுப்பிய நியமனக் கடிதம் கோப்பாயில் கிடைத்தது. 1938 ஆவணி மாதத்திலிருந்து திருகோணமலை கோணேஸ்வர வித்யாலயத்தின் ஆசிரியனானேன்.

1925 இல் இருந்தே அவர் பாடசாலைகளை நிறுவவும் அவற்றைப் பராமரிக்கவும் தீர்வகிக்கவும் எத்துணை அரும்பாடு பட்டார்; எவ்வளவு துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொண்டார்; என்பதை நான் நேரில் அறிவேன்:

அவருக்கு எப்பொழுதும் பணத்தட்டுப்பாடு இருந்தது. அரசாங்கம் கொடுக்கும் உதவித்தொகை சொற்பமாக இருந்தது. ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளம் தவிர மிஞ்சுவது அற்பமே. வருடாந்த விவரங்களைத் திரட்ட வரும் பரிசோதனையாளர் திருப்பியடைந்தால்தான் உதவி நன்கொடை அளிக்கும்படி அரசாங்கத்துக்குப் பரிந்துரை செய்வார். அவர் ஒரு பாடசாலைக்கு வரும் அன்று அப்பாடசாலை பழுதுபார்க்கப்பட்டு வெள்ளையடிக்கப்பெற்று ஏற்கனவே வர்ணம் பூசப்பட்டிருந்தால் புதிதாக வர்ணம் பூசப்பட்டு விளங்கவேண்டும்.

1939இல் நான் கோணேஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக இருந்தபோது வழக்கம்போல் சுவாமி அங்கு வந்திருந்தார். சிலவாரங்களில் வருடாந்தத் திரட்டுச் சேகரிக்கப்பட இருந்தது. பாடசாலைச் சுவர்களுக்கு சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டுவிட்டது. இந்துக் கல்லூரியிலும் கோணேஸ்வர வித்தியாலயத்திலும் உள்ள கதவுகள், யன்னல்கள், நிலைகள், மரத்தூண்கள் ஆகியவற்றிற்கு வர்ணம் பூசும் வேலை பாக்கியிருந்தது. சுவாமிகளிடம் போதிய பணம் இல்லை. தலைமை ஆசிரியர் எஸ். குமாரசாமி ஐயரோடு கலந்து ஆலோசித்தார்.

1939 இல் இரண்டாவது மகாயுத்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. ஹிட்லர் என்ன செய்வார் என்பதை மட்டிடமுடியாது ஏமாந்து போன பிரித்தானிய அரசு காலந்தாழ்த்தி விழித்துக்கொண்டது. திருகோணமலையில் போராயத்தங்கள் தீவிரமாக நடைபெற்றன. பெரிய பெரிய எண்ணெய்ச் சேகரிப்புத் தொட்டிகள் விமானத் துறைகள் துறைமுகங்கள் எங்கும் பலவகையான கட்டிடங்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் அமைக்க வேண்டியிருந்தது. கப்பல் கப்பலாகப்பொருட்களையும் பணத்தையும் பிரித்தானிய அரசு கொண்டுவந்து கொட்டியது. இப்பொருட்களில் பொதுசன உபயோகத்திற்கானவற்றில் கணிசமான பகுதி எப்படியோ வெளியில் வந்துவிடும். அப்பொருட்கள் மிக மலிவான விலைக்கு விற்கப்பட்டன. இவற்றைக் கவனித்துக் கொள்ள அரசாங்கத்திற்கு நேரமிருக்கவில்லை.

ஐயர் என்ன சொன்னாரோ தெரியாது சுவாமிஎன்னை அழைத்தார். எங்கேயாவது மலிவான விலையில் (தீந்தை) வர்ணம் கிடைக்கமா என்று கேட்டார். நான் விவரித்துச் சொல்கிறேன் சுவாமி என்றேன். ஐயரிடம் சிறிதளவு பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் சுவாமி மட்டக்களப்புக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். நான் தலைமை ஆசிரியரிடமிருந்து ஆறு ரூபாவைப் பெற்றுக்கொண்டேன். என் நண்பர்களின் உதவியுடன் இக்காலத் 'தார்ப்பீப்பா' அளவினதான ஒரு தீந்தைத் தகரத்தைக் கொண்டுவந்துறிக்கினேன். கோணேஸ்வர வித்தியாலயத்துக்கும் இந்துக் கல்லூரிக்கும் வர்ணம் பூசுவதற்கு அதில் பாதியளவு போதுமானதாயிருந்தது.

அக்காலத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்கள் ஒரு குடும்பம்போல் செயல்பட்டோம். நாங்களாகவே எங்கள் சம்பளத்தில் ரூபாவுக்கு இரண்டு சதத்தை பாடசாலைச் செலவுகளுக்காக அடிகளாரிடம் கொடுத்து வந்தோம். இது சுவாமிஜிக்கு ஓரளவு உதவியது.

இலங்கையிலோ தமிழ் நாட்டிலோ தமிழ்மொழி இலக்கியம் சமயம் சம்பந்தமான பெருநிகழ்ச்சிகள் எவையும் சுவாமிஜி முக்கிய பங்கு வகிக்

காமல் நடந்ததில்லை. இதனால் அவர் அடிக்கடி பயணஞ்செய்து கொண்டிருப்பார். மட்டக்களப்பின் மக்கள் அவரைச் 'சாமி' என்றே குறிப்பிடுவர். பல சுவாமிகள் இருந்தபோதிலும் 'சாமி' என்றால் அவரையே குறிக்கும். "சாமி எங்கு போயிருக்கிறார்? சாமி எப்பொழுது வருவார்?" என்ற கேள்விகள் எப்பொழுதும் கேட்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும்.

ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த இளைஞர்களிற் சிலர் பாடசாலையை எங்கள் வீடுபோலவும் கொண்டிருந்தோம். பாடசாலை இரண்டு நேரம் நடைபெற்றது. பிற்பகல் நாலே கால்மணிக்கு பாடசாலைப் படிப்பு முடிவு பெறும். அதன் பின் மழைக்காலத்தில் தலைமை ஆசிரியர் கா. அருணாசலதேசிகருடன் தோட்டவேலைகளில் ஈடுபடுவோம். கோடையில் ஆலயத்தில் வெளி வீதியில் விளையாடிவிட்டு வீடு செல்வோம். அஸ்தமனமானதும் சீக்கிரம் இரவுணவை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் சென்று அரிக்கேன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பாடங்களைப் படித்து விட்டு அங்கேயே படுத்துவிடுவோம். இக்காலத்தில்தான் கல்லடி உப்போடையில் (தற்போது இராமகிருஷ்ணபுரம்) சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தின் கட்டிடவேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. சுவாமி விபுலாநந்தர் பகலில் அடிக்கடி அங்கேயே தங்கி கட்டிடவேலைகளை மேற்பார்வையிடுவார். வேலுப்பிள்ளை உடையார் அவர்களின் ராஜ் மஹரில் வீட்டில் தங்கியிருப்பார். பெரும்பாலும் அங்கேயே உமது பகலுணவை முடித்துக்கொள்வார். மாலையில் கணக்குவழக்குகளை முடித்துக்கொண்டு இரவில் கல்லடித்துறைக்குச் சென்று தோணி ஏறி புளியந்தீவில் ஒல்லாந்தர் கோட்டைக்குச் சமீபத்திலுள்ள தோணித்துறையில் இறங்கி சிலசமயம் இரவு எட்டு மணிக்குமேல் ஆளரவமற்ற வீதிவழியாகத் தனியாக நடந்து வந்து வெளிக்கதவைத் தட்டுவார். எங்களில் ஒருவர் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்துவிடுவோம் அடிகளார் தமது அறைக்குள் சென்றதும், நாங்களும் தூங்கச் சென்று விடுவோம். கோடையில் நிலவு வீசும் வேளையில் அவர் பலமுறை மட்டக்களப்பு வாவியைக் கடந்து செல்லும்போது பாடுமீன்களின் இசையை அனுபவிப்பார் "நீரர மகளிரின் இன்னிசைப் பாடலுக்கு" இப்பயணங்களே வழிவகுத்தன. இப்பாடலைப் பின்னர் யாழ் நூலின் தோற்றுவாயாக அமைத்துக்கொண்டார்.

சுவாமியைத் தோணியில் ஏற்றிக்கொண்டு அக்கரை சேர்க்கும் பணியைப் பெருமையோடு செய்தவர் கல்லடியைச் சேர்ந்த முருகேசு என்ற இளைஞர். அவருடைய அட்டகாசத்துடன் கூடிய பேச்சின் காரணமாக பிற்காலத்தில் அவரைச் 'சுடபால் முருகேசர்' என்று மக்கள் அழைத்தனர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து சில வருடங்களுக்கு முன்புதான் காலமானார்.

திரு. சீ. நாகையா ஆசிரியரின் வீடு பாடசாலைக்கு அருகில் இருந்தது. சுவாமி ஓய்வாக இருக்கும் சில சமயங்களில் நாகையா ஆசிரியரை மிருதங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி பணிப்பார். ஆசிரியர் ஒரு பாயில் அமர்ந்து மிருதங்கம் வாசிக்க அடிகளார் ஒரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அதில் அமர்ந்து முழங்கைகளை முழங்கால்களில் ஊன்றி உள்ளங்கைகளால் நாடியைத் தாங்கிக் கொண்டு முன்னால் சரிந்து மிருதங்க ஓசையை உன்னிப்பாகச் செவியமடுப்பார். பிரபல விஞ்ஞானி சேர். சி. வி. ராமன் அவர்கள் ஓலியின் அதிர்வுகளைக் கணக்கிட மிருதங்கத்தையும் பயன்படுத்தினார் என்பதை எங்கேயோ வாசித்தபோது சுவாமிகளின் மேற்கூறிய நிலை என் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

சுவாமிஜி ஓய்வாக இருப்பதைக் காண்பது அரிது ஏதாவது செய்துகொண்டே இருப்பார். 1930 அல்லது 1931ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம் என்பது என் ஞாபகம். சுவாமி எங்கிருந்தோ திராட்சைக்கொடிகளைப் பதியம் வைக்கக்கூடிய அளவு சிறு துண்டுகளாக நறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்தார். ஐப்பசி மாதத்தில் ஒரு நாள் ஆணைப்பந்திப் பாடசாலை வளவில் நடத் தொடங்கினார். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. நான் குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவரோடு சேர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தேன். அருணாசல தேசிகர் அவர்களும் வேறு சில ஆசிரியர்களும் வளர்ந்த மாணவர்களும் பாடசாலை விறாந்தையில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வேலை செய்து கொண்டே திராட்சை செய்கை பற்றி, அவர்களுக்கு ஒரு சொற்பொழிவே நடந்துகொண்டிருந்தது. அடிகளார் நட்பு கொடிகளில் ஒன்று முளைவிட்டு வளரத் தொடங்கியது. எங்களுக்கு மிருதங்கம் மகிழ்ச்சி. அதற்கு ஒரு பந்தவிட்டோம். அக்கொடி வேகமாக வளர்ந்து பந்தலை நிறைத்து நின்றது. அதை எங்களுக்கு பராமரிக்கத் தெரியவில்லை. பலமாதங்கள் சென்ற பின் அது சில குலைகளை ஈன்றது. வெகுசீக்கிரத்தில் பிஞ்சுகள் பழுதடைந்துவிட்டன.

மட்டக்களப்பில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் தமது பணிகளை ஆரம்பித்த பின் அடிக்கடி அச்சங்கத்துத் துறவிகள் மட்டக்களப்புக்கு விஜயஞ் செய்தார்கள். பெரும்பாலும் சுவாமி விபுலாநந்தர் வெளி ஸ்ரீ சென்று திரும்பி வரும் பொழுது சில துறவிகள் அவருடன் வருவார்கள். அவர்களுக்கு மட்டக்களப்பில் பல இடங்களில் வரவேற்பு உபசாரம் நடக்கும். நிச்சயமாக விவேகாநந்த மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பு இருக்கும். சுவாமிஜி முன்னரே ஆசிரியர்களிடம் கொல்லி இருப்பார். ஆசிரியர்கள் எங்களை ஏவுவார்கள். ஆணைப்பந்திப் பாடசாலையின் வளர்ந்தமாணவர்களும் வேறு பல இளைஞர்களும் சேர்ந்து மண்டபத்தையும் வீதிகளையும் அலங்கரிப்போம். பெரிய அலங்கார வளைவுகள் கட்டுவோம்; அடிக்கடி இவ்வரவேற்புகள் நடந்ததால்

அலங்காரத்துக்குத் தேவையான உபகரணங்களைத் தச்சுத் தொழி
லாளர்களைக்கொண்டு நிரந்தரமாகவே செய்து வைத்திருந்தோம்.
இந்தத் துறவிகள் சுவாமி விபுலாநந்தரும், சுவாமி அவிநாசாநந்
தரும் தங்கும் அச்சிறிய அறையில் தாள் தங்கியிருப்பர். பிற்காலத்
தில் அவ்வறையைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் “என்ன மாதவன்
செய்தது இச்சிறு குடி” என்ற பாடற்பகுதி நினைவுக்கு வராமற்
போவதில்லை.

சுவாமி விபுலாநந்தரும் சுவாமி அவிநாசாநந்தரும் தாங்களே
சமைத்து உண்பார்கள். மண்ணெண்ணெய் ‘ஸ்ரவ்’ அடுப்பில் சமை
யல் நடக்கும். விபுலாநந்த அடிகள் அடிக்கடி வெளியூருக்கு விஜயஞ்
செய்வதால் அவிநாசாநந்த அடிகள் தனிமையாகச் சமையல் வேலை
யைக் கவனிப்பார். சில சமயங்களில் இருவருக்கும் வெளியில் அலுவ
லிருக்கும். அச்சந்தர்ப்பங்களில் அருணாசலதேசிகர் அவர்கள் வீட்டி
லிருந்து சமைத்த உணவு வரும். வேறு துறவிகளும் வந்துவிட்டால்
தேசிகரின் மனைவியார் பொன்னம்மா அவர்கள் வேறு சில மூதாட்
டிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டுவந்து பாடசாலையிலே உணவைத்
தயாரிப்பார். இன்று போல் அக்காலத்திலும் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண
தேவர் சுவாமி விவேகாநந்தர் தூய அன்னை சாரதாமணி தேவியார்
நினைவுகள் பக்திபூர்வமாகக் கொண்டாடப்பெறும். இப் புனித
நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்பவர்களுக்கு அன்னதானமும் வழங்கப்
படுவதுண்டு. சுவாமி விபுலாநந்தர் மக்களோடு சேர்ந்து ஒரு பந்தி
யில் உணவருந்துவார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் சில முறை
அவரோடு பந்தியில் இருந்து உணவருந்தியிருக்கின்றேன். அளவாக
மற்றவர்களுடன் அளவளாவிக்கொண்டே உண்பார். அவர்மீது
பிரேமை கொண்டிருந்த நான் அவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்
லாம் அவரைக் கவனித்துக் கொண்டே இருப்பேன். சோறு, கறி என்ப
வற்றை உண்டபின் இலையில் பாயசம் விடப்படும். இலையில் விடப்
படும் பாயசத்தை உண்ணும் வித்தை பலருக்குத் தெரியாது சுவாமி
கள் உள்ளங்கையைக் குவித்து பாயசத்தில் கவிழ்த்து வழித்து நிமிர்த்
துவார். குழிந்த உள்ளங்கையில் பாயசம் நிரம்பியிருக்கும். அதனை
ஒசையுடன் உறிஞ்சிக் குடிப்பார். உணவருந்தி முடிந்ததும் சில சம
யங்களில் தாம்பூலம் தரிப்பார். அப்பொழுது அனாது இதழ்கள்
மேலும் சிவந்து அழகாகக் காணப்படும்.

உழைப்பு!, உழைப்பு!, உழைப்பு! உடலாலும், உள்ளத்தாலும்!
இதுவே சுவாமி விபுலாநந்தர். எவ்வினும் இந்த உழைப்பிற்கேற்ற உணவு
அவருக்குக்கிடைக்கவில்லை. மாணவரில்லம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
மட்டக்களப்புக்கு மாற்றப்பட்டபின் ஆனைப்பந்தியில் கல்வி சுற்றுக்
கொண்டிருந்த சிறுவர்களாகிய நண்பர்களிலர் ஒன்று கூடி எங்கள்சகா
க்களைக் காண்பதற்காக சிவாநந்த வித்தியாலயத்திற்குச் செல்லோம்.

இப்பயணம் இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்கு ஒருமுறை சனி அல்லது ரூயிற்றுக் கிழமைகளில் நடை பெறும். அங்கு சுவாமி இருந்தால் எங்களை அழைத்து அன்போடு பேசுவார். இல்லாவிட்டாலும் நாங்கள் அங்கேயே தங்கி மத்தியானம் மாணவரில்லத்துத் தோழர் களோடு சேர்ந்து உணவருந்துவோம். ஆடிப்பாடிக் களைத்து சிவா நந்த வித்தியாலயத்தை அடையும் எங்களுக்கு அவ்வுணவு தேவா மிர்தம் போல் இருக்கும். இல்லத்து மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உணவையே அடிகளாரும் உண்பார். சோற்றுடன் ஒன்று அல்லது இரண்டு கறியும், சொதியும்தான் (ஆணம்) கொடுத்தார்கள். பிற காலத்தில் இந்த நிகழ்வுகளை மீட்டும் நினைத்துப் பார்த்தபோது இவ்வுணவு சுவாபிஜிக்குப் போதியதாக இல்லை என்பதை உணர்ந் தேன். இரும்பு போன்ற தசையும் எஃகு போன்ற தசை நார்களும் கொண்ட இளைஞர் தமக்கு வேண்டுமென்று சுவாமி விவேகாநந்தர் கூறினாரல்லவா இந்த உணவை உண்டு எவ்வாறு உரமான உடலைப் பெறமுடியும். சுவாமி இயல்பிலேயே திடசாத்திரமுடையவராயிருந்தமையால் இந்த உணவுக்குறையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. சுவாமிஜி தாம் உண்ணும் உணவு தன் உழைப்பிற்கேற்ற சக்தியைத் தராது என்பதை உணர்ந்திருந்தார். 1941 இல் சுவாமி 'உணவு' என்ற கட்டுரையை தமிழ்ப் பொழிலில் எழுதியிருந்தார். அதனை வாசித்துப் பார்த்த போது திடுக்குற்றேன். ஆனைப்பந்தியிலும் கல்லடி உப்போடையிலும் அவர் உண்ட உணவு அவரது உடலின் சக்தியை மீட்பதற்குப் போதுமானதாயில்லை என்று நான் கொண்டிருந்த முடிவு சரியா தவறா என்றொரு சந்தேகம் என்னுள்ளத்தோடே இருந்துவிட்டது. ஆனால் மேற்படி பத்திரிகைக் கட்டுரையில் அவர் உண்மையை சிறிதும் மறைவின்றித் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

அக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லார் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் வரும் பாடல் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அப்பாடலில்

.....பொப்பண்ண

காங்கேயர் கோனளித்த

சோற்றுச் செருக்கல்ல வோதமிழ்

மூன்றுரை செய்வித்ததே.

என்றருத்து வருகிறது. இதன் பின் தொடர்ந்து எழுதுகிறார். "சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ் மூன்றுரை செய்வித்ததே" என்னும் தொடரினுட் கிடந்த உண்மையினைச் சிறிது ஆராய்வாம். வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்ப வள்ளல் அளித்த சோற்றுச் செருக்குக் கம்ப நாடர் வாயிலாக, உலகினில் இதற்கிணையான தொடர்நிலைச் செய்யுள் பிறிதொன்று இல்லை என அறிஞரார்

புகழ்ப்படும் “இராமவதாரம்” என்னும் மாபெரும் காப்பியத்தினைத் தோற்றுவித்தது. தலையாலங்கானத்துச் செருக்கின் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அளித்த சோற்றுச் செருக்கு மாங்குடி மருதனார் வாயிலாக, மதுரைக் காஞ்சியைத் தோற்றுவித்தது. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் அளித்த சோற்றுச் செருக்கு, கடியலூர் உருத்திரன் கண்ணார் வாயிலாகப் பட்டினப்பாலையைத் தோற்றுவித்தது. திருவாவடுதுறை திருப்பனந்தான் முதலிய சைவமடங்கள் அளித்த சோற்றுச் செருக்கு மறைந்து கிடந்த தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களும் சைவநூல்களும் அச்ச வாகனமேறித் தமிழகத்திலே உலவுமாறு செய்தது.”

சோற்றுச் செருக்கினுள் எத்தனை இலக்கிய உண்மைகள் புதைந்து கிடக்கின்றன என்று நாம் வியந்து நிற்கும்போது அவ்வியப்பினைச் சிதற அடித்து நமது மனத்தையே உலுக்கும் ஒரு செய்தியைக் கூறு கிறார்:

“சோற்றுச் செருக்கு தமிழுரை சொல்விக்கும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக சொந்தக்கதை ஒன்றினையுஞ் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ்த் தாயின் மக்களனைவரையும் உடன் பிறந்தாராகக் கொள்கின்றேனாதலினாலே, அவர் முன்னிலையிலே என் சொந்தக் கதையை எடுத்துரைக்க நான் ஒரு சிறிதும் நாணுபதில்லை. சோழமண்டலத் திற்கு அணிகலமாக விளங்குகின்ற அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே, யான் பேராசிரியராக இருந்த காலத்திலே அருட்குரவராகிய விவேகானந்த சுவாமிகளது வாய்மொழியினைத் தமிழிற் பெயர்த்தெழுதி “விவேகானந்த ஞானதீபம்” என்னும் நூலினை ஆக்கியதோடு மறைந்து கிடந்த பண்டைத் தமிழிசை மரபினையும் ஒருவாறு ஆராய்ந்து கண்டேன். அக்காலத்திலே விடுமுறை நாளிற் கொழும்பு மாநகருக்குச் சென்றிருந்தபொழுது, ஒருநாள், அந்நகர்த் தமிழ் மாதர் முன்னிலையிலே ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினேன். உரை முடிவிலே ஒரு சில சகோதரிமார் என்னை நோக்கி “சுவாமி, எதற்காகச் சிதம்பரத்திலே இருக்கிறீர்கள்? கொழும்பிலிருந்து எம்மனோருக்குத் தமிழுணர்த்தினால் ஆகாதோ?” என வினவினார்கள். நான் அவர்களை நோக்கி அன்னைமீர், “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என்று பெரியோர் கூறியிருப்பதினாலே, நல்லுணவினை நாடி அந்நாட்டினை அடைந்தேன். சோழநாட்டுச் சோறும் காவிரிநீரும் உடலத்தை மாத்திரமல்ல உள்ளத்தையும் வளர்க்கின்றன; அவற்றினை விட்டுவர மனம் ஒவ்வவில்லை, என்றேன், பின்பு பெரியோருடைய கூட்டளைப்படி, சமத்திற் போயிருந்து, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்துப் பள்ளிக் கூடங்களை மேற்பார்க்குந் தொண்டிலே ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று, ஈடுபடவே கோடையில் வற்றிய நீர்ச்சுனைபோல, உள்ளமானது வறண்டு, மணலைத் தோண்டிச் சிறிது நீரைப் பெறுதற்குரிய தகைமையை அடைந்துவிட்டது. ஆறாண்டு இவ்வண்ணம்

கழிந்த பின்னர் ஆண்டவனருளால் மீண்டும் பாரத நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்து, பனிமாலியப் பொருப்பகத்துள்ள தவப் பள்ளியை அடைந்தேன். 'வறப்பிலும் வளந்தரும் வண்மை'யினை உடைய இம்மலைச்சாரலிலே விளைந்த கோதுமையும் இமயத்துப் புல்லினை உண்டு நன்னீரினைப் பருகிய பசுக்களளித்த பால், தயிர், வெண்ணெயும், இமயத்துப் பூக்களின் தாதினை உண்ட தேனீக்கள் திரட்டிவைத்த வானவர் அமிழ்தினை வென்ற தீஞ்சுவைச் செந்தேனும், காய், கனி, கிழங்குகளும் உணவாகக் கிடைத்தன. இவற்றினை உண்ண, உடலமும் உள்ளமும் ஒருங்கு தளிர்ந்தன. பாட்டும் உரையும் மிகவும் எளிதாக நாவில் உதித்தன. முன்பில்லாத ஆற்றல் எங்கிருந்து தோன்றியது. என மனத்தினை உசாவினேன். மனம் அளித்த விடையினைத் தொகுத்து 'தமிழ்ப்பொழிலுக்கு' ஒரு கட்டுரையாக எழுதுகிறேன் .....'' 2

சிவாநந்த வித்தியாலயக் கட்டிட அமைப்பும் பெரும்பாலும் ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையின் கட்டிட அமைப்பையே ஒத்திருந்தது. ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் பின்பக்கம் அடுத்தடுத்து இரண்டு அறைகள் அமைந்திருந்தன சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் பின்புறமாக நடுவழிவிட்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு அறைகள் அமைந்திருந்தன. வடக்குப்புறத்து அறையே அடிகளாரின் வசிப்பிடமாகவும் காரியாலயமாகவும் அமைந்தது. மற்ற அறையும் பின்புற விறாந்தையும் மாணவரில்லமாக உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனைப்பந்தியைப் போலவே இங்கும் சுவாமிக்கு இடவசதியில்லை. இல்லத்தைச்சேர்ந்த மாணவர்களுக்கும் இடவசதி போதவில்லை. பின்பக்க விறாந்தையையே மாணவர்கள் படிக்கவும், உறங்கவும், உணவருந்தவும் உபயோகித்தார்கள். மாணவர் சிலர் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டபோது மேலும் இடநெருக்கடி ஏற்பட்டது. சில மாணவர்களைத் தமக்கு எப் பொழுதும் உதவியாக இருந்த வேலுப்பிள்ளை உடையாருக்குச் சொந்தமான 'ராஜ்மஹால்' வீட்டில் தங்கியிருக்கும்படி செய்தார்.

1942ஆம் ஆண்டளவில் மட்டக்களப்பில் இளைஞர்கள் பலர் சேர்ந்து 'மட்டக்களப்புத் தமிழ்மன்றம்' என்ற பெயரில் ஒரு சங்கத்தை நிறுவினோம். அதன் முதற் செயலாளராக நான் இருந்தேன். 1943 இல் சுவாமி இலங்கைப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ் பேராசானாக நியமிக்கப்பட்டார். சில மாதங்கள் கழிந்தபின் சுவாமிஜி மட்டக்களப்புக்கு விஜயஞ் செய்தார். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் பல இடங்களில் சுவாமிக்கு வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்புத் தமிழ்மன்றமும் சுவாமிக்கு வரவேற்பளிக்க ஆவலுடன் முன்வந்தது. 29-04-1944இல் மட்டக்களப்பு விவகாரந்த மண்டபத்தில் வரவேற்புபசாரக் கூட்டம் நடைபெற்றது. மண்டபமும் வைத்திய சாலை வீதியும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பெரிய மண்டபம்

நிறைய மக்கள் குழுவியிருந்தனர். இடம் போதாமையால் பலர் யன்
னல்களுக்கு வெளியே நின்றிருந்தார்கள். குறித்த நேரத்தில் அடிக
ளார் வந்தார். சுவாமியை வரவேற்று உரிய இடத்தில் அமரச் செய்
தோம். மட்டக்களப்புப் பிரமுகர்கள் சுவாமிக்குப் பின்னால் வரிசை
யாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சங்கச் சார்பில் சுவாமிக்கு மலர்
மாலை சூட்டி வணங்கினேன். பண்டிதர். செ. பூபாலிள்ளை அரு
கில் நின்று சுவாமிக்கு விசிறிக்கொண்டிருந்தார். பண்டிதர் (புலவர்
மணி) ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை சங்கச் சார்பில் தாமியந்நிக் கொண்
டுவந்த வரவேற்புப் பாடலைத் தாமே பாடினார். அப்பாடல் வரு
மாறு:

நிலை மண்டல ஆசிரியப்பா

முத்தொளிர் திரைக்கரை முந்தீர் நீலச்
சித்திரப் படாமுடித் திருமா வலிநதி
உத்தரீ யந்தரித் துலகெலாம் கைதொழ
மணியணி பலவும் வயங்கிட வணிந்து
சோலைக் கூந்தலிற் கதிர்மதி சூடிச்
சிவனொளி பாதச் சிறுநறு நுதலிற்
றிருவருட் திலகம் தீட்டிப் பொருவறும்
எழில்நலங் கனிந்த இலங்கைமா தேவியின்
உயர்தவப் பேறாய் உதித்தீங் கெமக்கெம்
அல்லற் காலையில் அருந்துயர் கடிந்த
தெய்வக் காதற் றிருமகன் வருக,
விவேகா நந்த வியன்கோடு சூழ்ந்த
சீராமக் கிருஷ்ண சங்கமாம் பொய்கையிற்
பூத்தொளிர் புதுமணப் பொற்றா மரையே
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடைப்
பள்ளியும் இன்சுவைப் பழுமரச் சோலையும்
தெள்ளுநீர் நிலையும் திகழ்ந்திட அமைத்துக்
கழுமிய நெஞ்சக் காரிருள் சீத்தெம்
விழுமம் துடைத்த விளக்கே வருக
மட்டக் களப்பு வானியின் வடபால்
நீரர மகளிர் எழுவர் நெடும்புனல்
ஆழத் தருந்தவம் ஆற்றிய பேற்றால்
நின்னெதிர்ப் பட்டொரு நிலவுநா ளிரவில்
நின்செவி யிசைத்தமிழ் நுட்பம் நிகழ்த்த
ஆயிர மாண்டாய் அமைப்புமுறை மாறித்
துறைபோ மறிவர்க்குந் தோன்றா நெறித்தாய்த்
தலைமயங் கியஇசைத் தமிழ்த்தீம் பரவையின்
நிலைகண் ணொர்ந்து நிரல்பட நிறீஇச்
செய்முறைக் கேள்வியும் பிறவு மம்முறைக்

கேள்வியிற் பிறப்புங் கிளையுங் காட்டி
 யாழ்நூற் பெயரால் யாத்தொரு நன்னூல்
 தந்தாய் இசைத்தமிழ்த் தந்தாய் நின்னை
 அரும்பெற்ற கலியுக அகத்தியன் என்கோ
 செழுஞ்சுவைத் தமிழ்மொழி தெளிந்தோர்க் காங்கிலக்
 கொழுஞ்சுவை கூட்டித் தெருட்டுங் கொள்கையால்
 நயம்புணர் நவீனக் கபிலனீ யென்கோ
 இமயப் பிடர்த்தமிழ் முத்திரை யெழுதலால்
 ஈழக் கரிகால் வளவனீ யென்கோ
 தமிழ்தலை தாங்கிய நான்காம் மதுரைச்
 சங்கச் சான்றோர் சூளா மணியே
 அண்ணா மலைநகர் அமிழ்துகு கொண்டலே
 தண்ணார் கரநதைத் தமிழ்ப்பொழிற் குயிலே
 காரேறு மூதூர்க் களிநட மயிலே
 இங்கெழுந் தருள்க இனிதுநின் வரவே
 வெள்ளி மால்வரை மினிர்திருக் காட்சியில்
 உள்ளத் திளைத்த உரவோய் வருக
 கலைச் சொல் லாக்கம் கவிஞ்செய்தோய் வருக
 உள்ளத் துயர்வென ஒங்கிடும் ஈழப்
 பல்கலைக் கழகப் பைந்தமிழ்ப் பீடத்
 தொருமுதற் பெரும்பே ராசான் வருக
 அருள்விபு லாநந்த அடிகளார் வருக
 தேன்பாய் சோலைத் திருவொடுகலந்தே
 ஆன்பால் கழனி அமுதெனப் பர்க்கும்
 மட்டு நகர்த்தமிழ் மன்றம் பொலிந்திட
 இங்கெழுந் தருள்க இனிதுநின் வரவே
 பல்கலைக் கழகப் பைந்தமிழ்ப் பீடத்துத்
 தனித்தமிழ் விளக்கும் தகவுடன் விளங்கத்
 கடைக்கணித் தருள்கெனக் கனிவுடன் வேண்டியாய்
 சாத்துதமிழ் மாலைநின் தாளினைக் கமைகென
 ஏத்துதும் வருக இனிதுநீ வாழ்க
 மட்டக் கனப்பு வளவயற் காய்த்த
 நெல்லினும் பொலிக நல்லாண்டு பலவே.

29-01-11.

தமிழ் மன்றம்
மட்டக்களப்பு.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மட்டக்களப்பில் தரிசித்து நிற்கும் காலங்
 களில் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் தமிழ் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கும் தமிழ்
 றிவு புகட்ட விருந்பினார், இதற்காகப் பண்டிதர் வகுப்பு, புலவர்
 வகுப்பு என்ற ஏதாவது ஒரு பெயரில் வகுப்புக்களை ஆரம்பிப்பார்.

ஒரு வகுப்பு இரண்டு வகுப்பு நடைபெறுவதற்கிடையில் அலுவல்கள் காரணமாக வெளியூர் சென்றுவிடுவார். இந்த வகுப்புகள் இரண்டு மூன்று முறைக்குமேல் நீடிப்பதில்லை. இந்த வகுப்பில் ஒரு நாள் அல்லது இருநாள் கலந்து கொண்டவர்கள் சிலரும் ஒரு நாளும் அங்கு செல்லாதவர்களும் இப்பொழுது அடிகளாரின் புகழில் 'குளிர்காய'ப் புறப்பட்டுள்ளார்கள். தாங்கள் சுவாமிகளின் சீடர்கள் என்று இதுவரை கூறாது இப்பொழுது கூறத் தொடங்கியுள்ளார்கள். என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இது மகாவிந்தையான செய்தியாகத் தெரிகிறது. "சுவாமியும் நானும், குருவும் சீடனும்" என்ற இவர்களது கூற்று அடிகளாரையும் அவர் வரலாற்றையும் அவதூறு செய்கிறது. தமிழன்பர்கள் இத்தகையவர்களை இனங்கண்டு ஒதுக்கிவிடுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

சுவாமியவர்கள் மட்டக்களப்பில் பணிகளை ஆரம்பித்த காலத்தில் இங்கு வந்து உயர்ந்த உத்தியோகம் புரிந்த யாழ்ப்பாணத்து அன்பர்கள் சுவாமிக்கு தம்மாலியன்ற உதவிகளைச் செய்து வந்தனர். மாலை நேரங்களில் இவர்கள் ஆனைப்பந்திப் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். இவர்களுள் டாக்டர் பி.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர் ஒரு பிரபல வைத்தியர். மட்டக்களப்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இவரை 'பி. எஸ்' என்று அழைப்பார்கள். டாக்டரும் அவரது மனைவியாரும் புத்திரப் பேற்றற்றவர்கள். இதனாற்போலும் ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் கல்விற்ற மாணவர்களைத் தமது பிள்ளைகள்போல் போற்றினார்கள். இந்தத் தம்பதியர் மாதத்தில் ஒருமுறையோ இருமுறையோ எங்களையெல்லாம் தமது வீட்டுக்கு அழைத்து பிஸ்கற், மென்பானம் என்பன வழங்கி குழந்தைகளாகிய நாங்கள் உண்பதைக் கண்டு ரசிப்பார்கள். மட்டக்களப்பிலும் பின் யாழ்ப்பாணத்திலும் அடிகளாருக்கு ஏதாவது சிறு சுகவீனம் ஏற்பட்டால் டாக்டர் அவர்கள் தாமே வந்து சுவாமியை அழைத்துக் கொண்டுபோய் மருத்துவம் பார்ப்பார். உடல் தேறும் வரை சுவாமியை தமது வீட்டில் தங்கவைத்துக் கொள்வதுமுண்டு.

1. ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, புலவர்மணி, உள்ளதும் நல்லதும், பக்கம். 125
2. விபுலாநந்தர், சுவாமி, உணவு - தமிழ்ப்மொழில் - துணர் 17, (விசு - சித்திரை 1941 ஏப்பிரல்) பக்கம் 9 - 14.
3. சபையில் வழங்கப்பட்ட வரவேற்புப் பாவின் அச்சுப்பிரதிகளில் ஒன்று.

17. நெஞ்சைக் கடைந்த சிலப்பதிகாரம்

சுவாமி விபுலாநந்தரை அறிந்தவர்கள் அவர் பிறந்த காரை தீவுக் கிராமத்தில் அமைந்துள்ள பழமையான கண்ணகி கோயிலைப் பற்றியும் அறிந்திருப்பர். காரைதீவு மக்களின் குலதெய்வம் கண்ணகி. அடிகளின் தாயார் பெயரும் கண்ணம்மை. இப்பெயரும் கண்ணகியை குறித்து எழுந்த பெயரே. சுவாமி குழந்தையாக இருந்தபோதே கண்ணகி கதையை அவரது தாயாரும் குடும்பப் பெரியார் களும் எடுத்துச் சொல்லக் கேட்டிருந்தார். விழாக்காலத்தில் கண்ணகி கோயிலில் வழக்குரை காதை படிக்கப் பெறும். வழக்குரை காதை யில் கூறப்படும் கண்ணகி கதை சிலப்பதிகாரக் கதையிலிருந்து சில மாற்றங்கள் பெற்றிருந்தபோதிலும் மூலக்கதை ஒன்றுதான்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி வரை தமிழறிஞர்கள் பலருக்கு சிலப்பதிகாரம் என்ற ஒரு தூல் இருப்பதே தெரிந்திருக்கவில்லை. ஏறக்குறைய மறைந்து போகும் நிலையிலிருந்த அந்நூலைத் தேடியலைந்து கண்டுபிடித்து முதன்முதலில் 1892 ஆம் ஆண்டில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர் தமிழ்ப்பேரறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள். சிலப்பதிகாரம் “புனர்ஜன்மம்” அடைந்த அதே ஆண்டில்தான் சுவாமி அவர்களும் பிறந்தார்கள். இந்தப் பிறப்பொற்றுமை அவரது இளம் மனதில் நன்கு பதிந்துவிட்டது. சிலப்பதிகாரத்தைக் கற்றுணர்ந்து சுவைக்கத்தக்க அறிவை அவர் பெற முன்பே அந்நூலில் அவருக்கு “உடன் பிறந்த பாசம்” ஏற்பட்டுவிட்டது. இதைப்பற்றிச் சுவாமியவர்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிச் சங்கநூல் செல்வத்தைத் தமிழிலகிற்கு ஈந்த அறிவுக் கொடைப் பெருவள்ளலும் பெரும் பேராசிரியர், தென்னாட்டுக் கலைச் செல்வர், எழுத்தறி புலவர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்களுக்குச் சிறப்பளித்த பெரும் புல

வருமாகிய சாமிநாதையர் அவர்கள் சிலப்பதிகாரத்தை முதன்முறையாக அச்சிட்டது 1892 ஆம் ஆண்டிலாகும். அந்த ஆண்டிலே யானும் பிறந்தேனாதலினாலே பள்ளியிற் படிக்கும் காலத்திலே, மூத்தோர்கையில் அந்நூற் பிரதி இருக்கக் காண்பதும், என் கையினாலேயே அதனைத் திண்டுவனம் எனக்குப் பேருவகையைத் தரும் செயல்களாக இருந்தன.

அஃதன்றியும், சுழநாட்டின் குணபாலிலே என் முன்னோர்க்கு உறைவிடமாகிய காரேறுதீவில். கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாகு மன்னன் வழிவந்த மன்னர்களாலே நிறுவப்பட்ட பழமையான கண்ணகியார் கோயில் ஒன்றுளது. அதன் வழியாகவும் சிலப்பதிகாரத்தின் மீதுள்ள ஆர்வம் பெருகியது.'''¹

சுவாமி அவர்களின் மேற்காட்டிய கூற்றுகள் அவர் சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்துப் பார்க்கு முன்பே சிறுணையிருந்த போது சிலப்பதிகாரம் அவரது உள்ளத்தில் விளைவித்த சிளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவன.

மலில்வாகனர் கொழும்பில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு சிறந்த அறிஞரிடம் சிலப்பதிகாரத்தைப்பாடும் கேட்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. அப்பொழுது கொழும்பில் இராசவாச முதலியாராக இருந்தவரும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தால் வித்துவான் பட்டம் அளிக்கப்பெற்றவரும் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களின் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளில் துணையாக இருந்தவரும் ஆகிய திரு. சிற். கைலாசபிள்ளையவர்களின் தொடர்பு மயில் வாகனருக்கு ஏற்பட்டது. முதலியாரவர்களிடம் தாம் சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடங்கேட்டதுபற்றி அடிகளாரே கூறக் கேட்கலாம்:

''கொழும்பு மாநகரில் கல்வி கற்கும் காலத்திலே இலங்கை அரசினராலே பெருமதிப்புப் பெற்ற கலைச்செல்வராகிய கைலாசபிள்ளை முதலியார் அவர்களைச் சந்தித்து சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடங்கேட்கும் பேற்றினைப் பெற்றேன். பரம்பரைக் கலைவாணர் குலத்திலே யுதித்த முதலியாரவர்கள் பழைய இசைமரபு தவறாது கம்பீரமான குரலிலே மங்கலவாழ்த்துப் பாடலினைப் பாடக் கேட்டது இன்னும் என் அகச் செவியிலே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.'''²

சிலப்பதிகாரம் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்நிரம்பித் ததும்பும் பேரிலக்கியம். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒளிவீசித் திகழும் மாணக்கம். கதையும் இசையும் நாடகமும் கலந்து ஒருருவான இலக்கியத் திருவுருவம். எனினும் இந்நூலில் அரங்கேற்றுகாதை, காணல்வரி

வேனிற்காதை, ஆய்ச்சியர் குரவை என்பவற்றில் காணப்படும் இசை நாடகச் செய்திகளுக்கு விளக்கமளிக்கத் தமிழறிஞர்களால் முடியவில்லை. சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை காணப் புகுந்த அடியார்க்கு நல்லார், தமிழரின் பூர்விக இசை நாடக இலக்கணநூல்கள் இறந்து பட்டன என்றும் தமது காலத்திருந்த அத்தகைய இலக்கண நூல்கள் தாமும் சிலப்பதிகார இசை நாடகக் கருத்துக்களுக்கு முழுமையாக விளக்கம் அளிக்க முடியாதவை என்றும் கூறும்போது இக்காலத் தமிழறிஞர்களால் அது முடியாதுபோனது வியப்பன்று. இச்செய்திகள் சுவாமி விபுலாநந்தர் உள்ளத்தைக் கடையத் தொடங்கின. இதனை ஒரு சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டவர்போல் சுவாமிஜி சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் இசை நாடக நுணுக்கங்களைத் துருவி ஆராயத் தொடங்கினார்.

“..... இவ்வாராய்ச்சியினை நான் எழுதத் துணிந்தது ‘பொய் வில் காட்சிப் புலமையினோர்’ ஆகிய இளங்கோவடிகள் தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருவடிகளுக்கு அணியாகப் புனைந்தளித்த தெய்வமாக் கவியாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் மாட்சியினை என்னாவியன்றவரை உலகிற்குத் தெரிவிக்கும் பெருவிருப்பினாலேயாம்” என்று கூறும் அடிகளார் மேலும் கூறுவது: “தமிழணங்கிற்கு அணிகலனாகச் சேர முனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரச் செழும்பனுவலினை, அரங்கேற்று காதை ஆய்ச்சியர் குரவை என்றித் தொடக்கத்த புறநீங்கலாகப் படித்தோமென இயற்புலவர் சொல்வது அவருக்குப் பெருமையாகாது. முத் தமிழ்க் காப்பியத்தினை முற்றும் படித்து இன்புறுவதற்குக் கருவியாக இசையியல் நாடகவியல்களை ஆராய்ந்து தெளியவேண்டும்.”¹

தமிழிலக்கிய இலக்கண நூல்களில் அவருக்கு இருந்த ஆழந்து அகன்ற அறிவும் கணிதம் பௌதிகம் ஆகிய சாஸ்திரங்களில் பெற்றிருந்த நுண்ணறிவும் இயல்பாகவே அவரிடம் காணப்பட்ட நுண்மான்னுழைபுலமும் சிலப்பதிகார இசை நாடக நுட்பங்களை வெளிக் கொணர அவர் நடத்திய ஆராய்ச்சிக்குக் கருவிகளாய் அமைந்தன.

சிலப்பதிகாரத்தை முத்தமிழ் என்ற வட்டத்திலிருந்து பிரித் தெடுத்து அறிவியல் சார்ந்த ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தியதன் நல்விளைவே “யாழ்நூல்.”

1. விபுலாநந்தர், சுவாமி. யாழ்நூல் (முதலாம் பதிப்பு 1947) பாயிர வியல் — பக்கம் 28.
2. ஷே — பக்கம் 29.
3. ஷே — பக்கம் 28.

18. இசை ஆராய்ச்சி

“நல்லாமே துயிலொழிந்து எழுவாயாக. நினை நரம்புகளிற் படருங் கையானது பயிற்சியற்ற கையெனினும், செழிய பழம்பாடல் களின் இன்னொலியை ஓரளவிற்காவது இசைத்தலாகாதா? நின்னிசைக்கு ஓர் இதயமாவது துடிப்புறுமெனின், நின்செயல் வீண் செயலாகாதல்லவா? நீ இன்னும் வாய் திறவாதிருத்தல் தகுதி அன்று. சித்தத்தைக் கவரும் வனமோகினியே, எழுந்திரு! இன்னும் ஒருமுறை எழுந்திரு!”

உவால்டர் ஸ்கொட் என்னும் கவிஞரது ‘நீர்நிலைக் கன்னிகை’ (Lady of the Lake) என்னும் அழகிய பன்னுவலின் ஒரு பகுதியை மொழிபெயர்த்து சுவாமி விபுலாநந்தர் மேற்கண்டவாறு எழுதினார். ஸ்கொட்லந்து நாட்டின் யாழைத் தேடி எழும் தாபமிக்க குரலைக் ஸ்கொட்டின் பாடல்களின் கேட்கின்றோம். இத்தகைய குரல் ஒன்று ஈழநாட்டிலும் ஒலித்தது. தமிழருக்கு உரித்தான பல யாழ்கள் துயிலில் ஆழ்ந்து கிடப்பதை அறிந்து சுவாமிஜி அவற்றைத் துயிலே முப்ப முயன்றார். வெற்றியும் பெற்றார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்றுகாதை, காணல்வரி, வேனிற் காதை, ஆய்ச்சியர் குரவை என்பவற்றில் காணப்படும் இசைநாடக நூன்முடிபுகளை பண்டிதர் மயில்வாகனர் ஆராயத்தொடங்கினார். முதலில் சிலப்பதிகாரமும் அடியார்க்குநல்லாரும் கூறும் நாடகச் செய்திகளை ஆராய்ந்தார் எனத்தெரிகிறது. ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளை 1924ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆண்டுவிழாவில் கலந்துகொண்டு செய்த “நாடகத் தமிழ்” என்ற சொற்பொழிவின் மூலம் வெளியிட்டார். அப்பொழுது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செயலாளராயிருந்த திரு. T. C. ஜீனிவாச ஐயங்காரவர்கள் அச் சொற்பொழிவினை நூலுருவாக்கித் தரும்படி கேட்டார். சுவாமி

அவர்கள் “மதங்க குளாமணி”² என்னும் பெயரிட்டு அதனை எழுதிக்கொடுத்தார்கள். பதினெட்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அடிகளார் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு நினைவுகூருகிறார். “சேரமுனிவன் செய்தளித்த சிலப்பதிகாரத்தை உளங்கொளும் ஆர்வமானது பிடர்பிடித்து உந்தப் பதினெட்டாண்டுகளின் முன்னே நாடக நூல் முடிபுகளை ஓரளவிற்குக் கூறும் மதங்க குளாமணியினைக் “குருவருளும் *தமிழ்க்குலமுதல்வரின் ஆசி மொழியும் உறுதுணையாகக் கொண்டு ஒருவாறு எழுதி முடித்தேன். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தார் அதனை உவந்தேற்று வெளியிட்டனர்”³

இதிலிருந்து, அடிகளாரின் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியின் முதல் விளைவு “மதங்க குளாமணி” எனத் தெரிகிறது.

‘மதங்க குளாமணி என்னும் ஒரு நாடகத்தமிழ் நூல்’, உறுப்பியல், எடுத்துக் காட்டியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயல்களை உடையது. உறுப்பியலில் நாடகத்தின் முக்கிய உறுப்புக்களான சுவை, குறிப்பு, சத்துவம், அநியைம், என்பவற்றையும் பொருள், சாதி, யோனி, விருத்தி; சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி; சந்தி, சேதம் என்பவற்றையும் அடியார்க்கு நல்லார் தமதுரையில் எடுத்தாண்ட சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் என்பவற்றை இலக்கணமாகக்கொண்டு ஆராய்கிறார்.

மேற்கூறிய நாடக உறுப்புக்கள் நாடகத்தில் அமைந்து கிடக்கும் தன்மையை விளக்குவதற்காக எடுத்துக்காட்டுக்களை செகசிற்றியாரின் நாடகங்களிலிருந்து தந்து விளக்கும் பகுதி எடுத்துக்காட்டியல் எனப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டுவதற்குப் பொருத்தமான பகுதிகள் மட்டும் மொழிபெயர்த்துத் தரப்பட்டுள்ளன. செகசிற்றியரின் பன்னிரண்டு நாடகத்தின் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் இயலாகிய ஒழிபியலில் வடமொழியில் எழுதப்பெற்ற தனஞ்சையனாரின் நாடக இலக்கண நூலாகிய தசசூபத்தின் மொழிபெயர்ப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. முக்கியமான சில வடமொழிச் சுவோகங்கள் கிரந்தலிபியிலும் தரப்பட்டுள்ளன. மொழி பெயர்ப்போடு நின்று விடாமல் தனஞ்சையரின் கருத்துக்கள் சிலவற்றை அடியார்க்கு நல்லார் உரையிற் கண்ட சூத்திரங்களோடும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களோடும் இணைத்து விளக்குவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

* இங்கு தமிழ்க்குலமுதல்வர் என்றது பெரும்புலவரின் பெரும்புலவர் (மகாமகோபாத்யாய) உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களை.

உலகம் போற்றும் நாடகக் கவிஞராகிய ஷேக்ஸ்பியரை, செக சிற்பியர் எனப்போற்றும் அடிகளார் இந்நூலில் இக்கலைஞருக்கு மதங்க்குளாமணி என்னும் மற்றொரு சிறப்புப்பெயரைச் சூட்டி அவரை வானளாவ உயர்த்திவிடுகிறார். அதற்கான காரணத்தை அடிகளார் கூறுகிறார்: “உலகவாழ்க்கையை நாடகமாகக் கற்பித்துக் கூறிய இக்கவிவாணர் வனப்பின்மிக்க நாடகநூல்கள் பலவற்றை உலகுக்கு அளித்துள்ளார். அஃதன்றி, அரங்கினுட் புகுந்து தாமும் கூத்தரும் ஒருவராக நின்று நடித்துள்ளார். நாடகக் கவிகளுள் இவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் பிறரில். ஆதலால் ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் இயற்பெயர் பூண்ட இக்கவிவாணரையாம் மதங்க்குளாமணி என வழங்குவாம். இவரது நாடகங்களுள் அமைந்து கிடந்த வனப்பினுட் சிலவற்றை ஆராயப்புகுந்த இவ்வுரைத் தொடரும் மதங்க்குளாமணி என வழங்கப்பெறும். ‘மதங்கர் - கூத்தர்; அன்னாருக்கு ஒரு சிரோரத்தினம் போன்றவரை மதங்க்குளாமணி எனல் பொருத்தமாகும்’.”⁴

மொத்தத்தில் மதங்க்குளாமணி என்னும் நாடகத்தமிழ் நூல் அடிகளாரால் ஷேக்ஸ்பியருக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு காணிக்கை எனல் பொருந்தும்.

“தசருபகத்தைத் தனிநூலாகத் தரல்வேண்டுமென்றும், செக சிற்பியாரது நாடகங்களை விரிவுற மொழிபெயர்த்து வெளியிடல் வேண்டுமென்றும் இந்நூல் இளமாணவரும் எளிதிலுணர்ந்து கொள்ளத்தக்க நடையில் முடியவேண்டுமென்றும், நண்பர் பலர் கூறிய ஊக்கவுரைகள் என்னுள்ளத்திற் பதிந்து கிடக்கின்றன; காலம் வாய்ப்பின் இயன்றவை புரியப் பின்னில்லேன்”⁵ என அடிகளார் கூறியபோதிலும் அத்தகைய காலம் வாய்க்காமற் போனது நமது துரதிர்ஷ்டமே.

பண்டிதர் மயில்வாகனர் எழுத ஆரம்பித்த மதங்க்குளாமணி அவர் துறவு பூண்டபின் முடிவுற்றது. 1925 முதல் அடிகளார் கல்விப் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தமையால் இசையாராய்ச்சியை ஆரம்பிக்க நீண்ட காலம் சென்றது. சுமார் பத்துவருடங்களின் பின்பே அவர் இசையாராய்ச்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கினார்.

தமிழர் இசைபற்றியும் யாழ்ப்பறியும்கவாமி ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளை கட்டுரை வடிவில் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டு வந்தார். இக்கட்டுரைகள் 1940 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பெரும்பாலும் செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில் ஆகிய ஏடுகளில் வெளிவந்தன.

எண்ணலளவை, எண்ணும் இசையும், குழலும் யாமும், பண்ணுந்திறனும், சங்கீத மகரந்தம், பாலைத்திரிபு முதலிய கட்டுரைகள் 1940, 1941இல் வெளிவந்தன.

கட்டுரைகளில் 'மிக நீண்டது "இசைக்கிரமம்" என்பது. இது 1941 ஜூலை - ஆகஸ்டு செந்தமிழில் ஆரம்பித்து 1943 ஜனவரி வரை தொடர்ந்தது. செந்தமிழில் மொத்தம் 48 பக்கங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

சங்கீத பாரிஜாதம், ஏழ்பெரும்பாலைகள், பன்னீராயிரம் ஆதி இசைகள், சுருதிவீணை என்பன 1942 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த கட்டுரைகளாம்.

வங்கியம், பண்ணியற்றிறமும் திறத்திறமும், நட்பாபாடைப் பண்ணின் எட்டுக் கட்டளைகள் என்னும் கட்டுரைகள் 1943 இல் வெளிவந்தன. பாரிஜாத வீணை 1944 இல் எழுதப்பட்டது.

ஆங்கிலக் கட்டுரைகளில் The Harps of Ancient Tamil Land and the twenty - two Srutis (பழந்தமிழ் நாட்டு யாழ்களும் இருபத் திரண்டு சுருதிகளும்) என்ற கட்டுரை 'சுல்கத்தா ரி வி யூ'வில் 1941 இல் வெளிவந்தது. The Harps with a Thousand Strings (ஆயிரம் நரம்பியாழ்) என்பது இலங்கைப் பல்கலைக்கழக ஆய்வுப் பத்திரிகை யில் (University Review) 1947 இல் வெளிவந்தது.

இவ்வாறு கட்டுரைகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலே யாழ் நூலை எழுதவும் ஆரம்பித்துவிட்டார். தமது ஆராய்ச்சியின் பேறாகத் தாழ் வெளியிட்ட கட்டுரைகளை யாழ்நூலில் தேவைப் படுமிடங்களில் சேர்த்துக்கொண்டார்.

"சிலப்பதிகாரத்தில், அரங்கேற்று காதையினுள்ளே யாழாசிரியன் அமைதிகூறும் இருபத்தைந்து அடிகளுக்கு இயைந்தொரு விரிவு ரையாக இந்நூல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது." என யாழ்நூல் முடிவுரையில் அடிகள் கூறியபோதிலும் ஆராய்ச்சி மேலும் மேலும் விரிந்து சென்று பழந்தமிழ் இசையோடும் யாழோடும் தொடர்புடைய எல்லாச் செய்திகளையும் ஆராய்வதில் முடிந்தது. எனினும் தம்மை இவ்வாராய்ச்சிக்குத் தூண்டிவிட்ட அரங்கேற்று காதையின் மேற்கூறிய அடிகளுக்கு அடிகளார் உரைகண்டார். அவ்வுரை யாழ்நூலில் பாலைத் திரிபியலில் ஏழாம்பிரிவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலைகளின் முகாமையாளராகவும் பின்பு 'பிரபுத்த பாரத'த்தின் ஆசிரியராகவும் இறுதியாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசானாகவும் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்த காலத்திலேயே சுவாமிஜி இசையாராய்ச்சியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். வேலைப்பழு அவருடைய உடலை நலிவுறச் செய்தது. "உடநாட்டிலிருந்து வந்து ஓராண்டு எல்லைக்கண் பித்தவாத கரமென்னுங் கொடு நோயினால் பீடிக்கப்பட்டனால் உடல் பெரிதும் தளர்ச்சியற்றது" என அடிகளார் கூறியபோதிலும் அவர் தமது நோயைப் பொருட்படுத்தாது, யாழ்நூலை எழுதி முடித்தார்.

யாழ் நூலை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது சுவாமிஜி சில நூதன அநுபவங்களைப் பெற்றார். தீவிர கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அடிகளார் இவ்வநுபவங்களைத் தெய்வீக அநுபவங்களென்றே கருதினார். நீண்டகாலம் விளங்கிக்கொள்ளமுடியாதிருந்த யாழியியல் நுட்பங்கள் சிலவற்றிற்குத் திடீரென விடை தோன்றியது. அடிகளாரின் அன்புக்குரிய மாணவரும் யாழ்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் செய்தவருமாகிய வெள்ளைவாரணனார் அடிகளாரின் அத்தகைய அநுபவங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாழ்நூல் ஆராய்ச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது சுவாமி விபுலாநந்தர் பிரபுத்தபாரத ஆசிரியராக இமயமலைச் சாரலில் மாயாவதித்தவப் பள்ளியில் தங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தராலும் சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் பாடப்பெற்ற கேதாரமலையைத் தரிசித்தார். பன்னிருபாலையைப் பற்றிய ஒரு சந்தேகம் அன்று தீர்ந்தது.

இன்னிசை வழியே நற்றமிழ் பரப்பும் இயல்புடைச் சம்பந்தர்க்
சந்நாள்
முன்னிலைத் தோன்றி ஞானவா ரமுதம் அருத்திய முதல்வி
யெம் அன்னை
சொன்னிலை வளஞ்சால் சிலப்பதிகாரத் தொருபொருளாய்ந்
திடு காலைப்
பன்னிருபாலைத் திறமுணின் றுணர்த்தப் பாங்குற வுணர்ந்
துள மகிழ்ந்தான்.

சம்பந்தருக்கு ஞானவமுதம் அருத்திய உலக அன்னையின் அருளால் சொல்லழகு மிக்க சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பன்னிரு பாலை பற்றிய சந்தேகம் அப்பொழுது தீர்ந்தது எனவெள்ளைவாரணன். அடிகளார் பெற்ற அநுபவத்தை இப்பாடலில் வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

ஒருநாள் இரவு நித்திரையில், முன்பு விளங்காதிருந்த ஒரு இசைநுணுக்கம் விளங்கிற்று. துயில் நீங்கி எழுந்த அடிகள் உமை அம்மையைப் பாடிப் பணிந்தார்.

இரவின் யாமப் பொழுதிலே யொருநா ளிசைத்தமிழ் வளந்
தெரிந் தருளி
உரவேனம் அடிகள் ஒளிபெறு முள்ளத் துவகைமிக் கோங்கிட
வெழுந்தே
பரவின னுமையைப் பாடினான் பணிந்தான் பராவருங் காதல்மிக்
கிசையின்
மரபினைத் தெரிக்க வகுத்தனன் இசைநூல் வண்டமிழ்
வளர்ந்தது நன்றே

வெள்ளை வாரணர் மேலும் அடிகளாரின் அனுபவம் ஒன்றைத் தெரிவிக்கிறார். சுவாமிஜி இலங்கையில் தமது நண்பர் திரு. ராம. சிதம்பரஞ் செட்டியாருக்குச் சொந்தமான 'ஜூட்ஸ்ரொக்' தோட்டத்தில் தங்கியிருந்து இசை ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் இந்த அனுபவம் நேர்ந்தது.

வங்கமார் கடல்கு ழிலங்கை நாட்டினிலே யமருநாள் மன்னிய அன்பின் பொங்குநற் புகழான் சிதம்பர வள்ளல் பொற்புறு பண்ணையின் மேவித் தங்கிய பொழுதிற் புத்தர்சீர் பரவு சமனொளிதிகழ்தரப் பணிந்தே அங்கமர் திறத்தால் ஆயிர நரம்பின் ஆதியா ழுமைதிகண் டறிந்தான்.

இந்த அனுபவத்தை அடிகளார் பெற்றபோது அவருக்கு உதவியாக உடனிருந்து அறிந்த சுவாமி நடராஜானந்தர் அதனைப் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“காலைப் போசனம் முடிந்தபின் தோட்டத்தில் சிறிதுநேரம் உலாலிவிட்டு வந்து வேலையை ஆரம்பிப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் எழில்மிகு இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டும், நீர்வீழ்ச்சி கானாறு புள்ளிநங்களின் இன்னிசையைக் கேட்டும், நீலவானிலே மேகக் கூட்டங்களினால் நேரத்துக்கு நேரம் வரையப் பெற்றுத் தோன்றிமறையும் சித்திரங்களைப் பார்த்தும், மலைச்சாரலிலுள்ள பரந்து உயர்ந்த விருட்சங்களும் அவற்றை அலங்கரிக்கும் அழகிய மலர்களும் பூம்பந்தல்கள் போல் காட்சியளிப்பதைக் கண்டும் மதுவுண்ட வண்டு போன்று இன்பவெள்ளத்தில் தேங்கித் திளைத்திருந்த நேரத்தில் அடிகளார் எனது கையைப் பிடித்து “வாருங்கள் பங்களாவுக்குத் திரும்பிப் போவோம்; பத்து வருடங்களாக விளங்காமல் இருந்த ஆயிரம் நரம்பு யாழின் நுட்பம் இன்று பளிச்சென்று விளங்கிற்று; மறந்து போக முன்னர் அதை எழுதி முடித்துவிடுவோம் எனக் கூறினார்.” 7

சில ஆண்டுகளின் பின் அடிகளார் ‘ஆயிரம் நரம்பி யாழ்’ (The Harp with a thousand strings) என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையை எழுதி இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பத்திரிகைக்கு (University Review) அனுப்பி வைத்தார். (1947) இதுதான் அடிகளாரின் இறுதிக் கட்டுரை என நினைக்கிறேன்.

தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல், இசைநூல், பௌதிகநூல், கணிதநூல், வரலாற்று நூல் முதலிய பல நூல்களில் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்து அகன்ற அறிவும் ஆங்கிலம் வடமொழி முதலிய பிறமொழி அறிவும் அவரது இயல்பில் அமைந்த நுண்ணறிவும் யாழ் நூலை

இயற்றுவதற்கு அடிகளாருக்குத் துணைநின்றன. இவற்றிற்குமேல் அவரிடம் காணப்பட்ட ஓயா உழைப்பும் குன்றாத நம்பிக்கையும் குறையாத சுற்பனை வளமும் துணைபுரிந்தன.

யாழ்நூலை ஆக்கி முடித்ததும் சுவாமிகளின் நோயும் அதிகரித்தது. நோய் நீக்கத்திற்குத் தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என இருவரளர் சிதம்பரஞ் செட்டியாரும் பிறரும் வினவியபோது யாழ்நூலை அச்சேற்றுதலே தம் உள்ளத்திற்கு ஆறுதலளிக்கும் செயல் எனச் சுவாமிஜி கூறினாராம். உள்ளத்தைக் குறிப்பிட்டாரேயன்றி உடலைக் குறிப்பிடவில்லை. யாழ் நூலை அச்சேற்றும் வேலையைச் செட்டியாரும் பிறரும் துரிதப்படுத்தினர். அடிகளாரின் நோயும் குறையத் தொடங்கியது. எனினும் இன்னொரு வகையில் இன்னல் ஏற்பட்டது. யாழ் நூல் இயற்றப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் இரண்டாவது மகாயுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. பல பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடும் கட்டுப்பாடும் நிலவியது. அச்சுத் தாளிற்கு ஏற்பட்ட கட்டுப்பாட்டினால் அச்சவேலைஇடையில் நின்றுபோயிற்று. பெரும்போர் நின்றதும் அச்சவேலை மீண்டும் ஆரம்பமாகியது.

1943 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதத்தில் யாழ் நூலை முடித்து அதன் முகவுரையையும் சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதிக்கொடுத்து விட்டார். எனினும் யாழ்நூல் வெளிவர மேலும் நான்கு வருடங்கள் சென்றன.

“பூங்கொடி” (மொழிக்கு ஒரு காப்பியம்) என்ற கவிதை நூலை எழுதிய கவிஞர் முடியரசன், பூங்கொடி என்ற பெண்ணைப் படைத்து மொழிப் போராட்டத்தின் தீரம்மிக்க தலைவியாக நிறுத்துகிறார். இக்கற்பனைப் பெண் அடிகளாரைச் சந்தித்ததும், யாழ்நூல் பெற்றதும் அடிகளார் அப்பெண்ணை மேனாட்டிற்குச் செல்லும் தமிழ்த் தூதுக்குழுவில் சேர்த்துகொள்ளும்படி பணித்ததும் அந்நூலில் யாழ்நூல் பெற்றகதை, அயல்நாடு சென்று வந்தகதை எனஇரண்டு கதைகளில் கூறப்படுகிறது. அந்நூலின் ஆசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தரை மயில்வாகனர் என்ற பெயரில் உலவ விட்டுள்ளார்.

பூங்கொடி கோனூர் வள்ளலின் மானிகையில் மயில்வாகனரை சந்திக்கக் காத்திருக்கின்றான்; மயில்வாகனர் வருகிறார்.

ஒருமனப் பாடும் ஒம்பிய நெறியும்
விரிமொழிப் புலமும் ஒருங்குடன் பெற்றனர்.
உரனெனுந் தோட்டியால் ஓரைந் தடக்கி
இருமைவகை தெரிந்(து) ஈண்டறம் பூண்டார்

குணமெனுங் குன்றின் கொடுமுடி நின்று
செயற்கருஞ் செயல்பல செய்திடும் பெரியார்
கற்றவர் குழுமும் கடல்கூழ் ஈழம்
பெற்றவர் மொழிபல கற்றவர் நற்றவர்
எழில்மயில் வாகனர் எனும்பெயர் பெற்றவர்

என மயில்வாகனரை அறிமுகஞ் செய்த கவிஞர், மயில்வாக
னரின் வாய்மொழியாக யாழ்நூலின் சிறப்பையும் அதனைப் படைக்க
அவர் பட்ட சிரமங்களையும் பூங்கொடிக்கு உணர்த்துகிறார்:

ஏழிரண் டாண்டுகள் இடர்பல துய்த்தும்
ஏழிசை யாழின் இயற்றிறம் யாவும்
நுண்ணிதின் ஆய்ந்து நுவல்திப் பெருநூல்
நண்ணுமில் முயற்சியில் நான்படு துயரம்
எண்ணினும் உடலுளம் எல்லாம் நடுக்குறாஉம்
ஆயிரம் ஆண்டுகள் அறியா வகையில்
வீயுறும் நிலையில் வீழ்ந்து கிடந்த
நற்றமிழ் யாழும் சொற்றமிழ் இசையும்
தெற்றென விளக்கும் திருவிளக்கு இந்நூல்
செந்தமிழ்க் கிஃதோர் சீர்சால் பொற்பணி: 8

1. விபுலாநத்தர், சுவாமி. — ஆங்கிலவாணி — கட்டுரை —
பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் மணிமலர் - 1941.
2. இந்நூல் “மதங்க சூளாமணி என்னும் ஒரு நாடகத் தமிழ்நூல்”
என்ற பெயரில் 1926 இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்
தமிழ்ப் பிரசுரமாக (51) வெளிவந்தது.
3. மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைமைப் பேருரை (1-8-1942)
4. மதங்க சூளாமணி — (‘செந்தமிழ்’ பிரசுரம்) முகவுரை
5. ஷே. நூல் — முதலாம் பதிப்பின் முன்னுரை
6. யாழ்நூல் — ஒழிபியல் — முடிவுரை?
7. அடிகளார் படிவமலர் — பக்கம் 124.
8. முடியரசன் (சுப்பராயனு முடியரசன்) கவிஞர், பூங்கொடி
(மொழிக்கொரு காப்பியம்) — இரண்டாம் பதிப்பு (1970)

19. அரங்கேற்றம்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் அவர்கள் யாழ்நூல் அரங்கேற்றம் பற்றித் “தமிழ்ப்பொழில்” பத்திரிகையில் பின்வரும் அறிவிப்பை விடுத்தார்.¹

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், தஞ்சை

யாழ்நூல் அரங்கேற்றம்

அருண்மிகு விபுலாநந்த அடிகளார்,பதினான்கு ஆண்டுகளாக இடைவிடாது நிகழ்த்திய இயலிசை ஆராய்ச்சியினால் நுண்ணிதிற் கண்டுணர்ந்த பழந்தமிழிசை நூன் முடிபுகளை ஒரு கோவைப்படுத்தி,ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மறைந்துபோன தமிழர் இசைக்கருவியாகிய யாழின் இயல்பினை நன்குணர்ந்து உருவாக்கிச் செயற்படுத்தும் வண்ணம், பண்டைத் தமிழர் இசைத்திறன் விளக்கும் இசைத்தமிழ்நூலாகிய யாழ்நூலினைத் தமிழகத்திற்கு இயற்றி உதவியுள்ளார்.

நம் சங்கச் சார்பில் வெளிவரும் இவ் யாழ்நூல் அரங்கேற்றம் நிகழும் சர்வசித்து, வைகாசி.உஉ, உங் (5,6-6-47) வியாழன் வெள்ளி இரண்டு நாட்களிலும் திருக்கொள்ளம் பூதார்த் திருக்கோயிலிலே ஆளுடையபிள்ளையார் திருமுன்னர் நிகழ்விருக்கின்றது.

இவ்விரண்டுநாட் காலையிலும் அருண்மிகு அடிகளார் அவர்கள் யாழ்நூலிலுள்ள இசைநூல் முடிபுகளை எடுத்துரைத்து விளக்குவார்கள். நண்பகலுக்குமேல், அடிகளார் கணக்கின்படி புதுவதாக அமைக்கப்பெற்ற வீணைக்கருவிகளிலே, அவர்கள் ஆராய்ச்சியிற் கண்ட இசை உருவங்கள்

இசைத்துக் காட்டப்பெறுவ. இவ்வரங்கேற்றத்தை ஒட்டிய இயற்புலவர் சொற்பொழிவுகளும் இசைப்புலவர் இசையரங்கும் நிகழும்:

அன்பர்கள் இவ்விழாவினைச் சிறப்பித்தருள்வார்களாக!

கருந்திட்டைக் குடி

ஆ. யா. அருளானந்தசாமி நாடார்:

12-5-47:

யாழ்நூல் அரங்கேற்றத்திற்கு சிலமாதங்களின்முன் சுவாமி விபுலாநந்தர், திருக்கொள்ளம் பூதூர் முதலிய கோயில்களுக்கு ஏராளமான பணம் செலவு செய்து திருப்பணி செய்த திரு. பெ. இராம. இராமன் செட்டியார் அவர்களின் குமாரர் திரு. இராம. சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்களுடன் பேரையூர் அம்பாள் குளக்கரையில் உள்ள பொய்யாத விநாயகர் ஆலயத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு விநாயகப் பெருமானைத் தரிசித்து பின்வரும் தேவபாணியைப் பாடினார்:

பேரையூர் அம்பாள் குளம் பொய்யாத விநாயகர்
திருவடி பரவிய தேவபாணி.

மலையரசன் திருப்பாவை வாணுதலாள் உளமகிழ்ந்
கலையரசே கற்றோர்கள் காதலிக்கும் சுற்பகமே

நல்லறத்தின் தனிமைத்தன் நானிலங்கா ரணமாக
வில்லறத்தின் வழிநின்ற விறல்சரிதல் கிரிப்புறத்தில்
எழுதுகருணைகநின(து) இணையடியே புணையாகப்
பழுதில்கலைக் கடலென்னும் பரவையினைக் கடப்பேமால்

திருநாரை யூர்வாமுந் திருவாளா அருளாளா
பெருநாரை பெருங்குருகு பேரிசையே சிற்றிசையே
உருவாய தமிழகத்தி லுயர் மூவர் தெய்வஇசை
வருமாறு பணித்ததுவும் மன்னியதின் அருளன்றோ

முத்தமிழும் பெருக்கியகீர் முதல்வனார் திருக்குமரா
பத்தியுடன் பணிபவர்க்குப் பல்கலையும் பாலிக்கும்
சித்திபுத்தி நாயகனே திருமுறைகள் தமிழகத்தில்
நித்தநிலை பெற்றதுவும் நின்னருளின் திறனன்றோ

திருக்கிளருஞ் சோழமன்னர் தேவாரத் திருமுறைகள்
இருக்குமிட மெதுவென்ன இயம்புதியென் னுணைப்பணிந்து
வருக்கை நறுந் தேன்கதவி எள்ளுண்டை அப்பமவல்
பெருக்க அவர் கருத்துமுற்றப் பெற்றதுதின் அருளன்றோ
எனவாங்கு,

திருந்திய தமிழாற் சேவடி பரவுதும்
தெய்வத் தமிழிசை வையத் துயர்வுற
பத்தர் கோடே நரம்பே யாப்பென
வைத்த உறுப்பு வளம்பெற மன்னி
செம்மை படுமலை செவ்வழி யருமை
கோடி விளரிமேற் செம்பா லையென
ஏழ்பெரும் பாலையு ளியன்ற நல்விசை
சீரே பாணி தூக்கென நின்ற
முத்திறத் தானமு மெத்திறத் தோரும்
கேட்டுமகிழ் வெய்தப் பாட்டி னியலும்
பண்ணி னியலும் எண்ணியாய்ந் துரைக்கும்
யாழ்நூல் பொலிவுற் (று) ஏழிசை பரப்புக்
மழைவளஞ் சுரந்து மன்னுயிர் ஓங்குக
நின்னடி பணிந்த இராமன் சீர்மிக
நல்லோர் அவைக்களம் நாளும் பொலிக
பேரையூர் மன்னிய சீருடைச் செல்வ
அம்பாள் குளத்தில் அணிபெற அமர்ந்த
பொய்யா விநாயக பூரண என்றே.

“தமிழ்ப்பொழில்” குறிப்பிடுவதுபோல் இத்தேவபாணி பின்
நிகழ்ந்த யாழ்நூல் அரங்கேற்று விழா விற்கு விடை (அனுக்ஞை)
பெற்ற முறையில் அமைந்தது.

05-06-1947 வியாழக்கிழமை காலையில் சென்னை மாகாணக்
கல்வி மந்திரியும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மீதுபெரும் பக் தி
பூண்டவருமாகிய திரு. தி. சு. அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார், கோலூர்
ஜமீந்தார் திரு. பெ. ராம.ராம. தி.சிதம்பரஞ் செட்டியார், கரந்தைத்
தமிழ்ச் சங்க அமைச்சர் நீ. கந்தசாமி, பேராசிரியர் ஆர். பி. சேதுப்
பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார், பேராசிரியர் தெ. பொ.
மீனாட்சி சுந்தரனார், வித்துவான் ஓனவை துரைசாமிப்பிள்ளை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழக இசைப்பேராசிரியர் பி. சாம்பழர்த்தி,
இசைப்பேராசிரியர் திரும்பாம்புரம் ரீ. என். சாமிநாதபிள்ளை, கரந்தை
கவியரசு ஆர். வேங்கடாசலம்பிள்ளை முதலிய பெருமக்களும் பொது
மக்களும் புடைகுழ யாழ்நூல் குறித்த கணக்குப்படி அமைக்கப்பட்ட
முளரியாழ் சுருதி வீணை, பாரிசாதவீணை சதுர்த்தண்டி வீணை என்
னும் இசைக்கருவிகளைச் சிலர் தாங்கிவர தெற்குவாசலினூடாக
திருக்கொள்ளம் பூதூர்த் திருக்கோயினுள்ளே அடிகளார் பிரவேசித்
தார். அழகிய நாச்சியார் சேவடி பரவிய பாடலை ஓனவை துரைசாமிப்
பிள்ளையவர்கள் பாடினார்கள். அழகிய நாச்சியாரை வழிபட்ட பின்
திருஞானசம்பந்தபிள்ளையாரை வழிபட்டு எழுந்தருளப்பண்ணி ஆளு
டைய பிள்ளையாருடன் அடிகளார் அரங்கேற்று விழா நிகழும் மனை

டபத்தை அடைந்தார். திரு. அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் தலைமையில் விழா ஆரம்பமாயிற்று. திருமுறை ஒதப்பெற்றபின் திரு. சிதம்பரஞ்செட்டியாரும் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் திரு. நீ. கந்தசாமி அவர்களும் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்கள். தலைவர் பேசுகையில் “யாழ்நூலாசிரியர் அவர்கள் தமது வாழ்வு முழுவதையும் தமிழ்ந்னையின் திருப்பணியொன்றற்கே உரிமைசெய்து வாழ்பவர்கள்” என்றார். அவர் யாழ்நூலை “பழந்தமிழ்ச் செல்வத்தின் புதிய படைப்பு” என வருணித்தார். விபுலாநந்த அடிகள் யாழ்நூலின் வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறி தாம் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகளை விளக்கிப் பேசினார்.

பி. ப. 4 மணிக்கு சபை மீண்டும் கூடியபோது இசையறிஞர் க. பொ. சிவாநந்தம் பிள்ளையவர்கள் யாழ்நூலாசிரியர் கண்ட பாரிசாத வீணையில் சங்கராபரணம், அரிகாம்போதி, பந்துவராளி என்னும் நிறங்களையும் சதுர்த்தண்டி வீணையில் மாயாமாளகௌளை, கானமூர்த்தி, காயகப்பிரியா, தவளாம்பரி என்னும் நிறங்களையும் இசைத்துக் காட்டி எல்லோரையும் மகிழ்வித்தார். அடிகளாரின் கருத்துப்படி தலைவர் “வீணை வித்தகர்” என்னும் பட்டத்தை சிவாநந்தம் பிள்ளையவர்களுக்கு பொற்புடன் சூட்டினார்.

06-06-47 வெள்ளிக்கிழமை காலையில் அவை கூடிய போது நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியவர்கள் அடிகளாரின்புலமைத் தொண்டினால் நாட்டுக்கு உளதாம் பயன்களை எடுத்துக்காட்டிப் பாராட்டினார்.

யாழ்நூலாசிரியரைப் பாராட்டிப் புனையப்பட்ட பாடல்கள் படிக்கப்பட்ட பின் “குமரன்” ஆசிரியர் திரு. சொ. முருகப்பா அவர்களும் வித்துவான் ஓளவை துரைசாமி பிள்ளையவர்களும் அடிகளாரின் முத்தமிழ்ப் புலமையை வியந்து பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

பி. ப. 4 மணிக்கு இசைப்பேராசிரியர் பி. சாம்பமூர்த்தி அடிகளார் யாழ்நூலிற் காட்டும் அரிய இசைக் கருத்துக்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி விளக்கினார்கள். வீணை வித்தகர் சங்கீத பூஷணம் க. பொ. சிவாநந்தம்பிள்ளை யாழ்நூலில் கூறியுள்ள விதிப்படி அமைந்த கருதிவீணையில் பண்டைத்தமிழர் இசை உருவாகிய ஏழ் பெரும்பாலைகளை கிரகசுவரம் மாற்றியமைக்கும் முறையில் இனிமையாக வாசித்துச் சபையை மகிழ்வித்தார்.

அன்றிரவு மலரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையாரை எழுந்தருளச் செய்து திருமுறையிசையுடனும் நாதசுர இசையுடனும் திருவிதி உலா இனிது நிறைவேறியது.

இறைவனின் திருவருளும் மக்களின் அன்பு வெள்ளமும் அறிஞர்களின் புகழுரைகளும் சுவாமிகளைப் பரவசப்படுத்திய போதிலும் எடுத்த காரியத்தை முடித்துவிட்டோமே என்ற திருப்திதான் அவர் உள்ளத்தை நிறைத்திருந்தது. இனிச் செய்வதற்கு எதுவுமில்லை என்ற மனப்பாங்கு அவரிடம் காணப்பட்டதாக அவரைச் சந்தித்தவர்கள் கருதுகிறார்கள். தம்மைத் தரிசிக்க வந்தவர்களிடம் அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சிகள் பற்றியே அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தாராம். இது இறைவனின் திருவருளால் நிகழ்ந்தது என ஆனந்தக் கண்ணீருக்கிடையே அவர் பேசினாராம். தமது வேலை முடிந்து போய் விட்டது போல் உணர்ந்த ஒரு நிலையில் அவர் காணப்பட்டார். அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்த பின் நாற்பத்துநான்கு நாட்களே இப்பூவுலகில் வாழ்ந்திருந்தார்.

1. யாழ்நூல் அரங்கேற்றம், “தமிழ்ப் பொழில்” துணர் உஉ மலர் எ. விய, ஐப்பசி
2. இவ்வதிகாரத்தில் கூறப்பட்டவைதமிழ்ப் பொழில் துணர் உஉ மலர் எ. விய, ஐப்பசி (1947) இதழில் வெளிவந்த செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டவை.

20. மகா புருஷர்

சுவாமி விபுலாநந்தர் இயல்பிலேயே ஒரு மதபுருஷர். சிறுவயது முதல் கடவுள் மீது தீவிர நம்பிக்கையும் பக்தியும் நிரம்பியவர். தமது இருபத்திரண்டு வயதிலேயே விநாயகர் மீதும் முருகன் மீதும் பக்திரசம் ததும்பும் பாடல்களைப் பாடினார். கவிஞர் என்ற முறையில் அவரது கன்னிப் படைப்புகள் இவை. அக்கால தமிழ் மக்கள் கதிர்காம யாத்திரையை பக்திபூர்வமாக தமது வாழ்நாளில் ஓரிரு முறையாவது நிறைவேற்றுவது வழக்கம். மயில்வாகனரின் (சுவாமி விபுலாநந்தரின்) தந்தையார் தமது மகனை கதிர்காமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்த ஞாபகத்தின் சுவடுகள்தான் இப்பாடல்கள். துறவு பூண்டு இலங்கை திரும்பியதும் அடிகள் தாமே கதிர்காமஞ்சென்று முருகனைத் தரிசித்தார். இந்தச் செய்தியை இந்து ஓர்கன் (Hindu Organ) பத்திரிகை வெளியிட்டது. முருக பக்தராகிய அவர் தம்மை "சாமி தாச மயில்வாகனர்" என்றும் குறிப்பிடுவார். (சாமி-முருகன்)

சுவாமி விபுலாநந்தரும் காந்தியடிகளும் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். சுவாமி விவேகாநந்தர் சில ஆண்டுகள் முந்தி வாழ்ந்தவர். இந்த மூன்று இந்து சந்நியாசிகளும் பாரத நாட்டுக்கும், இந்துத்வ மத்திற்கும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள்.

சந்நியாசம் பற்றி சுவாமி விவேகாநந்தரின் கருத்து இது: "சாதாரண சந்நியாசி உலகத்தைத் துறந்து வெளியே சென்று கடவுளைப்பற்றி எண்ணுகின்றான். உண்மைச் சந்நியாசியோ உலகத்திலேயே வாழ்கின்றான்; உலகம் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. தன்னலமறுத்துக் காடு சென்றபோதும் முடிவடையாத ஆசாபாசங்களை எண்ணி எண்ணி இன்பமடைபவர் துறவியரல்லர். வாழ்க்கை என்னும் போரின் மத்தியில் வாழ். குகையில் வாழும்போதும் தூங்கும்போதும் யாரும் அமைதியாக இருக்கமுடியும். செயல்வெறி என்னும் சூழலில் நின்று கேந்திரமான இடத்தை அடை. அந்த இடத்தையடைந்துவிட்டால் உலகில் எதுவும் உன்னை அசைக்கமுடியாது."

மக்களை இறைவனின் அம்சமெனக் கண்டு அம்மக்களுக்குச் செய்யும் சேவை இறைவனது பணி என்றும் அவர்களிடம் செலுத்தும் அன்பே இறையன்பு எனவும் கருதி வாழ்ந்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். இவ்வாறு உலகியலும் ஆன்மிகமும் இணைந்த உண்மையான வாழ்வை அவர் வாழ்ந்து காட்டினார். காந்தியடிகளைப் பற்றி எழுதும்போது ஒரு மேனாட்டு அறிஞர் “பாரமார்த்திகத்தையும் வெளிகித்தையும் ஒன்றுக்கொன்று பாதகம் உண்டாக்காமல் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டிருப்பவர் உண்மையில் மகா புருஷர்தான்”¹ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இது சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் பொருந்தும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரும் காந்தியடிகளும் கடவுள், மதம், மொழி சமூகம் சம்பந்தமாக ஒரே கருத்தை வெளியிட்டார்கள். மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து மக்களுக்குத் தொண்டு செய்து வந்த இம்மகான்கள் இக்காரணத்தினால் அம்மக்களால் நேசிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல சில சந்தர்ப்பங்களில் விமர்சிக்கப்பட்டதும் உண்டு.

சுவாமி விபுலாநந்தர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக இருந்த போது சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு சுகபோகமாக வாழ்ந்தவர்தானே என்று கீழ்த்தரமாக விமர்சித்தவர்கள் சிலர். அவருள் மயிலாப்பூர் மடத்தைச் சேர்ந்த பிரமச்சாரியும் ஒருவர். இவர் துறவுபூண்டு சுவாமி நிஷ்காமானந்தர் என்ற துறவு நாமத்துடன் சுவாமி விபுலாநந்தர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றித் தொண்டு புரிவதற்காக மட்டக்களப்புக்கு வந்தார். அடிகளார் மறைந்தபின் சுவாமி நிஷ்காமானந்தர் தாம் எழுதிய கட்டுரையில் தமது அனுபவங்களை வெளியிட்டுள்ளார். அடிகளாரின் செயலைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் அப்பொழுது அவர்மீது மனக்குறை கொண்டிருந்த அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: “திருமடத்தின் முன்பு திடீரென ஒரு மோட்டார் கார் வந்த நின்றது. மடத்திலிருந்த சாதுக்களும், பிரமச்சாரிகளும் உள்ளிருந்து வந்து மகிழ்வோடு அடிகளாரை (சுவாமி விபுலாநந்தரை) வரவேற்கிறார்கள். இந்தச் சத்தத்தைக்கேட்டு நான் திடுக்கிட்டுத் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவன் போல எனது ஆழ்ந்த சிந்தனை கலைந்து எழுந்து நின்றேன். மடத்தினுள்ளே சென்று ஒளிந்துகொள்ளலாமா என்ற எண்ணமும் உதித்தது. ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்குள் அடிகளே என்னை நோக்கி தமக்கே அமைந்த புன்முறுவலுடன் “தம்பி எப்படிச் சுகம்?” என்ற இனிய உரையோடு எனது கையைப் பிடித்து மடத்துக்குள் அழைத்துச் சென்றார். எனக்கோ வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. பெருமையின் பணிவுதான் என்ன என்று வியந்தேன். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் வெளியே சென்றிருந்த கேதாரேஸ்வரானந்த சுவாமிகளும் வந்தார். நாங்களிருவரும் நெருங்கி அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தது அவருக்கே வியப்பாக இருந்தது. என் மனத்திலுள்ள கருத்துக்கள் அவருக்கும் நன்கு தெரியுமல்லவா? அடிகளை நோக்கி

“பிரதர், இந்தத் தம்பி சரியான குறும்புக்காரன். நம்ம மயெல்லாம் கிண்டல்கூடச் செய்கிறான்” என்று தமது அன்பு கனிந்த மொழிகளால் சிரித்த குரலில் உரக்கச் சொன்னார். அன்று மடத்திலிருந்த வர்களில் நாங்கள் மூவர்தான் தமிழர்.

அன்று மாலை அடியேனும் அடிகளும் கடற்கரைப்பக்கமாக உலாவச் சென்றோம். பேச்சும் சற்று உறைப்பாக இருந்தது. அடிகளுடன் தொடர்ந்து வாதஞ்செய்தேன். சொற்களினால் தாக்கவஞ்செய்தேன். “தங்களுக்குத் தமிழ்ப் பணி ஆற்ற ஆர்வம் இருப்பின் தாராளமாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகவோ அத்தியட்சகராகவோ இருங்கள். ஆனால் தாங்கள் ஏன் அவ்வளவு ஊதியம் பெறவேண்டும். நாம் துறவியல்லவா?” என்று சரமாரியாக வினாவினேன். அவரோ அன்று சங்கத்தின் ஓர் பழுத்த துறவி. நானோ அப்பொழுதுதான் சங்கத்தில் சேர்ந்த புத்தம்புது பிரமச்சாரி. இருப்பினும் என் கேள்விகள் அனைத்திற்கும் அமைதியாக எவ்வளவு பொறுமையுடன் விடைபகன்று என்னை வெற்றி கொண்டார் என்பதை இன்றும் நினைக்க நினைக்க என் கண்களில் நீர் பெருக்கெடுக்கின்றது. ‘தானத்திலும் சிறந்தது நிதானம்’ என்பதை அன்றுதான் உணர்ந்தேன். அடக்கம் அமைதி பொறுமை அன்பு இவை ஓர் உருவெடுத்து என்முன் நிற்பதுபோல் அவர் காட்சியளித்தார். எனக்கு அன்று கடற்கரையில் கிட்டிய காட்சி இன்று இங்கே அகக்கண்முன் நின்று வழிகாட்டி வருகின்றது. வெறும் நூலறிவாக இருந்த ‘பணியுமாம்’ என்றும் பெருமை; சிறுமை அணியுமாம் தன்னை வியந்து’ என்ற பொய்யாமொழி பெரியதோர் அநுபவமானதைக் கண்ணாரக் கண்டேன்.

தன் வளர்ப்புக் குழந்தையாகிய சிவாநந்தவித்தியாலயத்தைப் பேணி வளர்ப்பதற்குத்தான் ஊதியம் பெறுவதாகக் கூறியபொழுது நான் மிகவும் நாணமடைந்தேன். தமக்கென வாழாப் பெரியோர் அல்லவா அவர்!. அவரது பற்றற்ற பற்றுத்தான் என்னே! அன்று நான் பெற்ற படிப்பினைக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும் என்று நினைத்ததும் உண்டு. பத்தாண்டுகள் கழித்து அதே சிவாநந்த வித்தியாலயத்திற்குப் பணியாற்ற நான் ஈழம் வந்தது இறைவன் எனது எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து வைத்ததுபோற் காண்கிறதல்லவா?***

பண்டிதர் மயில்வாகனருக்கு தந்தையார் மூலம் கிடைத்த சொத்து அவர் பிறந்த வீடும் வளவுமாகும். மயில்வாகனர் துறவு பூண்டதும் அவர் சொத்தை சமய சமூகப் பணிகளைச் செய்யும் ஒரு நிலையமாக்கி அதனை நிர்வகிக்கச் சில தர்மகர்த்தாக்களையும் நியமித்திருந்தார். அத்தர்மகர்த்தாக்களின் காலத்தின்பின் அச்சொத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சேரவேண்டும் என்றும் எழுதிவைத்தார். அவரது பூர்வாஸ்ரமத்துச் சகோதரிகளும் அப்பெண்களின் குழந்தைகளும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோதே அவர் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்துமுடித்தார்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் இலங்கை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணசங்கக் கிவையை நிறுவிய போது அவருடன் சேர்ந்து பணிபுரிந்தவர் சுவாமி அவிநாசானந்தர். இவ்விரு சகோதர சந்நியாசிகளும் ஒன்றாக ஒரே அறையில் வாழ்ந்தவர்கள். சுவாமி அவிநாசானந்தர் ஒரு குடும்பஸ்தராக இருந்து பின் குடும்பத்தைத் துறந்து சந்நியாசியாகியவர். அவரது குடும்பம் பொருளாதார நெருக்கடியில் சிக்கியபோது சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது சம்பளத்திலிருந்து பண உதவி அளித்துவந்தார் என்பதை இன்னொரு பெரியார் எனக்குத் தெரிவித்தார்.

காந்தியடிகள் பொதுமக்களிடையே இருந்து பணத்தைச் சேகரித்து பொது நலத்துக்கு உதவினார். விபுலாநந்த அடிகளோ தாமே வருந்தி உழைத்த பணத்தை அநாதைகளுக்கு உதவினார். அவர் பணத்தைக் கையால் தொட்டதுமில்லை. அவரது வங்கிக் கணக்குகளைக் கவனித்துக் கொண்டவர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பதிவாளராயிருந்த ஏ. எம். கே. குமாரசாமி அவர்கள்.

“என்னைப் பொறுத்தமட்டில் முத்திக்கு வழி எங்கேயிருக்கிறது என்றால் எனது தேசத்திற்காகவும் மனித சமுதாயத்திற்காகவும் ஓயாமல் தொண்டு செய்து கொண்டிருப்பதில்தான்”³ எனக் காந்தியடிகள் கூறுகிறார். சுவாமி விபுலாநந்தரின் நம்பிக்கையும் இதுவே.

இவ்விரு மகான்களும் ஒரேயொருமுறை சந்தித்துள்ளார்கள் எனத் தெரிகிறது. யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் தலைவராக சுவாமிஜி இருந்தபோது காந்தியடிகளை இலங்கைக்கு விஜயஞ் செய்யுமாறு காங்கிரஸ் சார்பாக அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. 1927 ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் காந்திஜி இலங்கைக்கு விஜயஞ்செய்தார். அவர் யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது சுவாமிஜி யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தில் காந்திஜியை வரவேற்றார். பின்பு இருவரும் மீண்டும் சந்தித்துப் பேசினர். அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டார்கள் என்பதை அறியமுடியவில்லை. 1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 26 ஆம் திகதி காந்தியடிகள் யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் பேசியபோது தமதுபேச்சின் ஆரம்பத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்.

“இன்று மாலை அழகானதொரு வரவேற்புரையை அளித்த மைக்காக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்த அழகிய தீவிற்கு என்னை வரவழைத்த பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். அதற்குரிய பெருமை நியாயமாக உங்களைச் சார்ந்தது. ஒரு காரியத்தை ஏற்று நடத்தும்போது பெருமை வருவதுடன், இடையூறு நேர்ந்துவிட்டால் அவதூறும் வரும் என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

போதுமான அளவிற்கு உங்கள் காங்கிரஸைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. அதுமட்டுமல்ல; இங்கு வந்திருப்பவர்கள் எந்தெந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் என்பதைப் பற்றியும் போதுமான அளவிற்கு நான் அறிந்துகொள்ளவில்லை. எனவே, இன்று மாலை நான் எண்ணியுள்ள செய்தியைத் தெரிவிப்பது எனக்கு மிகவும் சங்கடம் தருவதாக இருக்கிறது. இருந்த போதிலும் உங்கள் சிறப்புவாய்ந்த தலைவர் அவர்கள் உங்கள் காங்கிரஸின் லட்சியத்தைப் பற்றி என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அது சம்பந்தமாய் என் மனத்தில் தோன்றிய சில எண்ணங்களைத் தெரிவிக்க முயல்கிறேன்.

அவர் சொல்லியதை நான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பேனாயின் உங்கள் முதல் இலட்சியம் புராதனப் பண்பாட்டை உயிர்ப்பித்துச் சீர்படுத்துவதாகும்....”⁴

இச்சிறிய முகவுரை காந்தியடிகள் சுவாமி விபுலாநந்தரைச் சரியாக மதிப்பிட்டு ‘உங்கள் சிறப்பு வாய்ந்த தலைவர்’ எனக் கூறியுள்ளதையும் சுவாமிஜி இந்துக்களின் புராதனப்பண்பாட்டை விளக்கிப் பேசும்படி காந்தியடிகளைக் கேட்டிருந்தார் என்பதையும் விளக்கிவிடுகிறது. ‘அழகானதொரு வரவேற்புரை’யை நிகழ்த்தியவரும் விபுலாநந்த அடிகளே.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மதம்பற்றிய கருத்துக்களைப் பலவாறாக விளக்கியுள்ளார். அறிவியல் ரீதியிலும் வரலாற்றுரீதியிலும் மதத்தை ஆராய்ந்து தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

மதம் என்றால் என்ன? நிலையான மாற்றமில்லாத மதம் ஒன்றுள்ளது. அது எல்லா மதங்களுக்கும் மேலானது மட்டுமன்றி எல்லாமதங்களுக்கும் பொதுவானது. எனினும் இக்கருத்து வற்புறுத்தப்படுவதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமது சமய நெறி மட்டுமே சிறந்தது, உண்மையானது என்று சாதிக்க முயல்கிறபொழுது மதப்பூசல்கள் ஏற்படுகின்றன. சுவாமி விபுலாநந்தர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார். “மனிதனை மண்ணினாலே உருவாக்கி ஜீவ சுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார் - மதம் தோன்றிவிட்டது.” இந்த செமிற்றிய நம்பிக்கையைப் போல் ஆரம்பகால சமயங்களில் இத்தகைய கதைகள் காணப்படுகின்றன. மனிதனின் அறிவு வளர வளர ஆரம்பகால நம்பிக்கைகளில் அவனுக்கு தயக்கங்களும் சந்தேகங்களும் ஏற்படுகின்றன. இச்சமயத்தில் ஒரு மகாபுருஷர் தோன்றி சரியான பாதையைக் காட்டுகிறார். அறிவுக்கும் மதக்கருத்துக்களுக்குமிடையில் மோதல்கள் ஏற்படும் போதெல்லாம் மகாபுருஷர்கள் தோன்றி மனித குலத்துக்கு நல்வழி காட்டுகிறார்கள். எல்லா மதங்களின் வரலாற்றிலும் இத்தகைய மகான்கள் தோன்றியுள்ளார்கள். காலகதியில் மதங்களை ஆராய்ந்த ஞானிகள் மதம் ஒன்றுதான் அதன் அருட்

டான முறைகள் வேறுவேறாக உள்ளன என்ற கருத்தை தெரிவித்தார்கள். சுவாமி இதனைத் தமது கட்டுரையில் “மதம் ஒன்றே எனினும் மதங்கள் பல” (Religion is one although Religions are many)⁵ எனச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். சூத்திர வடிவில் அமைந்த இக்கருத்தினை விளக்கஞ் செய்வதுபோல் அமைந்துள்ள காந்தியடிகளின் கருத்தையும் இங்கு தருகின்றாம்.

“மதம் என்றால் என்ன என்பதை நான் சிறிது விளக்கிக் கூறுகிறேன். எல்லாமதத்தையும்விட நான் அதிகமாக மதிக்கின்ற இந்துமதமல்ல நான் கூறுகிற மதம். இம்மதம் இந்துமதத்தையும் கடந்து நிற்பது. அது ஒருவனுடைய சுபாவத்தையே மாற்றுவது. ஒருவனிடத்தில் அந்தர்யாமியாக விளங்கும் சத்தியப்பொருளோடு ஐக்கியப்படுத்திவிடக்கூடியது. மனிதனிடத்தில் களங்கங்கள் ஏற்படாதபடி எப்பொழுதும் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் சக்தி உடையது. மனிதனுடைய இயல்பிலேயே இந்தச் சக்தி இருக்கிறது. அது மனிதனுடைய பூரணத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காக எல்லாவிதக் கஷ்டங்களையும் அனுபவிக்கத் தயாராயிருக்கிறது. ஆத்மா தன்னைத் தான் அறிந்துகொள்ளாதவரையில், தன்னைப் படைத்த பரம்பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளாத வரையில், தனக்கும் அப்பரம்பொருளுக்கும் உள்ள உண்மையான சம்பந்தம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து பாராட்டாத வரையில் அந்தச் சக்தி சுமமாவிருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட சக்தியையே நான் மதம் என்று எண்ணுகின்றேன்.”⁶

சுவாமி விபுலாநந்தர் ஒரு இந்து ஈந்தியாகி. எனினும் எல்லாமதங்களையும் அவர் போற்றினார். அவரது பரம குருவாகிய ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் தமது சிஷ்யகோடிகளுக்கு இதனையே எடுத்துச் சொன்னார். சுவாமியவர்கள் தமது பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்களும் மாணவர் விடுதிகளில் தங்கியிருந்தவர்களுமான பௌத்த, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மாணவர்கள் தமது மத அபூட்டானங்களை வழுவாது கடைப்பிடிக்க தூண்டுதலும் உதவியும் அளித்தார். எனினும் மதம் மாறுவதையோ மத மாற்ற முயற்சிகளையோ அவர் சிறிதும் விரும்பவில்லை. மதமாற்றத்திற்கு தமது முழுமையான எதிர்ப்பை அவர் பகிரங்கமாக எடுத்துச் சொன்னார். “நம் நாட்டின் பெருமை” என்ற கட்டுரையினிடையே அவர் பின்வருமாறு எழுதினார். “.....நம் நாட்டிலுள்ள சமயங்களைத் தழுவுபவர்களுக்குள் சிறிய அளவிலேனும் சச்சரவு ஏற்படக் காரணம் என்ன? பிற நெறியைக் கைக்கொள்பவர்களுடைய உண்மை மனநிலைமையை அறியாமையேயாம். எவ்வுயிரையும் படைத்த ஈசனார் தமது அம்சத்தில் ஒரு சிறிதேனும் நம்முள்ளத்திலடக்கியிருக்கிறார். அழிவற்றதும் ஆனந்தம் நிறைந்ததும் கருணை பொருந்தியதும் எல்லாவுயிரையும் தனதாகவே பாவிக்கும் இயற்கையுள்ளதுமான ஈசுவராமிசம் தாமே என்பதை மறந்து

நம்மைக் கேவலம் உண்ணவும் உறங்கவும் ஏற்பட்டுள்ள பிராணிக ளாக்கி பிறரிடம் குற்றமும் குறையும் கண்டு அதனால் பல தொல் லைகளுக்குட்படுகின்றோம். இதனால் நாமறிவது யாது? நம் நாட் டிற் பிறந்து - அன்று - உலகத்திற் பிறந்த மானிடர் அனைவரும் தாமே மேற்கொள்ளும் சமயத்தை உண்மையுடன் அறிந்து, அதில் கூறியுள்ள கொள்கைகளை அவலம்பிக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். பிறகு பிற மதங்களின் உண்மையை அறிய வேண்டும். அப் படிச் செய்யாவிடின், பளிங்கு மாளிகையில் தாம் இருக்கும் இடம் மறந்து பிறர் மீது வம்புக்காகக் கல்லெறிவது போல முடியுமேயன்றி, வேறன்று.” 7

என்னுடைய மதமே சிறந்தது. அதுவே சுவர்க்கம் செல்லும் ஒரே வழி. உன்மதம் அத்தகையதல்ல. எனவே என்னுடைய மதத் திற்கு வந்துவிடு என்று பேசுகிறவர்களை நோக்கிக் காந்தியடிகள் கூறுகிறார்? “என்னுடைய மதமே மற்ற மதங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது. பிறமதத்தில் சேருமாறு செய்வது நியாயந்தான் என்று நீ நம்புவாயானால் அஃது எதனைக் காட்டுகிறது? உன்னிடத்தில் மதத்துவேஷம் அதிகமாகக் குடிகொண்டிருக்கிறது என்பதையே காட் டுகிறது. இப்படிப் பிறமதங்களில் சகிப்புத்தன்மை காட்டாமலிருப் பது பலாத்காரத்தின் ஒர் அம்சமாகும்.” 8 இவ்வாறு விபுலாநந்த அடிகளின் கருத்தை காந்தியடிகள் மேலும் வலுப்படுத்திக் கூறுகிறார்.

“மூன்னாளிருந்த உண்மைச் சிரத்தையைத் திரும்பக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். களைகளை வேரோடு பிடுங்க வேண்டும். பல வாகிய சமயங்களிலும் பலவாகிய மார்க்கங்களிலும் காலதேசவெல்லை கடந்த உண்மைகள் சிலவுள; அவற்றை மூடிச் சத்தில்லாத சரக்குகளாகிய கொள்கைகள் பல நிறைவு பெற்றிருக்கின்றன. இக்கொள்கைகளை ஒழித்து நித்தியமான உண்மைகளைச் சனங்களுக்குக் காட்டுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யின் நமது சமயமும் நமது தேயமும் மிகுந்த நன்மையடையும்” என்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்தையே விபுலாநந்தரும் பிரதிபலித்தார்;

ஒரு உண்மையான இந்துத் துறவிக்குள்ளுள் தியாகம், சத்திய வேட்கை, அஞ்சாமை, துணிவு, அன்புடைமை, ஊக்கம் முதலிய அருங்குணங்கள் அவரிடம் காணப்பட்டன. தமது கருமம் எல்லாம் இறைவனின் ஆணைப்படியே செய்யப்படுவதாக அவர் நம்பினார். தமது கட்டுரைகளில் இதனை அவர் அடிக்கடி குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

ஆத்மிய வளர்ச்சியில் அவர் எந்த எல்லையை எட்டியிருந்தார் என்பதை மதிப்பிட நான் அதிகாரியல்லன். அதனை ஓரளவுக்கேனும் கணித்து எழுதக் கூடியவன், ஒரு சாதகனாக இருத்தல்வேண்டும்.

என்னும் அவர் ஒரு பத்திமானாகவும் கருமயோகியாகவும் வாழ்ந்தார் என்பது வெளிப்படல். ஞானத்தின் எல்லையை அவர் அடைந்த போது தேகசம்பந்தமான கருமங்கள் கழன்றுவிட்டன. அவரது தூல தேகம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. அடிகளாரே கூறுவதுபோல வட நாட்டிலிருந்து திரும்பிய ஒரு வருடத்துள் தேகம் நோயினால் தாக்கப்பட்டது. எனினும் நோயைப் பொருட்படுத்தாமல் யாழ்நூலை நிறைவுசெய்து அரங்கேற்றி வைத்தார். இதன்பின் சில நாட்களே அவர் தேகத்தில் வாழ்ந்தார். 1947 ஆம் ஆண்டு ஜூலைமாதம் 20 ஆம் திகதி ஞாயிறு வாரம் இரவு 1 மணி 15 நிமிஷம் அளவில் (சர்வ சித்து வருஷம் ஆடிமாதம் 3 ஆம் திகதி சனிக்கிழமை இரவு) பூதவுடலை உகுத்து அருட்சோதியில் கலந்து மறைந்தார்.

கல்லாலவிருகூத்தின் அடியிலிருந்து உபதேசிக்கும் தகழிணாமூர்த்தியை நினைவூட்டுவது போல் மட்டக்களப்பு சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் அருகில் வளர்ந்து நிற்கும் எந்த ஆலமரத்தின் கீழமர்ந்து பாடசாலை மாணவருக்கு அறிவுரையும் அருளுரையும் வழங்குவாரோ அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் அவர் பூதவுடல் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டது. அப் புனித பூமி அவர் சிலகாலம் வாழ்ந்த 'சிவபுரி' ஆச்சிரமத்தின் முன்னால் அமைந்துள்ளது.

மனவலி படைத்த மாசிலாத் துறவி!

கவைமலி இன்பச் சுரந்தனை எழுப்புகி

மகிதலக் கறைஉறா வெகுதொலைக்கு அப்பால்

புலப்பகை வெறுக்கை புகழிவை அமைதியைக்

கலைப்பதற் கென்றும் தலைப்படாத் தலத்தை,

அறிவுமெய் என்னும் அருவிகளுடனே

பரமானந்தத் திருமா நதிபாய்

வெற்புறு குகையைப், பொற்புறு வனத்தைப்

பிறப்பிட மாக்கொடு சிறப்புமிக் கார்ந்தே -

எழும் சீதத்தை முழங்குதி நன்கு

ஒதுக நீ 'ஓம்' தத் ஸத் ஓம்' என. 9

மூற்றும்.

1. எர்னெஸ்த் பார்க்கர், காந்தியடிகள் ஒரு சமரசத்தூதர், மகாத்மா காந்தி—ராதாகிருஷ்ணன் தொகுத்தது. (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு) பக்கம் 129 (ரங்குன் 1941)
2. நிஷ்காமானந்தா சுவாமி — அடிகளும் அடியேனும்—விபுலாநந்த வெள்ளி விழா மலரில் (12-05-49) இருந்து அருள் செல்வநாயகம் எடுத்துக்காட்டியது 'விபுலாநந்த அடிகள்' பக்கம் 71-72
3. காந்தியடிகளின் மதமும் அரசியலும் — எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் மகாத்மாகாந்தி (தமிழ்.மொ.பெ) பக்கம் 3 (ரங்குன் 1941)
4. காந்தி மகாத்மா — யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸில் பேசியது —மாணவருக்கு, பக்கம் 393
5. The New Attitude Towards Religion — Prabuddha Bharatha — February, 1941 P. 53
6. ராதாகிருஷ்ணன் எஸ்., காந்திஅடிகளின் மதமும் அரசியலும் — மகாத்மாகாந்தி (தமிழ் நூல்) பக்கம் 11
7. விபுலாநந்தர் சுவாமி, நம் நாட்டின் பெருமை — கட்டுரை. ஸ்ரீராம கிருஷ்ண விஜயம்
8. காந்தியடிகளின் மதமும் அரசியலும் — எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் — மகாத்மாகாந்தி (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு) பக்கம் 9 (ரங்குன் 1941)
9. சுவாமி விவேகாநந்தரின் 'சந்தியாசி கீதம்' முதலாம் பாடல், விவேகாநந்தரின் ஞானதிபம், சுடர் 7, பக்கம் 448.

Hindu Organ பத்திரிகை 1924 இல் வெளியிட்ட செய்தி :

Swami Vipulananda—Among the pilgrims to Katragam who passed through Batticaloa, was Swami Vipulananda (Pandit Mylvaganam, B. Sc., Lond) of Ramakrishna Mission, Madras. On his return from Katragam, the Swami will stay a fortnight in Batticaloa, delivering lectures. He is a native of Batticaloa and the Hindus are making arrangements to accord a hearty reception.

பொருளகராதி

அண்ணா மலைச் செட்டியார்.

சேர் - 146.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்

கழகம் - 49, 83, 89,

97, 98, 122, 147.

அப்புசாமி, பெ. நா - 107.

“அபிமானி” - 87, 88.

அபேதாநந்தா, சுவாமி - 71, 72

அம்பலவாணர், ச - 62, 64.

அம்பிகைபாகன், ச - 18, 45,

123, 127.

அமிர்தவல்லி - 5.

அமிர்தாம்பாள் - 99, 100.

அர்ச், பத்திரிகியார் கல்லூரி - 10

அரங்காச்சாரியார், க. - 119.

அரவிந்தர் - 31, 34, 131.

அருணந்தி, ச. - 132.

அருணாசலம், பி. சேர் - 37, 144

145.

அருணாசல தேசிகர், கா - 56, 57,

58, 159, 160.

அருளானந்தசாமி நாடார்.

ஆ. யா. - 180

அல்மோரா - 20, 124.

அவபாமியா, சகோதரி - 70, 71

அவிநாசாநந்தா, சுவாமி - 57,

63, 76, 86, 156, 157, 161.

அவிநாசினிங்கம் செட்டியார்.

தி. சு - 181, 182.

அஸீஸ். ஏ. எம். ஏ - 51, 52,

ஆச்சார்யா. பி. ஸ்ரீ - 7, 8, 26, 27:

ஆலாலகந்தரம் செட்டியார். பூ-

49, 97, 147, 148,

ஆறுமுகநாவலர் - 15, 22, 23.

56, 75:

ஆறுமுகம், பொறியியலாளர் - 85

ஆனந்த விசுடன் - 26.

ஆனைப்பந்தி (மட்டக்களப்பு) -

57, 72, 83, 155:

ஆனைப்பந்தி (யாழ்ப்பாணம்) -

13, 32, 155.

இந்துக் கல்லூரி, மானிப்பாய் - 10

இராசகோபால். கோ. தியாகி -

61.

இராசகோபாலபிள்ளை - 5.

இராஜையனார். சு - 118, 128.

இராமநாதன். பொன். சேர் - 37,

60, 75.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் -

63, 147, 148

இளமாணியார் அறிவுடையர

னார் - 142.

உலகியல் விளக்கம் - 14, 54.

உவால்டர் ஸ்கொட் - 171:

ஒளவைதுரைசாமிப்பிள்ளை - 181

கங்கேஸ்வரி, க. - 61.

கண்ணம்மை - 5.

கணபதிப்பிள்ளை, க. பேராசிரி

யர் - 50, 120, 147, 148

கணபதிப்பிள்ளை, சி.

பண்டிதமணி - 3, 15.

கணேசையர், சி. மகாவித்துவான்

- 13, 18, 21:

கதிர்காமத்தம்பி உடையார், வே.

- 65, 87.

கதிரேசன் செட்டியார். மு.

பண்டிதமணி - 151.

கந்தசாமி. - 139, 147

கந்தசாமி. நீ. - 181.
 கந்தையா. இரா. - 84.
 கந்தையா. வி. சீ. - 61
 கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் - 1, 179
 'கல்கி' கிருஷ்ணமூர்த்தி. ரா.
 - 26, 27,
 கல்லடி வேலுப்பிள்ளை - 55.
 'கலாநிதி' - 15.
 'கவி' - 3.
 கனகசுந்தரம்பிள்ளை. த - 54.
 கஸ்தூரி ரங்கையர். சி. - 119.
 காந்தி சேவா சங்கம் - 84, 89.
 காந்தி மகாத்மா - 31, 105,
 184, 187, 188.
 கார்த்திகேசர் - 18.
 காராளபிள்ளை, புறோக்கர் - 10
 காரைதிவு - 4, 5, 84, 94.
 காளியப்ப. சு. - 80.
 கிருஷ்ணபிள்ளை. த. - 58.
 கீதக. ஜோன் - 131, 142.
 குஞ்சித் தம்பி. க. - 6.
 குமாரசுவாமிப் புலவர். அ. - 13,
 58.
 குமாரசுவாமிப் புலவர். வ. - 18
 குமாரசுவாமி. ஏ. எம். கே. - 187
 குமாரசுவாமி. எம். எம். - 10.
 குமாரசுவாமி. வை. சி. - 13.
 குமாரசுவாமி ஐயர். எஸ். - 158
 குன்றக்குடி அடிகளார் - 61, 101
 கேதாரேஸ்வரநந்தா. சுவாமி -
 101.
 கைலாசபிள்ளை முதலியார். சிற்.
 - 169.
 கைலாயகிரி - 150.

சத்தியமூர்த்தி. எஸ். - 50.
 சதாசிவ ஐயர். தி. - 13, 14, 132
 சதாசிவமூ. வி. - 96.
 சபாபதிப்பிள்ளை
 உடையார். தேர. கு. - 87.
 சர்வநந்தா. சுவாமி - 13, 35,
 72, 73, 74.
 சரவணமுத்தன். அ. - 55.
 சாகுந்தலம் - 16.
 சாம்பமூர்த்தி. பி. - 181
 சாமித்தம்பிப்பிள்ளை. சி. - 5, 6
 சாமிநாதபிள்ளை. என். - 181
 சாமிநாதையர். உ. வே. - 168, 172
 சித்திவிநாயகம். வ. - 56
 சித்பவானந்தா, சுவாமி - 150
 சிதம்பரம் செட்டியார். ராம.
 - 176, 177, 180, 181
 சிதம்பரநாத முதலியார். டி. கே.
 - 109, 110, 111, 112
 சிலப்பதிகாரம் - 125, 168, 169,
 170
 சிவகுருநாதபிள்ளை. சா. வ. - 5
 சிவபாதசுந்தரம். சு. - 13
 சிவநாயகம். எஸ். டி. - 64
 சிவநந்த வித்தியாலயம் - 40,
 83, 85, 86, 88, 89, 94
 சிவநந்தா, சுவாமி - 39, 71, 77
 சிவானந்தம் பிள்ளை. க. பொ.
 - 182
 சின்னத்தம்பி. - 80
 சின்னையா அப்புக்காத்து. - 75
 சீனி. வேங்கடசாமி-மயிலை - 124
 சீனிவாச ஐயங்கார். ரி. சி. - 177
 சுத்தாத்வைத அச்சியந்திர
 சாலை - 73
 சுந்தரம்பிள்ளை, பேராசிரியர் -
 106

சுப்பிரமணிய பாரதியார் - 44,
45, 46, 50, 51, 132
சுப்பிரமணியம். (பி. எஸ்.)

டாக்டர் - 167
சுப்பிரமணிய முதலியார். வெ.ப.
- 132

செகசிற்பியார் - 173

'செந்தமிழ்'-38, 39, 105, 109,
126, 129, 173

செமினறி - வட்டுக்கோட்டை-
119, 120

செல்வநாயகம். அருள்-126, 127
செல்வநாயகம். வி. பேராசிரியர்-
147

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
- 113, 114, 146

சேக்கிழார் - 153

சேதுப்பிள்ளை. ஆர். பி. - 147

சோமசுந்தரப்புவலர். சு.-13, 22,
132

சோமசுந்தர பாரதியார்,
நாவலர் - 181

தசரூபகம் - 173

தம்பித்துரை. இ. - 84

தம்பையா உபாத்தியாயர் - 36
'தமிழ்ப்பொழில்' - 162, 163,
173, 179, 181

தமிழர் கல்விச் சங்கம் - 107

'தமிழர் நண்பன்' - 107

தனிநிலைச் செய்யுட்கோவை -
15, 54

தக்கிணாமூர்த்தி. ஆ. - 65, 85

திருகுணாதித்தாநந்தா சுவாமி -
72, 77

திருநாவுக்கரசு. மு. - 8

திருநாவுக்கரசு. வெ. - 62

திருவிளங்கம். மு. 10, 36
திருவேட்களம் - 98, 100, 101

தேவராஜன். சி. என் - 10

நடராசா. ந. - 126
நடராஜானந்தா சுவாமி - 94,
176

நடராஜன். க. அன்பன் - 62
நடேசபிள்ளை. சு. - 45
நல்லதம்பி. செ. - 6, 7
நல்லையா. வ. - 62, 63, 64, 94
நவந்திகிருஷ்ணபாரதியார். சு. -
14, 15, 54, 154

நவரத்தினம். க. - 13
நாகமுத்து. ரி. - 73
நாகலிங்கம். எல். கே. - 84
நாகையா. சி. - 57, 160
நாராயண சுவாமி ஐயர். வி. கே.
- 119

நிவேதிதா சகோதரி - 35
நிஷ்காமாநந்தா, சுவாமி - 185

நூற்றொகை விளக்கம் - 106

பகவத்கீதை - 29
பஞ்சாட்சரம். வே. 46, 48, 65
பரமசிவானந்தம். மு. - 97, 98,
147

பரமாத்மானந்தா, சுவாமி - 136
பாடும் மீன் - 137
பாண்டித்துரைத்தேவர் - 139
பாரதியார் கழகம் - 50
பால்கரத் தொண்டைமான்.
தொ. மு. - 111

பிரபுத்த பாரதம் - 21, 63, 101,
124, 125

பிரபோதசைதந்யர் - 39

பிளேட்டோ - 142
பிறமண்டு. எஸ் - 85

பீதாம்பரம். மா. 36

புனித மரியாள் கல்லூரி - 8
புனித மைக்கல் கல்லூரி - 7, 8,
9, 55, 120

“பூங்கொடி” - 177
பூபாலபிள்ளை. ச. வித்துவான்-
14, 54, 65, 73
பூபாலபிள்ளை. செ. பண்டிதர் -
59, 60, 165

பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ. புலவர்
மணி. - 11, 25, 58, 59, 165
பெரிய புராணம் - 151
பொனல் பாதிரியார் - 47

மக்டிஹாபிசன் - 47, 84
மட்டக்களப்புத் தமிழ்மன்றம் -
164, 166
மதங்கஞ்ஞாமணி - 172, 173
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் - 10,
105, 171

மயில்வாகனம். செ. - 13
மயில்வாகனம். அளவை, - 15
மரகதவல்லி - 5,
மஹாலிங்கசிவம். வே. பண்டிதர்
- 13, 14, 15, 16, 17, 18, 21, 136.
மாணிக்க இடைக்காடர் - 73, 85.
மாதவையர். அ. - 107, 142.
மாயாவதி. - 21, 124, 135.
மார்க்கண்டன். கா. வ.
முதலியார் - 3, 75, 82, 83
மார்ஸ். பேராசிரியர் - 37, 144,
145.

மீனாட்சி சுந்தரனார். தெ. பொ.
- 98, 811.

முடியரசன். - 177.
முத்துக்குமாரு. தி. - 13
“முத்தமிழ்ப் புலவர்” - 118.
முப்பொருளாராய்ச்சி - 54.
முருகேசு. - 159

யாழ்நூல். - 170, 174, 177,
178, 179,

யோகர் சுவாமிகள் - 15, 36.
யோகாப்பியாசம். - 25, 96.

ராஜகோபாலன். கு. ப. 31.
ராஜாஜி. - 31, 107.
ராஜேஸ்வராநந்தா. சுவாமி -
89, 90.

வல்லிபுரம் பிள்ளை. வி. முதலி
யார் - 76.

வித்தியானந்தன். சு. பேராசிரியர்
- 148.

விவேகாநந்தர். சுவாமி - 29, 30,
31, 32, 34, 39, 40, 70, 77,
78, 184.

விவேகாநந்த சபை. - 13, 42, 70.
விவேகாநந்த வித்தியா மண்டம்
- 82.

விவேகாநந்தன். வேலுப்பிள்ளை
- 73.

“விவேகாநந்தன்” பத்திரிகை
- 48, 93, 104, 126, 146.

வெர்ஜில் - 120, 134,
வெள்ளிக்கிழமை மடம். 94.
வெள்ளை வாரணர். - 147, 175
வெஸ்லி பாடசாலை - 6, 7,

“வேதாந்த தேசரி” - 15, 38,
134.

வேலுப்பிள்ளை உடையார். க.
159, 164.

வேற்பிள்ளை. ம. க. - 15

வைத்திலிங்கம் துரைசாமி. சேர்.
- 83.

வைத்திலிங்கம். பி. - 83.
வைத்தியலிங்க தேசிகர். பு.

பொ - 39, 53.
வையாபுரிப் பி. னை. எஸ் - 106
128.

றிச்சாட் பேகெற். சேர் - 21

ஜீவனாநந்தா. சுவாமி - 74, 89,
97.

ஸ்ரீ நிவாசன். - 135, 136.

- ★ திரு. வயிரமுத்து சிவசுப்பிரமணியம், B.A மட்டக்களப்பு நகரில் கற்றவர்கள் வாழும் சிங்கள வாடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.
- ★ எழுத்துத் துறையில் நீண்டகாலம் அநுபவம் உள்ளவர்.
- ★ மட்டக்களப்புப் பிரதேச நாட்டுப்பாடல்களை முதன்முதல் தமிழுலகிற்கு அறிமுகஞ் செய்வித்தவர். 'கவி' என்ற நாட்டுப்பாடல்களின் சிறப்புப் பற்றி 1945 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஈழ கேசரியிலும், தினகரனிலும் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.

- ★ கிழக்கிலங்கையின் முதல் சிறுகதை ஆசிரியரும் இவரே. 1946 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவரது சிறுகதைகள் ஈழகேசரியிலும், வீரகேசரியிலும் வெளிவந்தன.
- ★ 1949 ஆம் ஆண்டில் இவர் ஞாயிறு தினகரனில் எழுதிவந்த செய்திக் கடிதங்கள் வாசகரிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன.
- ★ வெளிவாரி மாணவர்களாக இவரிடம் கற்றுப் பல்கலைக் கழகப்பட்டம் பெற்றோர் பலர்.
- ★ இவர் பல்லாண்டுகளாகத் தலைவராக இருந்துவரும் மட்டக்களப்பு காந்தி சேவா சங்கம் இன்னலுற்றவர்க்கு உதவும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது.
- ★ மட்டக்களப்பில் நிறுவப்பட்டுள்ள 'தரிசனம்' விழிப்புலனற்றோர் பாடசாலையின் ஆரம்பகாலத் தலைவராக இருந்து பல பிரச்சினைகளுக்கு இடையில் அதன் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்.
- ★ மட்டக்களப்பு நகரில் அமைந்துள்ள ஆனைப்பந்தி ஸ்ரீ சித்தி விக்டேஸ்வரர் ஆலயத்தின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினராகவும், செயலாளராகவும் தலைவராகவும் இருந்து ஆலய வளர்ச்சிக்காக நீண்டகாலம் உழைத்தவர்.
- ★ பாடசாலை மாணவர் புரிந்துகொள்ளும் முறையில் இவர் எழுதிய "மகாத்மகாந்தி" என்ற சிறுநூல் 1989 இல் வெளிவந்தது. இப்பொழுது "விபுலாநந்த தரிசனம்"; வெளிவருகிறது.

வே.சிவலிங்கம்
பொதுச் செயலாளர்
மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச்சபை.